

oxigen

Un roman de debut emoționant și uluitor.

CAROL CASSELLA

Cuprins

CAROL CASSELLA

Oxigen

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA MUȘAT

editura rao

Acest roman este dedicat persoanelor care reprezintă
centrul universului meu: Will, Sara, Julia, Elise
și stelei mele gemene, Steve.

1

Oamenii se cred atât de puternici și de rezistenți! în meseria mea, cea de doctor anestezist, am de-a face cu tot felul de oameni: piloți, directori de corporații sau de liceu, mame de copii binecrescuți, judecători și îngrijitori, psihiatri și agenți de vânzări, alpiniști și muzicieni. Oameni mândri, care au ținut piept greutăților vieții și au respirat pe acest pământ vreme de douăzeci, treizeci, șaptezeci de ani, sfidând procesul inexorabil de decădere entropică la care sunt supuse toate ființele vii. Viața tuturor atârnă de o singură moleculă: oxigenul.

Întreaga mașinărie complexă umană se rotește în jurul unei singure axe: oxigenul. Lanțul transportor al metabolismului energiei care ne ține pe toți în viață se încheie cu oxigenul, ca ultimul acceptor de electroni. Fără acesta, întregul proces este sabotat în câteva minute, iar motorul reglat cu precizie încetinește până când cedează, asfixiat, rece și vânăt.

Suntem conectați la oxigen prin două căi – gura și nasul – care sunt apreciate mai degrabă pentru celelalte întrebuințări atribuite: cu ele gustăm, mirosim, zâmbim, fluierăm, suflăm fumul de țigară, trimitem bezele și le folosim ca suport de ochelari și rujuri de firmă, în parfumerii, iar când nu suntem mulțumiți de aspectul lor, le supunem chirurgiei plastice. Zăvorăște-le preț de câteva minute, cât durează buletinul meteo de dimineață, și toate planurile tale de viitor se vor evapora cât ai clipi din ochi.

Există un moment în timpul inducerii anesteziei generale când se creează o legătură intimă între mine și pacientul meu. Un moment de transfer de putere. Golesc serul din seringă în perfuzie și privesc chipul pacientului cum se destinde și cum ultimele gânduri ordonate se pierd în starea de

inconștiență, respirația devine superficială, ritmul ei se rărește și apoi se oprește.

Dacă mi-aș părăsi pacientul – adâncit în abisul somnului, pe măsură ce lipsa de oxigen face sângele să se coloreze în albastru, buzele ar deveni vineții, pielea rozalie ar prinde o tentă pământie și țiuitul ritmic al monitorului cardiac s-ar auzi din ce în ce mai slab, apoi s-ar opri. Asemenea unei ruine arheologice, creierul ar ceda treptat; întâi personalitatea, apoi judecata, memoria și motricitatea, prăbușindu-se ca niște cărămizi și strivind trunchiul cerebral care răspunde de pulsul regulat al sângelui și de ritmul respirației.

Există momente, într-o zi de muncă obișnuită de altfel, când sunt uimită de starea precară a pacientului aflat în stare de inconștiență care rămâne inert, asemenea unei muște care a nimerit din greșeală într-o pânză de păianjen. E ca și cum te-ai îneca, însă diferența este că starea binecuvântată de inconștiență precede foamea disperată de aer. În ultimul moment, mă grăbesc să aduc gura de aer salvatoare, fixându-mi aparatul să preia comenzile pe care trunchiul cerebral nu le mai poate da acum – să facă plămânii să inspire și să expire oxigen, ca inima să bată în continuare, transportând fiecare moleculă de oxigen spre celule. Cât de simplu devine procedeul după ani de zile în care joci rolul de salvator! Devine o rutină să privești pierderea cunoștinței, urmată de oprirea respirației și apoi să intervii brusc, silit să fii erou. Cu timpul, nu mai ai sentimentul de putere. Simți pur și simplu că-ți faci meseria.

Sunt medic anestezist – specialist în arta și știința anesteziei. Cuvântul „anestezie” înseamnă literal „lipsit de orice senzație”. În vocabularul nostru modern, termenul este definit ca o pierdere temporară a senzațiilor, absența durerii în timpul unei proceduri care altfel ar fi dureroasă. Astfel îmi văd eu meseria: să fac ca lucrurile care dor să devină nedureroase; să manipulez și să păcălesc

mintea umană să abandoneze încrâncenarea feroce cu care deține controlul și reflexul evolutiv de a se apăra de dezmembrare și violare.

Desigur, cei mai mulți pacienți ajung la operație fiindcă nu au de ales: fie le înțepenește umărul pe terenul de squash, fie fierea care se chinuie să digere o pulpă de miel cu rozmarin le dă junghiuri, fie vor să scape de neplăcerile cauzate de grăsimea corporală sau de ridurile bătrâneții. Mai există însă și întâmplările nefericite care îi sortesc pe unii dintre noi să moară înainte de a păși cu grație spre bătrânețe: cancerul care se furișează în tumori de mărimea unei mingi de baseball, în timp ce noi ne plătim facturile, tundem trandafirii din grădină și plănuim aniversările copiilor. Sau rupturile silențioase de anevrisme aortice, vase coronare sau artere carotide care nu ne dau semne prevestitoare și care ne curmă viețile agitate în timp ce ne certăm cu fiii sau fiicele aflate la vârsta adolescenței, sau facem dragoste cu soțul sau soția. Aceste evenimente ne aduc la ușa doctorului, la Urgență, unde suntem întinși pe targa acoperită cu cearșafuri albe, care gonește pe coridoarele lungi, cu faianță verde și neoane, și care ne poartă în sălile de operație reci, fără ferestre, ale instituțiilor spitalicești ale acestei națiuni.

Astăzi este o zi de lucru ca oricare alta pentru mine. Opresc alarma ceasului înainte de ora cinci și aștept tremurând lângă caloriferul din baie, în timp ce las apa de la duș să curgă ca să se încălzească. Undeva, în oraș, și pacienții mei se trezesc, neliniștiți cu gândul la operație, îngrijorați de durerea sau boala pentru care singurul leac e bisturiul, încercând să-și imagineze cicatricea cu care vor rămâne și să anticipeze durerea pe care o vor simți. Poate chiar încearcă să-și imagineze cum arăt eu, o străină, singurul doctor implicat direct în îngrijirea lor pe care nu l-au întâlnit niciodată. Oamenii își pot alege medicul de familie

ținând seama de încrederea și starea de confort pe care le-o insuflă acesta, chirurgii în funcție de reputația acestora sau de trimiterea de la doctorul de familie, însă medicii anesteziști nu sunt desemnați unui pacient anume, ci mai degrabă unei săli de operație. Spitalele nu ar face față cazurilor provocate de accidente de mașină, urgențelor, operațiilor de cezariană, plăgilor prin împușcare, în condițiile în care programul de operații este deja încărcat, fără o echipă flexibilă de anesteziști care își pot ține locul unul altuia.

Acest anonimat la care este sortit medicul anestezist era cât pe ce să mă împiedice să îmi aleg această specializare în timpul facultății. Voiam să mă implic în viața pacienților mei, și nu să fiu doar o prezență trecătoare care le alină durerea. Nu m-am lăsat sedusă de aroganța de a pretinde pacientului să se lase pe mâna mea imediat ce-am făcut cunoștință. În prima săptămână de gardă însă, am descoperit că îmi plăcea la nebunie această meserie – precizia și concentrarea pe care o presupunea, precum și echilibrul dintre abilitățile tehnice și gândirea analitică, manevrarea cu tact a relației reciproce dintre inimă și plămâni, în timp ce creierul doarme, dozarea narcoticelor și a substanțelor de anestezie locală până în punctul în care durerea unui bolnav de cancer este atenuată și poate să se bucure de timpul pe care îl mai are de trăit alături de cei dragi.

Și în timpul scurtului schimb de cuvinte cu pacientul înaintea operației, am găsit un întreg univers de vindecare: citeam imediat pe chipurile lor îngrijorarea sau acceptarea naivă, privirea de șoarece prins în cursă sau de supunere, observând cuvintele exacte sau atingerea care mă pot transforma dintr-o străină în persoana în grija căreia sunt încredințați, din medic desemnat în protectorul lor. Nu pot să dovedesc faptul că dacă intri în sala de operație încredințat că vei fi în siguranță, asta are vreun efect pozitiv asupra

rezultatului operației, dar tocmai aici găsesc eu partea artistică a meseriei mele.

Mă îmbrac cu niște blugi tociți și un pulover larg, recunoscătoare că nu sunt nevoită să mă îmbrac decât pentru drumul până la spital, unde mă voi schimba în uniformă. Aroma cafelei mă ademenește în bucătărie, care e încă cufundată în beznă. Iau locul viselor de noapte sarcinile pe care le am de îndeplinit: prezentarea pe care trebuie să o fac asistentelor despre anestezia epidurală la naștere este programată săptămâna viitoare, Departamentul farmaceutic vrea un raport despre relaxanții musculari, am de dat o grămadă de telefoane și ar fi trebuit să schimb uleiul de motor cam acum vreo 20 000 km.

Telefonul sună exact când înșurubez capacul termosului și sunt gata să ies pe ușă. Ridic receptorul chiar la ultimul țârâit, aplecându-mă peste blatul din bucătărie, vărsându-mi cafea pe mână și dărâmând un ghiveci cu o violetă pe care n-am mai udat-o de mult, ajunsă mai degrabă maro decât verde. Pământul uscat ca iasca se împrăștie pe podea.

— Tanti Marie? Sunt Elsa.

Vocea ei e înăbușită și parcă simt nodul de plâns care i s-a format în gât.

Mă uit la ceas.

— Bună, scumpo. Ce s-a întâmplat? Pari cam supărată.

— Nimic important. Simțeam pur și simplu nevoia să vorbesc cu cineva.

— Dar e cinci și jumătate dimineața, puiule.

— Șapte și jumătate. Aici e șapte și jumătate.

— Așa e, ai dreptate.

Țin receptorul sprijinit între bărbie și umăr și încep să împing cu vârful piciorului pământul și petalele uscate sub blat. Dacă nu ies pe ușă în două minute și jumătate, o să întârzii.

— Deci acum te-ai trezit sau te culci?

— Ha, ha. Peste patruzeci și cinci de minute încep cursurile.

Îi aud respirația zgomotoasă în receptor și știu sigur unde este – în dulapul cu haine, ghemuită peste tenişi și sandale cu baretă pe gleznă, înfășurată în tricouri Gap și blugi Abercrombie, în timp ce cablul telefonului iese șerpuind pe sub ușă.

— M-am certat cu mama aseară. Nu te-a sunat?

Arunc cheile în poșetă și mă sprijin pe coate.

— Nu, nu m-a sunat. Oricum am lucrat până târziu. Ce-ați avut? întreb eu și poziționez filtrul de cafea astfel încât să nu mai văd cifrele roșii ale ceasului lucind spre mine.

— Pur și simplu nu pricepe!

Furia care pusese stăpânire pe ea erupe în suspine. Are cincisprezece ani și este fata cea mare a surorii mele, Lori, singura mea soră. Când Elsa a împlinit paisprezece ani, numărul meu de telefon a fost trecut imediat pe apelare automată; eu sunt non-mama care deține toate răspunsurile la întrebările pe care nu are curajul să i le adreseze mamei sale. Oricât de onorată m-aș simți, nu pot să nu bănuiesc că apelează la mine pentru că știe că eu le împac.

— Ce nu pricepe, scumpo?

— Nimic! A luat foc că n-am terminat la timp eseul la Educație Civică. Dar asta numai din cauză că a trebuit să exersez pentru Dezbateri.

— Când te-ai înscris în grupul de dezbateri?

— Nu e vorba de școală. E numele unui club nou. Vrem să legalizăm marijuana.

Îmi îndrept umerii și număr până la cinci înainte de a îi răspunde.

— Elsa?

— Da?

— Mi-ai spune dacă ai fuma iarbă?

— O, Doamne, tanti Marie. Urăsc să mă droghez! Dar e un drept civil elementar.

De data asta număr până la zece și hotărăsc să-i ignor scăparea.

— Ei bine, poate că acum ai un punct de plecare pentru eseul la Educație Civică.

Elsa îi strigă surorii mele să nu o mai bată la cap fiindcă o să coboare după ce se îmbracă.

— Cu ce ești îmbrăcată? întreabă ea vioaie acum, uitând de supărare.

— Cu ce sunt îmbrăcată?

Mă uit la mine. Port un pulover kaki decolorat, tricotat cu șerpișori, o pereche de blugi și saboți pătați cu apă.

— Cu o fustă de mătase artificială roz aprins cu talia joasă și un pulover de cașmir crem. Și tocmai mi-am făcut unghiile la salon – un fel de manichiură franțuzească presărată cu buline. Tot roz.

Elsa izbucnește în râs.

— Bine, bine, tanti Marie. Minți de îngheață apele.

— Iar m-ai prins! Să-mi aduci aminte să-ți trimit o uniformă de spital să mi-o colorezi, vrei? Șefului meu i-ar plăcea la nebunie. Deci, până la urmă cu ce te îmbraci?

Râsul ei aproape că a reușit să mă facă să uit de timp. Peste opt minute, Elsa iese din dulap și pleacă spre școală. Dacă semafoarele țin cu mine, o să ajung la timp.

Spitalul First Lutheran a fost construit în anii 1930, un castel cu fațade art deco, o fortăreață împotriva bolilor. Lucrez aici de șapte ani – destul pentru a avea un loc bun de parcare în garajul de la subsol, care mă ferește de burnița rece din Seattle din aceste zile de primăvară timpurie. Scot mașina din viteză și întorc ventilatorul cu aer cald spre mine, să mă bucur de o ultimă clipă de singurătate.

La această oră matinală, mă număr printre puținii medici din spital. Dar personalul din tura de noapte care nu a plecat încă și cei care le iau locul încep deja să umple coridoarele. Aceștia vorbesc în tagalog[1], coreeană, urdu, spaniolă și engleză –

beneficiarii unui efort internațional de recrutare care îi adună an de an pe cei mai buni absolvenți străini, aprovizionând astfel spitalele americane. E nevoie de o întreagă armată de personal care să transporte fiecare pacient din garajul unde și-a parcat mașina și unde sosește întreg, până la rampa de ieșire pentru scaunele cu rotile cu care sunt conduși și care îi duc înapoi la viețile lor, după ce au primit pansamente curate, analgezice și programarea de peste zece zile la control. Toți ne îmbrăcăm la serviciu cu aceiași pantaloni și aceleași cămăși de bumbac albastre, purtăm pe cap bonete de aceeași culoare și huse de pantofi menite să țină propriile bacterii departe de pântecele, piepturile și membrele deschise ale pacienților.

În timp ce aproape tot orașul doarme, noi sosim la spital să punem în scenă cel mai grandios spectacol din medicină, ca o reprezentație a celor de la Circul Barnum & Bailey ce prezintă aventurile îndrăznețe în interiorul corpului uman. Cablurile electrice sunt descâlcite printre dispozitivele de cauterizare, turnurile de monitoare, aparatele de bypass, lasere, microscoape și unități mobile de radiografie. Ustensilele din oțel chirurgical sunt puse în autoclavă pentru sterilizare, iar instrumentarul este expus asemenea unor tacâmuri exotice pe măsuțele cu rotile. Mai multe pungi de soluție salină sterilă sunt încălzite la temperatura corpului, gata să fie conectate la vasele sangvine și să se verse în cavitățile corpului.

Bethany, cea care răspunde de sălile de operații, face ca tăvălugul de operații programate și urgențe, tăvile cu instrumentar, camerele video, aparatura de explorare cu fibră optică, tehnicienii, pompele și personalitățile angajaților să se îmbine toate într-un organism funcțional. Ea știe exact să echilibreze balanța între vorba dulce și tonul autoritar, ceea ce îi face pe chirurgii noștri să coopereze, în pofida faptului că bombăne în barbă.

Bethany stă la biroul ei înalt, așezat în spatele unei uși de sticlă glisante, păcănind de zor la tastatura calculatorului, cu unghiile lungi pictate cu ojă mov, ca o preoteasă stăpână peste sala de operații.

Încep să zgârii geamul cu unghiile mele cu manichiura nefăcută ca să o enervez, iar ea mă privește peste ochelarii bifocali cu strasuri, prinși de gât cu un lanț din mărgele turcoaz.

— Bună, Bethany. Unde sunt repartizată azi?

— Dacă mai zgârii odată cu unghiile pe geam o să-i spun domnului doctor Scoble că te-ai oferit să faci toate gărzile de sărbători.

— Deja sunt programată pentru trei anul ăsta. Așa că trebuie să găsești altceva cu care să mă sperii, spun eu și fur o bomboană cu scorțișoară dintr-un pahar de hârtie cerată de pe pervaz și o arunc în gură. Apropo de gărzi, îmi vin niște prieteni în vizită peste două săptămâni. Nici nu-ți închipui câte am de făcut! E concediul de primăvară, așa că o parte dintre chirurgi vor pleca probabil din oraș.

Bethany plimbă mouse-ul pe birou, accesând iconițele de pe monitor.

— Se pare că… trei generaliști și doi specialiști de chirurgie vasculară sunt plecați. N-ar trebui să fie probleme, spune ea împingând un teanc de hârtii înspre mine. Notează datele. O să încerc să te pun în sălile unde sunt cazuri mai ușoare. Asta doar *dacă*-mi mai aduci niște praline.

Crăciunul trecut le-am adus celor de la Secția de chirurgie cutii cu pralinele mele preferate, făcute în Texas, și Bethany a devenit dependentă de ele.

— Ți-aduc o cutie întreagă, dacă vrei. Cum se anunță ziua de azi?

— Nu prea bună. Sper că ai dormit bine azi-noapte. Cincizeci și opt de operații programate – dintre care trei operații pe cord, la care s-au mai adăugat până acum șase cazuri cărora trebuie să le facem loc. Bucură-te că nu intri prima.

— Sunt în schimbul patru. E vreo urgență până acum?

— Doar una. Hematom subdural în sala doisprezece.

Uneori am impresia că administrația spitalului ar vrea să fim prezenți în sălile de operații douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Acesta este unul dintre sectoarele de servicii medicale care furnizează garantat bani. Iar echipa noastră de medici anesteziști încearcă pe cât posibil să împace ritmul circadian normal de somn lucrând prin rotație. O dată sau de două ori pe săptămână intru în schimbul unu și stau la spital toată noaptea pentru eventualele urgențe. Unul dintre colegii mei intră în schimbul al doilea și rămâne în spital până seara târziu, apoi pleacă acasă, dar este gata să se prezinte din nou la spital dacă este nevoie de doi oameni. Apoi, tura se fragmentează, un număr mai mare de ture însemnând o zi de muncă mai scurtă. Însă toate zilele se află, în cele din urmă, sub imperativul operațiilor ce nu suportă amânare – tumorile care invadează organele vitale, bătrânii ale căror oase fragile suferă fracturi, membre cuprinse de cangrenă care sunt amenințate de septicemie, trompe uterine torsionate și ocluzii intestinale.

O aud pe Bethany spunând:

— Începi în sala cinci cu Stevenson, apoi intri în opt după-amiază, dacă nu cumva va trebui să bag unul dintre cazurile noi în cinci. Hillary rămâne în sala opt până vii să-l înlocuiești – a fost de gardă azi-noapte. McLaughlin e reținut de o intervenție de durată la radiologie, așa că nu am niciun om liber ca să pot da pauze până după 12.30. Îmi pare rău. Dacă nu intervine nimic în programul lui Janovich, Kuciano ar trebui să poată să te înlocuiască atunci când iei prânzul. Poate, nu e nimic sigur.

Bethany expune programul zilei de azi pe care l-a orchestrat cu meticulozitate ca să manevreze cât

mai mulți pacienți prin sistem înainte de a fi nevoie de ore suplimentare de muncă care trebuie, bineînțeles, plătite.

Mă uit la tabla albă imensă din fața biroului lui Bethany, pe care este afișată lista completă a intervențiilor chirurgicale și a sălilor de operații corespunzătoare, operațiile cu programare fiind trecute cu carioca neagră, iar urgențele cu roșu. În dreptul sălii cinci sunt trecute trei intervenții scurte – o mastectomie, o operație de hernie ventrală și un implant de cateter venos central, urmate de o operație mai lungă, ce ține de pediatrie. Primele trei anestezii ar trebui să fie relativ simple și ușoare dacă pacienții sunt sănătoși. Va trebui însă să vorbesc cu Don Stevenson, chirurgul cu care lucrez, despre cazul de pediatrie. Aici, la First Lutheran, nu ne vin copii la fel de des ca adulții, așa că aceste cazuri sunt întotdeauna mai stresante. Dacă Don termină operațiile încadrându-se cât de cât în timp, voi putea să trec în sala opt până în ora trei și să-l las pe Joe Hillary să meargă acasă să se culce. Dar lucrez cu Don de mult timp și știu că are tendința să-și încarce ziua.

— Mai bine i-ai găsi lui Joe o rezervă, îi spun eu lui Beth. Pun pariu că Stevenson o să întârzie și ultima operație o să se întindă până după ora trei. Cine e de gardă la Chirurgie Generală?

— Marky.

— O, Dumnezeule, Marconi! O să stăm cu toții până târziu.

Sean Marconi este cunoscut pentru faptul că lucrează toată noaptea. Chiar și când sunt în schimbul patru risc să am o zi de lucru lungă.

Bethany îmi face cu ochiul, privindu-mă pe deasupra ochelarilor.

— Când zici, „O, Dumnezeule, Marconi!” îl recunoști pe Marconi ca Dumnezeu sau invoci divinitatea?

— Oare Marconi știe diferența? Ea râde și eu adaug: N-ai auzit de la mine așa ceva, Bethany. Și-

așa avem destui care se cred zei pe aici.

2

Sala de operație numărul cinci se află la capătul unui coridor care se ramifică dintr-un corp central unde se află sălile cu aparatură. Clinchetul metalic și zgomotul făcut de obiectele de plastic care se ciocnesc în buzunarele mele răsună la fiecare pas, amplificate de pereții acoperiți cu faianță. Parcă aș fi un agent de pază înarmat până în dinți cu stetoscopul și cheile care îmi zornăie la gât, cu pagerul și mobilul prinse în talie și cu buzunarele ticsite cu pixuri, fiole cu medicamente și seringi. Probabil că acum se luminează de ziuă. Aș ști sigur dacă s-ar vedea cerul de aici. Câteodată petrec zile întregi fără să văd răsăritul sau apusul soarelui, trecând din sălile de operații fără ferestre prin holurile interioare spre cantina fără geamuri.

În sala opt deja se operează; Joe Hillary stă aplecat peste măsuța atașată aparatului de anestezie, unde se văd niște hârtii luminate de o rază îngustă de lumină, într-o încăpere de altfel întunecată. Iau o mască chirurgicală de pe raftul de deasupra chiuvetei unde ne spălăm înainte de a intra în operație și îmi acopăr gura și nasul, apoi împing ușile grele de oțel, cu cadrul destul de larg cât să încapă o masă de operație. Chirurgul ridică privirea spre mine și mă salută cu o mișcare a capului, dar Joe nu mă vede până nu ajung lângă el. Pacienta doarme, ochii i-au fost acoperiți cu grijă cu bandă adezivă pentru a preveni eventualele zgârieturi de cornee, iar un tub de plastic endotraheal îi iese din gură și se aburește și se dezaburește cu fiecare ciclu al aparatului de ventilație. Sub cearșaful albastru care ne desparte de câmpul operator, camerele video afișează interiorul abdomenului pacientei, umflat ca un dovleac cu dioxid de carbon, pentru ca organele să poată fi vizualizate și disecate. Imaginile țesuturilor în nuanțele pale de portocaliu, vinețiu și

galben traversate de o rețea de vase roșii se schimbă pe ecran odată cu repoziționarea camerei video. Chirurgul zgândărește vezica biliară umflată, îndepărtând-o de ficat, și tensiunea pacientei se ridică. Joe, care stă la capul ei, eliberează o cantitate mai mare de gaz anestezic. Anestezia nu este o activitate statică, așa cum nici oamenii nu sunt. Amestecul de narcotice și gaze necesare fiecărui pacient este unic și se modifică pe parcursul operației.

Mă aplec la urechea lui ca să nu îi distrag atenția chirurgului și îi șoptesc:

— Salut. Cum de faci o colecistectomie la ora asta?

— Ai văzut avizierul? Suntem prea aglomerați ca s-o fi lăsat pentru mai târziu.

— Fielding are două craniotomii în poziție șezândă. Îmi plac la nebunie cazurile astea. Ar trebui s-o rog pe Bethany să mă programeze mai des la Neuro.

Aparatul de ventilație pulsează cu o bătaie înceată, sub notele înalte ale pulsului pacientei.

— E frig de-a binelea aici. Vrei să reglez termostatul să fie mai cald?

Iau o pătură de lângă scaunul lui Joe și o pun pe umeri.

El clatină din cap.

— Frigul mă ține treaz.

Deși e cocoțat pe scaun, Joe stă aplecat așa încât, în ciuda faptului că e înalt, fețele noastre sunt la același nivel. Nu i se văd decât ochii roșii de oboseală, încadrați de masca chirurgicală și de bonetă.

— Ai apucat să dormi vreun pic?

Joe clatină din cap.

— Afurisitul ăla de pager suna de fiecare dată când voiam să încui camera de gardă.

Îi masez puțin ceafa. Lui Joe îi place să muncească mult – să muncească mult și să se distreze. Amândoi am ales First Lutheran datorită

reputației de cel mai bun din mulțimea de spitale din zona asta a orașului Seattle. Îi simt mușchii umerilor și pe cei care îi flanchează coloana încordați.

— De ce nu te duci să bei o cafea? îi sugerez eu.

— Stai liniștită. Ai și tu cazurile tale de care trebuie să te ocupi.

— Hai, du-te! îi spun eu și îi dau un ghiont și, cum nu reacționează, îmi frec încheieturile degetelor sub coasta lui, până când izbucnește în râs și se ferește. Mai ia o pauză. N-am mare lucru de pregătit pentru prima operație.

În cele din urmă, Joe se ridică de pe scaun, scoțându-și mănușile de latex în timp ce îmi face un rezumat rapid al istoricului medical al pacientei și al stării prezente sub anestezie. Completez foaia cu semnele vitale înregistrate automat de aparate în ultimele minute și o semnez.

Joe se întoarce în sala de operație în mai puțin de zece minute. Acum parcă nu mai arată așa de obosit din cauza nopții albe pe care a avut-o, iar respirația lui emană miros de cafea și mentă. Brobonele limpezi de apă i s-au adunat în perciuni, în sprâncene și pe frunte, iar partea din față a bluzei de la uniformă are pete mari de apă, cu un contur neregulat.

— Mersi, spune el. Dacă ies de aici până diseară, o să mă revanșez.

— Lasă! Îți iei revanșa săptămâna viitoare. Gary vine în vizită cu fiică-sa și s-ar putea să fie nevoie să fac un schimb de tură cu tine.

Joe ridică din sprâncene.

— Să înțeleg că o să-l cunosc în sfârșit pe fostul?

— Eu și Gary am locuit în aceeași casă cu încă două femei – o relație complet platonică – pe vremea când eram studentă la Medicină și el studia Managementul Afacerilor la Universitatea din Houston. Încă îl consider un prieten drag. Joe se

referă la acea perioadă din viața mea ca la timpul petrecut la comun.

Îl înghiontesc din nou în coaste. De data asta eu izbucnesc în râs și tehnicianul chirurg se uită la noi. Îi fac cu mâna discret, întorc capul și spun cu voce joasă:

— Să mergem cu toții la Wild Ginger într-o seară. Dar să nu spui gluma aia de față cu fiică-sa. S-ar putea ca maică-sii să nu i se pară prea amuzantă dacă i-o împărtășește. Nu-mi vine să cred că are deja o fată de treisprezece ani.

— Și seamănă cu tine? întreabă Joe, tachinându-mă curtenitor.

— Fără glume, Joe. Promite-mi, altfel nu vă fac cunoștință.

Iau pixul de pe măsuță, îmi dau pătura jos de pe spate și o pun pe umerii lui.

— Trebuie să plec. Mă întorc imediat ce termină Stevenson.

Joe e cel mai bun prieten pe care îl am la First Lutheran.

Mai exact, e prietenul meu cel mai bun. Și preț de câteva luni, cu ani în urmă, a fost și iubitul meu.

Știam eu ce știam. Încă din timpul facultății, am tras o cortină de fier între muncă și viața personală, nefiind dispusă ca lumea mea intimă să devină subiect de distracție pentru colegii mei în vestiare. Sălile de operații nasc prietenii solide, dar pot fi și locuri de bârfă, unde limitele personale pot deveni alunecoase. Se întemeiază o relație ce derivă din complicitatea care se naște lucrând ore întregi în sălile aproape închise ermetic unde se săvârșesc minuni ale tehnologiei, unde stăm strânși ciorchine în jurul pacientului ca niște componente vii ale unei mașinării impunătoare și misterioase care produce în masă transplanturi de rinichi, artroplastii de genunchi, biopsii mamare și repară coafa rotatorilor. Este ca și cum am aparține unei societăți secrete în care toți ne verificăm caracterul

trecător la intrare, ca să invocăm îndrăzneala supremă de a ne juca de-a zeii în lupta cu boala.

Îmi aminteam în mod conștient acest lucru când recunoșteam ușoara emoție care mă încerca dacă se așeza lângă mine în sala de conferințe, devenind conștientă, cu un sentiment penibil, de ținuta mea și de glasul meu. Acum mă gândesc că lunile de împotrivire de dinainte de a ceda sunt motivul pentru care avem o prietenie atât de solidă, ca și cum relația sexuală dintre noi ar fi fost o insulă în mijlocul a patru ani de confidențe reciproce, glume pe care le înțelegeam doar noi și zile lungi de muncă pe care le înduram împreună. E aproape ca și cum acea insulă de intimitate fizică a creat o legătură între noi, ca pacturile pecetluite cu sânge pe care le făcusem cu prietenele din copilărie.

Anestezia este ca aviația – avem oameni de rezervă care la nevoie pot să înlocuiască rezervele, plase de siguranță pitite de-a lungul drumului. Doar că veriga umană din lanț nu are instalat un beculeț cu lumină roșie intermitentă. La 6.15, mă aflu în sala numărul cinci și îmi pregătesc spațiul de lucru și aparatul de anestezie – verificarea de rutină a aspiratoarelor, a pompelor, a tuburilor presurizate, a fluxului gazului, a monitoarelor, a luminilor de avertizare, a medicamentelor în caz de urgență și a alarmelor. Tonurile stridente și bipurile par a fi o orchestră dezacordată care își face încălzirea.

Un cărucior roșu cu numeroase sertare încuiate conține tuburile de respirat, perfuziile, seringile, cateterele de sucțiune, laringoscoapele care mă ajută să văd calea îngustă de acces spre plămâni prin cavitatea bucală și gât – întreg echipamentul de care am nevoie să-mi ghidez pacienții în siguranță prin vidul fără de sfârșit al anesteziei. În sertarul de sus se află medicamentele care adorm conștiința și memoria, care paralizează mușchii și care apoi le redau forța. Am medicamente care

cresc sau scad ritmul cardiac, manipulează tensiunea arterială, subțiază sângele, amorțesc pielea, golesc stomacul și încetinesc salivația. Pe cărucior se află o cutiuță încuiată în care se află narcoticele – morfină, Demerol, Fentanyl, Dilaudid – medicamente minune care fac durerea din timpul operației de îndurat. Substanțe chimice incolore, limpezi ca apa, înrudite cu opiumul. Injectate în fluxul sangvin, acestea se infiltrează în creier pentru a fereca și a bloca gaura moleculară a ușii cu pânze de păianjen de la mansardă, în spatele căreia se află durerea. Umplu fiecare seringă transparentă cu narcotice și o etichetez, apoi le așez pe cărucior ca niște coloane de soldați care îmi așteaptă ordinele și încui din nou cutia cu o cheie pe care o port la gât.

Mindy, asistenta sălii de operație, și Alicia, tehniciană răspunzătoare cu dezinfecția, sosesc și ele și încep să-și organizeze propriile teritorii, sortând teancurile de fișe, așezând cearșafurile albastre sterile peste mesele masive, potrivind luminile și etalând câmpuri întregi de instrumente din inox. Noi trei am petrecut nenumărate dimineți în săli de operații reci, împărtășindu-ne detalii neînsemnate din viața noastră. Amândouă sunt de mai mult timp decât mine la First Lutheran și au avut destul timp să afle despre fiecare, cu cine a fost căsătorit prima și a doua oară, precum și relațiile secrete ale acestora.

Alicia a emigrat din Filipine și este foarte încântată de noua ei identitate americană. Își conturează ochii cu tuș negru, care urmează o linie descendentă. Majoritatea femeilor care lucrează la Secția de chirurgie petrec o mare parte din zi cu masca chirurgicală pe față și cu părul prins sub boneta de hârtie. Unele încearcă să compenseze acest lucru atrăgând atenția asupra ochilor, asemenea dansatoarelor cu văl din harem. Părul ei e de un portocaliu electric. Prima dată când am văzut-o fără bonetă n-am recunoscut-o. E atât de

scundă încât trebuie să urce pe o scăriță mobilă ca să vadă câmpul operator și să înmâneze instrumentele cerute.

— Ce zici, o să avem parte de o zi bună, Alicia?

— Sigur că da, Marrrrrrria! răspunde ea graseind. Se poate și altfel? Am de gând să-i presar lui Stevenson un praf de Valium în cafea, doar un pic.

— Ai grijă, s-ar putea ca nevastă-sa să se obișnuiască și o să fie nevoie să o aprovizionezi constant.

— Programul de azi e bun. E destul de plin ca să ne mai aducă și alte cazuri. Ți-am simțit lipsa la meciul de softball de sâmbătă. Personalul de la Urgență nu ne-a lăsat să înscriem niciun punct.

Alicia așază o mulțime de pense metalice argintii în rânduri perfect paralele, iar vârfurile lor mărșăluiesc în șir perfect de-a lungul marginii mesei.

Ridic privirea spre ea, de la capătul patului unde aranjez cablurile de la aparatul EKG, răsfirate ca un păianjen cu cinci picioare sub pernă. Îmi place să am totul pregătit, iar mecanismele de care mă folosesc în meseria mea să fie deghizate în spatele unor suprafețe mai delicate, înainte ca pacientul să se întindă în pat și să fie furat de somn.

— Ba nu v-a fost dor de mine! Când eram în facultate, am jucat în poziția de prinzător într-un meci spontan. În cele din urmă m-au pus să *rostogolesc* mingea înapoi la locul de lansare, așa de prost am aruncat. Înscrie-mă mai bine la fotbal.

— Marie, trebuie să merg cu fiică-mea la dentist azi să-i pună aparat dentar. Ce medicamente îmi recomanzi? *Mie,* nu ei.

— Ha! N-am nimic care să fie legal. Soră-mea le dă mereu copiilor Tylenol când merg să le ajusteze aparatele dentare. Îmi strâng bretonul sub bonetă și arunc o ultimă privire ansamblului. Stevenson a cerut ceva anume pentru cazul de pediatrie?

Până să fac cunoștință cu pacienții și să le citesc foile de observație, nu știu aproape nimic despre ei, cu excepția numelui și a vârstei. Dar Stevenson nu ar opera un copil la First Lutheran dacă ar avea probleme grave de sănătate. Cazurile complicate trebuie rezolvate la Spitalul de Copii. Se întâmplă uneori ca personalul din sala de operație să-mi spună dacă medicul chirurg solicită vreo poziție neobișnuită sau vreo aparatură care să-mi afecteze planul de anestezie.

— Vorbești de pacienta cu chist? Da. Vrea să fie așezată cu fața în jos. Chiar vorbea despre puștoaică ieri. Spunea că are un retard ușor sau ceva de genul ăsta.

Mă opresc din lucru, îmi pun mâinile în șold și exersez diverse abordări ale inducerii anesteziei, ușor iritată că Stevenson nu mi-a spus mai devreme. Atunci când am timp să pregătesc totul pe îndelete, aștept cu nerăbdare astfel de cazuri – îmi place să liniștesc un pacient care reprezintă o provocare în timpul interviului de dinainte de operație. Joc atât rolul de psihiairu, cât și pe cel de artist în medicină, un hipnotician care lucrează cu substanțe chimice și care îi face semn novicelui înspăimântat și neinițiat să pășească pe un tărâm unde este în siguranță și unde nu simte durere. Construiesc pentru mine și pacient o lume numai a noastră, pe care medicul chirurg nu o poate vedea, un pact secret care nu este consemnat niciodată în fișa medicală sau în formularele de asigurare. Îmi place să cred că aici pot să fac diferența – să încep construirea coconului anestezic cu ajutorul cuvintelor în locul narcoticelor.

— OK. Atunci s-ar putea să mai am nevoie de puțin timp, să o sedăm înainte de a o aduce în sala de operație, îi spun Aliciei.

— Tu ești șefa. Eu tot la trei plec acasă, indiferent cât timp îți ia.

Prima pacientă pe ziua de azi este o femeie de patruzeci și șase de ani care o să-și piardă sânul drept din cauza cancerului. O salut în preoperatoriu zâmbind veselă, alungându-i neliniștea cu o tiradă de întrebări și explicații, asigurând-o că se supune celui mai mic grad de risc prin anestezie – gradul unu, conform Societății Americane a Medicilor Anesteziști, pe o scară de la unu la cinci. Ea stă în șezut și mă ascultă. E o femeie zveltă și bronzată, cu buzele date cu ruj roz-deschis și machiată discret la ochi (mă întreb pentru cine?). Acest lucru conferă dimineții un aspect de normalitate, ca și cum pacienta s-ar îndrepta spre terenul de tenis, în loc să vină aici și să se descotorosească de parazitul care îi invadează corpul.

Am senzația că am mai întâlnit-o de o mulțime de ori. Este voluntara din Liga de Juniori, animatoarea sigură de sine, fosta studentă membră a clubului de fete la care se face referire cu numele întreg al soțului precedat de apelativul „doamna", destul de elegantă pentru a fi considerată pe nedrept o răzgâiată. E genul de femeie care nu tresare când îi pun perfuzia, care mă întreabă despre muncă și familie și mă provoacă să o compătimesc. O să învingă boala și o să meargă mai departe.

Cum stă învelită pe masa îngustă, mă aplec la urechea ei și îi șoptesc, în timp ce pacienta începe să alunece ușor în starea de inconștiență:

— Sunt aici lângă tine. O să am grijă de tine. Te vei trezi teafără și nevătămată. O să te însănătoșești și o să fii bine.

Singura manifestare de teamă pe care pacienta o arată este o creștere ușoară a pulsului.

Operația decurge bine. Țiuitul ascuțit și constant al monitorului cardiac îmi spune că celulele roșii sunt pe deplin saturate cu oxigen. Ușoarele fluctuații ale tensiunii arteriale și ale pulsului îmi dictează amestecul de gaz anestezic, narcotice și

lichide pe care trebuie să îl folosesc. Eu și pacienta mea suntem într-o comuniune fiziologică tainică. Stau ca o santinelă care o păzește de violarea bisturiului.

Slavă Domnului, Stevenson e binedispus în dimineața asta! Copilul lui, care e în clasa a zecea la liceu, tocmai a fost ales coordonator de joc în echipa de baseball, așa că speră ca taxele de școlarizare la facultate să îi fie acoperite. O tachinează pe Alicia să îi facă lipeala cu el, că doar ar avea ce să-l învețe. După ce ganglionii limfatici ai pacientei se întorc de la examenul patologic curați, devenim cu toții binedispuși și Stevenson cere să se pună muzica de încheiere – îi place să sutureze având drept coloană sonoră piesele formației Led Zeppelin.

Aproape că pot să măsor cât de bine decurge o operație după volumul muzicii din fundal și al conversației. Oamenii din afară par șocați de lipsa de respect de care dă dovadă echipa din sala de operație ascultând o formație de hard-rock în timp ce mâinile chirurgului, îmbrăcate în latex, taie sau cos țesuturile vii. Dar eu îi liniștesc, spunându-le că e un semn bun. Înseamnă că medicul chirurg se află pe teren cunoscut și, fiind obișnuit cu această procedură, mâinile sale lucrează cu o familiaritate reconfortantă. Este semn că anestezistul aude țiuitul ascuțit și constant al monitorului cardiac și al oximetrului și știe, intuiește exact momentul când adaosul de narcotic sau gura de gaz anestezic va menține echilibrul de substanțe chimice care te țin adormit, inconștient, fără să simți nimic, până când este aplicat și ultimul bandaj, ești învelit cu un cearșaf nou și auzi șoptindu-ți-se în ureche, cu un glas liniștitor: „Trezește-te, trezește-te! Operația s-a terminat. Totul a decurs bine". Chirurgia s-a perfecționat și s-a eficientizat în timp. Celebra imagine prezentând amfiteatrul cu studenți la medicină îmbrăcați la costum, care nu purtau mănuși chirurgicale și foloseau batiste cu

cloroform s-a estompat în timp, lăsând locul sălilor de operație moderne.

Când aduc pacienta în salon, pe patul cu rotile, aceasta deja zâmbește, uitând de cancer sub efectul narcoticelor.

— Arată bine, îi spun eu, dându-i părul de pe frunte și înmânând foaia de observație Juliei, asistenta de salon. Domnul doctor Stevenson va veni să discute cu tine în câteva minute.

Ea își duce mâna la față; este un gest atât de comun după ce te-ai trezit din anestezie. Am ajuns să cred că simțim probabil nevoia să ne atingem în recunoaștere buzele, ochii și nasul.

— S-a terminat? S-a terminat operația?

— Gata, s-a terminat, scumpo, îi spune Julia. Te doare ceva?

Pacienta mea clatină din cap și se lasă pe spate, relaxată, sprijinindu-se pe perne.

Julia se întoarce spre mine.

— Nepoata mea e programată luna viitoare la domnul doctor Nuezmann pentru o operație de reparare a coafei rotatorilor. Ai putea, te rog, să te ocupi de ea?

— Cu plăcere. Spune-i despre anestezia locoregională în blocul interscalenic. Mulți pacienți nu au nevoie de analgezice până a doua zi.

Salonul începe deja să se aglomereze; o mulțime de pacienți au fost aduși la stațiile de monitorizare și stau aliniați la perete, ca niște soldați răniți, o comunitate de catetere, bandaje și tăvițe renale. Nici chiar pretenția de intimitate nu primează atunci când se dorește menținerea pacienților și a monitoarelor la loc vizibil, pentru cazul în care se pornește vreo alarmă sau are loc vreun blocaj respirator. Scot câteva hârtii care însoțesc fișa pacientei mele și încep să completez în triplu exemplar fișele de cost, formularele de comenzi și un raport scurt al anesteziei. Prima pagină va rămâne la dosarul ei permanent pentru a-mi documenta munca, în timp ce copiile vor fi

împărțite companiilor de asigurări, centrelor de aprovizionare ale spitalului, farmaciei și Departamentului de anestezie, unde munca mea va fi tradusă în coduri contabile și facturi. Una dintre asistente a înfipt niște zambile proaspăt culese într-o ploscă de plastic goală și mă aplec peste birou să-mi îngrop fața în ele ca să le simt parfumul. S-ar putea ca acesta să fie singurul contact cu exteriorul pe ziua de azi.

Will Hanover, șeful echipei noastre de medici, dă peste mine când iese grăbit din salonul unde tocmai a lăsat un pacient, îndreptându-se spre sala de așteptare de la Secția de chirurgie, unde îl așteaptă un altul.

— Ai grijă! spune el, ținându-mă cu o mână pe după umăr ca să-mi recapăt echilibrul și dându-și jos masca chirurgicală, care acum îi atârnă sub bărbia rotundă. S-ar putea ca Bethany să-ți mai plaseze un caz după-amiază. Până acum te-ai încadrat în timp?

Mă uit la ceas.

— Sunt cu treizeci de minute în urmă. Nu poate cineva să-l schimbe pe Joe? N-a dormit deloc azi-noapte.

Spitalul First Lutheran a angajat patru chirurgi noi în ultimul an, dar nu a reușit să recruteze niciun medic anestezist. Will răspunde de programarea gărzilor și petrece ore întregi încercând să găsească soluții ca să acopere toate cazurile.

— Nu e nimeni liber. E a treia zi la rând când n-am reușit să dăm drumul nimănui mai devreme de ora șapte. Ar trebui să-l scoatem cu forța pe Phil din ședințele lui și să-l punem din nou să lucreze la sală cu normă întreagă. Atunci poate s-ar gândi să facă angajări.

Will își trage pantalonii de uniformă mai sus peste pântecele rotund și strânge șnurul înnodat din talie. Ce i-ar mai plăcea să-l strângă pe Phil Scoble de gât, așa cum strânge brăcinarul

pantalonilor! Phil e șeful Departamentului de anestezie și membru în Consiliul de Administrație al spitalului. Noi ceilalți am tot speculat dacă acest lucru îl face mai degrabă avocatul nostru sau un inamic redutabil, dar cred că răspunsul variază direct proporțional cu gradul nostru de oboseală. Phil nu are o meserie ușoară, fiind în același timp unul de-al nostru, dar și unul de-al lor.

— Parcă îi făcuse o ofertă unei femei din New York.

— Da, dar ea a mai primit oferte de la încă trei spitale care oferă beneficii mai multe și un salariu mai bun. Anul ăsta de Crăciun o să-i fac cadou un cateter Foley – să văd dacă-i surâde ideea de a lucra treisprezece ore fără pauză de mers la toaletă.

Will tună și fulgeră la adresa lui Phil, împroșcând cu salivă în timp ce vorbește, iar eu simt nevoia să îl calmez mai degrabă din grijă să nu i se ridice tensiunea, decât din pricină că ne lansăm amândoi într-o discuție aprinsă despre bugetul restrâns al spitalului.

Al doilea caz durează mai mult decât era preconizat și suntem deja cu o oră și jumătate în întârziere când fac cunoștință cu cel de-al treilea pacient, un director de șaizeci și trei de ani de la Starbucks care a fost diagnosticat recent cu limfom. Stevenson trebuie să introducă un cateter în vena cavă a pacientului, pentru ca acesta să poată fi tratat fără ca infuzia de medicamente specifice chimioterapiei să îi ardă venele înguste ale mâinilor și ale brațelor. Când fac cunoștință cu el în preoperatoriu, acesta pare stăpân pe sine, cu fața inexpresivă, iar răspunsurile pe care mi le dă sunt aproape tăioase. Îi injectez un miligram de sedativ în perfuzie și masca pe care o afișa până acum se topește, lăsând loc unei pledoarii pentru consolare și speranță, o poveste spusă cu poticneli despre nepoata lui care tocmai s-a născut. În timpul ăsta, Stevenson măsoară cu pasul sala de

operație în lung și-n lat, așteptându-mă să aduc pacientul. Acum începe să devină iritat și țipă la tehniciană radiolog care îl ajută, apoi bălmăjește o scuză în barbă, mai mult pentru el decât pentru tânăra intimidată. Nerăbdarea lui se simte în aer și nici măcar Mindy și Alicia nu mai încearcă să-l binedispună.

De îndată ce pacientul meu adoarme, încep să pregătesc medicația și aparatura pentru cazul de pediatrie care urmează. Un copil are nevoie de o dozare mai atentă de anestezic decât un adult; marja de eroare e mai puțin cruțătoare, astfel încât diluez narcoticele în volume mai mari, acestea având astfel o concentrație mai mică. Tuburile, endoscoapele, perfuziile și măștile de oxigen pediatrice sunt toate făcute la scară mai mică, aducându-mi aminte de casele de păpuși cu care mă jucam în copilărie, cu măsuțe, aragazuri, tigăi și farfurii mici. Ușile batante se deschid în spatele meu și Joe intră în sala de operație. Se sprijină pe căruciorul meu de anestezie cu brațele încrucișate și i se văd venele albastre care se intersectează ramificându-se peste mâinile lui roșii și pistruiate. O simt pe Alicia că nu se mai poate concentra când îl vede – Joe are efectul acesta asupra femeilor.

— Salut. Pancreatectomia pe care o aveam programată s-a anulat, așa că am terminat. Ai nevoie de o pauză scurtă înainte să plec? Cafeaua e încă bună, au făcut-o acum trei ore. Te așteaptă în hol.

Joe are un fel special de a spune orice cu o undă de umor. Dacă nu-l cunoști prea bine, ai toate șansele să nu îi observi latura sobră. Suferă de o ușoară ambliopie și când e obosit îi fuge ochiul drept, ca și cum ar privi lumea din două perspective. Nu știu cum, dar acest lucru nu face decât să-i sporească farmecul – căci este un semn de vulnerabilitate care le place la nebunie femeilor.

— Nu-i nevoie. Ar trebui să mă înlocuiască Brad în pauza de prânz. Nu ți-ar strica să te

odihnești mai mult – parcă nici n-ai fi plecat din spital în ultimele zile.

— Constructorul mi-a spus cât mă costă bucătăria – i-am cerut lui Will să mai fac o gardă. Nu am de ce să mă grăbesc să ajung acasă.

— Unde e Claire? Iar se plânge că o neglijezi?

— Ca toate femeile din viața mea, de altfel. Îmi face cu ochiul. Nu zâmbi pe sub mustață.

— Nu zâmbesc. Jur. Îmi duc mâna la gură, peste masca chirurgicală.

— Dar ți-a venit să râzi.

— Trebuie să-ți iei un câine, Joe. Cineva care să-ți fie fidel și să-ți țină de cald noaptea.

Joe izbucnește în râs și la lumina albă și crudă din sala de operație, ridurile din jurul ochilor i se adâncesc până la tâmplă. Unii bărbați chiar arată mai bine pe măsură ce trec anii, deși intuiesc că Joe nu se simte în largul lui la gândul că îmbătrânește. Ceilalți îl tachinează că ar fi prea curtenitor, chiar și în sala de operație, dar este un doctor care se dedică meseriei sale. Acesta este unul dintre motivele pentru care îmi este așa de drag. S-a întreținut la facultate, acum douăzeci de ani, lucrând nopțile într-un laborator de cercetare și nici acum nu se cruță. Și-a cumpărat o bicicletă italiană de curse, într-un impuls de moment, și eu îl tachinam la un moment dat, întrebându-l cât o să îl coste pe kilometru. În weekendul următor, Joe a parcurs distanța de la Seattle, din centrul orașului, până la Paradise Lodge, pe Muntele Rainier, și înapoi.

Stevenson se răstește la mine să pun un prosop rulat sub pacient – nu reușește să monteze cateterul – și sunt nevoită să plonjez sub cearșafuri ca să îi ridic umerii și capul.

Joe îmi înmânează un prosop împăturit și-mi șoptește:

— Ce are de e așa de agitat?

— Suntem în întârziere. Mare mirare! Nu-ți face griji. O să-l binedispun eu. Vrei să pregătești tu

narcoticele, te rog? îmi scot cheia de la gât și i-o arunc. E vorba de un copil, așa că vreau Fentanyl în diluție de cinci micrograme la mililitru.

— Altceva?

Îl aud cum desface pachetele de seringi și ace și destupă sticlele cu capac de plastic.

— Suxametoniu, 2 micrograme la mililitru și 100 de atropină.

— Ce greutate are copilul?

— Nu știu încă. Nu e chiar așa de mic. Să aibă vreo opt ani.

Ies de sub cearșafuri, cu părul răvășit care mi se ivește de sub bonetă. Stetoscopul atârnă ținându-se într-o olivă de partea din față a bluzei de uniformă. Joe lipește eticheta pe ultima seringă, cu fruntea lucind de sudoare și cu mânecile suflecate mai sus. Sub masca chirurgicală îi mijește barba roșcată și aspră, nerasă de ieri.

— Mersi. Acum du-te acasă, îi spun eu.

Joe îmi pune lănțișorul cu cheie la gât și îmi aranjează părul care mi-a ieșit de sub bonetă.

— Sună-mă în weekendul ăsta dacă vrei să luăm masa împreună. Dacă e vreme bună poate zburăm până la Friday Harbour.

— Hm. N-am putea să facem ceva la sol?

Joe e pilot și probabil unul foarte competent – și-a cumpărat un avion personal anul trecut. Dar eu am o frică de înălțime aproape jenantă și nu m-a convins decât o dată să zbor cu el. Stomacul meu deja se întorsese pe dos când roțile s-au desprins de sol, eliberându-se de fricțiunea cu pista cu asperități într-o tăcere alarmantă. Joe s-a uitat la mine și a întins mâna să ia o pungă pentru răul de înălțime, apoi a izbucnit în râs când și-a dat seama că erau doar emoțiile de vină – banchetele lui de catifea nu erau amenințate. Într-un zbor deasupra insulelor din Strâmtoarea Puget într-o zi senină, fără nori, priveliștea probabil că ar fi fost extraordinară dacă aș fi putut să mă relaxez într-atât încât să țin ochii deschiși. El a tot încercat să

mă convingă să pun mâna pe manșa copilotului, până când a acceptat într-un final că frica nu avea de gând să mă părăsească.

— Comportamentul tău sfidează logica. Lucrezi într-un domeniu care depinde de știință și mecanică și nu ai încredere în legile fizice ale portanței și propulsiei, m-a mustrat el atunci.

— Ba am încredere în legile fizice, am strigat eu ca să mă fac auzită peste zgomotul motorului. Dar n-am încredere în oamenii care construiesc și pilotează avioane.

3

Jolene Jansen stă cu mama ei în sala de aşteptare, răsucind brațul unui ursuleț ponosit de postav roz. La televizorul portabil din colțul camerei rulează o casetă cu desene animate vechi. Coiotul Wile E. Sare în picioare teafăr și nevătămat după ce a fost împins de pe o stâncă înaltă. Când intru în sală, Jolene sare în poala mamei sale și își ascunde fața în gulerul descheiat al bluzei acesteia. Fetița este mică pentru un copil de opt ani. Asistentele nu au putut să o convingă să se schimbe de blugi și văd pe chipul mamei că nu mai are putere să se lupte cu ea în această dimineață. Îmi îndes masca chirurgicală în buzunar și-mi dau boneta jos, ca părul să mi se reverse pe umeri, cu gândul de a aduce cât mai puțin cu o doctoriță.

Mama lui Jolene ridică privirea spre mine de pe scaunul de copil pe care stă cocoșată. Nu mai sunt alte scaune în încăperea mică. Mă așez cu picioarele îndoite sub mine pe covor și încerc să mă joc cu Jolene de-a babaul, dar ea nu se uită la mine. De obicei copiii nu au încredere în mine până nu îi câștig de partea mea pe părinți, așa că îi întind mâna mamei.

— Sunt doctor Heaton. Marie Heaton. Voi fi medicul anestezist al lui Jolene. Cum vă simțiți azi?

Ea ridică din umeri și suflă să-și dea la o parte niște fire de păr castaniu care îi intră în ochi. Din cauza emoțiilor, gura i se strâmbă într-o grimasă înainte de a răspunde:

— Eu sunt mama lui Jolene. Bobbie Jansen.

Se apleacă și ridică încet copilul mai sus, pe umăr, apoi continuă cu voce joasă:

— E cam timidă, mai ales în preajma doctorilor. Vă dați seama, de vreme ce a fost la atâția!

În cameră este mult prea cald și pe bluza roșie a lui Bobbie Jansen, la subsuori, se văd pete de sudoare, ca două semiluni. Miroase a fum, pământ reavăn și loțiune de corp cu aromă de migdale. O narcisă șifonată atârnă de un ac de siguranță prins la buzunarul bluzei și o alta identică a fost prinsă printre ochiurile de dantelă ale cămășii lui Jolene. Zăbovesc puțin cu mâna într-a ei, apoi deschid fișa fetiței.

— Să mă uit prin fișa ei un pic și apoi vom discuta despre cum o vom pregăti pentru operație.

Îmi păstrez același ton degajat și vesel, trăgând cu ochiul din când în când la Jolene care își ascunde chipul în continuare, încercând să îi surprind privirea. Citesc în ochii lui Bobbie rezervă și precauție și mă întreb dacă acest lucru se datorează I aptului că a avut prea puțin de-a face cu lumea medicală sau, dimpotrivă, prea mult.

Foaia de anestezie a lui Jolene este goală, semn că este destul de sănătoasă ca să treacă examenul nostru preoperator. Trec cu privirea peste teancul de formulare Medicaid și peste consemnările clinicii de chirurgie a lui Don Stevenson și aflu că abia s-a mutat aici din Yakima. Gradul de retard al fetiței este ușor și din câte se știe nu este asociat cu vreun sindrom care ar putea implica alte probleme medicale. În ultimele luni, a suferit de infecții repetate ale unui chist congenital situat la baza coloanei și un medic de la o clinică de urgență a trimis-o la Stevenson ca să i-l opereze. Ar trebui să fie o operație scurtă și simplă, singurul factor care o complică fiind faptul că va trebui să fie întoarsă cu fața în jos pe masa de operație după ce va adormi. Nu am niciun document medical din trecut; se pare că niciun medic nu a fost implicat cu consecvență în îngrijirea ei, cel puțin nu din sistemul nostru spitalicesc. Va trebui să aflu tot ce mă interesează de la mama ei.

În timp ce eu citesc, privirea lui Bobbie se mișcă de la foaia de observație la chipul meu și din nou

la fișă, cântărindu-mi gradul de preocupare față de Jolene și amestecul de compasiune *versus* știință. Acum oscilează, neștiind încă dacă să aibă sau nu încredere în mine, și sunt conștientă că gesturile și cuvintele mele mă vor plasa fie în tagma doctorilor cu inimă, fie în a celor indiferenți, cu care femeia trebuie să fi avut de-a face.

Întind mâna și o mângâi ușor pe Jolene pe spate, netezindu-i volanul gulerului cămășii în carouri.

— A mai suferit vreo operație până acum, doamnă Jansen?

— Domnișoară. O cresc singură. Nu. Au vrut s-o adoarmă odată să-i facă nu știu ce analiză, fiindcă se dezvolta prea încet, dar nu i-am lăsat. Nu văd niciun motiv s-o supun unei analize care și așa nu-i va schimba cu nimic viitorul. Numai că acum, din cauza infecției ăsteia, nu mai poate să stea în șezut fără să o doară. De-asta am venit.

Bobbie Jansen cercetează cu atenție încăperea, ecusonul cu numele meu și stetoscopul, ezitând parcă să mă privească în ochi, ca și cum ar căuta ceva solid de care să se agațe.

Încerc să par degajată, în timp ce revizuiesc în minte lista cu cele necesare anesteziei.

— Vă amintiți cumva dacă vreunul dintre doctorii care au consultat-o a spus că are murmur cardiac sau probleme cu plămânii?

— Din câte știu eu, Jolene e sănătoasă. Cu excepția problemelor mintale. Dar înțelege. Cu mine vorbește – dar nu și cu persoane străine. Câteodată tușește destul de mult și nu-i place să zburde ca alți copii. Dar e o fetiță cuminte și dulce, nu-i așa, puișor?

Bobbie o leagănă încet și Jolene se relaxează pe umărul ei. Aceasta îi șterge colțul gurii cu gulerul bluzei. Nu poartă cercei și nici inele. Are unghii curate și tăiate din carne.

— Când spuneți că nu zburdă prea mult, vreți să spuneți că nu poate?

Bobbie pare nelămurită, căci nu înțelege ce relevanță are întrebarea.

— Adică, pare că-și pierde suflul când aleargă, în comparație cu ceilalți copii?

— Poate, puțin. Dar i-a plăcut dintotdeauna să stea liniștită. Nu se joacă cu mulți copii… Se oprește cu vocea stinsă.

— Dar niciunul dintre doctorii care au văzut-o nu v-a spus că ar avea astm sau alte probleme cu inima?

Bobbie clatină din cap și distanța dintre noi se mărește. Aștept până ce privirile ni se întâlnesc din nou.

— E greu să crești un copil singură.

— Dumneavoastră aveți copii?

Îmi încleștez mâinile pe genunchi și încerc să nu mă gândesc că Stevenson mă așteaptă.

— Nu, dar am două nepoate și un nepot. Copiii surorii mele. Neil e de aceeași vârstă cu Jolene. Mai aveți neamuri în Yakima?

— Nu prea. Nu mai avem nicio rudă apropiată. Sora dumneavoastră locuiește aici, în Seattle?

— Nu, ei stau în Texas. Acolo am crescut amândouă.

Bobbie se destinde. Pe buze îi mijește un zâmbet.

— Mi s-a părut mie că aveți accent.

Încerc să alternez întrebările și explicațiile medicinale cu subiecte generale de conversație, creând astfel un climat de siguranță. Întreb despre alergii, medicație și spitalizări anterioare. Pun stetoscopul pe spatele ursulețului roz de pluș și îi cer să respire adânc, dar când vreau să o ausculț pe Jolene, aceasta se ferește și îmi dă mâna la o parte. Dacă insist, o să înceapă să plângă și oricum nu o să aud nimic. Bobbie încearcă să o convingă să țină în mână pâlnia de metal a stetoscopului, dar Jolene plânge și se agață și mai strâns de gâtul mamei. Bobbie are lacrimi în ochi și mă întreb dacă nu cumva am insistat mai mult decât trebuia

și le-am forțat prea mult pe amândouă. O văd cum închide ochii o clipă și apoi mă întreabă:

— Dumneavoastră ați face asta? V-ați lăsa nepotul să facă această operație?

Îi iau din nou mana într-a mea și încuviințez:

— O să am grijă să nu pățească nimic.

Bobbie mă strânge de mână ca și cum aș fi ultima ei șansă. Apoi o iau cu vorba bună, spunându-i să o țină pe Jolene, unicul ei copil, în timp ce îi injectez patru miligrame de Midazolam în coapsă. O iau apoi în brațe și mă îndrept spre sala de operație.

Când ajungem în sala cinci, Jolene e deja amețită și rânjește la fețele ciudate acoperite cu măști aplecate deasupra ei, în cerc, ca niște vrăjitoare deasupra cazanului. Midazolamul i-a înmuiat frica și i-a abrutizat gândirea, așa încât se abandonează în mâinile noastre. Mă uimește cât de frumușică este când e relaxată și zâmbește. Are o piele perfectă, de parcă n-ar fi văzut-o soarele niciodată: crem, cu pomeții rumeni. Ochii ei, de un albastru diafan, nu se mai pot concentra asupra unui punct fix și râde ușor în întâmpinarea crâmpeiului de visare care o învăluie. Mă întreb dacă așa arăta și chipul mamei ei înainte ca greutățile vieții să-și lase amprenta asupra lui.

Îi acopăr nasul și gura cu masca de oxigen din plastic transparent și Jolene clipește des, cuprinsă de panică, văzând în jurul ei oameni străini și simțind lipsa mamei. Mă aplec la urechea ei stângă și îi susur încet un cântecel cu care mă adormea mama:

Taci cu mama, puișor,
Și adormi încetișor.
Când din somn te vei

trezi,
Căluți
mândri vei găsi.

Părul ei îmi atinge ușor obrazul. Răsucesc cu mâna dreaptă regulatorul dispozitivului cu gaz și vapori languroși cu iz dulceag încep să se scurgă din mască, pătrunzându-mi și mie în plămâni. Respirația lui Jolene devine superficială, apoi se rărește și devine mai profundă, până când îmi dau seama, după ritmicitatea ei, că a adormit.

Eu și Mindy intrăm în acțiune, pornim perfuzia și monitorul cardiac și ne pregătim să o întoarcem cu fața în jos. În stadiul cel mai profund al somnului, îi dau ușor capul pe spate și-i introduc în gură o lamă de metal argintie care este prevăzută cu un beculeț minuscul care îmi permite să vizualizez coardele vocale și tunelul întunecat, traheea. Introduc un tub de plastic gol printre coardele vocale deschise și atașez celălalt capăt, cu pliuri, la aparatul de ventilație. Acum va respira aparatul în locul ei. Eu voi controla aportul de oxigen care îi ajunge la plămâni, inimă și creier. Asistenta sună la sala de așteptare să o anunțe pe Bobbie că fiica ei doarme în siguranță.

Stevenson a revenit la buna dispoziție de dinainte. Pesemne că a avut timp să ia prânzul între operații, așa că măcar unul dintre noi nu e lihnit de foame. Ori asta, ori l-o fi amenințat Alicia că își dă demisia dacă mai stă bosumflat. Ne spune o poveste trasă de păr despre cum a ieșit cu automobilul Porsche de pe autostradă pe un câmp cu tauri, iar sprâncenele lui negre și stufoase se unduiesc ca două omizi deasupra ramei ochelarilor. Acum Jolene plutește într-o stare calmă și plăcută sub efectul anesteziei. Substanțele pe care i le-am introdus în sânge, plămâni și creier sunt într-un echilibru perfect, pregătind-o pentru bisturiul chirurgului.

Brad Kuciano nici nu intră bine în sala de operație, că începe imediat să îl bată la cap pe Stevenson în legătură cu un pariu la un meci de baseball pe care acesta nu l-a onorat. Stevenson începe din nou povestea legată de Porsche și Alicia dă ochii peste cap.

— Salut, Brad. Spune-mi, te rog, că ești aici să-mi ții locul să mănânc și eu ceva. Sunt moartă de foame.

— Pe naiba! Am venit doar s-o întreb pe Alicia dacă e liberă sâmbătă seara.

Stevenson intervine:

— Prea târziu, Kuciano. Îi fac lipeala cu fiu-miu.

— Ba *eu* o scot pe Alicia în oraș sâmbătă seara, spun eu. Așa că n-aveți noroc niciunul.

Alicia, cocoțată pe scărița mobilă, își unduiește trupul.

— Mergem să dansăm. Doamna doctor mă duce să învăț să dansez tango, nu-i așa, dr. Heaton? O să ne îmbrăcăm *amândouă* în rochii cu decolteu adânc și o să purtăm pantofi cu toc. Scăpăm de uniformele astea urâte.

Accentul ei face cuvintele să sune exotic și aproape că aștept cu nerăbdare întâlnirea noastră imaginară.

Brad mă bate pe umăr.

— Hai, am de înlocuit trei oameni într-o oră. Ia foaia de anestezie a lui Jolene și se uită peste punctele și liniile care marchează valorile tensiunii, pulsul și setările aparatului de ventilație – un instantaneu bidimensional al fiziologiei fetiței. Un reprezentant de la o firmă de medicamente a lăsat niște pizza în hol. Fă-mi repede raportul și du-te că se termină toată mâncarea. Brad ridică din sprâncene. Pacienta are doar opt ani?

— E mică pentru vârsta ei, așa că ai grijă cu dozajul. I-am protejat fața, dar dacă masa de

operație se mișcă, trebuie să verifici din nou să nu preseze undeva.

Îl informez despre istoricul lui Jolene și planul meu de anestezie, arătându-i medicamentele pe care i le administrez: Fentanyl – un narcotic care îi amorțește centrii durerii, puțin Propofol ca să-i adâncească somnul și gaze anestezice. E aproape imposibil să vorbesc cu Brad fără să-i observ mărul lui Adam, de proporții imense, care se ridică și coboară pe traiectul traheei sub masca chirurgicală. Tocmai și-a terminat rezidențiatul și încă oscilează între încrederea în judecata lui de doctor și lipsa de experiență. Mă surprind vorbindu-i mai degrabă ca o profesoară sau ca o mamă decât în calitate de colegă.

— Te simți în largul tău cu cazurile de pediatrie?

— Desigur, răspunde el și se uită peste pregătirile făcute de mine, verifică seringile etichetate și adună datele necesare pentru a avea grijă de Jolene în timp ce eu iau prânzul. Lasă-mi cheia în cazul în care mai am nevoie de narcotice. Și să mănânci bine – cazurile curg grămadă, așa că cine știe dacă o să poți lua cina.

Când mă întorc de la masă, douăzeci de minute mai târziu, simt o tensiune crescută în sala de operație. Chistul e mai profund decât se așteptase Stevenson, iar el începe să devină irascibil din nou. Brad pare ușurat să mă vadă.

— Pacienta e stabilă, spune el, apoi se apleacă și îmi șoptește la ureche: Aș vrea să pot să spun același lucru și despre chirurg.

— Îmi pare rău. Mersi că mi-ai ținut locul. Ai schimbat ceva?

— I-am administrat puțin Propofol, un mililitru de Fentanyl și am dat drumul la gaz mai tare, mă informează el și îmi pune seringa cu Fentanyl în mână și iese din sală.

Alicia ridică privirea spre mine și mișcă din sprâncene, imitându-l pe Stevenson. A învățat să îi suporte toanele. Mă uit în câmpul operator și văd o incizie mult mai mare decât era când am plecat. Pulsul lui Jolene se întețește și tensiunea arterială crește, semn că sub straturile adormite ale conștientului, corpul ci reacționează la durere. Golesc seringa cu Fentanyl în perfuzie și îi mai injectez niște substanță. În câteva minute, pulsul îi revine la normal și tensiunea îi scade.

Cineva a schimbat muzica obișnuită din fundal cu cea clasică, Erik Satie, interpretând *Trois Gymnopedies,* în efortul de a calma, fără îndoială, furia latentă a lui Stevenson. Acesta cere să i se dea bisturiul pentru a deschide regiunea sacrală. Îi injectez o nouă doză de Fentanyl, de data asta înainte ca durerea care îi va sfâșia șira spinării când chirurgul va tăia pielea intactă să fie înregistrată de monitoare.

Dintr-odată se declanșează o alarmă. Cifrele care încep să pâlpâie pe ecranul aparatului din spatele meu arată că presiunea respiratorie a lui Jolene crește. Probabil s-a format o buclă în circuitul respirator. Sau poate s-a format un dop de mucus în tubul endotraheal. Monitoarele sunt sensibile și înregistrează adesea orice schimbare neînsemnată. Opresc alarma, dar aceasta se declanșează din nou; aparatul se forțează să împingă oxigen în plămânii fetiței.

Opresc ventilarea automată și încep să o ventilez manual, folosind un balon Ruben, dar întâmpin prea multă rezistență. E posibil să aibă o reacție de respingere, să tușească din cauza aparatului de ventilație. Se declanșează altă alarmă – tensiunea arterială i-a scăzut cu două unități și pulsul scade vertiginos.

Mindy ridică privirea și vede luminile roșii care pâlpâie pe ecranul monitorului.

— E totul în regulă, Marie?

E obișnuită cu problemele minore care apar în timpul multor operații și așteaptă să audă alarma oprindu-se ca să se asigure că totul este sub control.

— O să fie în curând. Poți să-mi pregătești niște epinefrină?

Țiuitul liniștitor al monitorului de oxigen începe să se rărească și balonul întâmpină și mai multă rezistență. Îl strâng cu ambele mâini. Urmăresc traiectul tuburilor. E curat. Blocajul trebuie să fie în trahee. Pun stetoscopul pe spatele ei, dar nu se aud decât respirații slabe și un șuierat ascuțit când expiră.

— Mindy, scoate un cateter de sucțiune din sertarul de jos și conectează-l la aspirator.

Îmi păstrez calmul și rămân stăpână pe mine, dar știu că ea citește în glasul meu caracterul imperios al situației. Introduc cateterul prin tubul endotraheal să verific dacă nu sunt dopuri de mucus. Tubul e însă curat.

Cifrele de pe ecranul monitorului de oxigen încep să coboare vertiginos. Rezerva de oxigen se epuizează repede. Jolene e în spasm bronșic. Traheea, din ce în ce mai mică, se umflă și se îngustează, strangulând-o din interior. Trebuie să fie șoc anafilactic – o reacție alergică gravă sau un astm care nu a fost diagnosticat. Dar pulsul ar fi trebuit să crească, cel puțin la început.

Mintea mea se separă de corp. Intru într-o stare de hiperfuncțiune, derulez rapid, în minte, protocoalele în caz de urgențe, solicit ajutorul rezervei și îi spun lui Stevenson că trebuie să oprim operația și să o întoarcem cu fața în sus.

El se holbează la mine ca la o nebună.

— Dar are o rană deschisă la spate. Nu putem s-o întoarcem.

Aud o voce care îi comandă să-i pună comprese sterile pe spate și să o întoarcă urgent cu fața în sus. *Acum!* E vocea mea.

Pulsul lui Jolene continuă să scadă, iar vârful care arată saturația de oxigen e în scădere abruptă. Valuri de asistente și tehnicieni dau năvală în sală, dar niciun alt anestezist nu e disponibil. Rup cearșafurile sterile care acoperă câmpul operator, o apuc de umeri și de cap, îi spun lui Stevenson să o ia de picioare, lui Mindy să bage epinefrină în perfuzie, să-i administreze Salbutamol, atropină și un antihistaminic. O rostogolim pe targă, în timp ce țiuitul monitoarelor se prăbușește.

Are pielea albă și buzele vineții. Rostesc cu voce tare dozele de medicamente în caz de urgență, mai cer o perfuzie, un defibrilator și un cateter arterial. Pun mâinile pe sternul ei și încep să apăs – inima cedează și nu mai poate să asigure circuitul intern al medicamentelor care i-ar putea salva viața. Îi spun lui Stevenson să apese pe balonul de ventilație. Tensiunea arterială coboară vertiginos după fiecare pompare, ca și cum aș umfla cu o pompă de bicicletă un cauciuc cu o valvă blocată. Pieptul lui Jolene se comprimă ușor sub podul palmelor mele, iar pulsul arată că mișcările mele pun sângele în circulație. Dar sângele fără oxigen nu are nicio valoare. Acum e gri la față și are buzele albastru-închis.

— Jolene moare! Dumnezeule, copilul ăsta e pe moarte! Simt cum îmi năvălește sângele în obraji, iar cei din echipă se uită la mine așteptând să fac o minune, începând să-și dea seama cu toții că Jolene a fost privată de oxigen atât de mult timp încât nimic din ce a fost ea înainte nu va mai putea supraviețui. Ceva îmi bâzâie în cap. Luminile tari din sala de operație îmi fac mâinile să lucească în timp ce presează sternul copilei. Nu știu cât timp a trecut. Zece minute? O oră? Zarva de comenzi a lăsat locul unei tăceri apăsătoare.

Simt mâna lui Stevenson apăsându-mi ușor pe umăr.

— Anunță-l, Marie. Anunță codul. S-a terminat.

4

În fundal se aude un uruit, sau poate e doar în mintea mea. Liste ca și cum s-ar căsca o prăpastie. Toți cei prezenți în sală – Mindy, Alicia, Bethany, Don – au rămas cu ochii în gol, ferindu-și privirile unii de ceilalți. Dacă ne privim în ochi, vorbim sau spargem cercul strâns în care ne aflăm, această tragedie va deveni realitate. Va deveni ireversibilă.

Cineva mă strânge de mână. E Don, care mă îndeamnă autoritar să-mi intru în rolul pe care trebuie să-l îndeplinesc, să reacționez ca o profesionistă. Ridic ochii și îmi dreg glasul, încercând să-mi concentrez privirea.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc tuturor. Apreciez ajutorul vostru. Știu că ați făcut tot ce v-a stat în putință.

Nimeni nu vrea să mă privească în ochi. Unii dintre ei îmi pun mâna pe umăr sau pe braț în timp ce ies din sală, în încercarea de a-mi arăta sprijinul care să mă ajute să nu mă prăbușesc.

Trebuie să mă uit la ea, la copila care mai e conectată încă la monitoare și perfuzii, cu tubul de ventilație încă lipit strâns de buze, cu brațele întinse cu palmele în sus ca să avem acces la vene. Parcă s-ar ruga. Am văzut mulți oameni murind de când am început facultatea, dar aproape toți se aflau la sfârșitul unei vieți pline, în care își găsiseră perechea, fuseseră părinți, iubiseră, se certaseră și îl veneraseră pe Dumnezeu, întrebându-se dacă El îi recunoaște. Am stat la căpătâiul lor când au fost deconectați de la aparate, le-am ținut mâinile calde și subțiri într-ale mele când au pășit pe tărâmul morții, întrebându-mă dacă am reușit să disting momentul exact în care sufletul iese din trup. Dar n-am văzut niciodată până acum un copil mort. Pare nefiresc să văd masca mortuară palidă, fără suflu, pe un chip fără riduri sau păr alb.

Probabil că Don m-a dus să mă așez pe un scaun, căci mă trezesc jos, iar el îngenunchează în fața mea ținându-mi mâinile într-ale lui.

— Va trebui să-i spunem cât de curând, Marie. O să întrebe de ce durează așa de mult.

— Da.

De-abia reușesc să mă aud, așa de precipitată îmi este respirația. Trebuie să mă gândesc la ce o să îi spun. Nu știu cum s-o fac. Nu pot să îi spun că și-a pierdut fetița. Mă legăn pe taburetul mic și mă agăț de mâinile lui Don ca și cum ele ar putea să mă ancoreze în acest moment din timp.

El se ridică trăgându-mă și pe mine, mă strânge tare în brațe și îmi șoptește:

— Nu te gândi. Nu te întoarce încă la tine. Rămâi doctorul ei. Fii medicul extrem de competent și priceput care ești și care o ajută pe o femeie să înțeleagă cauzele cele mai probabile ale morții fiicei ei. Mai rezistă o oră, pe urmă poți să te eliberezi.

Don mă conduce la ușă și o deschide. Jolene e în spatele meu. Există un principiu de bază al anesteziei, bine împământenit: să nu pleci niciodată de lângă pacient, nicio clipă măcar, încât ezit înainte de a ieși, nefiind încă în stare să accept că nu o mai pot ajuta cu nimic. Trebuie să o părăsesc pe Jolene ca să am grijă ca mama ei să facă față tragediei a cărei autoare sunt eu.

Sala de așteptare de la Chirurgie este așezată într-un spațiu creat ulterior, deasupra parcării, și ca să ajungi acolo trebuie să străbați două holuri cu linoleum pe jos. Acestea păstrează aspectul arid, de tunel, specific instituțiilor din America, cu podelele și pereții acoperiți cu faianță zgâriată și crăpată, cu dungi negre lăsate de tărgile și scaunele cu rotile care s-au perindat de-a lungul lor. Zgomotul pașilor noștri la unison este amplificat de tăcerea stingheră. Eu voi fi cea care îi va da vestea – moartea nu a survenit în mod sigur din

cauza vreunei complicații operatorii, deși nu pot să găsesc încă un răspuns pentru întrebarea care îmi urlă în cap, legată de cauza morții lui Jolene.

Bobbie Jansen stă într-un colț în fundul camerei, frunzărind o revistă. Când ridică privirea să se uite la ceas, ne observă și văd cum începe să-și dea seama ce se întâmplă. Văd cum caută să vadă medicul anestezist calm, care inspira siguranță și cu care vorbise cu trei ore în urmă. Văd cum își dă seama că nu mai sunt aceeași femeie și, din pricina veștii pe care i-o voi da, nici ca nu va mai fi la fel.

Îngenunchez lângă scaunul ei, astfel încât să stăm față în Iapă. Parcă lumea întreagă s-a pierdut în ochii ei, ca două găuri negre. Șoptesc, cu vocea răgușită:

— Domnișoară Jansen, domnul doctor Stevenson și cu mine am dori să vorbim cu dumneavoastră între patru ochi. Vreți să ne însoțiți, vă rugăm?

Ne-a permis să o luăm de braț și să străbatem sala de așteptare plină cu fețe precaute. Toți ochii sunt ațintiți asupra noastră când străbatem un hol mic și intrăm într-o cămăruță slab luminată, cu o canapea și două scaune cu spătar. Toți își dau seama că această femeie va auzi cuvintele pe care și le-au imaginat și ei, dar pe care le-au alungat rapid din minte. Sub încordarea lor simt sentimentul vinovat de ușurare, având convingerea fermă că nu se întâmplă niciodată două tragedii în același timp și că, pesemne, asupra acestei femei s-a abătut nenorocirea care altfel ar fi putut să se abată asupra lor.

Eu și Don o conducem pe Bobbie pe canapea și ne așezăm pe scaunele din fața ei. Pe măsuța de lângă pat se află o cutie de șervețele Kleenex. Bobbie stă țeapănă, cu brațele drepte, sprijinindu-se de marginea canapelei, ca și cum ar lua poziția de start într-o cursă de atletism. Se aude ușa care se deschide și se închide în spatele meu și, când întorc capul, o văd pe Bethany stând într-un colț,

cu mâinile împreunate în față și cu capul plecat, încercând să rămână un martor invizibil. Bineînțeles, ea va trebui să înștiințeze biroul medicului legist și să aplice regulile pe care spitalul le prevede în cazul de deces intraoperator. Există oare în cartea ei de protocoale vreo pagină în care să scrie cum să-i spun lui Bobbie că ceva din ce-am făcut eu i-a omorât copilul? Simt un tremur în gât și pentru o clipă mă îngrozește gândul că o să izbucnesc în plâns. Apoi mă divid în două, separ doctorul de femeia din mine și încep să-i vorbesc.

— Domnișoară Jansen, a apărut o complicație în timpul operației fiicei dumneavoastră, o complicație provocată de anestezie.

Îi studiez chipul, încercând să-mi dau seama cât pot să-i spun deodată, cât a înțeles deja singură. Degetele de la mâini i s-au albit de încleștare. O văd cum se ține strâns de marginea canapelei înflorate și simt o pornire copleșitoare de a-i lua mâna într-a mea din nevoia de a lua contact fizic cu ea în timp ce-i vorbesc, dar nu pot.

— Se pare că Jolene a suferit un stop respirator. O problemă care a apărut în timpul operației. Căile respiratorii pe unde ajunge aerul în plămâni s-au închis și n-am putut să-i administrăm oxigenul de care avea nevoie. N-am putut să le deschidem.

Ea se uită în pământ, dând din cap ca și cum ar confirma o voce interioară. Văd cum trunchiul începe să i se clatine și întind mâna spre ea, dar corpul ei se încordează, avertizându-mă parcă să păstrez distanța.

— Eu am… noi toți am făcut tot posibilul, i-am administrat toate medicamentele care ar fi putut s-o ajute. Am făcut tot ce ne-a stat în putință s-o aju…

Femeia își drege glasul și izbucnește, pe un ton monoton, fără inflexiuni:

— Spuneți-mi ce trebuie să-mi spuneți. Spuneți-mi dacă mai e aici. Dacă mai trăiește. Spuneți-mi!

Acum!

Urechile îmi țiuie și mi-e greu să-mi aud propria voce. Mă tot străduiesc să găsesc cuvintele potrivite, cuvintele magice care ar putea face crudul adevăr suportabil.

— Jolene a murit, domnișoară Jansen. Am încercat tot ce ne-a stat în putință să schimbăm situația, s-o salvăm, dar n-am putut. Eu n-am putut. E posibil să fi avut vreo alergie despre care n-am știut, o reacție la vreun medicament, sau să fi suferit de astm. S-ar putea să nu știm niciodată cu certitudine cauza.

Cu mișcări încete, Bobbie se ghemuiește și-și cuprinde abdomenul cu brațele. Slobozește un geamăt ascuțit, un urlet de animal, disperat și deznădăjduit în același timp, ca și cum ar încerca să nu ne mai vadă și să nu ne mai audă.

Don îmi aruncă o privire. E pământiu la față și pare aproape dezorientat. Tușește și spune, destul de tare ca să se facă auzit peste țipetele lui Bobbie:

— Doamnă Jansen, când se întâmplă astfel de lucruri, când survine un deces neașteptat, sugerăm – medicul legist va sugera – să supunem cadavrul… persoana în cauză, unei examinări amănunțite. Descoperirea cauzei morții poate să aducă tuturor mai multă pace în final, mai ales membrilor familiei care e posibil să aibă nevoie de operație pe viitor. Uneori…

Bethany vine în spatele lui Don și îi pune o mână pe umăr. Eu mă uit la el împietrită de rușine, întrebându-mă dacă, neștiind ce să spună, a făcut apel la singura parte științifică pe care o putuse găsi în tot acest vârtej emoțional.

Bobbie ridică ochii și se holbează la noi cu gura întredeschisă, iar apoi spune, poticnindu-se:

— Vreți să o tăiați, asta-mi cereți să vă las să faceți? Veniți aici și-mi spuneți că nu mai e și nici nu terminați bine că-mi cereți să vă las s-o tăiați?

Deschide gura larg și fiecare rid de pe față i se adâncește și pare deodată îmbătrânită, stoarsă de

puteri, de parcă toată durerea pe care o îndurase în viață o zdrobea acum, dezintegrând-o.

— Cred că domnul doctor Stevenson a vrut să spună că… încep eu, fiindu-mi cu neputință să mă abțin să nu-i iau mâinile într-ale mele.

— De fapt, medicul legist va trebui să decidă acest lucru, spune Bethany, iar vocea ei sună atât de calmă și de rațională, încât contrastul e discordant.

Bobbie se ferește de atingerea mea și strigă:

— Ia-ți mâinile de pe mine! Ce tot spui acolo? Nu mai sunt alți membri ai familiei cărora să le purtați de grijă. Nu suntem decât noi două. Eu și Jolene. Duceți-mă la ea! Duceți-mă la copilașul meu!

Respiră precipitat și zgomotos, ca și cum ar face eforturi să tragă aer în piept. Apoi respirațiile întretăiate se contopesc într-un suspin și se prăbușește pe podea, luându-și capul în mâini.

Don se ridică și face semn cu capul spre ușă, să-l urmez afară. Mă simt de parcă aș fi prins rădăcini pe scaun, așteptând deznodământul.

— Domnișoară Jansen, spun eu cu voce șoptită și răgușită, nu… nu pot să vă spun cât de…

Cineva îmi pune o mână pe spate. În încăpere intrase preotul spitalului și și-a dat seama că mai mult de atât nu puteam îndura nici eu să spun și nici Bobbie să audă. El va sta cu ea până va fi pregătită și o va conduce apoi în separeul unde o duseseră pe Jolene, fără să-i scoată perfuziile, firele și tubul endotraheal, pentru a fi examinate mai târziu de către medicul legist. O acoperiseră doar cu un cearșaf alb peste piept, ca să mascheze zona unde aplicasem manevrele de resuscitare și care se înroșise.

Mă întorc în secție și încep să consemnez faptele în detaliu, așa cum cere procedura în cazul complicațiilor operatorii: descrierea detaliată și cronologică a fiecărui pas din momentul în care

am cunoscut-o pe Jolene până când a decedat. Fiecare propoziție pe care o scriu descrie șirul de reacții automate pe care le aplic în caz de urgență și care trebuie să se succeadă fără ezitare în timpul unei situații de criză.

Dar acum răul făcut e cunoscut. Acum mă detașez ca un observator critic al faptelor mele, derulând acțiunea dintr-un unghi omniscient, cunoscând rezultatul și știind, prin urmare, că fiecare hotărâre pe care am luat-o și fiecare acțiune pe care am întreprins-o, încrezătoare și stăpână pe mine, și fiecare comandă pe care am dat-o s-au dovedit în cele din urmă a fi greșite. Singura alinare pe care o găsesc în pledoaria pe care mi se cere să o scriu este faptul că mă împiedică să mă sui în mașină și să mă duc acasă, unde sunt singură.

5

Nici nu-mi mai amintesc prea bine când m-am îndreptat spre mașină sau când am luat liftul. Bethany a distribuit restul cazurilor pe care le aveam la celelalte săli de operație. Sunt convinsă că acest lucru a aglomerat programul colegilor mei, dar n-aș fi fost în stare să mă prezint în fața unui alt pacient. Nu cred că aș fi fost capabilă să efectuez o anestezie în condiții de siguranță.

Ar trebui să mănânc ceva. E trecut de ora opt și n-am mai mâncat nimic de când m-a înlocuit Brad la prânz. Deschid ușa frigiderului și simt cum mă cuprinde un val de greață. În sufragerie e răcoare. Stau la fereastră și-mi sprijin fruntea de sticla rece – apăs cu putere până când mă doare. E ca o durere fizică pulsatilă; am momente în care uit, urmate de imagini care-mi apar în minte brusc, ca o explozie: buzele vineții ale lui Jolene, gura lui Bobbie care se cască ca o văgăună, geamătul ei care părea smuls din pieptul meu.

Robotul telefonului e plin de mesaje. Trei dintre colegii mei se oferă să renunțe la zilele lor libere în cazul în care am nevoie de cineva care să-mi țină locul. Don Stevenson a sunat să-mi spună că știe că am făcut tot ce mi-a stat în putință și să mă asigure că am tot sprijinul său. A sunat și Joe, prefăcându-se la început nepăsător și jovial, amintindu-mi, apoi, cu voce joasă, că ceea ce mi s-a întâmplat face parte din riscul pe care ni-l asumăm atunci când devenim doctori și că nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine decât mine. Preotul spitalului mi-a lăsat numărul de telefon, îndemnându-mă să sun la orice oră dacă simt nevoia să vorbesc cu cineva. Mă ajunsese din urmă exact când mă pregăteam să plec acasă, încă prea șocată ca să pot plânge.

— Va trebui să suferi la fel de mult ca familia ei, mi-a spus el. Suferă, dar apoi iartă-te!

Din clipa în care a rostit aceste cuvinte, am știut întrebarea care va deveni crucea mea: Oare suferea de vreo boală care nu fusese diagnosticată? Aș fi putut oare să previn moartea lui Jolene?

Mă întreb cine o să o sune pe Bobbie Jansen ca să se ofere să stea la noapte cu ea, să-i facă de mâncare sau s-o ajute cu pregătirile pentru funeralii. Cine va sta lângă ea și o va lăsa să-și descarce durerea, sentimentul de vinovăție și furia pe care trebuie să le simtă pentru că și-a încredințat fiica în mâinile doctorilor, ale unor străini – în mâinile mele?

A doua zi după decesul lui Jolene, parchez mașina în același loc, iau aceleași lifturi care mă duc la același vestiar, îmi atârn de gât același stetoscop și mă afund din nou în muncă. Însă pe pereții garajului sunt pete de ulei pe care nu le-am mai văzut până acum, iar pe stâlpii de ciment sunt scobite găuri adânci care sunt sigură că ieri nu erau. Probabil că au înlocuit mocheta din lift azi-noapte. Are culoarea sângelui – ciudată alegere pentru un spital – și e pătată cu ulei de mașină și uzată până la iută la intrare. Vestiarul pare mai mare astăzi și pe tavan se întinde o pată maronie de apă care are forma unei inimi umane. Iau micul dejun pentru că s-a făcut ora de masă. O salut pe femeia de la spălătorie înclinând din cap, fiindu-mi peste putință să zâmbesc. Și încep treptat să înțeleg că nimic din viața mea nu va mai arăta, nu se va comporta și nu va mai fi simțit la fel. Chiar și după ce vor fi trecut anii și voi fi anesteziat și readus la viață o mie de pacienți, vor exista întotdeauna perioada de dinainte și cea de după Jolene Jansen.

Phil Scoble mi-a lăsat un bilet în cutia poștală în care mă roagă să trec pe la el pe la birou. Urcând spre secție, dau peste Will. Zâmbetul lui e parcă prea vesel.

— Bună, Marie. Ce mai faci?

Apoi renunță la fațadă și-și strecoară degetele mari de la mâini sub betelia pantalonilor.

— Am auzit de cazul de ieri. Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

Fără să vreau, gura începe să-mi tremure. Will roșește ușor, jenat. Își dezlipește brațele de corp ca și cum ar vrea să mă îmbrățișeze, dar descoperă că mâinile îi sunt lipite de betelie. Apoi le lasă în jos stângaci, ca o pasăre care e oprită când vrea să-și ia zborul și coboară privirea în pământ.

— Eram în drum spre Phil, spun eu salvând situația. Apoi îi pun o mână pe braț și încerc să zâmbesc. O să fie bine, Will. Mulțumesc că ai avut curajul să aduci vorba.

Pășesc în lift. Când ușile sunt cât pe ce să se închidă în urma mea, Will le oprește cu piciorul.

— Marie, mi s-a întâmplat și mie o dată. Cu ani în urmă. A fost și un proces… tot tacâmul. S-ar putea să te simți cam singură.

Ușile liftului încep să țiuie și el își retrage piciorul.

— Sună-mă, dacă simți nevoia, spune el în timp ce ușile se închid ermetic, iar eu nu-l mai văd, ci îi aud doar vocea.

Pamela, secretara lui Phil, se ridică în picioare de îndată ce intru în hol.

— Bună ziua, doamnă doctor Heaton. Vă așteaptă. Doriți o cafea?

Mi-ar plăcea să cred că nu a aflat încă vestea, dar nu s-a mai ridicat niciodată în picioare până acum când mă vedea. Îmi întinde un pahar de plastic și se înroșește imediat când ni se întâlnesc privirile. Se întoarce cu spatele și începe să aranjeze hârtiile de pe birou în teancuri, deși acestea sunt ordonate.

— Poftiți, vă rog. Să mă anunțați dacă mai doriți cafea.

Phil vine repede la mine și mă îmbrățișează. Îl cunosc de opt ani, am luat cina la el acasă de nenumărate ori, chiar glumeam cu el spunându-i că

a trecut de „partea întunericului” când a intrat în Consiliul de Administrație al spitalului, dar nu s-a întâmplat să mă îmbrățișeze vreodată până acum, singura manifestare de afecțiune fiind o strângere de mână călduroasă. Își drege glasul și-mi trage un scaun în fața biroului său.

— Ai reușit să dormi vreun pic azi-noapte?

Clatin din cap și mă așez pe scaun.

— Ești sigură că te simți în stare să muncești azi? N-ar fi nicio problemă, am înțelege cu toții.

— Trebuie să-i dau bătaie mai departe, nu? răspund eu cu glas tremurând.

— În cazul ăsta… spune el, țuguind buzele și clipind. Probabil că ai vorbit deja cu firma de malpraxis. Ați stabilit vreo întrevedere?

Dau aerul afară din piept. M-am concentrat atât de tare să nu izbucnesc în plâns, încât mă simt aproape ușurată că am trecut la mecanica procedurală a acestui deces.

— Era așa de târziu când am ajuns acasă, că m-am gândit să sun în dimineața asta, mai târziu.

Phil încuviințează și strânge din buze. Își ține mâinile împreunate, formând un carelaj dens. Unghiile lui sunt curățate cu simț de răspundere. Boneta chirurgicală de culoare albastră e împinsă pe spate, lăsându-i un semn roșu pe frunte.

— Normal. Desigur, eu am vorbit deja cu ei, ca să aibă o idee despre ce s-a întâmplat. Cred că vor încerca să încheie un acord mutual cât mai repede.

— Un acord? Femeia ne… dă în judecată?

Phil face o grimasă înainte de a afișa un zâmbet de formă:

— Nu încă. Mă îndoiesc că avocații au reușit să ajungă la ea așa de repede. Dar într-o astfel de situație – o pacientă sănătoasă și o operație cu risc scăzut spitalul va dori să se ajungă la un acord convenabil pentru ambele părți. Să rezolve această situație înainte să apară pe prima pagină a ziarelor.

Mă aplec și-mi apăs ochii cu podul palmelor.

— Nici nu m-am gândit la asta încă – la partea legală. M-am gândit să-i trimit mamei flori sau mâncare, sau să deschid un fond de donații, sau ceva de genul ăsta. Râd fără să vreau. Cred că sună caraghios, nu-i așa? spun eu cu voce din ce în ce mai joasă.

Phil se uită la mine fix, cu un amestec de compasiune și perplexitate alarmat, de parcă habar n-aș avea de ce mi se pregătește.

— De fapt, e frumos gestul tău. Sper să fie în favoarea ta. Tonul vocii lui e aproape patern. Marie, am lucrat cu tine șapte ani. Știu cât ești de minuțioasă și de câtă compasiune dai dovadă. Nimeni nu te învinovățește pentru moartea ei.

Îmi dau lacrimile și trebuie să-mi țin respirația un minut ca să-mi vin în fire.

— Mi-e puțin cam greu să cred, dar îți mulțumesc, oricum.

Phil revine la masca profesională sobră.

— Anunță-mă imediat ce vorbești cu reprezentantul companiei de asigurări – vreau să stabilesc o întâlnire cu toți până la sfârșitul săptămânii.

Îmi țin mâinile împreunate în poală, uscate și crăpate din cauza spălatului excesiv și-mi apare deodată în minte imaginea lor apăsând pieptul lui Jolene în timpul manevrelor de resuscitare. Și-mi scapă printre buze o altă întrebare.

— Și dacă se ajunge la un acord mutual este ca și cum mi-aș recunoaște greșeala, nu?

— Nu. De fapt, tehnic vorbind, așa ar fi, din cauză că va intra în baza de date națională, însă cu excepția vreunui miracol născut din ignoranță, nu există nicio șansă ca mama fetei să nu ceară despăgubiri. Dacă nu se gândește ea la asta, altcineva îi va da ideea. Așa că ai de ales, ori cazi la înțelegere, ori lași să se ajungă la proces.

Baza de date la care se referă Phil este o evidență publică a doctorilor care au plătit despăgubiri pacienților. Nu are importanță dacă

cererea de despăgubire a fost plauzibilă, justificată sau chiar morală. Nu contează nici măcar dacă s-a soldat cu un proces adevărat. A costat bani compania de asigurări împotriva malpraxisului și prin urmare, apare ca o pată pe reputația medicului.

— Ar putea un eventual proces să-mi spele renumele pătat? întreb eu.

— Posibil, dar s-ar putea să te coste mult mai mult decât un acord mutual. Și pe tine, și spitalul. Ca să nu mai zic de publicitatea negativă care ni s-ar face! Apoi continuă cu o voce mai joasă, pe un ton mai calm. Uite cum stă treaba: chiar dacă mama – cum o cheamă? Jason? – se lasă dusă de val și se ajunge la proces, nu pot să cred că autopsia va scoate la iveală probleme legate de felul cum ți-ai făcut meseria.

— Domnișoara Jansen a refuzat autopsia. Nu se va face nicio autopsie.

— Nu poate să facă asta.

— Cum adică?

— Nu poate să refuze. Va fi un caz de competența medicului legist. Gradul de risc la care a fost încadrată pacienta a fost unu, nu-i așa? Nu prezenta probleme de sănătate, nu? În cazul decesului unui pacient cu grad de risc unu sau doi se face aproape întotdeauna autopsia.

Simt un nod în stomac când îmi amintesc groaza de pe chipul lui Bobbie când a întrebat-o Don despre o eventuală autopsie. Phil se apleacă și mai mult spre mine.

— Asta ar trebui să te bucure, Marie! Autopsia nu va face decât să confirme că ai făcut ceea ce trebuia. Poate chiar… Cred că n-ar trebui să vorbim despre detalii fără să fie și avocații prezenți. Uite ce e, ești sigură că nu vrei să-ți iei liber azi?

— Nu m-am gândit până acum la autopsie. Am completat toate formularele și rapoartele de deces ale lui Jolene presupunând că a murit fie din cauza

unui bronhospasm, fie a unui șoc anafilactic sau a astmului, deși nu sunt sigură ce anume a declanșat reacția.

— Unde e acum? Jolene – fetița?

— La morga King County, cred. Medicul legist a luat-o la scurt timp după plecarea mamei.

Aveam în minte o imagine cu Jolene zăcând într-un pătuț scund pe rotile, cu jucării în jur în loc de flori, în timp ce mama stă la căpătâiul ei, într-un fotoliu, și o mângâie pe păr. E ridicol – o imagine fabricată de mintea mea de care nici n-am fost conștientă până când s-a metamorfozat în cea a unui copil eviscerat pe masa de piatră a medicului legist.

— Știi cumva când o înmormântează? întreb eu.

Phil clipește de parcă i-ar fi intrat ceva în ochi.

— Marie, știu că suferi alături de familia fetei, dar ar fi un gest nechibzuit să apari la înmormântare. Chiar dacă nu ești vinovată, în cazul ăsta ar trebui să păstrezi distanța. Orice chestiune personală trebuie să fie de importanță secundară pe lângă chestiunile juridice. Ai putea să faci un gest în acest sens după ce se ajunge la un acord.

Trei ore mai târziu, în toiul unei laminectomii, Frank Hopper mă apelează pe pager, rugându-mă să trec pe la biroul lui înainte de a pleca acasă. Frank este directorul general executiv al spitalului First Lutheran. Când intri în biroul lui, e ca și cum ai deschide o ușă dinspre Wal-Mart spre Saks Fifth Avenue. Locul mochetei aspre este luat de un covor scump de lână, iar tapițeria de vinilin a scaunelor se transformă în piele italiană. Singura dată când am mai pătruns în acest sanctuar a fost când am semnat contractul de angajare.

Frank ne îndeamnă pe toți să-i spunem pe numele mic și începe fiecare conversație uitându-se direct în ochii tăi, așa cum face și acum, cercetându-mi apoi chipul, părul, hainele, ținuta –

o evaluare care de obicei mă face să simt că nu corespund cerințelor. Mă asigură că are încredere deplină în judecata mea medicală și în felul cum am făcut față situației, evitând cu abilitate cuvântul „moarte”. El și întreg personalul înțeleg că următoarele luni vor fi dificile pentru mine și vor să păstreze deschise toate căile de comunicare și sprijin. Se sprijină cu coaiele pe brațele fotoliului rotativ și din când în când i se ivește câte o butonieră din mâneca sacoului – onix, presupun, cu ceva care seamănă cu un diamant incrustat în pântecele pietrei. Văzând-o, mă face să-mi doresc să-mi fi pus măcar cercei azi – ceva albastru care să mai salveze uniforma șifonată și decolorată.

— Lucrăm cu o companie de malpraxis excelentă. Cu avocați de prima clasă. Cu John Donnelly. Nu e prima oară când ne ajută. Copilul… e fată, nu? mă întreabă el iar eu încuviințez. Am înțeles… din ce-a spus Don Stevenson, că era retardată?

— Da, Jolene suferea de retard mintal.

— Știi că asta e în favoarea noastră. Nu suntem nevoiți să achităm salarii compensatorii. Când te întâlnești cu reprezentantul companiei de asigurări?

— N-am reușit să-l sun încă. Azi…

— Grăbește-te. Trebuie s-o faci cât timp ai detaliile proaspete în minte. Ai trecut tot în raport, da?

— Absolut tot. Chiar imediat după ce s-a întâmplat. Bineînțeles, am anunțat și codul, așa că era și Matt Corchoran acolo – el trebuie să aibă evidența medicației.

Îmi dau seama că țin pumnii strânși și îi descleștez.

— Am verificat din nou dozajul medicamentelor, am reluat fiecare pas, Frank. Nu cred că aș fi făcut ceva altfel.

El ridică o mână.

— E prima ta experiență de genul asta, nu-i așa? Urmează-mi sfatul! Nu vorbi cu nimeni despre ce s-a întâmplat acolo. Vorbește doar cu avocații și cu cei de la compania de asigurări. Orice altă discuție poate deveni subiect de critică care va fi folosit împotriva ta.

Cumnatul meu răspunde la telefon după primul apel. Citesc în vocea lui dezamăgirea când îmi aude glasul.

— Bună, Gordon. Lori e liberă? Poate să mă sune ea înapoi dacă e ocupată să culce copiii.

— „Lori!” – îl aud strigând prin receptorul acoperit cu mâna.

— Stai că vine, mă anunță el și vocea lui pare mai vioaie acum, ca și cum ar fi renunțat să mai spere că mă voi transforma în persoana cu care avea afaceri și de la care aștepta vești.

— Și ce mai face Moș Ene?

— Bine.

Mi-l imaginez cum își trece o mână cu degetele boante prin părul rar, în timp ce cu cealaltă, în care ține telefonul, îi face semn lui Lori că așteaptă un telefon important. M-am străduit să apreciez și eu tot ce vede sora mea la Gordon. Are un simț al umorului capricios, mai ascuțit în ultima vreme. Dar a făcut-o pe Lori fericită, în general, de peste șaptesprezece ani, cu trei copii, șase case și cicluri nenumărate de succese și eșecuri în afacerile imobiliare cu care se ocupă. Dar a înregistrat succese în ultimii patru sau cinci ani, ceea ce se pare că l-a făcut destul de încrezător în forțele proprii ca să-și permită să-și bage nasul și în venitul meu.

— Tu faci bani adormind oameni, iar eu trezindu-i. Îi trezesc arătându-le posibilitățile pe care le au. În asta constă dezvoltarea afacerilor imobiliare, pe scurt. E vorba despre posibilități. Terenuri lăsate în paragină, acoperite de buruieni, transformate în dormitoare, restaurante și

bancomate, îmi repetă el de câte ori are ocazia, fără să-l împiedice faptul că-i explic că rambursarea împrumutului din perioada de studenție a absorbit o mare parte din venitul câștigat timp de cinci ani și acum restul merge în contul de pensionare la care sunt restantă cu zece ani. În seara asta însă sunt salvată de Lori, care îi ia telefonul.

— Tocmai ce voiam să te sun!

— Aici e Clara Văzătoarea, spun eu, gluma noastră când punem amândouă mâna pe telefon în același timp, lucru care se întâmplă atât de des încât ne speriem.

Dar în seara asta de-abia pot să vorbesc. Mă poticnesc în mijlocul cuvintelor. Mă cuibăresc în fotoliu și-mi trag cămașa de noapte peste genunchi, ca o vietate mică a pădurii care se ghemuiește ca să se apere. Simt cum toată povara ce-mi stă pe suflet se revarsă din piept, urcând spre baza craniului, aducând cu ea o vâltoare de țipete și imagini, implorând să fie eliberată. Și nu pot să-i dau drumul.

În fundal se aude unul dintre copii plângând și Lori îl drăgălește.

— Am nevoie de sfatul unui medic. Lia s-a lovit la mână cam acum o oră, a căzut pe ea când sărea pe niște picioroange cu arc cu patinele în picioare. Spune și tu ce i-a dat prin cap! Cum îmi dau seama dacă și-a rupt-o?

Și iată cum se ivește alibiul meu. Toată durerea e înghițită pe loc de logica și consilierea profesională, care nu lasă loc de emoții.

— E umflată? S-a strâmbat vreun pic? Poate să miște degetele și să îndoaie mâna?

O pun pe Lori să-i imobilizeze brațul folosind o revistă făcută sul, să-i dea Tylenol și să sune medicul pediatru mâine-dimineață. Lori vrea să știe dacă are vreo importanță ce revistă alege dintre *Rolling Stone* și *Harper's*. Și de aici discuția divaghează. Începe să-mi povestească despre

cearta cu unul dintre profesori, despre cât a plouat în Texas, așa cum nu mai plouase până acum, „mă simțeam ca în Seattle”, spune ea, despre faptul că se apropie ziua tatălui meu și că ar trebui să pregătim ceva împreună. Țin telefonul sprijinit de umăr și lacrimile îmi șiroiesc pe receptorul tare de plastic, până când devine alunecos. Mă întreb dacă e posibil să se producă un scurtcircuit în cazul în care lacrimile inundă orificiile care îmi poartă vocea pe o distanță de peste două mii patru sute de kilometri, cât despart orașul Seattle de Forth Worth.

6

Nu e greu să aflu când vor fi funeraliile lui Jolene. Sun la biroul medicului legist sâmbătă, când probabilitatea ca de serviciu să fie o asistentă oarecare este mare. (Chiar și așa, sunt tentată să-mi schimb vocea, gata să folosesc un nume fals). Aceasta îmi răspunde mașinal, spunându-mi la ce capelă mortuară a fost transportat corpul lui Jolene. Sun acolo și administratorul capelei îmi spune pe un ton compătimitor data, ora și locul unde vor avea loc funeraliile. Până să mă hotărăsc cu ce mă îmbrac, s-a strâns deja un morman de haine pe jos. M-am oprit la o fustă simplă și un pulover bleumarin, renunțând în cele din urmă la a-mi compune o ținută care să fie în același timp sobră, cu gust și capabilă să mă facă eventual complet invizibilă.

Prima zi din aprilie e cu adevărat o zi de primăvară, când cireșii tremură ușor, fălindu-se cu ramurile înflorite, și cerul este senin, de un albastru curat. Este ziua când Jolene va fi înmormântată. Parchez mașina pe trotuarul de vizavi, peste drum de capela mică atașată casei de pompe funebre Massins, și îmi încleștez mâinile pe volan în timp ce îmi repet în minte toate motivele care îmi justifică prezența în acest loc: funeraliile sunt o șansă de a găsi un răspuns, de a căuta pacea: înmormântările sunt evenimente unde bogăția, puterea și statutul social se resemnează în fața sorții care ne face pe toți egali – evenimente unde jurisprudența n-ar trebui să-și aibă locul. Am venit din respect pentru Jolene și pentru pierderea lui Bobbie – ca o confirmare a faptului că, indiferent dacă vom ajunge părți adverse într-un proces sau nu, eu sufăr alături de ea. Pot face ceva care să o ajute să nu se mai simtă așa de părăsită. Am venit aici pentru că nu am putut să stau deoparte.

La câteva minute după ora la care e programată slujba, pe verandă pășește un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, își consultă ceasul de mână și închide ușile. Mă strecor în capelă și îmi las ochii să se obișnuiască încet cu lumina slabă dinăuntru. Este o încăpere simplă, fără cruci sau stele, totul este tăiat în unghiuri drepte, fără vârfuri care se înalță spre divinitate. N-am nici cea mai vagă idee dacă Bobbie este credincioasă sau nu. Oare a vrut ca slujba de comemorare a fiicei să fie ținută în acest sanctuar alegoric tocmai pentru că nu crede în Dumnezeu? Sau doar din cauza sărăciei? Oare a învățat-o pe Jolene să se roage înainte de culcare ca Dumnezeu să o aibă în pază? Și când Jolene nu s-a mai trezit și nici nu avea să se mai trezească vreodată, a fost oare Bobbie pregătită ca Dumnezeu să-i ia sufletul copilei sale? Soarele pătrunde prin ochiurile de geam prăfuite ale ferestrelor înalte în mănunchiuri de raze strălucitoare.

Printre rândurile de băncuțe din încăpere mai sunt răsfirate doar vreo șapte sau opt persoane. În tăcerea deplină, nu-mi aud decât inima care bate cu putere. E de așteptat, îmi spun în sinea mea, când te confrunți cu sentimentul copleșitor de vinovăție. Firește că sunt neliniștită la gândul că o voi revedea pe Bobbie. Mă rușinez și mai mult de faptul că cercetez încăperea să văd dacă nu e cineva de la First Lutheran care m-ar putea recunoaște. Mă îndrept spre locul cel mai îndepărtat, în dreptul ultimului rând de bănci, cât mai departe de ceilalți.

Bobbie stă în primul rând. Are părul strâns într-un coc lejer lăsat pe ceafă, lăsând la vedere oasele fragile ale coloanei cervicale, o scară vălurită care duce de la gulerul puloverului negru până la curbura bazei craniului. Pare mult mai mică decât mi-o aminteam. Sicriul alb al lui Jolene, făcut pe mărimea ei, este așezat exact în fața ei, pe un catafalc, iar capacul pe jumătate deschis este

acoperit cu un buchet de crini și trandafiri albi. Acestea sunt singurele flori – cele două urne mari care se află de o parte și de cealaltă a scenei sunt goale. Probabil că ursulețul pe care Jolene îl ținea strâns când am întâlnit-o prima oară în preoperatoriu se odihnește acum pe pieptul ei – văd pântecele de postav roz care se ivește din sicriu.

Un cuplu de vârstă mijlocie stă pe aceeași băncuță cu Bobbie, deși mai la distanță. Aceasta pare izolată printre oamenii care presupun că îi sunt apropiați. Arunc o privire către chipurile din raza mea vizuală și încerc să descopăr orice trăsătură de familie. Ușile se dau din nou în lături și razele de soare luminează podeaua de piatră. La intrare se profilează siluetele a doi bărbați îmbrăcați amândoi în costume închise la culoare. Aceștia se îndreaptă către mine, privindu-mă fix. Îi cunosc – sunt Phil Scoble și Frank Hopper. Pesemne că au venit ca delegați din partea spitalului. Ar fi trebuit să mă aștept. Așa se cuvine într-o astfel de situație – să vii la funeralii ca să-ți exprimi compasiunea. Un gest potrivit venind din partea spitalului, dar necuvenit din partea mea. Sunt gata să mă ridic și să-i întâmpin, dar aceștia ies din aura de lumină și îmi dau seama că sunt niște străini. Capul îmi cade în mâini ca într-o rugă. Sunt furioasă pe sentimentul de ușurare care mă încearcă.

Bărbatul care a închis ușile capelei merge la strană, își drege vocea și deschide un caiet. Coboară bărbia în piept și cercetează publicul puțin numeros uitându-se pe deasupra ochelarilor, apoi ne urează bun venit la slujba în cinstea lui Jolene Marielle Jansen. Citește o apologie generică și emoționantă. Mă întreb dacă într-un astfel de loc există discursuri scrise dinainte sau psalmi abreviați pentru copii. Bobbie nu ridică privirea din pământ. Nici măcar nu se mișcă.

Oratorul se așază la loc și în capelă nu se aud decât niște tusete înăbușite. Tăcerea lasă loc treptat foielii stânjenitoare și scârțâitului de bănci până când oamenii încep să plece. Femeia care stă cel mai aproape de Bobbie se ridică și se îndreaptă spre ea, îi pune o mână pe umăr și îi spune ceva atât de încet, încât nu o aud. Îmi iau poșeta și buchețelul de iriși și margarete legat cu o panglică roz. Acum îmi dau seama că am ales culoarea roz datorită ursulețului – presupunând că era culoarea preferată a lui Jolene. Cred că era la vârsta când fetițelor le place să aibă o culoare preferată. Și am ales iriși albaștri pentru că ochii ei erau aproape ca niște albăstrele. Dar albăstrele n-am găsit.

Am plănuit totul, cum o să merg la Bobbie la sfârșitul slujbei și o să-i dau florile, spunându-i cât de rău îmi pare pentru că trece prin așa ceva, poate chiar o să-i pun o mână pe braț și o să plec înainte de a se simți obligată să-mi vorbească. Cu siguranță nimic din toate astea nu i-ar deranja pe reprezentanții companiei de asigurări de malpraxis sau pe avocați. S-ar putea ca Bobbie nici să nu mă recunoască, îmbrăcată în haine normale, cu părul lăsat pe spate și fără nimic pe cap. Nu pot să mă prezint din nou aici – simplul gând mă paralizează.

Cei doi bărbați pe care i-am confundat cu Phil și Frank se ridică și se apropie de ea. Unul dintre ei îngenunchează lângă ea. E blond și are față de copil și nu pare a fi rudă cu ea. Îi vorbește câteva minute și în cele din urmă o ajută să se ridice și o conduce pe interval. Trec amândoi pe lângă mine și nu pot nici măcar să mă ridic să mă intersectez cu ea. Simt cum mi se strânge inima când îi văd chipul. Am văzut aceeași privire goală la victimele cu traumatisme de la Urgență, care afișează o mască perplexă, căci se luptă să recunoască lumea care a explodat deodată în jurul lor. E evident că nu mă vede – căci nu vede pe nimeni.

În timp ce mă îndrept spre mașină, îi văd pe toți trei sub ramurile unui cireș masiv, care semănau cu

niște aripi boante, despărțite de un cablu electric. O pală de vânt iscă o ploaie de petale albe. Bărbatul blond scoate o carte de vizită albă din buzunarul sacoului și i-o dă lui Bobbie, ținându-i mâna într-a lui o clipă, așa cum preotul binecuvântează enoriașul după slujbă. O conduce apoi pe stradă spre un Ford sedan mai vechi, de culoare bej, cu o portieră albastră, altă culoare decât restul mașinii, pe locul din dreapta șoferului. Apoi cei doi bărbați se îndreaptă spre un Lexus negru discutând. La lumina zilei, bărbatul cu început de chelie pare și mai tânăr și aproape servil după felul cum chicotește și aprobă spusele blondului. Amândoi degajă o siguranță de sine care arată clar că sunt obișnuiți să decidă pe cine primesc în cercul lor și cine rămâne pe dinafară. Orice ar discuta, cu siguranță nu e vorba despre moartea unei lelițe. Deodată totul mi se pare atât de evident, de parcă aș fi citit ce scrie pe cartea lui de vizită. Nu e preot. E avocat.

Seara, după ce fac un duș și mă schimb în cămașă de noapte, adun hainele pe care le scosesem din șifonier și le împrăștiasem pe jos mai devreme. Se întâmplă rar să mă mai îmbrac și cu altceva în afară de uniformă, blugi sau șorturi. Majoritatea rochiilor pe care le am le-am cumpărat în primii ani după ce am fost angajată la First Lutheran, când îmi puteam permite, în sfârșit, să mă răsfăț din când în când. Multe dintre ele par demodate, dacă ar fi să acord atenție modei. A mai existat o perioadă în care m-am lăsat pradă febrei cumpărăturilor, după ce am terminat de achitat împrumutul din timpul studenției, când mi-am cumpărat apartamentul în care locuiesc acum și niște mobilă. Era prima dată când aveam un frigider întreg, și nu doar un raft împrumutat. Prima dată când puteam să citesc până târziu în sufrageria mea fără să-mi fac griji că o să tiu deranjată de colega de cameră care venea

împleticindu-se de la petrecere. Și aveam, în sfârșit, și o mașină nouă. Fără portiere neasortate.

Cumpărăturile aproape că păreau parte din ritualul de trecere în urma căruia deveneam medic plin, ca și înrămarea diplomei de doctor, a dreptului de practică și a diplomelor de specialitate – acte pe care era de așteptat să le expun la vedere, fiind simboluri ale statutului la care era de așteptat să râvnesc. Cred că ceea ce mi-am dorit în primul rând a fost dovada că pot să-mi câștig singură existența. Am amânat atâtea alte lucruri!

Până la urmă, nu mi-am mai expus diplomele pe niciun perete. În schimb, am umplut spațiile goale cu fotografii de familie – nepoatele și nepoții mei, la botez sau la zilele lor de naștere, eu și sora mea la plajă, la un rodeo, aplecate pe spinarea arcuită a iepei bălțate a surorii mele, mama în grădina de trandafiri, încă zveltă și proaspătă ca unul dintre bobocii pe care îi ținea în mâna înmănușată, la o vârstă la care eu eram prea mică ca să mi-o amintesc prea bine. Am și un portret formal al tatălui meu făcut cu ocazia anunțării pensionării, proptit în centrul bibliotecii, de unde poate să privească la bunăstarea și încrederea în propria persoană pe care le-am dobândit și fără ajutorul lui.

Pun irișii și margaretele care se ofilesc într-un pahar cu apă și le așez pe noptieră. Îi scriu în grabă un bilet lui Gary, în care îi spun, cerându-mi scuze, că trebuie să particip la o conferință în săptămâna când și-a plănuit el vizita, rugându-l să o reprogrameze. Apoi o sun pe Lori.

— Nu și-a rupt mâna – doar și-a scrântit-o. Doctorița a fost încântată de ideea cu revista. Am ales până la urmă *Rolling Stone.* Tu ce-ai mai făcut azi?

— Nu prea bine, îi răspund eu. Apoi trag aer adânc în piept și adaug: Am fost la o înmormântare.

— Marie, îmi pare rău. Cine a murit?

Mă așez pe pat și răsucesc între degete cablul telefonului. Irișii atârnă moi peste buza paharului – stâng lumina ca să nu-i mai văd.

— O pacientă. Cineva care era în grija mea.

Lori mă consolează. M-a auzit vorbind despre moartea înceată și adesea dureroasă a pacienților bolnavi de cancer care pot să fie supuși la nenumărate operații înainte de a renunța.

— Ah, drăguț din partea ta că te-ai dus. Te-ai apropiat de familie?

— Nu.

Fac o pauză. Fără să vreau, îmi scapă un geamăt. Aproape că simt încordarea lui Lori de la capătul celălalt al firului.

— Era o fetiță de opt ani. Mi-a murit pe masa de operație.

Lori geme înăbușit.

— O, Dumnezeule! Ce-a avut? Ce fel de operație?

— N-avea nimic. Era o pacientă sănătoasă și operația a fost una simplă.

Vocea îmi răsună în receptor. În rest, tăcere deplină. Mă ghemuiesc pe pernă cu receptorul rezemat de obraz.

— Eram în toiul operației și dintr-odată n-am mai putut să o ventilez. Căile respiratorii i s-au blocat.

— Fără niciun motiv? Adică, nu puteai să previi situația?

Pare aproape panicată și știam că îmi vorbea ca o mamă, nu ca o soră. Cum altfel? Aud o voce murmurând în fundal. Lori șoptește:

— Ssst, ssst, nu s-a întâmplat nimic, puișor, și se aude un foșnet de material. Apoi vorbește din nou la receptor. Lia a venit la mine în pat. A visat urât.

— Îmi cer scuze. Ar trebui să te las să-ți vezi de treburile tale.

— Nu, nu e nicio problemă. A adormit la loc. Nu pot să cred că treci prin toate astea singură, acolo. Vrei să vorbești despre asta?

Singurătatea mărește și mai mult distanța dintre noi.

— Mi s-a spus să nu vorbesc. Aproape că ăsta e cel mai greu lucru acum.

— Dar știi că nu a fost vina ta, nu? Adică, nu se întâmplă ca lucrurile să meargă prost uneori?

— Ba da, dar la pacienții bolnavi și bătrâni. Nu la o fetiță de opt ani. Cel puțin nu se întâmplă foarte des. Cred că a avut o reacție de tip anafilactic la unul dintre medicamente. Poate la latex. Și am tratat-o împotriva alergiei… dar totul s-a întâmplat așa de repede!

— Ce e șocul anafilactic, un fel de alergie?

— Da, una din cele mai grave. Care e fatală.

— Dar n-ai fi putut să anticipezi lucrul ăsta, nu? Adică, nu e vina ta, nu?

Nu-i răspund. Cum pot să-i explic că, în afară de sentimentul de vinovăție, un doctor este și altfel tras la răspundere când ceva nu merge?

— Vrei să mă urc în avion și să vin la tine? Aș putea s-o rog pe Olivia să-l ajute pe Gordon cu ăștia mici. În cazul ăsta, aș ajunge mâine.

— Mm. Nici să nu te gândești, spun eu încercând să par relaxată. Se aude ecoul în scobitura dintre față și pernă. O să fiu bine. Cred că o dată și o dată era scris să iasă prost, dacă iei în seamă statisticile.

— O, Marie! Știu că ai avut cât se poate de multă grijă de ea.

Mă răsucesc pe spate, dându-mi la o parte părul umed de pe tâmple și lăsându-l să cadă pe pernă.

— Dacă ar fi fost așa, n-ar fi murit. Era singură la părinți, Lori. Mama ei nu mai are alți copii.

Eu și Lori ne-am pierdut mama acum doisprezece ani, care se împlinesc chiar luna asta. Aveam pe atunci douăzeci și cinci de ani și eram în anul trei de facultate. După douăzeci și patru de luni de stat aplecată deasupra microscoapelor, a cadavrelor și a manualelor care mi-au rupt

biblioteca, eu și colegii mei ne simțeam cu toții pregătiți să aplicăm termenii latini și listele de simptome memorate pe pacienți în carne și oase. În cele din urmă am trecut examenele și am început să lucrăm în spital, îmbrăcând halatul alb emblematic pentru medici – aveam buzunarele ticsite cu stetoscoape de cauciuc, ciocănele de reflexe, garouri și liste cu antibiotice. Atunci ne aflam pe prima treaptă .1 meseriei de doctor – chiar și infirmierele ne aruncau zâmbete răutăcioase când vedeau eforturile noastre susținute de a îmbina examenele promovate cu succes cu realitățile practice ale bolii. Niciun manual nu te învață cum să introduci un cateter într-o venă sau un tub nazogastric în stomac, sau să suturezi rana unui copil care dă din picioare. Orgoliile noastre s-au prăbușit sub greutatea ploștilor și cicatricile lăsate de eforturile noastre neizbutite au fost pansate cu leucoplast. Cu toate acestea, pentru majoritatea, halatul alb presupunea că stăpâneai nu doar cunoștințe medicale, ci și moralitate – etica vieții și a morții. La un moment dat, totuși, toți am fost nevoiți să ne confruntăm cu realitatea care ne umaniza. Eu m-am confruntat cu ea în sânul propriei familii. Mama avusese febră reumatoidă în copilărie, care i-a afectat valvele inimii. În cei cincizeci și cinci de ani de viață, inima ei s-a forțat să pompeze sângele printr-un orificiu care se îngusta din ce în ce mai mult, în timp ce peretele muscular își pierdea din elasticitate și se întărea, ca bicepșii unși cu ulei ai unui halterofil. Inima ei depunea efort și pereții ei se îngroșau în timp ce alerga cu prietenele din copilărie, în curtea școlii din Texas, de la țară, unde s-a îndrăgostit de studentul la masterat mai mare decât ea care locuia în pensiunea mamei sale. Apoi a lucrat ca ospătăriță ca să aibă bani să-i cumpere soțului cărțile care îi trebuiau, a încercat ani de zile să rămână însărcinată și apoi ne-a avut pe sora mea și pe mine, la un an și două luni

diferență una de cealaltă. Inima ei a luptat și s-a forțat în tot acest timp, fără ca afecțiunea de care suferea să-i dea niciun semn, așa încât tot timpul s-a considerat o femeie sănătoasă și a crezut că va trăi să-și vadă fetele măritate, să-și lină nepoții în brațe și să fie alături de soțul ei la bătrânețe, cu toate neputințele pe care le aduce aceasta.

Inima ei i-a acordat această perioadă de grație, de sănătate aparentă, până când s-a produs o vătămare fiziologică ireversibilă și a început să aibă o senzație de sufocare când ștergea pe jos și să simtă o durere în piept când își plivea grădina de trandafiri. Până să ajungem la liceu, mama acumulase deja o listă lungă de scuze pentru care lipsea de la picnicuri, plimbări sau excursii la lac. Chiar și atunci, orgoliul ei mut, puterea de îndurare pe care o are o mamă au făcut-o să păstreze tăcerea, să nu spună nimănui despre simptomele pe care le avea, să facă din acestea o chestiune intimă, iar fiecare an care trecea fără intervenție medicală îi diminua orice șansă de redresare. Nu a spus nimic nimănui până când am început eu să observ cum se oprea la mijlocul scărilor ori de câte ori urca încet cu maldărul de șosete, cărți, pulovere sau pantofi pe care noi, ceilalți membri ai familiei, le aruncam, fără să ne sinchisim de maniere, în mijlocul bucătăriei.

Dar de-abia în timpul facultății am înțeles destul de bine situația pentru a insista – cu o voce care abia își câștigase respectul odată cu îmbrăcarea halatului alb – să meargă la un cardiolog și să profite de ceea ce i-ar putea oferi medicina modernă. Pe atunci, singura opțiune era operația pe cord deschis. Cardiologul i-a explicat că sunt toate șansele ca după operație să se simtă bine. Într-adevăr, riscurile erau mai ridicate decât ar fi fost în stadiile incipiente ale bolii, dar fără intervenție chirurgicală, acestea creșteau și mai mult. Membrii familiei au apelat la mine să le traduc dialectul străin care presupunea o alegere,

urmată de o consecință. Și am putut – chiar dacă eram în perioada de pruncie a vieții mele de doctor – să explic hipertrofia ventriculară, regiunile și gradientele alvulare, debitul cardiac și bypassul cardiopulmonar. Am reușit să fac acest lucru, să caut informațiile noi în *Dicționarul de termeni medicali* de Stedman, să le disec până la etimologia latinească a cuvintelor și să le ofer părinților mei explicația, ca pe un dar, dovadă a faptului că eforturile pe care le-au făcut pentru educația mea au meritat. Ceea ce n-am putut să le ofer însă, deși reprezenta chiar lucrul de care aveau cel mai mult nevoie, era perspectiva pe care ți-o oferă experiența, filtrul unei judecăți critice care i-ar fi putut ajuta să ia o decizie clară: fără intervenție chirurgicală, mama avea să moară aproape sigur în doi ani de zile. Alegerea pe care trebuiau să o ia părea cumva să-i paralizeze, crescuți fiind într-o lume în care boala oferea rareori opțiuni. Am vorbit degeaba. Am încercat s-o conving folosind cuvinte simplificate și schițe ale sistemului circulator făcute cu pixul. Ca întotdeauna, mama a apelat la tata, să afle și părerea lui. El mi-a cerut să mai explic o dată, ca și cum o descriere mai detaliată ar fi putut să-i garanteze salvarea. Mama s-a cufundat într-o depresie care a împiedicat-o să vadă vreo perspectivă luminoasă, orice variantă ar fi ales. Apoi, într-o dimineață, s-a ridicat din fotoliul preferat și s a prăbușit la pământ, secerată de greutatea care îi apăsa pe piept. Atât de mare a fost durerea, încât i-a tăiat respirația, căci n-a mai putut nici măcar să strige. Tata a auzit ceașca de ceai care s-a făcut țăndări și a alergat în sufragerie. Mama încă mai vorbea când am ajuns la spital. Dar o mare parte din inima ei era pe moarte. Peretele muscular care devenise în timp rigid și care îi mai îngăduise o ultimă decadă de viață, devenise atât de gros încât strangula propriile vase

de sânge – răzbunându-se pe funcționarea defectuoasă a valvelor.

Mama a fost dusă de urgență la Terapie Intensivă, chiar în secția unde am fost desemnată să învăț știința complicată de a doza picăturile de narcotice și de a mânui firele electrice și aparatele de ventilație care pot salva o viață sau pot lupta pentru a o prelungi. Mai era totuși o șansă, a spus chirurgul cardiolog. Dacă presiunea exercitată asupra inimii ar fi putut fi înlăturată destul cât să permită vindecarea, să lase să pătrundă câteva picături de sânge saturat în oxigen în centrul ei, era posibil ca pacienta să supraviețuiască operației.

Au introdus o pompiță în artera femurală, unde coapsa se unește cu trunchiul, până în artera aortă unde să se fixeze sub valva defectuoasă. Pompița a fost setată la ritmurile electrice ale inimii mamei mele, umflându-se și dezumflându-se pentru a împinge sângele spre corp și creier. Stăteam în lumina difuză și ascultam sunetul înfundat al pompei mecanice, estompat de straturile de carne vie. Îmi imaginam pompa în formă de submarin contractându-se în sângele roșu aprins al aortei. Furtunul care o conecta la aparat ieșea șerpuind prin coapsă din vasul de sânge care pulsa. Acest sunet m-a purtat pe un tărâm unde amintiri din viața petrecută alături de ea și speranțele legate de viitor se intersectau, formând o linie continuă, neștirbită de cicatricea pe care moartea ei știam că o va lăsa înlăuntrul meu.

Tata se învârtea ca un leu în cușcă, repetând aceleași întrebări la nesfârșit. Eu tot încercam să găsesc cuvinte și metafore noi, care să-l facă să înțeleagă misterul trupului ei care ceda. Dar pe măsură ce zilele treceau și rinichii ei nu și-au mai îndeplinit funcția, aceea de a curăța sângele, ficatul nu a mai produs enzime și proteine și măduva osoasă nu a mai produs celule noi, nu s-a mai pus problema operației. Doar așteptam moartea.

S-a stabilit o întâlnire între echipa de medici și familia pacientei. De data aceasta, cuvintele cardiologului erau șovăielnice, alese în așa fel încât să ne liniștească, fără să ne dea însă speranțe. Acesta i-a dat de înțeles cu delicatețe tatălui meu că trebuie să pună capăt vieții artificiale a soției sale.

Sunt sigură că mama n-a bănuit niciodată că una din fetele ei avea să devină doctor. Femeile doctori erau rare în lumea ei. Ea m-a învățat lucrurile de care credea că voi avea nevoie în viață: cum să cos o cravată în bie pe care tata urma să o primească în dar de Crăciun – o cravată lată, cu flori țipătoare, pe care a purtat-o doar o singură dată, din politețe; cum să separ gălbenușul de albuș când făceam bezele, plimbând conținutul oului crud dintr-o jumătate de coajă în cealaltă, până când mijlocul auriu se desprindea de albușul incolor; cum să mă pensez, să-mi pun sutienul și să mă încalț cu ciorapi fini fără să-i agăț.

M-a învățat toate lucrurile pe care sora mea le-a pus în practică într-o manieră excelentă, toate complexitățile pe care le presupune întemeierea unei familii și unirea dintre doi oameni și generația căreia aceștia îi dau naștere formând o familie nouă, întreagă – fapte de o importanță crucială care fac o familie să funcționeze, transmise de la o femeie la alta, fără să fie vreodată supuse vreunei testări, evaluări sau clasificări, însă de o valoare inestimabilă. Le-am pus la păstrare cu gândul să i le împărtășesc și eu fiicei mele într-o zi, după ce truda din timpul facultății avea să se încheie în sfârșit. Odată ce am recâștigat un oarecare control asupra propriei vieți, după rezidențiat, am fost mereu convinsă că aveam să mă căsătoresc și să devin mamă. N-am avut niciodată intenția să mă opun valului. Știam doar că nu voiam să o fac fără o planificare minuțioasă.

7

A trecut o săptămână de la incident și oamenii nu-și mai exprimă regretul pentru ce mi s-a întâmplat și nici nu mă mai întreabă dacă rezist. În loc ca moartea lui Jolene să fie o tragedie împărtășită de toți cei care lucrează în aceeași secție cu mine, aceasta devine treptat taina mea mută care îi face pe tehnicienii de chirurgie și pe asistentele care pălăvrăgesc la cantina spitalului să păstreze o tăcere stânjenitoare atunci când mă văd. Mă interesez de programul operațiilor, îmi spun părerea despre seturile noi de anestezie epidurală, comentez cât se poate de insipid despre vreme și răspunsurile îmi parvin contaminate cu o nuanță de milă.

Colegii mei anesteziști sunt mai îndrăzneți.

— Mulți doctori buni pățesc asta. Și eu aș fi procedat probabil la fel în locul tău. Știu cum te simți. Ferească Dumnezeu, aș fi putut să fiu eu desemnat la sala aia.

— Trebuie să te ridici și să mergi mai departe, Marie.

Dar cea mai vagă urmă de judecată în privirea lor sau cea mai subtilă schimbare a tonului vocii dă la iveală îndoiala.

La câteva zile de la înmormântarea lui Jolene, devine evident faptul că prietenii mei mai apropiați muncesc din răsputeri pentru ca eu să-mi termin programul mai devreme. Joe, Will, chiar și Sandy McLaughlin, care de obicei este așa de rezervată și închisă în ea, toți par să afle că, așa, ca o coincidență, ultimul meu caz din ziua respectivă a fost transferat în sălile lor. Nu știu cum reușesc să fie liberi chiar în preajma prânzului și nu au nimic mai bun de făcut decât să mă trimită să cumpăr mâncare thailandeză pentru toți. E greu să nu mă îndurereze I aptul că nu mi se mai încredințează cazuri de pediatrie.

Într-o dimineață, ușile liftului din parcare se deschid și urcă Brad. Cum dă cu ochii de mine, îmi dau seama că ar fi preferat să urce pe scări. E prima dată când recunosc față de mine însămi că l-am tot evitat la cantină și în sala de conferințe. Mă salută înclinând din cap și apasă pe buton, la etajul următor, sieși amândoi trebuie să ajungem la Secția de chirurgie care se află la etajul patru. Când ușile liftului se deschid, ies odată cu el în holul gol de la subsol, unde se află birourile.

— Brad. Ezit, căutând cuvintele potrivite. Uite, n-am avut ocazia să-ți spun ce rău îmi pare că ești amestecat în chestiunea asta. A fost pur și simplu… o desincronizare. Ghinion.

Intenționez să mă opresc, să nu mai spun nimic, știu că așa ar trebui să fac, dar nu e nici picior de om pe aici care să ne audă.

— Nu cred că există ceva care ar fi putut schimba situația, ceva ce ar fi putut să facă unul din noi, dar dacă ai observat ceva, o schimbare care nu părea importantă la momentul respectiv…

Brad s-a înroșit ca racul și clatină din cap.

— Nu pot. Îmi pare rău, Marie. Avocatul meu spune că nu. Un voie să spun nimănui nimic, cu excepția psihologului sau a preotului. Întinde mâna pe lângă mine să apese pe buton și simt și eu că-mi arde fața.

— Avocatul tău? De ce ai apelat la un avocat?

El ridică din umeri și apasă din nou pe buton.

— Voiam pur și simplu să știu în ce ape mă scald în cazul în care… se intentează proces.

Pășește în lift și, pentru prima oară, mă privește în ochi. În privirea lui se citește tristețe, dezamăgire sau poate doar frică.

— Marie, eu sunt nou aici. N-am niciun palmares care să mă sprijine. Cine o să fie țapul ispășitor?

Ușile liftului se închid între noi și cablurile încep să zumzăie de parcă l-ar ridica cu macaraua.

La o săptămână și ceva de la moartea lui Jolene, trebuie să plec de la serviciu mai devreme ca să mă întâlnesc cu reprezentanta companiei de asigurări de malpraxis. Joe vine să preia tiroidectomia la care lucrez.

— Ți-ai pregătit discursul?

— Eu așa zic. Par agitată?

Joe îmi pune o mână pe după umăr și îmi șoptește la ureche:

— Să nu uiți. Tu o plătești pe ea.

— Mda. De parcă la asta îmi stă mie mintea acum! Mă simt de parcă m-aș întâlni cu un juriu întreg.

Îi spun istoricul medical al pacientei, la ce este alergică și planul de anestezie pregătit. Sunt gata să plec când îmi amintesc care a fost doleanța pacientei.

— Vrea neapărat să i se pună proteza imediat ce se trezește, spun eu și arăt cu degetul spre recipientul transparent în care se află un rânjet impecabil de plastic.

Caroline Mayers-Yeager, consultanta mea de asigurări de malpraxis, este o femeie mignonă, doar cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, îmbrăcată cu un costum de mătase de culoarea fildeșului cu o croială impecabilă, care se asortează cu părul ei blond și creț. Vorbește în stilul tipic locuitorilor din New York, răspicat, neprietenos, exemplificând cazuri de decese din pediatrie de-a lungul timpului și șanse statistice de a triumfa în fața unui juriu dacă se ajunge la proces. Stau în fața biroului ei, nefiind în stare să înghit ceaiul pe care mi l-a adus secretara, căci mi-am dat seama că nu m-am pieptănat de ceva vreme.

Aceasta ascultă rezumatul anesteziei lui Jolene pe care îl repetasem bine – versiunea pe care oglinda din baie îmi confirmase că o interpretasem impecabil.

— M-am uitat de mai multe ori pe foaia de anestezie, îi spun eu pe un ton cât mai neutru și stăpânit. Cea mai probabilă explicație este șocul anafilactic.

Își notează ceva pe un blocnotes.

— Dar nu prezenta alergii.

— Nu erau consemnate în fișa ei medicală. Mama ei nu știe să fi fost alergică la ceva.

Se încruntă și își aruncă din nou ochii peste notițe.

— Ați făcut bine că ați consemnat totul. Și încă în detaliu – lui Donnelly o să-i placă acest lucru. Dar dacă ar trebui să puneți sub semnul întrebării propriile diagnostice – spune ea și-mi zâmbește cu un aer complice dacă ați fi propriul avocat îi acuzării, ar fi ceva ce nu a mers cum trebuia?

Îi răspund fără să mă pierd, dar ea surprinde fărâma de îndoială din glasul meu.

— Nu vă faceți griji, spune ea. Tot ce îmi veți spune rămâne între noi.

— E vorba de puls. Mă opresc și îmi mușc buzele. Ar fi trebuit să crească la început. Înainte ca nivelul de oxigen să scadă. Asta nu înțeleg.

— Cât de important considerați că este acest lucru?

Îmi reamintesc mie însămi că, în ciuda experienței pe care o are aceasta în problemele de natură legală din medicină, nu e totuși doctor.

— N-aș putea spune sigur. I-am administrat un narcotic, Fentanyl, și e posibil ca acesta să fi împiedicat creșterea pulsului.

Aceasta ridică din sprâncene și așteaptă să continui.

— În tabloul general? Probabil că nu are nicio însemnătate.

În ciuda impasului în care mă aflu, simt o ușurare că am putut să vorbesc, în sfârșit, despre îndoiala care mă rodea, într-un cadru unde sunt protejată.

— În orice caz, autopsia ar trebui să confirme șocul anafilactic dacă am dreptate.

Caroline încuviințează și soarbe o gură de ceai. Rujul nu i se ia de pe buze.

— Să sperăm. Nu uitați, indiferent dacă ați procedat cum trebuia sau nu, First Lutheran are tot interesul să nu se afle, ceea ce presupune încheierea unui acord mutual, chiar dacă acest lucru implică faptul că ați greșit. Gravitatea erorii comise sau gradul competenței dumneavoastră au impact, în primul rând, asupra sumei care va fi stabilită prin acord.

— Când vin rezultatele autopsiei?

— De obicei durează câteva săptămâni. Vom continua demersurile bazându-ne pe prezumția că acestea nu vor indica niciun act de neglijență.

Neglijență. E pentru prima oară când cineva pronunță acest cuvânt în fața mea. Eu mi l-am spus în sinea mea. L-am căutat chiar și în dicționar: „Eșecul de a exercita îngrijirea pe care ar exercita-o o persoană prudentă în aceleași circumstanțe”.

— Dar domnișoara Jansen nu m-a dat în judecată, nu?

— Nu, spune ea pe un ton hotărât, ceea ce mă face aproape să mă relaxez. Apoi continuă: Dar mă aștept să o facă. Și dacă o va face, nu va depune plângere doar împotriva dumneavoastră, ci va da în judecată spitalul și pe toți cei prezenți în sala de operație în acea zi. Și dacă intentează proces, povestea va ajunge pe paginile ziarelor și ne va costa cu atât mai scump.

— Am înțeles, spun eu, nefiind sigură, de fapt, că pricep o iotă din cele spuse.

— Trebuie să ne mișcăm repede.

Caroline își reia atitudinea de profesionistă, punându-și mâinile în șold, ceea ce-i subliniază talia subțire. Diamantul de pe inelarul stâng împrăștie scântei peste dosarul meu.

— Sunt sigură că știți ce înseamnă o astfel de plângere pentru baza de date proprie, dar nu putem

risca să ajungem la proces. Spitalul nu poate risca și nici dumneavoastră. Dacă se va încheia un acord, vom avea, cel puțin, un oarecare control asupra costurilor. Nu uitați, polița dumneavoastră de asigurare prevede un anumit capital. Nu e vorba de câștig, e pur și simplu o chestiune de câți bani îi dăm.

— Și ce se întâmplă dacă acordul prevede o sumă care îmi depășește limita de asigurare?

Pentru o clipă, sprâncenele i se arcuiesc ca două săgeți, și-mi dau seama cât de naivă trebuie să sune întrebarea mea.

— Păi, orice depășește limita de asigurare, va trebui să fie achitat din veniturile personale.

Will Hanover e de gardă în seara asta. E trecut bine de ora opt când mă întorc la spital. Bat la ușa camerei de gardă, sperând că nu mai e în sala de operație. Aud arcurile patului cum scârțâie sub salteaua jalnică pe care o folosim toți prin rotație.

— Bună, Will. Îmi cer scuze, încercai să te odihnești?

Acesta își trece o mână prin păr și se scarpină în cap.

— Nu, nici vorbă. Citeam ziarul. Cam într-o oră și ceva începem o laparotomie exploratorie – așteptăm să vină fiul pacientei.

— Cine o operează? întreb eu.

— Marconi. Sărmana femeie are optzeci și șase de ani și suferă de ischemie intestinală.

— Ai nevoie de ajutor la pregătiri?

El râde.

— Așa deci, te-ai îmbrăcat la patru ace și te-ai întors la spital să mă ajuți să pregătesc sala de operație? spune el și clatină din cap. Cum a fost întâlnirea de azi?

Ridic din umeri și-mi îndes mâinile în buzunarele halatului.

— Bine. Așa cred, cel puțin. De unde ai auzit?

— De la Joe. Vrei să bem o cafea?

La cantină, așezați la o masă din colț, îmi fac curaj și-l întreb, iar Will îmi dă detalii despre procesul prin care a trecut în primul său an la un spital din Portland.

— Era o operație de carotidă bilaterală la o pacientă obeză. Chirurgul nu era dintre cei mai buni; eu abia îmi terminasem rezidențiatul. Eu am vrut s-o las intubată la sfârșitul operației, dar chirurgul a insistat să scot tubul. Eu am avut dreptate și el s-a înșelat, dar nu m-am ținut pe poziții. I-a scos tubul endotraheal în salon, după ce se trezise de-a binelea, dar pacienta a început să aibă convulsii și a suferit un puseu de tensiune. Cusăturile operației au cedat și a început să sângereze, iar căile respiratorii i s-au închis. Chirurgul nu a putut să introducă din nou tubul de ventilație.

— Și a murit? întreb eu.

— Mai rău. A fost o legumă opt ani până să moară. Am vrut să închei un acord mutual, dar s-a făcut prea multă tevatură. Avocatul familiei ne-a ațâțat unii împotriva celorlalți, pe mine, spitalul și chirurgul. Așa că s-a ajuns la proces. Suma stabilită în urma hotărârii judecătorești a depășit cu mult suma prevăzută de asigurarea mea de malpraxis. Nu aveam mulți bani pe atunci, dar am pierdut tot ce aveam.

— O, Dumnezeule, Will! îmi pare așa de rău!

El amestecă încet cu lingurița în cafea și nu răspunde imediat.

— Nu pierderea financiară e grea, ci să te convingi pe tine însuți că meriți să ți se mai încredințeze viața unui om. Spitalul, compania de asigurări – pe toți îi interesează numai banii. Dar tu ești cel care încearcă să adoarmă în fiecare seară cu chipul pacientului în fața ochilor.

Cantina este aproape goală; miroase a clor, detergent și cafea supraîncălzită. Îngrijitorul ajunge cu aspiratorul în sectorul nostru și așteptăm tăcuți până se îndepărtează.

— Doamna de care-ți spuneam avea nouă copii și unsprezece nepoți – de fiecare dată când treceam pe la Terapie Intensivă în zilele imediat următoare incidentului, salonul ei era plin de oameni. Nici nu luau în discuție deconectarea de la aparate. Se rugau cu toții și fluturau o Biblie deasupra ei, așteptând să se trezească. Ridică privirea spre mine și își împreunează mâinile în poală. N-ar trebui să spun așa ceva, nu? Nu vreau să jignesc pe nimeni.

Eu clatin din cap și îi răspund:

— Am fost crescută în spirit catolic, dar am renunțat cu toții la religie când eram adolescentă. Și cum ai reușit să depășești momentul?

— Eram tânăr. Jenny, soția mea, a fost extraordinară – a trebuit să vindem casa. Phil Scoble mi-a oferit postul ăsta, lucru pentru care i-am fost foarte recunoscător la momentul respectiv. Și de atunci nu mi-am mai ignorat niciodată instinctul de doctor. Dacă e să fie și o parte bună în tot ce mi s-a întâmplat, asta e, spune el și se rezemă de spătarul scaunului. Și acum să revenim la tine. Cea cu care te-ai întâlnit azi era avocata?

— Nu, era agentul meu de asigurare de malpraxis. Vrea să încheiem un acord cât mai repede – mama fetei nu m-a dat în judecată, dar toți se așteaptă s-o facă.

Will încuviințează.

— Atunci cazul tău ar trebui să fie mai simplu. Știu că nu poți să vorbești despre asta – de partea asta îmi amintesc bine, dar nu pare că ai fi greșit cu ceva. Și totuși e de mirare câte luni pot să dureze lucrurile de genul ăsta. Iar avocații cer tarif pe oră.

Aș vrea să pot zâmbi.

— Phil mă sprijină. Chiar și Frank.

Will încuviință din nou, mai gânditor de data asta.

— Phil e un tip de treabă. Doar că… Se oprește.

— Doar că?

El ezită o clipă.

— Nimic. E o filosofie personală. Nu uita niciodată că vor sacrifica soldatul înainte de a pierde războiul.

Îi sună pagerul și trebuie să plece la sala de operație. Cafeaua parcă îmi arde stomacul.

A doua zi dimineață sunt chemată înaintea Comisiei de Control Intern al Calității a spitalului pentru a prezenta cazul lui Jolene. Cineva îmi toarnă suc în pahar: ridic paharul și conținutul lui tremură ușor. Un grup de străini îmbrăcați în halate albe, cu voci îngăduitoare, convertesc însemnările mele de pe foaia medicală și detaliile tragediei într-o serie de pătrățele bifate pe un raport standard de deces intraoperativ. Președintele comisiei, un doctor care a ieșit la pensie de la First Lutheran înainte ca eu să încep facultatea, îmi strânge mâna în drum spre ieșire.

— E vorba doar de niște formalități, doamnă doctor Heaton. Doctorii împotriva avocaților. Apoi îmi spune în șoaptă: Fiica mea e medic pediatru. A fost dată în judecată pentru că i-a administrat unui copil vaccinul antirujeolic. După acest episod s-a lăsat de meserie. Parcă nimeni nu mai știe cum să câștige un ban cinstit.

În această seară, după ce ultimul pacient e transportat în salon, mă prezint înaintea Comisiei Medicale de Mortalitate și Morbiditate. De data aceasta, stau în capul unei mese la care sunt colegii și prietenii mei – Sandy, Will, Peter Janovich, Sean Marconi – chirurgi, anesteziști și interniști care au sarcina de a analiza cu obiectivism rolul pe care l-am avut în decesul lui Jolene. Phil prezidează ședința. În sfârșit, mi se permite să discut detaliile cazului cu alți doctori – oameni care înțeleg toate consecințele posibile și motivul pentru care i-am administrat medicația respectivă și manevrele de resuscitare aplicate lui Jolene. Cu foaia de observație în fața mea, în care sunt consemnați atât pașii operatori, cât și cei de anestezie, împreună cu însemnările făcute după deces, explic toate

schimbările survenite în starea ei și măsurile luate pentru a îndrepta situația. Mă uit la Phil, așezat în capătul celălalt al mesei, încercând să interpretez fiecare mișcare aprobatoare a capului, fiecare oftat sau pauză, încetinind astfel derularea evenimentelor, fără a mai fi sub imperiul panicii, acum e clar pentru mine – și pentru toți cei prezenți – că nu mi-a scăpat nimic, că am reacționat corespunzător și prompt la fiecare cifră alarmantă care apărea pe monitor. Nimeni nu mă arată acuzator cu degetul și nici nu-mi atașează niciun bilețel roșu în dosarul personal. Phil încheie prin a-mi lăuda promptitudinea cu care am recunoscut o situație de criză, cum am urmat calmă protocoalele în caz de urgență, dovada de stoicism pe care am dat-o revenind la serviciu și cum reușesc să privesc sentimentul de remușcare din perspectivă profesională, așa cum trebuie. Nu există nimic care ar putea să mi se reproșeze, cu excepția faptului că, în ciuda acțiunilor mele, Jolene tot a murit.

Will mă oprește la ieșire.

— A mers destul de bine, nu crezi?

Mă sprijin de perete și strâng copiile raportului de deces la piept.

— Da, mai bine decât mă așteptam.

— Poate n-o să mai fie niciun proces până la urmă. Phil mi-a spus că nu s-a depus nicio plângere.

Pare atât de încrezător, încât e greu să nu te molipsești.

— Păi dacă am scăpat de comisie și nu m-au jupuit de vie, poate că nici avocaților n-o să le miroasă a bănet și n-or să se calce în picioare să ia cazul, nu?

Will întinde mâna să batem palma. O ridic și eu și o lovesc ușor de-a lui, apoi o strâng într-a mea.

— Îți mulțumesc c-ai fost prezent, Will. Mi-a fost de mare ajutor să ridic ochii și să te văd.

Will își îndeasă mâinile în buzunar. L-am făcut să se jeneze.

— Jenny vine să mă ia. Luăm cina la *Chez Chez.* De ce nu vii și tu cu noi?

— Nu pot. Am programare la coafor.

Will înclină talerele unui cântar imaginar al plăcerilor.

— Ce să fie? Cina sau coaforul? Facem noi cinste.

Izbucnesc în râs.

— Mă crezi sau nu, e un semn foarte bun că pot să mă relaxez într-atât încât să-mi pese de cum îmi stă părul. Poate rămâne pe săptămâna viitoare. Puteți să veniți amândoi la mine.

James îmi piaptănă părul pe spate, îmi apasă cu palmele pe tâmple și-mi răsucește capul dintr-o parte în alta.

— Ce ziceți? Îl luăm puțin în scări în față?

Îmi scufundă din nou capul în lavoar și începe să-mi facă un masaj profund al scalpului, care mă face să intru aproape într-o stare de transă. Peste sunetul făcut de apa care țâșnește din duș, ascult povestea nesfârșită a tatuajelor sale: o operă de artă în continuă schimbare ce reprezintă animale care se târăsc, înoată și zboară peste brațele și trunchiul lui.

— Am discutat cu un artist din Taos pentru solzii dragonului.

— Ce s-a întâmplat cu tipul din Laguna Beach? Credeam că el îți termină dragonul.

Până și cuvintele le rostesc rar; mă întreb dacă James poate să-mi citească viitorul după denivelările craniului.

— Am avut niște diferende artistice. Oricum, tipul ăsta are un simț al culorii mai dezvoltat. Probabil datorită apusurilor din New Mexico.

— Ai grijă numai să folosească ace sterile.

— Am înțeles, să trăiți, *doamnă doctor!* spune el, exagerând cu umor titlul pe care îl port, și

începe să mă clătească. Și ce s-a întâmplat până la urmă cu fetița de la spital?

Simt cum mi se încordează mușchii abdomenului.

— Ce fetiță?

— Unul dintre tehnicienii de la Chirurgie e un client de-al meu și mi-a spus că a murit un copil pe masa de operație acum vreo două săptămâni. Mă face să mă bucur că eu nu tai nimic din care să curgă sânge. Presupun că trebuie să te obișnuiești cu lucruri de genul ăsta într-o astfel de meserie.

Simt apa caldă care-mi curge pe față și nu sunt sigură dacă plâng sau nu când îi răspund:

— Nimeni cu inimă în piept nu se poate obișnui cu așa ceva.

În drum spre casă, în mașină, reiau mintal întrebările la care am răspuns în fața comisiei medicale și reascult comentariile menite să mă îmbărbăteze și încurajările medicilor, așteptând să pătrundă adânc înlăuntrul meu și să-mi redea încrederea în mine. Cât timp am recitat raportul medical detaliat, nimeni nu m-a întrebat despre ora pe care nu a trebuit să o consemnez nicăieri – ora pe care am petrecut-o încercând s-o ajut pe Bobbie să înțeleagă ce se întâmplase cu fiica ei. Închid ochii și o văd pe Bobbie cum se albește la față și cum i se înmoaie genunchii, ca și cum ceva solid dinăuntrul ei s-ar fi topit.

N-am avut ocazia să-i spun că îmi pare rău. Preotul ne-a întrerupt. „Îmi pare rău” pare o expresie atât de lipsită de importanță în contextul irevocabil al morții, un sentiment atât de evident – poate că Bobbie m-a auzit rostind-o chiar dacă n-am făcut-o. Însă acum, lucru absurd, este ca o concluzie vitală de care avem nevoie amândouă. Ca și cum, dacă aș putea să dau timpul înapoi și să-i spun cât de rău îmi pare, rezultatul ar fi altul.

8

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, sosește o scrisoare recomandată trimisă de Feinnes, Reames și Peynor, avocați pentru repararea daunelor personale. Sunt citați toți: Don, Brad, Mindy, Alicia, farmacistul, Matt Corchoran, chiar și Joe – toți care au fost prin preajmă în timpul operației lui Jolene, fie deoarece fuseseră desemnați aleatoriu să se ocupe de caz, fie fiindcă dăduseră dovadă de atâta abnegație și fuseseră atât de săritori încât veniseră în fugă la sala de operație când am anunțat codul. Caroline Meyers-Yeager mă liniștește spunându-mi că această abordare bruscă e ceva obișnuit. După primul atac, avocații lui Bobbie se vor concentra de îndată asupra celor mai expuse și profitabile ținte: spitalul, chirurgul și eu.

Avocații parcă au țâșnit din zgârie-norii orașului și s-au adunat în jurul mesei de conferințe din mahon a spitalului, pentru ca fiecare persoană citată să poată fi scoasă din sala de operație pe rând. Cutii de gogoși Krispy Kreme și recipiente mari de cafea trec din mână în mână în timp ce suntem interogați. Mindy stă lângă mine și mă strânge matern de mână pe sub masă. Răspunde la fiecare întrebare pe un ton cu o notă exagerată de optimism, ca o mamă care își apără copilul în fața consiliului profesoral. Avocații îl pisează pe Brad mai bine de două ore în legătură cu cele douăzeci de minute pe care le-a petrecut în sala de operație. Acesta cercetează consemnările pe care le-a făcut imediat după deces, înroșindu-se și bâlbâindu-se de fiecare dată când răspunde la o întrebare legată de tehnica de anestezie pe care am ales-o, narcoticele și echipamentul folosit, sau de felul cum i-am aplicat manevrele de resuscitare.

Dacă un proces s-ar câștiga doar cu siguranță de sine, e greu de crezut că John Donnelly ar putea pierde vreodată. Nu este un bărbat de o frumusețe

care să-ți sară în ochi, dar statura lui, pielea bronzată, părul cărunt și chiar și nasul acvilin îmi aduc aminte de toți directorii, decanii de la facultate și membrii comisiilor de examinare care m-au intimidat în trecut și sunt recunoscătoare că e de partea mea. Pe tot parcursul interogării, Donnelly păstrează o voce răsunătoare și sigură. Mă ghidează printre sute de întrebări ca să exersez pentru când voi depune depoziția – amintesc din nou diplomele obținute, experiența ca medic, atestatele. Mă îndrumă cu abilitatea unui participant la slalom, încercând să evite steagurile roșii ale litigiului. Retrăiesc acele ore de nenumărate ori într-o zi, în timp ce fișele și dosarele sunt verificate iar și iar, apoi se fac însemnări și se trimit între membrii Consiliului de Administrație și agenții de asigurări, iar avocații bat tactul cu stilourile în tăcerea care urmează după fiecare răspuns pe care îl dau.

De-abia mă abțin să nu-mi dau drumul la gură și să pun și eu întrebări: Vede vreunul dintre voi greșeala care îmi scapă mie? V-ați încredința propriii copii în grija mea? Și, în spatele cuvintelor, încolțește ideea că pierderea noastră face posibil ca Bobbie Jansen, care a pierdut deja tot, să câștige.

Phil mă conduce la mașină și, ca să umple tăcerea, se plânge de vremurile pe care le trăim, în care se ajunge la proces una-două. Chiar înainte de a-mi deschide portiera, devine mai serios:

— Arăți de parcă n-ai fi dormit toată săptămâna.

Caut cheia printre celelalte ca să nu fiu nevoită să-i văd chipul, neștiind ce să spun.

— E greu. O să trec și peste asta.

— Uite ce e, în meseria asta unele tragedii sunt inevitabile. E normal, aproape că toată lumea se așteaptă să începi să te îndoiești de tine însăți, chiar dacă ai făcut tot ce-ai putut ca s-o salvezi – ai procedat exact ca la carte. Să nu lași ca evenimentul ăsta nefericit să-ți curme cariera. Ești

unul dintre cei mai buni medici din secție și nu vreau să te pierd.

Își ține sacoul aruncat pe un umăr și la subsuori se văd cerculețe estompate de transpirație care îi pătează cămașa albastră.

Încerc să-i răspund, dar mi se pune un nod în gât. Parcarea e goală și e luminată de spoturi care împart spațiul vast în conuri de lumină albă și rece. Îmi strâng puloverul pe lângă corp, tremurând.

— Mulțumesc.

Aproape că nici nu s-a auzit ce-am spus, așa că înghit și repet.

— Putem să-ți dăm puțin timp liber, dacă vrei. Orice ai nevoie.

Clatin din cap cu hotărâre, îngrozită de orele de lâncezeală pe care ar trebui să le înfrunt acasă.

— O, Dumnezeule! Ar fi cel mai nepotrivit lucru pe care l-ați putea face. Serviciul este singurul loc unde nu am senzația că-mi pierd mințile.

— Poți să te concentrezi? întreabă el și cuta dintre sprâncene i se adâncește.

— Sigur că da, spun eu privindu-l direct în ochi și ținându-mi respirația. N-aș mai lucra în sala de operații dacă n-aș putea.

Însă văd pe chipul lui că simte îndoiala din glasul meu.

Peste patru zile, când mă întorc spre casă epuizată după o gardă de noapte, după douăzeci și patru de ore de anestezii epidurale la gravide și urgențe de cezariană, văd o femeie trasă la față, cu părul blond și rar și pielea uscată și crăpată, care se repede spre mine de pe bordura din fața blocului meu. Țigara pe care a aruncat-o mai arde încă pe trotuar.

— Sunteți doamna doctor Marie Heaton?

— Da, eu sunt. Cu ce vă pot…

— Am o citație pentru dumneavoastră.

Îmi îndeasă un plic mare și alb în mână, arătându-mi cu degetul numele meu scris cu litere negre cu o expresie de ușurare pe chip, știind că și-a câștigat pâinea pe ziua de azi. Apoi fuge înapoi la mașină, până să apuc să deschid plicul. Țigara încă arde pe trotuar, dezintegrându-se și scoțând rotocoale grațioase de fum. Deși mă așteptam la lucrul acesta de săptămâni întregi, tot mai simt afrontul – este ca și cum te-ai lovi de o mobilă care știi unde e așezată, dar pe care nu o vezi în întuneric.

În săptămânile care preced prima mea depoziție, vin la serviciu mai devreme, sosind deseori înainte ca echipa de curățenie din tura de noapte să termine treaba. Izul de dezinfectant specific acestor instituții se ridică dimineața din obiectele de inox, iar coridoarele sunt așa de întunecate, încât seamănă cu o morgă. Este singura clipă de liniște dintr-o zi, când deschid ușile batante grele și intru în sala de operație, unde aparatul de ventilație, pompele și monitoarele se profilează în umbră ca niște manechine mecanice. Aproape că le aud vocile robotice întrerupte de prezența unei ființe vii.

Acasă, în orele târzii din noapte când nu pot să dorm, studiez pagină cu pagină manualele de medicină în căutarea unor răspunsuri. Citesc despre șocul anafilactic, o spirală necunoscută a morții sistemului imunitar. Studiez biochimia, capodopera evoluției elementelor de la primele stele care au explodat și au fuzionat formând o ființă vie. Reiau noțiunile de farmacologie despre moleculele pe care le fabricăm pentru a amâna procesul de selecție naturală a celor bolnavi și bătrâni. Citesc cât pot de mult din oceanul de cunoștințe pe care omenirea le-a acumulat despre corpul nostru fizic de pe vremea când se vorbea de umori și se tratau bolile cu lipitori, oceanul care cuprinde doar un fragment din tot ce se poate ști

despre ceea ce unește trupul și sufletul dând naștere la o nouă viață. Cunoștințele vor fi bagheta mea magică; ele îmi vor readuce controlul asupra pacientului anesteziat răstignit pe masa de operație.

Robotul telefonului se umple treptat cu mesaje pe care de-abia dacă le ascult, de invitații pe care nu le voi onora. Toți cei care știu despre proces vor să mă întrebe dacă mă simt pregătită, dacă am încredere deplină în avocat, dacă pot să dorm noaptea. Cei care nu știu, nu pot să îndure tăcerea mea, privirea confuză pe care o am când îmi spun vreo glumă sau farfuria neatinsă pe care o dau la o parte la sfârșitul mesei. Lori încearcă să mă înduplece să-i răspund prin insistențe nevoalate. Mă amenință că se suie în avion într-o oră dacă nu ridic receptorul, apoi umple convorbirile scurte pe care le avem cu pățaniile copiilor și uită să mă întrebe de ale mele.

Mai e și Elsa. Ei îi răspund mereu. Știu că e ea, fiindcă Elsa mă sună ori prea târziu, ori prea devreme, atunci când părinții ei dorm. Preocuparea de sine excesivă specifică adolescenței de care dă dovadă este un dar, o cameră secretă unde timpul e dat înapoi și redevin eu însămi. Uneori, când vorbim la telefon, mă ghemuiesc și eu în dulap, așa cum face și ea, ca semn de solidaritate între tovarășii de singurătate.

— De ce spui că nu te crede? o întreb eu, cu genunchii îndoiți la piept, având ca paravan de-o parte și de alta haina de lână și halatul de baie din flanel.

— Pur și simplu se vede. E valabil pentru amândoi. Îmi spun cât de grozavă sunt și pe urmă sunt cu ochii pe mine orice aș face, de parcă m-ar considera o delincventă juvenilă. Simt că înnebunesc!

— Sunt cu ochii pe tine pentru că te iubesc, Elsa. Doar știi asta, în inima ta. Nu-i așa? învață să te încrezi în vocea ta interioară.

Mă întreb dacă știe că îndemnul pe care i l-am dat e valabil și pentru mine.

*

Prima mea depoziție oficială este programată la o lună de la moartea lui Jolene. Sosesc la serviciu atât de devreme, încât îngrijitorul nici nu apucase să descuie ușa de la sala de conferințe. Încăperea are o fereastră înaltă cu geamuri groase care dă spre Strâmtoarea Puget, unde o ceață de primăvară timpurie plutește deasupra culmilor Munților Olympic, făcându-le să semene cu un vapor grandios. Îmi simt palmele atât de umede încât îmi doresc să fi purtat și acum mănușile albe scurte pe care ni le punea mama, mie și surorii mele, de Paști.

Sosesc bărbați care târăsc după ei serviete uzate burdușite cu documente. În sala de conferințe, atmosfera devine jovială, ca un mic dejun departe de rutina de la birou. Toți par să se cunoască între ei, indiferent de partea pe care o reprezintă în proces. Donnelly dă mâna cu mine și-și trage un scaun la mijlocul mesei lăcuite. Pe măsură ce se așază la masă, de-o parte și de alta, taberele de loialitate se împart: echipa apărării într-o parte și cea a acuzării în cealaltă parte.

După ce sunt pusă să jur că voi spune adevărul, avocatul lui Bobbie Jansen, Darryl Feinnes, îmi zâmbește vesel și arată spre un aparat video instalat în colțul camerei, împingându-și ochelarii pe nas cu arătătorul bont.

— Nu vă deranjează camera de luat vederi, nu-i așa, doamnă doctor Heaton? Ne ajută pe toți să ne asigurăm că am înțeles corect informațiile.

Asistenta sa apasă pe butonul argintiu al aparatului. Se aude o pocnitură ascuțită care schimbă brusc atmosfera veselă.

Răspund și reiau unele răspunsuri la întrebările pe care Donnelly mi le-a pregătit, dar acum acestea par false și repetate înainte de prea multe ori.

— De cât timp sunteți medic anestezist, doamnă doctor Heaton?

— Ați urmat vreun curs de specializare în anestezie pediatrică, doamnă doctor Heaton?

— Câți copii ați anesteziat până acum? Cincizeci? Două sute?

— Când ați studiat ultima oară resuscitarea pediatrică?

— Ce punctaj ați obținut la examenele de admitere, doamnă doctor Heaton?

Se leagănă în fotoliu și-și suge buzele, de parcă mi-ar gusta vulnerabilitatea. Beculețul roșu al camerei video îmi amintește că fiecare ezitare din vocea mea, fiecare poticnire când e vorba despre statisticile din cariera mea este imortalizată pentru totdeauna pe o bandă.

După câteva ore, Feinnes propune să luăm cu toții o pauză de cafea. Se aude scârțâitul scaunelor și bărbații își slăbesc nodul la cravată. Feinnes este un bărbat scund, cu fața bucălată, cu părul pieptănat pe spate și cu bujori în obraji, care s-ar potrivi mai bine unui elev englez. Feinnes se apleacă deasupra paharului de plastic cu cafea și îi spune ceva chicotind lui Donnelly, care își dă capul pe spate și râde. Eu profit de moment și mă duc la toaletă, unde mă așez în tăcere în cabină, ținându-mi capul în mâini.

După pauză, alt avocat, un acționar minoritar la aceeași firmă, îmi pune aceleași întrebări. De fiecare dată când răspund, mă uit la el să văd dacă nu am omis vreo dată, vreun număr sau am dat vreun răspuns contradictoriu care mă va condamna. Stenografa, o femeie scofâlcită care suferă de osteoporoză, stă cocoșată deasupra mașinii de scris cu taste capitonate, ca un pianist care cântă în surdină.

În ultimele trei ore din depoziție, avocații disecă fiecare clipă din ziua în care a murit Jolene.

— Ce narcotic i-ați administrat prima dată?

— De ce ați ales acest medicament?

— Ce doză i-ați administrat?
— Sunteți sigură că ați administrat acea cantitate?
— Care era doza corespunzătoare?
— Câți pacienți ați anesteziat în acea poziție?
— Câte ore ați dormit în noaptea de dinaintea operației?
— Ați consumat alcool cu o noapte înainte?
— Obișnuiți să beți mult? Cât înseamnă pentru dumneavoastră puțin?

Donnelly obiectează la această întrebare și eu mă fac mică, ca un copil mustrat. Îmi spune totuși să răspund la întrebare, dar obiecția lui va fi consemnată. Îmi pun mâinile încleștate în poală. Pe masă, acolo unde le ținusem până atunci, a rămas conturul lor umed.

Spre sfârșitul depoziției, Donnelly face tot ce-i stă în putință să mă facă să mă adun. Mă asigură că mă descurc bine, îmi pune mâinile pe umeri și mă întoarce spre el. Îi observ părul cărunt îngrijit și chipul ridat care exprimă autoritate.

— Încearcă să spui exact ce s-a întâmplat, să spui adevărul și să fii calmă. Spune-le exact pașii pe care i-ai urmat în sala de operație în ziua aia, tot ce-ți amintești.

— Tot ce-mi amintesc este că am lăsat să moară o fetiță de opt ani sănătoasă care îmi fusese lăsată în grijă, în calitatea mea de medic. Dar până când vom avea raportul medicului anatomo-patolog și vom încheia un acord reciproc, cine îmi poate spune că nu a fost vina mea? Iertarea nu poate veni decât de la mine.

Donnelly mă asigură că de îndată ce vom avea rezultatul autopsiei, cazul de neglijență în serviciu al lui Feinnes va fi și mai nefondat. Totuși, mă avertizează că faza de cercetare a medierii va dura probabil luni de zile. După depoziție, Donnelly mă conduce pe hol, înșirându-mi documentele de care va trebui să facă rost de la facultate, cele din perioada de rezidențiat și anii de muncă la First

Lutheran, discutând despre experții pe care plănuiește să-i cheme ca martori, explicându-mi procesul anevoios de negociere dintre cele două echipe de avocați care vor hotărî ce preț are viața lui Jolene.

Aștept liftul în fața unei săli elegante, aproape identică cu cea în care tocmai am depus depoziția.

Ușile se deschid și o tânără iese cu o tavă cu cești murdare și cutii de sendvișuri strivite, lăsând să se vadă clar în spatele ei masa de conferințe lăcuită și pereții pe care atârnă tablouri cu flori, fructe și partide de vânătoare englezești. La masă stă Bobbie. Dacă ar ridica puțin capul, privirile ni s-ar întâlni pentru prima dată de la operația lui Jolene.

Darryl Feinnes îi pune un teanc de documente în față, care sunt marcate cu etichete roșii. Aud frânturi din conversația lor – este vorba despre bilanțuri și onorarii, costuri de înmormântare, pentru daune afective și pentru a compensa pierderea dreptului de însoțitor – în timp ce se calculează cifrele finale ale tragediei sale. Avocatul răsucește un stilou între degete, cu gura pungită, ceea ce lasă de înțeles că e exasperat de faptul că femeia pricepe mai greu. Aceasta se uită la el nelămurită, de parcă i s-ar vorbi în altă limbă, căci detaliile concrete și dolarii nu au nicio relevanță pentru ea. Mi se pare mai ascuțită la față decât mi-o aminteam, cu pomeții proeminenți și disproporționați, obrajii supți și ochii înfundați în orbite în tonuri vineții. Arată de parcă ar fi uitat să mai mănânce de ceva vreme. Nasturii de sus ai cămășii cu care e îmbrăcată nu sunt la același nivel cu găicile. Lumina fluorescentă îi șterge culoarea rozalie firească a pielii și îi accentuează șuvițele cărunte presărate prin părul castaniu în timp ce semnează mecanic documentele pe liniile punctate. Mă simt de parcă i-aș privi pe furiș o rană ascunsă. Suntem legate amândouă prin pierderea acestui copil care ne-a schimbat cursul vieții.

Ușa liftului scoate un bâzâit și, când întorc capul, îl văd pe Donnelly care o ține deschisă așteptându-mă răbdător să-l urmez.

Până să ajung acasă, aproape că se întunecă. Ar fi trebuit să las o veioză aprinsă, ceva, dacă tot nu e cineva care să mă aștepte. O sun pe Lori dar nu răspunde și nu am tăria să vorbesc cu robotul. Ridic din nou receptorul cu intenția de a-l suna pe tata, dar îl pun la loc înainte de a forma numărul.

Scot din frigider ce a mai rămas dintr-o salată de orez sălbatic, îmi torn un pahar cu vin și stau în birou, privind cum se așterne întunericul. Prin ferestre pătrunde un licăr de lumină care îmbracă obiectele din cameră în nuanțe de gri sau negru, forma lor fiindu-mi familiară, chiar dacă nu deslușesc detaliile. Tata mă privește fix din fotografia înrămată, o apariție spectrală în semiobscuritatea din încăpere, agățată într-un cui în centrul unui perete plin cu cărți – un loc potrivit pentru el. Poate că așa vede el lumea acum când își pierde vederea. După douăzeci și doi de ani în care nu ne-am împărtășit decât strictul necesar, informații cât mai neutre posibil, în care am trăit foarte bine și fără sfaturile lui, mă trezesc dorind deodată să-i repet și lui rezumatul anesteziei lui Jolene învățat pe de rost după zile întregi în care l-am reprodus avocaților. Poate că suntem destul de departe unul de celălalt acum, încât să mă asculte și să mă liniștească, să mă convingă că nu am omis nimic, că nu am trecut cu vederea nimic, că nu am făcut nimic care să-i fi grăbit moartea. A fost o vreme, demult, în care el ar fi făcut asta pentru mine. Dar femeia care sunt azi este prea departe de fiica preferată care am fost odată, și dacă ceea ce vreau este iertare, m-a învățat să nu o caut la el.

Pentru a zecea oară luna aceasta, iau manualul de anestezie pediatrică de pe raft și citesc despre șocul anafilactic și resuscitarea cardiacă, convingându-mă încă o dată că nimic din ce aș fi

făcut n-ar fi schimbat lucrurile și sperând că voi putea găsi destulă pace încât să pot adormi.

9

Se face că sunt pe o plajă și briza mângâie frunzele celor trei cocotieri care se profilează pe bolta senină; acestea foșnesc ca niște cearșafuri de smarald roase pe margini. Foșnetul se întețește și pala răcoroasă de vânt îmi ciufulește părul. Oceanul se întinde lin până la curba pământului, strălucitor și albastru, cu nuanțe mai deschise sau mai închise, deasupra dealurilor și a văilor din adâncuri. Orizontul limpede este brăzdat de o linie întunecată, o barcă legănată de ape, în care sunt vreo trei sau patru copii. Aceștia cântă. Purtate de vânt, versurile cântecului ajung la urechile mele.

> Bufnița și pisicuța au plecat pe mare
> Într-o barcă frumoasă, de culoarea unui bob de mazăre.

Pășesc în întinderea albastră și senzația de rece îmi urcă până la glezne, genunchi și coapse. Abdomenul mi se contractă și apoi se relaxează, când contactul cu apa rece face sângele să fugă înapoi la centru, încălzindu-mi inima, plămânii, intestinele și pântecele. Un val mă ridică și mă ține la suprafață să înot până la barcă. Se aud vocile copiilor care mă îndeamnă să vin, cu fețele roșii umbrite de pălării de soare; pe trupurile lor joacă umbre și lumini. Barca se leagănă înainte și înapoi, în timp ce copiii se apleacă peste bord să-și bălăcească mâinile în apă. Întind mâna să mă apuc de balustrada de lemn lăcuit și umbra mâinii mele apare ca o viziune din viitor.

Îmi fac vânt peste marginea bărcii, gata să sar, când simt o forță care mă trage în jos, un vârtej de gravitație care mă scufundă sub barcă. Apa sărată îmi intră în nas și îmi înțeapă ochii deschiși. Aud cântecul înăbușit al copiilor peste uruitul datorat presiunii apei, văd fundul bărcii plin de scoici

deasupra mea, legănându-se pe apă în lumina soarelui, marcând ruperea bruscă dintre aer și apă.

Marea este atât de frumoasă, încât nici nu mă lupt să ies la suprafață, chiar și când apa se răcește și îmi apasă și mai greu pe cap. Doar în ultima clipă mă gândesc să respir, chiar înainte ca arsura din piept să-mi aducă aminte. Deasupra mea se întind mile marine de apă și eu mă cufund tot mai mult, până când trunchiul cerebral, unde se află rădăcina evolutivă a creierului care s-a dezvoltat cu mult înaintea lobilor frontali delicați situați mai sus – sediul tuturor judecăților care mă fac unică între ceilalți oameni – îmi forțează diafragma să coboare și plămânii să inspire substanța care mă înconjoară, inspirând din reflex orice posibilă sursă de oxigen.

Gura de aer pe care o trag în piept mă trezește din somn. Buimacă, încă nedesprinsă cu totul din tărâmul viselor, nu sunt conștientă decât de bătăile puternice ale inimii, care îmi răsună în cap, gonind mânată de frica unei catastrofe iminente. Inima – organul central al supraviețuirii imediate care leagă toate celelalte organe unul de altul, punând în circulație sângele oxigenat, liste la fel de sensibilă ca un Ferrari al cărui motor este reglat cu precizie – contractându-se, accelerându-și ritmul și pompând sângele, oxigenul și viața spre celelalte organe la cea mai vagă suspiciune de dezastru fiziologic.

Și inima lui Jolene Jansen ar fi trebuit să-și accelereze bătăile când trupul fetei a ieșit brusc de sub controlul anesteziei și a pătruns în spirala strangulatoare a șocului anafilactic. Ritmul ei cardiac ar fi trebuit să se amplifice înainte ca rezerva de oxigen să se termine. A fost ceva în neregulă cu inima ei. Era ceva în neregulă cu inima ei chiar înainte de a o anestezia.

Îmi palpez artera carotidă și verific pulsul, care scade de la nouăzeci la șaptezeci, ajungând în cele

din urmă la șaizeci. Afară se aud ultimii petrecăreți care pleacă din Pioneer Square, pe măsură ce strada începe să se lumineze și barurile se închid, pentru a lăsa loc celorlalte afaceri. Cerculețele de lumini roșii de pe tavan sunt de la mașinile care fac curățenie pe străzi în zori de zi, ducându-i pe bețivi la Urgență sau la închisoare, înainte să se deschidă Starbucks și patiseriile cu produse franțuzești. Peste încă două ore, chelnerii palizi îmbrăcați în negru din cap până în picioare, cu cercei de argint prinși pe toată urechea, vor păși atenți printre cioburi și băltoacele în care lucește benzina, pentru a-și porni aparatele de espresso. Au trecut treizeci și două de zile de la autopsia lui Jolene și raportul încă nu a sosit. Străbat holul în vârful picioarelor, în cămașa de noapte, de parcă ar mai fi cineva în casă care doarme. Ceasul e fixat să sune la ora cinci. Mai am o oră la dispoziție să citesc despre defectele cardiace congenitale.

Karen Leece, una dintre doctorițele ginecolog, îmi dă mesaj pe pager în timpul primei operații la care particip, să-mi spună că are un bilet în plus la concertul simfonic de la Benaroya Hall din seara asta. Soțul ei, Rick, călătorește mult ca manager al liniilor aeriene Alaska și se întâmplă deseori să mă ia ca însoțitoare de rezervă.

— O să fim opt – Glenn și soția lui de la fostul meu loc de muncă și câțiva colegi de-ai lui Rick. După concert, mergem la mine să bem un pahar. Te rog vino și tu, Marie! E Ravel. Am fi cu toții încântați să vedem că ieși în lume din nou, ca înainte.

Se simte jenată când își dă seama că a pășit pe teren minat.

Gândul de a face conversație cu niște străini mi se pare absurd. Dar are și Karen dreptate, de la moartea lui Jolene in-am izolat. Așa că accept invitația.

Peretele de sticlă curbat de la Benaroya Hall este împărțit în geamuri strălucitoare și se ridică pe trei niveluri deasupra solului. Karen mă așteaptă la intrare cu biletul, chiar înainte ca luminile din sală să se stingă, așa încât nu sunt nevoită să socializez până după concert.

— Arăt bine? o întreb eu.

Mi-am aruncat pe mine o rochie de vară transparentă chiar înainte de a sosi taxiul, dar n-am reușit să găsesc pantofi potriviți.

Karen mă sărută pe obraz și mă conduce pe lângă ușier, prinzându-mă de după talie.

— Arăți nemaipomenit. Tu mănânci ceva? Cureaua cade de pe tine. Cum se face că numai eu mă îngraș când sunt stresată?

Lumea începe să aplaude și pianistul face reverențe măturând cu coada fracului scaunul. Notele muzicale se adună și se rotesc ca într-un vârtej, luând forme închipuite; acordurile în minor și secvențele rapide de note ale muzicii lui Ravel stârnesc un soi de patos nedefinit care-mi pătrunde până-n străfundul ființei. În sală, suntem vreo două mii de străini care venerăm o muzică minunată compusă acum un secol, descoperind emoții evocate prin vibrațiile aerului. Închid ochii și las notele în crescendo să mă copleșească, să mă pătrundă, să mă poarte într-un univers unde ultimele săptămâni din viața mea să se sfărâme în frânturi de stele căzătoare.

După concert, ne urcăm în mașini și mergem acasă la Karen și Rick, în Madison Park, o construcție pătrată din sticlă și stuc aruncată între două conace în stil victorian, zugrăvite în nuanțe pastel. Pe veranda din față atârnă clematite perene, iar florile lor albe care acum sunt ofilite, flutură pe frunzele întunecate, semănând cu niște mici fantome. Karen scoate niște aperitive frumos aranjate din frigiderul Sub-Zero și toarnă șampanie în pahare cu picior, aurite pe margini. Glenn face focul cu bușteni din folie de ceară presată, iar

flăcările de o culoare nefirească cuprind hârtia de pe lemnul fals, în timp ce tragem fotoliile și taburetele de bucătărie în jurul unei măsuțe de cafea din marmură roz. De zile întregi nu mi-a mai fost așa de foame și simt că șampania dezleagă ceva înlăuntrul meu.

Louis, unul dintre discipolii lui Rick, și soția acestuia, Jeanne, au venit din Franța pentru un an de zile. Fiica lor de paisprezece ani s-a înscris la un liceu de stat.

— Vrea să o duc peste tot cu mașina, spune Jeanne. Acasă mergea la școală pe jos. Dacă voia să se întâlnească apoi cu prietenele, lua autobuzul sau metroul. Acum spune că i-ar fi prea rușine – prietenele ei ar râde de ea. Bucură-te că ai băieți, Karen. E foarte greu să crești o adolescentă.

— Nu te grăbi s-o dai la schimb. Karen clatină din cap. Trebuia să fii aici astă-vară să cureți mașina de spălat când băieții mei au uitat să scoată din buzunare mormolocii pe care îi prinseseră.

Conversația se învârte în jurul nenumăratelor cazne la care sunt supuși părinții, până când Glenn mă include și pe mine în discuția lor, făcând o remarcă asupra libertății financiare de care o să mă bucur fără un cont de economii deschis pentru facultatea copiilor care să-mi dea bătăi de cap. Și apoi, așa cum se întâmplă întotdeauna când se întâlnesc mai mulți medici laolaltă, începem să dezbatem sistemul de sănătate din Statele Unite. Soția lui Glenn, Sharon, medic de sănătate publică, ne vorbește despre fondurile redirecționate de la o clinică cu program extins, astfel încât spitalul la care lucrează să creeze un birou de bioterorism.

— Vor să mă pregătesc pentru varicelă, în timp ce pacienții mai în vârstă mor de gripă.

— Citesc tot timpul că America are cel mai bun sistem sanitar din lume, și totuși le punem proteze de șold și de rotulă bătrânilor de optzeci și cinci de ani și pentru milioane de copii nu facem nimic, spune Jeanne, încrucișându-și picioarele bronzate

și ținându-și sandaua cu toc doar cu degetul mare, dat cu ojă stacojie.

Glenn aduce din nou vorba despre sistemul legal ca fiind cel vinovat, atrăgând atenția asupra onorariilor scandaloase de malpraxis care îi fac pe obstetricieni să plece din țară.

— Am auzit de asta. Marie, spune Jeanne întorcându-se spre mine, cred că treci prin iad când ai de-a face cu avocații. E adevărat că-ți înregistrează depoziția?

Mă ridic și încep să adun farfuriile și paharele de cristal de pe masă.

— Da, e mai ceva ca-n iad. La anul trebuie să-mi găsești o slujbă în Franța, Jeanne.

Simt cum mi se ridică sângele în obraji și plec capul pentru ca părul să-mi acopere fața ca un voal.

La bucătărie, dau drumul la apa fierbinte să curgă în chiuvetă și torn înăuntru detergent albastru cu irizații. Prin ușile întredeschise, se aud când mai tare, când mai încet, râsete și voci care se contrazic. Tresar când simt o mână care mă mângâie pe spate. Karen și-a pus un șorț de bucătărie cu văcuțe bălțate care dansează. E cu un cap mai înaltă decât mine și are niște ochi gri și mari, pe care femeile însărcinate îi găsesc cu siguranță liniștitori. Dinții din față sunt încălecați. Bănuiesc că părinții ei nu și-au permis să investească în lucrări dentare care nu erau vitale, și că ea pesemne a muncit din greu să obțină bursă și un salariu cu care să-și asigure traiul, astfel încât copiii ei să crească în puf, să ducă un stil de viață care să le asigure un trai lung și fericit. Karen înșfacă un prosop de vase și ia paharele cu picior umede din suportul de lângă chiuvetă.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să le spunem despre proces. Nu am cuvinte să-mi cer iertare, spune ea, îndesând adânc capătul prosopului în pâlnia fragilă de cristal.

— Ce să zic, aș putea să mă obișnuiesc să dau explicații – doar o să rămână consemnat în dosarul meu personal.

Încerc să păstrez un ton vesel, dar ea tace, stânjenită.

— Amândouă știm că de acum înainte, în fiecare an când îmi voi reînnoi dreptul de practică sau privilegiile spitalicești, va trebui să întocmesc o descriere detaliată a cererii de despăgubire pentru malpraxis.

— Marie, spune ea lustruind robinetele de inox ca să-și facă de lucru. Tu ce crezi că s-a întâmplat, de fapt? Care a fost cauza?

Nu se poate abține să nu mă întrebe. Caută informația valoroasă și consolatoare care îi va garanta faptul că propriul copil nu e vulnerabil, că poate să i se facă amigdalectomie, apendicectomie sau să i se insereze un tub de timpanostomie și să se întoarcă acasă viu.

Sunt pe punctul de a-i spune ce cred eu că s-a întâmplat. Sunt gata să-i cer părerea despre malformația cardiacă de care trebuie să fi suferit Jolene, ajungându-se ca un fragment defect de ADN să dea rateu, distorsionând vasele și camerele inimii și conducând, în cele din urmă, la spectacolul tragic de pe masa de operație.

Am putea să discutăm despre asta ca de la doctor la doctor, ca niște prietene care nu se află în competiție una cu cealaltă, să discutăm pe îndelete toate aspectele fiziologice pentru a afla un răspuns. Ea nu va spune niciodată nimănui ce-am vorbit. Și cu siguranță nu va depune mărturie împotriva mea – nici măcar nu era la spital în ziua cu pricina. Dar oare ce voi citi în ochii ei când își va da seama că e posibil să-mi fi scăpat vreun diagnostic care i-ar fi putut salva fetiței viața? Care va fi verdictul ei?

Împăturesc cu grijă prosopul umed și îl pun pe blat înainte de a mă întoarce cu fața spre ea și de a o privi în ochi.

— Nu știu, Karen. S-ar putea să nu știu niciodată cu certitudine ce s-a întâmplat.

Karen își face drum să strângă farfuriile și eu mă strecor într-unul din dormitoarele goale să chem un taxi. Stau pe pat lângă telefon, cu paltonul umed adunat grămadă lângă mine, așteptând să mi se ia comanda și cercetez camera, tablourile cu câini de vânătoare de deasupra patului, cuvertura ecosez și draperiile Ralph Lauren. Fotografiile de familie sunt așezate pe noptieră și pe măsuța de toaletă: Karen, Ricky și fiii lor gemeni în fața unui șemineu de care atârnă șosete pentru cadourile de Crăciun; Matt la primul meci de T-ball, cu șapca de baseball care îi vine așa de mare încât îi îndoaie urechile pe jumătate și acestea se ițesc din ea ca niște aripioare roz; Karen în sala de nașteri, surprinsă exact în momentul expulzării. Dintotdeauna am jurat că nu o să expun niciodată poze cu nașterea copiilor prin toată casa, ca o lecție publică de anatomie.

De îndată ce se aude claxonul taxiului, scap de insistențele celorlalți de a mă conduce acasă. Ploaia măruntă, caracteristică orașului Seattle, s-a întețit și farurile mașinii aruncă scântei în băltoacele din intersecții. Șoferul mă lasă la colțul lui First Avenue, sub bolta de cărămidă roșie sculptată în stil gotic a fostei fabrici unde, la ultimul etaj, se află apartamentul meu. De la ferestrele înalte se văd orizonturile vestice și nordice ale orașului și peisajele urbane. Când a fost scos la vânzare, apartamentul a fost vânat de multă lume la licitație. Eu am plătit cu treizeci la sută mai mult decât prețul care se cerea – și care reflecta deja apogeul la care ajunseseră afacerile imobiliare din Seattle. M-am îndrăgostit de șemineul cu lemne, de pereții de cărămidă netencuită ai bibliotecii și de vitrinele din lemn de cireș de culoarea mierii. Era căminul perfect pentru mine, chiar dacă nu-l împărțeam cu nimeni

încă. Au trecut opt ani de atunci și sunt tot singura care are cheia de la ușă.

Descui ușa și pun niște apă la fiert să-mi fac un ceai, privind cum flacăra albastră învăluie fundul ibricului ca o floare fierbinte. Apoi iau de pe raftul de lângă telefonul din bucătărie cartea de telefoane și caut adresa Barbarei Jansen.

10

Bobbie Jansen locuiește în Rainier Valley. Nu stă departe de mine, dacă distanța se măsoară în străzi, cartiere sau chiar kilometri. Dar între noi este trasată o linie invizibilă care separă oamenii în ale căror vieți este loc pentru colecții de artă, săli de gimnastică și cine la restaurant, de cei pe care îi preocupă facturile la utilități, cum să trăiască de pe o zi pe alta și proprietarii care nu manifestă înțelegere față de problemele lor. De fapt, Bobbie Jansen locuiește atât de aproape, încât din balcon nu trebuie decât să mă întind puțin pe după colțul din cărămidă roșie zgâriată ca să urmăresc cu privirea canionul de clădiri cu multe etaje, până ce dau cu ochii de clădirile cu un etaj sau două, chiar dincolo de luminile din centru. Mă simt de parcă aș locui într-un glob de sticlă pe care mâna lui Dumnezeu poate să-l scuture și să iște o furtună de zăpadă ce aruncă sclipiri, în timp ce casa lui Bobbie stă nemișcată, cufundată în întuneric.

Simt cum îmi zvâcnesc tâmplele. Intru în baie și-mi prind părul, apoi las apa fierbinte să curgă peste prosopul de față până simt cum mă înțeapă mâinile, mi-l pun peste față și expir cu aburi. Apă. Atingere. Temperatură. Contactul cu ceva moale, cald și umed care seamănă cu pielea, cu răsuflarea unei persoane. Îmi dau jos rochia, care cade pe podea asemenea voalului unei nimfe. N-a fost o alegere prea inspirată pentru seara asta, nu e încă anotimpul ei. Halatul de baie atârnă în cui, pe ușă, lângă blugi. Deși întind mâna cu direcție precisă spre halat, nu mă mir deloc când mă trezesc, în schimb, că mă îmbrac cu blugii și cu un pulover vechi. Sunt anumite lucruri pe care știi că le vei face în ciuda vocii interioare care țipă să te oprești.

Vâr cheile de la mașină în buzunar, fără să mă obosesc măcar să-mi iau poșeta. Oare o parte din mine crede că fără portofel o să trec neobservată?

Singurul pix de pe blatul din bucătărie rămâne fără pastă în timp ce notez numărul străzii pe care locuiește Bobbie, așa că rup pagina numelor care încep cu *jan* din cartea cu numere de telefon și o împăturesc în două, apoi repet operația. Sunt în mașină, pregătindu-mă să ies din parcare și încep să vorbesc singură. Cine o să mă observe – o mașină care dă roată prin cartier, o femeie care a ieșit la plimbare într-o seară de vineri? Ce șanse sunt ca Bobbie să fie trează, pe verandă (în cazul în care are așa ceva), sau să se uite pe fereastra din dormitorul de la etaj (dacă e o casă cu etaj) sau în sufragerie (presupunând că ferestrele acestei camere dau înspre stradă)? Ce rău aș putea să provoc încercând să atașez o imagine concretă celor care nu-mi dau pace? La jumătatea drumului, mă apropii mai mult de miezul adevărului. *De ce* am venit, de fapt, până aici? Să văd dacă în fața casei este vreo pancartă pe care scrie „DE ÎNCHIRIAT”, să văd dacă a șters orice urmă care arăta că acolo a locuit un copil? Să văd dacă, poate, există vreo șansă, cât de infimă, ca Bobbie să nu stea singură în această casă în fiecare noapte?

Sunt la un semafor la trei străzi distanță, când aud sirena unei ambulanțe care urlă gonind prin intersecție și inima începe să-mi bată cu putere până începe să mă doară. Mă simt ca și cum aș comite o ilegalitate, ca o hoață, o mincinoasă, o disperată. Dar tot nu mă opresc. Ajung până la colțul străzii. Acum iau curba și aproape că-i văd casa.

Și pe urmă… ce? Dumnezeule! Ce sunt pe cale să fac? Să merg la ușa ei? Să sun la sonerie? Să o trezesc din somn? Să o rog să mă ierte? Apăs cu un picior pe pedala de frână și cu celălalt pe accelerație și strâng de volan până mi se albesc încheieturile degetelor și cele două emisfere cerebrale se pun de acord și mă silesc rușinată să fac cale întoarsă.

11

Sunt de gardă. Este o zi liniștită de duminică. Tehnicienii se uită la un meci de-al echipei Mariners în hol și personalul de la Urgență mă invită la o masă la care a contribuit fiecare cu ce a avut la el. Îmi trag un scaun în colțul camerei, în spatele meselor și îl sun pe tata.

— Bună, tată. Sunt eu.

— Lori?

— Nu, Marie.

Se lasă tăcere.

— Ce se aude?

— E un meci de baseball la televizor. Azi sunt de gardă. Sunt în hol acum. Ce mai faci?

— Bine. Ca și până acum.

Îmi țin picioarele încrucișate sub mine; simt furnicături într-un picior și mi se pun cârcei.

Mă ridic și mă plimb, târând firul de la telefon după mine.

— Spuneai că ai programare la doctor săptămâna asta – vreo veste, ceva?

— Nimic. Dacă n-am nicio veste să-ți dau, înseamnă că e de bine.

Încerc să nu-l ascult.

— Ție cum îți merge la serviciu?

În fundal, o lovitură în linie dreaptă provoacă un val de proteste zgomotoase. Parcă aș fi într-un bar, nu într-un spital.

— Foarte bine, tată, mint eu râzând. Am parte de provocări. Asta e mai aproape de adevăr. Vine ziua ta. Ți-ai făcut lista cu ce cadouri vrei să primești?

Face pauză din nou, atât de lungă încât mă gândesc că s-a întrerupt legătura telefonică.

— Fă-mi rost de niște ochi noi. Poate că găsești unii de rezervă rostogolindu-se prin sala de operație.

Comand niște șuncă Honeybaked, un coș cu flori și bilete la stagiunea de spectacole de la Houston Symphony, încercând să nu mă întreb cu cine ar putea el să meargă.

Este miezul nopții și mai am doar două anestezii epidurale în program. Pe coridoare e liniște, cu excepția zumzetului personalului de curățenie și a pacienților care nu au somn și care apar din când în când împingând stativele de perfuzii care zăngăne, în drum spre automatele cu băuturi și mâncare. Aș putea chiar și să trag un pui de somn. Dar în loc să mă culc, mă îndrept spre liftul izolat care duce la subsol. Pereții cabinei sunt plini de zgârieturi și ciobiți din cauza cărucioarelor metalice cu rotile folosite la transportarea dosarelor de date din arhivă în clinici, la directorii spitalelor, la sălile de operații și înapoi la arhivă, și care devin mai groase cu fiecare popas, de la foile purtând coduri de boli. Greutatea dosarului devine un cuantificator al suferinței. Birourile secretarelor sunt goale, zațul uscat de cafea zace pe fundul paharelor de plastic și fișele incomplete sunt așezate unele peste altele în tăvi metalice, formând turnuri care stau să cadă de pe rafturi, scaunele pliante și mesele laminate care se lasă sub greutatea acestora.

Dosarul lui Jolene Jansen este ordonat alfabetic printre miile, zecile de mii de dosare care umplu kilometri de rafturi metalice din arhiva de la subsolul spitalului First Lutheran. N-am mai fost niciodată aici – această parte revine, de obicei, agenților de transcriere și administratorilor de rang inferior care convertesc bolile și infirmitățile în dosare groase de coduri de diagnostice și numere de facturi de asigurare. Îl găsesc la a zecea literă din alfabet, după nenumărate rânduri de rafturi. Aproape să nu-l văd, așa e de subțire. Un teanc de un centimetru și ceva în care e descris istoricul medical al vieții scurte a lui Jolene. Cele mai multe pagini descriu ziua decesului. Am aprins doar un

neon; lumina de-abia ajunge până în partea aceasta a încăperii. Merg spre capătul raftului unde este un bec în tavan și mă ghemuiesc cu dosarul pe genunchi.

Cabina liftului se pune în mișcare și tresar, dezechilibrându-mă. Mă sprijin de un raft metalic gol să-mi recapăt echilibrul și-mi țin respirația până când aud liftul oprindu-se la un etaj superior. Dacă m-ar descoperi cineva aici singură, în miez de noapte, aș putea să spun că-mi caut fișele necompletate, care, neavând semnătura mea, ar putea să nu primească banii din partea companiilor de asigurare sau ar putea să atragă amenzi punitive din partea inspectorilor medicali. Aș putea spune că trebuie să verific fișa unui pacient pentru o operație care va avea loc în curând sau rapoartele anesteziilor tuturor craniotomiilor făcute până în prezent. Dar motivul pentru care am venit aici este, de lupt, să văd dacă vreun medic înaintea mea s-a întrebat de ce Jolene nu putea să alerge la fel ca și ceilalți copii, dacă retardul mintal și constituția fragilă nu ascundeau cumva și o inimă care nu funcționa normal. Și am venit aici să aflu mai multe despre mama lui Jolene Jansen.

Bobbie și Jolene fuseseră puse în legătură cu asistenții medicali de asistență socială de la First Lutheran, așa cum se întâmplă de obicei cu pacienții Medicaid sau în cazul copiilor cu handicap. Efortul copleșitor de a fenta dispozițiile guvernamentale, de a elibera cupoane de reduceri la medicamentele din farmacie, evaluările sănătății mentale și planurile de îngrijire la domiciliu consumaseră probabil timpul alocat și răbdarea doctorilor lui Jolene. Prin urmare, a fost pasată asistenților pricepuți într-ale birocrației, capabili să deslușească ițele serviciilor medicale subvenționate. Observațiile acestora sunt consemnate la sfârșitul fișei, într-o anexă cu titlul „Diverse". În încăpere e liniște, ca într-un cavou.

Mă așez cu picioarele strânse sub mine pe mocheta subțire și citesc.

Din rezumatul vieții Barbarei Helen Jansen, care se întinde pe o pagină, aflu că aceasta s-a mutat din Florida la Fairbanks, Alaska, la vârsta de nouăsprezece ani. S-a întreținut din slujba de bucătăreasă pentru muncitorii de pe terenurile petrolifere din North Slope. După patru ani, timp în care a lucrat ca bucătăreasă și a făcut menajul, Bobbie a strâns destui bani ca să se mute în Yakima, să cumpere o casă și să urmeze cursuri la colegiul de stat de doi ani. Tatăl lui Jolene, angajat ca supervizor al unei echipe de muncitori în agricultură nomazi la una dintre cele mai mari livezi de mere din estul Washingtonului, a apărut în viața lui Bobbie relativ târziu. La scurt timp după ce Jolene a fost concepută, tatăl său a fost dat dispărut. Bobbie avea treizeci și unu de ani atunci. Dispariția lui a survenit la scurt timp după un scandal de proporții la locul de muncă avut cu patronii livezii, iar asistentul social consemnează faptul că Bobbie Jansen crede că soțul ei a fost o victimă a violenței și corupției care înfiera comunitatea muncitorească de la fermă pe vremea aceea. Poliția a clasat însă dispariția sa ca abandon.

Retardul mintal de care suferea Jolene a fost diagnosticat la vârsta de trei ani, când aceasta, spre deosebire de ceilalți copii, încă nu vorbea. În câțiva ani, economiile lui Bobbie au fost risipite pe doctori, psihologi, logopezi și terapeuți ocupaționali, precum și pe programe specializate de predare, până când ea a rămas fără niciun ban, n-a mai avut ce să vândă și a trebuit să renunțe la serviciile standard pentru a se alătura valului mut al pacienților incluși în programele de sănătate publică. Chistul lui Jolene, care se infectase, o pusese din nou în legătură cu serviciile medicale și sociale care erau disponibile statutului ei.

Caut prin însemnările scrise în grabă de medicii de la clinica de urgență ambulatorie și cele câteva

pagini trimise prin fax de la clinica de sănătate publică. În acest raport medical scurt nu se face referire la nicio anomalie cardiacă confirmată. Dar nici nu găsesc nimic care să sugereze că vreun doctor a acordat destulă atenție încât să ia în considerație această posibilitate.

12

Cunosc cartierul în care locuieşte Bobbie Jansen. Acum zece ani, după ce am terminat stagiatura, am lucrat la clinica de sănătate publică de care aparţinea şi Bobbie timp de şase luni.

Iniţial plănuisem să merg în Africa şi să lucrez cu pacienţii bolnavi de SIDA câţiva ani, în perioada dintre stagiatură şi rezidenţiatul de trei ani care se cerea pentru a deveni medic anestezist. Pe chipul tatălui meu nu se citea nicio emoţie când i-am spus. Nu e vorba că m-aş fi aşteptat să fie încântat de hotărârea pe care o luasem, dar, ca profesor universitar de istorie, speram, cel puţin, că avea să aprecieze dorinţa mea de a vedea lumea prin prisma altei culturi. Dacă ar fi trăit mama, sunt sigură că vestea ar fi năucit-o, că ar fi fost neliniştită şi chiar sceptică, dar în acelaşi timp m-ar fi ajutat să-mi fac bagajele, oferindu-mi sprijin necondiţionat.

Dar nu-i aveam decât pe tata şi pe Lori. Şi în dezaprobarea lui indiferentă, am simţit sau am vrut să simt nevoia de a mă ţine, măcar într-o oarecare măsură, mai aproape de casă. După patru ani de liceu, alţi patru de facultate şi de stagiatură în care primisem salarii de mizerie, eram mult prea înglodată în datorii ca să mai am şi bani pentru biletul de avion. Aşa că am făcut un compromis. Am răspuns unui anunţ publicat pe ultima pagină a unui ziar de sănătate publică şi m-am mutat la Seattle să lucrez într-o clinică unde era deficit de personal, cu dotări minime, alături de unii dintre cei mai energici şi mai devotaţi doctori şi asistente pe care i-am întâlnit vreodată. Am găsit lumea a treia în mijlocul Americii urbane.

Clinica făcea parte dintr-o reţea slab organizată care oferea servicii medicale numărului crescând de oameni fără asigurări de sănătate din zonă. A trebuit să-mi amân rezidenţiatul în anestezie ca să

lucrez acolo, decizie pe care coordonatorul meu de studii și tata au considerat-o absurdă. La ce o să-i folosească unui medic anestezist experiența de medicină primară? Recoltarea unui frotiu Papanicolau și planificarea familială erau abilități de care nu urma să am nevoie în viitor. Însă munca aceasta a mai atenuat sentimentul că greșisem când mi-am ales ca specializare anestezia, un domeniu mai anonim decât celelalte – majoritatea pacienților mei aveau să doarmă în timpul petrecut cu mine. Nu aveam să primesc niciodată felicitările de Crăciun și negresele de casă pe care adevărații doctori aveau să le primească de la familiile pe care le îngrijeau. Anestezia era antiteza imaginii medicului complex, implicat personal în munca lui, pe care îl idealizasem atât eu în mintea mea, cât și părinții mei în anii în care studiam chimia, fizica și biologia, alături de muzică și literatură. A fost ca o surpriză neașteptată, aproape neplăcută, să descopăr gratificația imediată pe care o oferea specializarea pe care mi-o alesesem – injectarea unui anestezic local exact în plexul nervos pentru a alina durerea crâncenă în cazul unui spate înțepenit sau a membrelor rănite; calmarea unei lemei însărcinate îngrozite, căreia i se face de urgență cezariană, să îi alin durerea și să o susțin moral, astfel încât copilul să poată face miraculoasa tranziție de la fetus la un nou-născut sănătos; să readuc pacientul adormit care a suferit o operație de bypass la starea de conștiență ca să încerce sentimentul de ușurare, care nu se poate exprima în cuvinte, că se află încă printre cei vii. Am descoperit că toate acestea erau în contrast cu medicina generală care adesea nu putea să facă mai mult decât să abată pacientul puțin de la drumul descendent care duce spre moarte și care începe în ziua când ne naștem.

Pacienții pe care i-am tratat la Clinica Rainier County, vecinii lui Bobbie, formau un grup mixt: unii șomeri, fără asigurare de sănătate, care se

prăbușiseră pe scara socială și ajunseseră, fără să-și dea nici ei seama cum, într-o stare de sărăcie pe care nu o anticipaseră niciodată, și care nici nu se gândiseră să strângă bani pentru zile negre; alții, în număr mare, care erau angajați pe posturi prost remunerate care nu le ofereau asigurări de sănătate și nici mijloace financiare suficiente ca să-și plătească serviciile medicale. Mulți dintre ei ajungeau la noi la mult timp după ce primele simptome ale bolii se agravaseră și aflau că aveau diabet în stare avansată, hipertensiune, insuficiență cardiacă sau cancer cu metastaze, toate în stare avansată, deoarece balanța dintre boală și datoriile pe care le aveau de achitat a trebuit să încline mult în favoarea celei dintâi până ca aceștia să riște o vizită la medic.

Avalanșa de crize care urma însemna că serviciile sociale și psihologice deveneau la fel de importante în tratamentul lor ca medicația sau operația. Îmi plăcea la nebunie partea asta – să deschid o fereastră care dădea spre cele mai ascunse cotloane ale vieții acestora, ale oamenilor pe lângă care treceam în fiecare zi în stațiile de autobuz, la McDonald's și Wal-Mart; secretele celor care mă serveau la restaurant, care frecau podelele aprozarului unde mergeam, cei care aduceau alte haine pe rafturi pentru a le înlocui pe cele care zăceau pe jos în cabinele de probă în care intram și eu – chiar și oamenii zgribuliți la intrările clădirilor pe care îi vedeam în zori de zi înfășurați în păturile primite de pomană și pe care nu îi trezeau navetiștii matinali care își târșâiau picioarele pe lângă ei. Eram încă destul de tânără să mă văd pe mine în locul lor.

Noaptea, când mă întorc de la serviciu și ar trebui să mă întind frântă în pat, stau în sufragerie și mă uit cu ochii pierduți în zare, la întunericul care înghite Strâmtoarea Puget. Îmi imaginez casa lui Bobbie. Poate că e o căsuță fără etaj, cu șindrile albe, cu căptușeală de scânduri verde, ciobită la

ferestre, cu coloane pe verandă. Poate că e și un balansoar în fața casei, unul dintre acele scaune vechi de exterior din metal, cu brațe curbate și un tub arcuit la bază, ca să se legene în timp ce privește leagănul din curte care rugineşte. Poate că stă acolo seara, la amurg, ascultând sunetul golului din viața ei, privind luminile din centrul orașului, pe cele din Pioneer Square, acolo unde locuiesc și eu, care i se flutură dinaintea ochilor ca niște perle care nu pot fi atinse. Au trecut cinci săptămâni de la moartea lui Jolene, iar eu încă disec alegerile pe care le-am făcut din clipa în care i-am cântat să adoarmă și până când am anunțat-o pe mama ei de deces. Mă imaginez în boxa martorilor, dinaintea unui juriu sau în fața lui Bobbie Jansen, explicând derularea gândurilor mele din acea zi, încercând să-mi conving auditoriul că fiecare decizie a fost luată de un medic calm și sigur pe el, detașat și obiectiv, un critic impersonal, care nu a fost nicio clipă împiedicat de emoții în clipa decisivă care ar fi putut să schimbe totul. Am așteptat oare prea mult până să o întorc cu fața în sus și până să încep masajul cardiac? I-am administrat prea puțină epinefrină, prea mult gaz anestezic sau prea mult narcotic? Și dacă Jolene avea o malformație cardiacă congenitală, una dintre numeroasele anomalii descrise în orice manual de anestezie, ce aș fi făcut oare altfel decât am făcut? Dacă autopsia ei scoate la iveală că mi-a scăpat diagnosticul respectiv în interviul dinaintea operației, acest lucru dovedește că eu i-am cauzat moartea? Chiar dacă orice doctor ar putea să dovedească I aptul că Jolene nu a murit din cauze cardiace, mă îndoiesc că și avocații ar putea-o face.

Îmi torn o cană cu ceai îndulcit și o iau cu mine în dormitor. Au mai rămas doar cinci ore din noapte, până să sune alarma ceasului deșteptător și să mă întorc la spital pentru o nouă zi de rezecții de colon, cataracte, histerectomii și operații de

hernie. Toți acești pacienți probabil că acum se zvârcolesc în pat, căci somnul nu se lipește de genele lor, încercând să-și stăpânească sentimentul firesc de panică, ce însoțește orice intervenție chirurgicală, și de ezitare de a se lăsa pe mâna altcuiva, de a crede că acea persoană va face tot ce depinde de ea ca să fie bine, că e odihnită, bine pregătită și vigilentă.

Mă întind pe spate și mă uit la lumina stâlpului de afară care aruncă scântei de raze pe ventilatorul de tavan care se rotește încet. Încerc să adorm, numărându-mi respirațiile și lăsând numărul crescător să acopere vocile din fundal.

Îmi las cutia toracică să se ridice și să-și mărească volumul, în timp ce diafragma se retrage, nările se umflă, și trag în piept cât de mult aer poate să intre în plămâni. Apoi îmi blochez coardele vocale și ascult în noapte mișcarea de du-te-vino a valului de sânge în arterele carotide. Privesc cum se scurg secundele pe cadranul albastru al ceasului de pe noptieră, care lucește. Nu ajung până la un minut. Nu pot să-mi forțez corpul să lupte împotriva spaimei reflexe pricinuite de privarea de oxigen timp de o rotație completă a secundarului.

E imposibil să te sinucizi ținându-ți respirația de bunăvoie. În spitalele de psihiatrie și în închisori, nu se lasă asupra ocupantului curele, fulare sau cearșafuri – toate fiind punți posibile către moarte – însă nimeni nu moare prin autosufocare, căci de îndată ce mintea sucombă, se manifestă reflexul și voința e subjugată, așa cum e și firesc, de caracterul imperios al instinctului de supraviețuire.

13

În ultimul timp, Lori mă sună mai des ca de obicei. Vorbim despre o grămadă de lucruri: dacă senzațiile de greață pe care le are în ultima vreme ar putea fi din cauza bilei, despre tușea cu care s-a căpătuit Gordon în Orientul îndepărtat, despre coșul de fanon din Alaska pe care l-am găsit la o galerie din apropiere, și mă pune la curent cu ultimele vești despre tata. Hărmălaia care se aude în fundal este binevenită, căci îmi distrage atenția de la problemele mele. Aceasta este familia mea de împrumut. Sora mea strecoară în conversație aluzii voalate la proces, urmate de pauze cu subînțeles. Într-una din seri, o întreb în sfârșit ce ar crede tata dacă ar afla că a fost vina mea.

— Dar noi știm că nu a fost vina ta, răspunde ea prompt.

— Dar dacă autopsia ar dovedi contrariul?

— Cum e posibil așa ceva? Ai spus că a avut o reacție alergică sau ceva de genul ăsta.

Trag aer adânc în piept și-l țin în mine o secundă, apoi îi dau drumul.

— E posibil să fi existat o problemă la inimă. Se poate ca Jolene să fi avut o malformație cardiacă.

Parcă o văd căzând pe gânduri, aproape că am imaginea ei în fața ochilor mușcându-și buza de jos.

— De unde ai scos-o? N-ai pomenit până acum de așa ceva.

— Am avut un vis și m-am trezit cu *certitudinea* că așa a fost.

— Și ai ajuns la concluzia asta doar pentru că ai avut un vis?

— Mda. De fapt, nu e doar visul. M-am tot gândit cum i s-au rărit bătăile inimii chiar înainte ca nivelul de oxigen din corp să scadă. Ar fi fost logic dacă pulsul ar fi scăzut *după* ce a rămas fără

oxigen. Dar nu înainte. Asta m-a pus pe gânduri. Însă n-am desprins-o din context până acum.

— Nu pricep.

— Inima unui copil e puternică. Atunci când ceva nu merge în pediatrie, e vorba întotdeauna de o problemă respiratorie la început, apoi inima nu mai primește oxigen și cedează. Înainte de a ceda, inima unui copil ar trebui să bată mai repede.

— I-ai spus și avocatului?

— Nu. Nu încă.

— Bun. Nici să nu-i spui. Nici măcar nu înțeleg tot ce zici și deja mi se pare că nu sună logic. Să nu-i spui! Vrei să știi părerea mea sinceră?

Nu-i răspund. Oricum știu că o să mi-o comunice.

— Subconștientul tău a fabricat asta din cauza sentimentului de vinovăție care te-a copleșit. A fost doar un vis, Marie. Un coșmar.

Treptat, ziua mea se împarte în două – timpul petrecut la serviciu și cel petrecut în singurătatea casei mele. Dintre acestea două, serviciul devine o evadare care îmi oferă prilej de relaxare. Lucru ciudat, căci la spital sunt nevoită să dau ochii cu toți cei care au fost și ei de față în ziua fatidică: Stevenson, Mindy, Alicia. Trebuie să privesc chipurile pacienților mei în timp ce se cufundă în somn sub vraja narcoticelor, știind că ei au încredere în mine, că voi avea grijă să fie în siguranță, că îi voi trezi la sfârșitul operației pentru a fi din nou alături de cei dragi. La serviciu, n-am de ales decât să-mi înfășor strâns sentimentul de vinovăție și anxietatea într-un lințoliu și să le îndepărtez cât mai mult de conștient. Dacă s-ar întâmpla să alunece pentru o clipă de pe raftul de sus unde sunt puse, aș putea să mă transform în acuzatul speriat cu doar o urmă palidă din medicul calm și stăpân pe sine. Și atunci, situația s-ar putea repeta.

Acasă, linţoliul tinde să se destrame şi să se desfacă, iar mintea goneşte spre cotloanele întunecate ale vinovăţiei. Fac curăţenie prin casă, şterg părţile de sus ale ventilatoarelor de tavan şi a rafturilor din dulap, frec sertarele frigiderului şi gurile de scurgere din baie, fac ordine în cămară şi în sertarele cu acte, aranjez cărţile din bibliotecă în funcţie de subiect, apoi de înălţime sau de culoarea copertelor. Lustruiesc setul de tacâmuri de argint pe care mi le-a dat în cele din urmă tata când am terminat rezidenţiatul – săturându-se să-l mai păstreze drept cadou de nuntă. Aranjez CD-urile în ordine alfabetică şi mă plimb dintr-o cameră în alta cu căşti la urechi, ascultând la maximum Prokofiev, Bizet şi Bono. Mă uit la filme vechi, înfăşurată în halatul de baie, până adorm pe canapea învelită cu o pilotă cu puf. Chiar dacă nu-mi place filmul, dialogurile forţate şi monotone nu lasă să iasă la suprafaţă zgomotul amintirilor. Şi în fiecare seară iau hotărârea de a-l întreba pe Donnelly dacă a sosit raportul de autopsie şi de fiecare dată mă hotărăsc să mai aştept o zi.

Într-o noapte, mi-am dat seama că eu şi Bobbie semănăm una cu cealaltă mai mult decât s-ar crede. Niciuna din noi nu are partener şi nici copil.

Joe mă sună şi încearcă să mă ademenească să ies din exilul social pe care mi l-am autoimpus. Trei nopţi la rând, îmi lasă mesaje pe robot la care eu nu-i răspund şi apoi începe să-mi vorbească, tot prin intermediul robotului, încercând să mă convingă să ridic receptorul.

— Marie, ştiu că eşti acasă. Hai, vorbeşte cu mine! Fii prietena mea în seara asta, am nevoie de un prieten. La ce te uiţi? În curând o să ţi se epuizeze stocul de filme.

Ştiam eu. Mă spionează. Mă înfăşor în pilotă şi îmi târşâi picioarele spre fereastra pe care ploaia a lăsat dâre. Îl văd, cu umerii aduşi, îmbrăcat cu haina impermeabilă galbenă lucioasă, cu gluga

trasă, astfel încât să nu se vadă că vorbește la telefonul mobil, ferindu-și ochii de lumina stâlpului de iluminat în timp ce face cu mâna spre umbra siluetei mele proiectate de lumina televizorului. Îmi lipesc palma de geamul rece și el îmi răspunde, făcând semnul victoriei.

— Te-am prins, spune el când ridic receptorul.

— Joe, respectă și tu puțin intimitatea omului, te rog! Nu pot să mă retrag în singurătate nici măcar o seară?

— Păi asta faci de săptămâni întregi. Vreau să ies în oraș și vreau să ies cu tine. La naiba, am chef să beau ceva. Nici mie nu-mi merge totul ca pe roate, să știi. Hai, prietena mea dragă! Se oprește, ascultându-mi ezitarea. Mi-e dor de tine.

În vocea lui se citește o notă familiară de singurătate, care întotdeauna mă face să simt nevoia să-l ocrotesc. Când e vorba de pariuri sportive, petreceri, să savureze un scotch fin sau să se mândrească cu pomelnicul de cuceriri, Joe preferă compania bărbaților. Dar când suferă cu adevărat, mă caută pe mine. Oare de ce slăbiciunile secrete ale bărbaților sunt păzite cu sfințenie de femei?

— N-am apucat nici măcar să-mi fac un duș, spun eu, conștientă că încep să cedez.

— Ce-mi pasă mie cum miroși? Nu în asta constă frumusețea de a fi prietenă cu fostul iubit? Cel puțin știi că atunci când îți spun că te iubesc pentru mintea ta, vorbesc serios.

— Hai, Joe, te rog, nu mai insista! Oricum, nu sunt o companie prea plăcută în perioada asta.

— Și eu te rog, Marie. Te-aș refuza eu oare dacă ai fi la ananghie? Și-n plus, sunt ud leoarcă și mă lasă și bateria de la mobil.

— Nici nu mă mir!

Joe e recunoscut pentru faptul că nu poți să dai de el în timpul liber. A pierdut trei telefoane mobile în ultimul an.

— Ne vedem la Larry's în cinci minute. Dar să știi că n-am de gând să stau până târziu. Sunt de gardă miercuri, căci Sandy a trebuit să facă schimb de tură. Comandă-mi un cocteil cu lămâie.

Zâmbesc fără să vreau. Faptul că am fost odată iubiți a făcut ca prietenia noastră să fie destul de puternică încât să accepte I aptul că amândoi putem greși și destul de strânsă pentru a tolera imperfecțiunea. Când a început să lucreze la First Lutheran, Joe avea treizeci și șapte de ani, iar eu treizeci și trei. Eram amândoi singuri, amândoi păream de orientare heterosexuală și se pare că întreaga secție a presupus că aveam să formăm un cuplu – fapt pe care l-am transformat într-o glumă doar a noastră, care a degenerat într-un flirt care nu prezenta nicio amenințare, deoarece eram amândoi adepți convinși ai ideii de a nu amesteca serviciul cu dragostea. Acest lucru a făcut să ne fie ușor să ne sfătuim unul pe celălalt în materie de relații și să ne umplem sâmbetele libere ieșind la întâlniri care nu antrenau niciun fel de obligații și pentru care nu trebuia să facem mari eforturi. Nu exista tensiunea legată de cât câștigă fiecare sau de tabieturile fiecăruia, nici plângeri în legătură cu programul încărcat sau discuții pe tema curățeniei în casă.

Când m-am mutat în Seattle, am întâlnit un bărbat care îmi plăcea – chiar mult, un pasionat de caiac și alergări care deținea o librărie în centrul Pieței Pike. Dar m-am angajat la First Lutheran și am început să anulez întâlnirile ori de câte ori se iveau urgențe care mă țineau peste program, sau când făceam de gardă câte trei weekenduri la rând, ținând cont că eram nou angajată. În scurt timp, respectivul nu m-a mai sunat, supărat că nu era loc și pentru el în viața mea. Cred că atunci m-am întrebat pentru prima oară dacă nu cumva generația mea mersese prea departe, avântându-se în jungla egalității dintre bărbați și femei fără să-și marcheze drumul cu firimituri de pâine, ca în

poveste, descoperind, la întoarcere de la granița infertilității că, oricât de ispititoare ar fi fost pădurea, ne rătăciserăm. Ce-mi trebuia mie era un director de la Microsoft care să-mi accepte programul încărcat și care să iasă la pensie devreme ca să ne putem crește copiii. Dar nu Joe. Nici vorbă. El era un prieten prea apropiat ca să risc să mă îndrăgostesc de el. Între timp însă, putea să-mi țină de urât în weekenduri, să ne plimbăm cu bicicleta, să mergem la filme și concerte simfonice la care se lăsa dus de mine, mai de silă, mai de milă, cu condiția să-l las la pauză să iasă să fumeze o țigară.

Odată am plecat într-o excursie cu cortul. Niște prieteni de-ai lui, doi bărbați și o femeie, veneau din Boise, și am stabilit să mergem cu toții, cu cortul în spinare, la Trecătoarea Harts. Urma să ne întâlnim la Winthrop, cel mai apropiat oraș, și să urcăm drumul forestier abrupt de treizeci și cinci de kilometri, drum săpat în versantul aproape vertical de sub Vârful Slate. Eu și Joe ne-am făcut bagajele într-o zi fierbinte de la sfârșitul lui august. Eram la el acasă. Echipamentul de camping era împrăștiat pe jos, în camera de zi, sub ferestrele uriașe îndreptate spre sud. O plită cu butan, filtru de apă, lămpi cu petrol, tigăi, un aparat de espresso portabil, izoprene Therm-a-Rest și o grămadă de haine groase care să-i ajungă să escaladeze Muntele Rainier. Joe avea o listă care se întindea pe două pagini. Eu îndesam sacii de dormit groși, umpluți cu poliester, în saci din nailon viu colorați, în timp ce sudoarea mi se prelingea pe față și pe brațe. Era o după-amiază fierbinte. Joe îndesa și el pachete voluminoase de paste, tuburi de pesto, brânză parmezan din import și sticle de Chianti prin toate buzunărașele rucsacurilor, alcătuind un restaurant rafinat echilibrat ergonomie pe care aveam să-l purtăm în spate. El pe cel mai greu, iar eu pe cel de femei.

Joe s-a ridicat să mai caute ceva accesorii, o busolă, chibrituri rezistente la apă și lenjerie de corp Capilene (ar fi trebuit să fie un Eagle Scout[2] de onoare, îl tachinam eu).

Am cântărit rucsacul în mâini și, pentru că mi s-a părut prea greu, am scos pantalonii și jacheta de polar și le-am aruncat în spatele canapelei, apoi am scos o sticlă de vin din compartimentul de jos și am pitit-o sub perne. Joe a găsit-o și a pus-o în rucsacul lui. Treningul de polar i-a scăpat, însă. Dar niciunul nu și-a dat seama că țărușii cortului meu erau înfășurați în el. Am gonit peste Munții Cascades în jeepul cu tabla îndoită al lui Joe, ascultând Pearl Jam, The Talking Heads, Van Morrison și contribuția mea proprie, piese celebre de Puccini. Nu mai urcasem până atunci așa de sus pe munte și nici nu mai pătrunsesem atât de adânc în el. Autostrada 20 este cu siguranță una dintre cele mai frumoase din America, deschisă doar vara, urcând printre munții tineri și semeți ca o sfidare realizată de mâna omului la adresa avalanșelor și a alunecărilor de pietre de pe timpul iernii. Am trecut pe lângă Lacul Diablo, de un albastru de safir, glacial, ca un fragment de mare tropicală închisă între diguri de ciment și versanți muntoși. Am ajuns la Winthrop cu o oră întârziere și am intrat în restaurantul Duck Brand unde urma să ne întâlnim cu prietenii lui și să luăm prânzul. Chelnerița ne-a întrebat cum ne cheamă și ne-a spus:

— Vă așteptam.

— De-o viață? a întrebat Joe.

— Au sunat prietenii dumneavoastră. Au lăsat un număr de telefon.

Prietenii lui Joe ne-au anunțat că nu mai veneau. Li se stricase mașina la o sută douăzeci și opt de kilometri est de Spokane. Joe s-a uitat la mine și a ridicat din umeri, punând receptorul în furcă, după ce sunase de la telefonul public de pe strada

aproape pustie care străbătea centrul orașului care avea doar trei străzi.

— Cam multă mâncare pentru doi oameni. Sper că ți-e foame.

Și astfel am început ascensiunea spre vârful trecătoarei. Am mărșăluit vreo șase kilometri și jumătate până la locul de campare, mergând de-a lungul Coastei Pacificului, cu dealuri pline de flori sălbatice, grohotiș și păduri de pini verzi-albastre care se întindeau de-o parte și de alta ca o imensă fustă brodată. Joe a instalat corturile sub un conifer enorm, izolat de ceilalți. Apoi am descoperit că țărușii cortului erau puși bine, în spatele canapelei din camera de zi, acasă la Joe, înfășurați în treningul de flanelă căruia aveam, de asemenea, să-i simt lipsa. Eram prea obosită ca să mai fac alți țăruși din lemn, așa că am așezat niște pietre la colțurile pânzei de cort și am adormit înainte ca soarele să apună, înainte ca vântul să mâne spre noi norii masivi dinspre câmpiile canadiene și înainte ca temperatura să scadă cu zece grade. M-am trezit din somn în toiul nopții, când domnea o liniște profundă, care pusese stăpânire pe tot, pentru ca o clipă mai târziu cortul meu să se prăbușească umil sub greutatea primei ninsori de toamnă.

Adăpostul geodezic al lui Joe era la fel de neafectat de iarna anacronică ca o cupolă de biserică rusească în formă de bulb de ceapă, așa că m-am târât până la el fără să ies din sacul de dormit. La cină băusem vin, rachiu și ciocolată caldă la desert și bănuiam că Joe mai golise vreun pahar sau două de whisky sec, fără apă sau gheață, ca să înlocuiască țigara pe care nu-l lăsasem să o fumeze.

La început, am stat departe unul de celălalt, apoi, pe măsură ce noaptea se răcea, ne-am apropiat să ne încălzim și în cele din urmă ne-am lipit trupurile, nu din nevoia de căldură, ci pentru că era ceea ce ne doream amândoi și găsiserăm

drept scuză situația de urgență în care ne aflam. Stăteam întinși amândoi, punându-ne tacit de acord să nu ne întrebăm dacă ceea ce făceam era înțelept, rațional sau menit să dureze o veșnicie. Și iii următoarele opt luni am fost cei mai buni prieteni și iubiți.

Privind retrospectiv, îmi dau seama de bariera aproape invizibilă pe care o apăram amândoi, atenți să nu aducem vorba despre noi, să nu ne întrebăm dacă ne îndreptam amândoi în aceeași direcție, purtându-ne ca și cum timpul avea să stea în loc în timp ce ne țineam companie unul celuilalt, având conversații profunde și făcând sex în scop purgativ. Am fost extrem de prudenți în cele opt luni de relație, atenți să rămânem doar iubiți, fără să ne iubim – fiecare din noi așteptând ceva mai bun, o trăire autentică.

La douăzeci de ani, acest lucru ar fi însemnat extinderea orizontului. La douăzeci și opt, explorare, dar la treizeci și patru cerea imperios fie ca relația să progreseze, fie să renunț la ea. Îl consideram un iubit energic, dar nu-l vedeam în ipostaza de tată. Îl treceau fiorii când întrezărea posibilitatea de a-și pierde libertatea. Tot ce știu este că am atins acest subiect și amândoi am dat înapoi, eu când am observat că se mai uita și la alte femei, și el când i-am spus că aveam nevoie de mai mult timp pentru mine.

O vreme, simțeam un junghi în inimă ori de câte ori se întâlnea cu alte femei, ori de câte ori voiam să mă trezesc dimineața cu cineva alături. Este totuși uimitor ce chinuri îndură subconștientul ca să găsească liniștea. Este surprinzător cât de repede am reușit să mă conving pe mine însămi că posesivitatea, apanajul iubirii, ar fi sufocat inevitabil prietenia dintre noi.

Mă îmbrac cu un pulover de lână și blugi, îmi trec peria prin păr și-mi șterg urmele de rimei de sub ochi cu degetele umezite cu salivă. Dar la

lumina albă din baie văd un chip care începe să îmbătrânească, o piele care nu-și mai recapătă elasticitatea după o săptămână în care am muncit șaptezeci de ore. Îmi pun mâinile la urechi și trag de față ca să-mi amintesc cum arătam acum zece ani. Dacă mijesc puțin ochii, chiar și tonurile neregulate de pe ten se estompează. Trag și mai mult de piele în sus cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga trag de ea în jos, apoi trag de colțurile gurii în jos. Așa. Acum pot să văd cum voi arăta peste șaptezeci de ani, la vârsta de o sută șapte ani, presupunând că până atunci nu voi fi incinerată. Pulverizez puțin parfum pe păr și gât – facem și noi ce putem cât trăim.

Mă strecor distrată printre mașini, traversez bulevardul First Avenue și, la distanță de trei străzi, iată barul Larry's. Postere cu formații hip-hop și reggae flanchează intrarea din cărămidă și piatră din secolul trecut. Mirosul de fum și bere și clinchetul paharelor grele de sticlă fără picior îi dau încăperii, care este lungă și cufundată în întuneric, un aer ciudat de intimitate – sunt vreo doisprezece clienți adunați în jurul meselor sau ascunși pe jumătate în spatele paravanelor înalte, iar barmanul, fără să se grăbească cu băuturile, plimbă paharele prin apa cu detergent cu mânecile suflecate.

Joe e la capătul barului și a aruncat haina de un galben electric pe taburetul alăturat ca să-mi păstreze locul. Cocteilul de lămâie mă așteaptă pe tejgheaua lustruită. Mă așez pe taburetul umed și arăt spre cele două pahare de tărie golite pe care le avea în față.

— Să știi că orice problemă ai avea, n-o să se rezolve așa. Cum de nu lucrezi în seara asta? Am senzația că ești mereu de gardă.

— Tu vorbești? Cred că m-ai întrecut luna asta. Eu încerc doar să-mi achit datoriile.

— Financiare sau romantice?

Joe râde scurt și sardonic.

Iau o înghițitură din paharul de martini dulce cu marginea plină de zahăr, căutându-mi cuvintele care să-l facă să se destăinuie.

— Joe, dacă tot m-ai scos din halatul de casă pe ploaia asta să te consolez, măcar spune-mi adevărul.

— Ah, nu e ceva anume, serios, spune el afișând „rânjetul strâmb *à la* Joe”, aproape trist, care m-a făcut întotdeauna să simt nevoia de a-l proteja. Poate e din cauză că muncesc prea mult.

— E vorba de Claire? întreb eu.

El trasează cercuri cu degetul în picăturile de apă care se înșiră pe tejgheaua de mahon închisă la culoare. Aproape că e amuzant. Nu l-am înțeles așa de bine cât timp am fost iubiți, ilar acum, că nu mai există riscul de a mă trezi cu inima frântă, Joe poate să-mi spună aproape orice. Aproape.

— Claire vrea să anuleze excursia în Mexic. Spune că și-ar face prea multe griji dacă i-ar lăsa pe copii cu tatăl lor. Eu n-o cred.

— M-am întâlnit din întâmplare cu ea acum vreo două zile. I a cantină.

Joe încuviințează.

— A urcat la mine să-mi aducă mobilul – îl lăsasem la ea acasă.

— Mi-a spus ceva aproape amuzant – nu știu sigur dacă ar trebui să-ți spun sau nu…

Se uită în ochii mei și știu că acum nu mai pot să dau înapoi.

— Bine, bine. A spus că nu crede că se pricepe la fel de bine i a mine să te salveze.

— Să mă salveze, zici? Joe își trage haina în poală și începe să scotocească prin buzunarul interior, apoi scoate o țigară. Vrei să mi-o dai, te rog? spune el și întinde mâna peste mine, spre o cutie de chibrituri care se odihnea într-o scrumieră de plastic neagră.

— Nu. Refuz să te ajut să te apuci iar de fumat. Ah, doctorii ăștia fumători! Ar trebui să te duc cu forța în saloanele de emfizem pulmonar. O să-ți

mai amintești de femeia asta când o să fii conectat la un aparat de ventilație?

— M-am ocupat de emfizeme. Și da, o să-mi amintesc de ea chiar și atunci.

Nu pot să mă abțin să nu zâmbesc, chiar dacă știu că e sincer. Joe este iremediabil atras de femei, mai ales de cele, puține la număr, pe care nu le va putea niciodată încătușa prin căsătorie. Am început să mă întreb dacă vrea cu adevărat să se căsătorească, căci astfel s-ar explica faptul că alegerile pe care le face îi satisfac cum nu se poate mai bine năzuințele secrete, mai degrabă decât pe cele conștiente. Întind mâna și, cu trei degete, îi rup țigara pe care nu o aprinsese încă. Acum e în formă de V. Dar el scoate alta din pachet și o aprinde, mijind ochii și trăgând adânc în piept fumul amestecat cu aer. Își împreunează mâinile în dreptul bărbiei cu țigara între degete, îndreptată în sus, ca o lumânare pe un altar.

În oglinda enormă și aurită pe margini care atârnă deasupra barului, îi văd reflexia printre turnurile de sticle de whisky de culoarea chihlimbarului.

— Dacă vrei să știi părerea mea, deși poate nu vrei, n-am considerat-o niciodată pe Claire de cursă lungă în ceea ce te privește.

Joe întoarce capul spre mine și mă privește direct în ochi, ca și cum fie se simte insultat de părerea negativă pe care mi-am exprimat-o, fie e curios și nu vrea să piardă niciun cuvânt din ce spun.

— De cursă lungă? De ce să nu fie de cursă lungă?

— E prea superficială când e vorba să-și facă o familie și un cămin cu tine. Nu prinde rădăcini.

— Ce naiba mai înseamnă și asta?

— Tu ai nevoie de cineva care *doar* să te țină cu sufletul la gură că poate să plece oricând, nu de cineva care chiar să o facă.

— Nu mă crezi când îți spun că m-am maturizat în ultimii doi ani.

Ochii lui râd, dar este o fărâmă de adevăr în spusele lui care mă face să roșesc. Îi face semn barmanului și strivește mucul de țigară în scrumieră. Aud lovitura înfundată a tacului – și bila albă care se ciocnește de celelalte și le împrăștie, deschizând o partidă de biliard.

— Peste șaizeci și trei de zile împlinesc patruzeci și doi de ani, spune Joe.

— Și ce te deranjează mai mult: Claire sau faptul că îmbătrânești?

El ridică din umeri.

— Poate faptul că îmbătrânesc fără să am pe nimeni alături.

— Știu și eu, Joe, bătrânețea poate să ți se pară o veșnicie dacă ți-o petreci lângă cineva de care ți-a plăcut doar câțiva ani.

Mă aplec să iau o înghițitură din băutură. De data asta, îl surprind eu pe Joe privindu-mi imaginea în oglindă.

— Poate că ție îți place mai mult propria companie decât a mea.

— Ce descoperire surprinzătoare venind din partea ta! Asta înseamnă că mergi din nou la ședințe de terapie.

Replica mea îl face să râdă, motiv pentru care probabil că m-, i și scos din casă pe ploaie în seara asta. Cer nota și împing paharul golit pe jumătate în dreptul lui Joe. Coaja de lămâie răsucită se leagănă ca o barcă minusculă pe o mare întinsă.

— Ce să fac și eu, fac tot posibilul să-i întrețin pe colegii mei, psihiatrii. Hai, te conduc acasă. Arăți epuizată.

— Chiar *sunt.*

Îi iau paharul cu martini din mână și pescuiesc coaja de lămâie cu degetul, ling restul de zahăr de pe ea și i-o înfășor în jurul inelarului de la mâna stângă.

— Uite-așa. Noi doi putem să avem o căsnicie de durată minunată, în care să ne consolăm reciproc, să mergem împreună la concerte, fără să ne vedem unul pe celălalt cum ne spălăm pe dinți.

Joe se întoarce spre mine cu o față serioasă. Văd cum gura îi tremură, un tremur de oboseală, probabil, pe care, preocupată de propriile gânduri negre, nu-l observasem până acum.

— Și cum mai reziști cu toată tevatura asta? Ai mai aflat ceva?

Așez cu grijă paharul pe tejghea și iau o expresie calmă, mă uit în ochii lui, încercând să ghicesc un răspuns pe care nici el și nici altcineva nu-l are.

— Nu am voie să vorbesc despre asta. Doar știi. Mai ales cu tine, care ești tot doctor.

El ridică din umeri.

— Dar am stat și eu de vorbă cu Darryl Feinnes vreo zece minute înainte de a mă exclude din proces.

— Normal, dar ești anestezist. Colegul meu. Orice îți spun ție, se poate considera drept divulgare de informații. Poate chiar ar trebui să ne căsătorim, atunci ai avea imunitate și aș putea să-mi deschid sufletul în fața ta.

Joe nu zâmbește. Mă feresc de privirea lui. Pune mâna stângă pe încheietura mâinii mele, cu coaja de lămâie încă înfășurată în jurul inelarului. Dacă o să ridic privirea, o să izbucnesc în plâns, iar el știe asta.

— Hai să te conduc acasă, spune el, aplecându-se delicat să-mi ia haina pentru ca eu să-mi pot feri privirea.

14

E sfârșit de mai și soarele răsare destul de devreme Acum e lumină afară când îmi pregătesc micul dejun. Aștept să fiarbă ouăle și să se prăjească pâinea, sorbind din ceașca de cafea, în îi mp ce privesc răsăritul care reflectă nuanțe de roz și portocaliu pe fundalul Munților Olympic care încă mai sunt acoperiți cu zăpadă. Încă mă mai încântă, pe mine care sunt din Texas, să stau la fereastra sufrageriei, în apartamentul meu poziționat central, înconjurată de beton și oțel – această formă compactă a umanității specifică orașului – și să văd un asemenea peisaj splendid atât de rupt de civilizație. Uneori mă uit la piscurile montane și încerc să-mi imaginez ghețarii reci, cu crevase adânci, neprimitori, amenințători și măreți.

Încerc să reintru în ritmul vieții normale. Seara e lumină până după ora opt și încep din nou să fac jogging după ce termin ziua de muncă. Alergările au reprezentat dintotdeauna activitatea mea fizică preferată, dar am renunțat la ele în lunile ploioase și întunecate de iarnă. Îmi iau echipamentul cu mine și mă schimb înainte de a pleca de la spital, apoi merg cu mașina până la Arboretum sau pe malurile Lacului Washington, sau pe pistele pentru bicicliști care șerpuiesc prin Cartierul Universității și zona Lacului Union. Dacă alerg îndeajuns de repede, de mult și pe distanță destul de mare, sunt prea obosită să mă mai gândesc și la altceva în afară de respirație, curba care urmează și ce se află dincolo de ea. Într-o seară, când tocmai intram în casă, transpirată și revigorată după ce alergasem opt kilometri de-a lungul falezei, ocolind vânzătorii ambulanți de tricouri, turiștii și câte vreun bețiv ghemuit în poziția fetală, de autoapărare, pe asfaltul crăpat, mă sună Donnelly. Mâinile încep să-mi tremure când îl aud rostind

cuvântul „autopsie”. Strâng receptorul în mână și mă pregătesc să-i explic de ce nu am insistat să mi se aducă fișa medicală a lui Jolene de la Yakima înainte de a o supune anesteziei, de ce n-am insistat să o consulte un cardiolog pediatru dacă aveam cea mai mică bănuială, de ce nu i-am spus că îmi făceam griji în legătură cu inima ei chiar din clipa în care mi-a trecut prin minte acest gând, astfel încât el să poată pregăti apărarea. Apoi îl aud continuând senin, cum că raportul autopsiei durează probabil mai mult decât de obicei doar din motivul că nu conține nimic semnificativ sau îngrijorător. O să mai trimită niște formulare care trebuie semnate, dar procesul va mai dura câteva luni – așa că ar trebui să mă relaxez și să-mi văd mai departe de viață.

Îi mulțumesc Domnului că nu suntem față în față și alunec pe podea, cu receptorul încă în mână, deși Donnelly a închis. Dar pe parcursul zilelor următoare preiau aproape inconștient premisa lui banală – convingându-mă pe mine însămi că inima lui Jolene era sănătoasă și că paranoia căreia i-am căzut pradă s-a născut din coșmarurile pe care le-am avut.

Pe măsură ce se apropie vara, programul spitalului devine din ce în ce mai fragmentat. Chirurgii își iau liber pentru a participa la serbările de absolvire ale copiilor și pentru a pleca în concediu cu familia. Cei rămași muncesc peste program, făcând și munca celor care lipsesc. S-ar zice că eu și Joe ne batem pe sălile de operații – pe orele pe care ceilalți colegi sunt dispuși să ni le plătească ca să le ținem locul și să mai vadă și ei lumina soarelui.

Săptămâna aceasta, ghinionul a căzut asupra lui Fritz Leyman, medic urolog, așa că lucrăm împreună de paisprezece ore. Îmi place de Fritz. S-a alăturat colectivului cam în același timp cu mine, așa că am ajuns să știu viețile celor cinci copii pe

care îi are de când Daniel, cel mai mare dintre toți, avea zece ani. Acum e în ultimul an la liceu. Suntem în toiul unei operații de extirpare a rinichiului drept al unui consultant financiar în vârstă de cincizeci și unu de ani, a cărui asigurare de sănătate prevăzută de conducerea corporației unde este angajat a acoperit costurile pentru un RMN total, care făcea parte dintr-un consult de rutină. Astfel i s-a descoperit o tumoare și el l-a ales pe Fritz drept chirurg. Pacientul are o constituție atletică și nu prezintă probleme de sănătate, ceea ce ne ușurează tuturor munca. Avem un moment de răgaz când așteptăm să vină rezultatele de la Laboratorul anatomo-patologic să ne spună dacă e vorba despre cancer.

— De ce te-ai hotărât să-l extirpi? îl întreb eu. Amândoi știm că este aproape sigur o excrescență benignă.

— I-am spus că este posibil să nu-i creeze niciodată nicio problemă. Am vorbit cu el și despre riscurile operației, ca să nu mai punem la socoteală timpul pe care îl va petrece acasă pentru recuperare. A ascultat ce i-am spus și a luat hotărârea să nu o scormonească. Dar, la o lună, vine din nou la mine și-mi spune că n-a mai avut o noapte liniștită din clipa în care a făcut tomografia. Se tot trezește din somn și se întreabă dacă nu cumva tumoarea crește, își tot examinează urina să vadă dacă există vreo schimbare. Până la urmă, a ajuns să creadă cu atâta convingere că suferă de ceva letal, încât vrea să se opereze doar ca să-și recapete liniștea. Așa că iată-ne aici.

Medicul patolog se întoarce în sala de operație să ne spună că tumoarea nu prezintă nimic suspect și Fritz începe să-l închidă.

— Să nu-ți pară rău, Fritz. Tomografia chiar a diagnosticat o problemă – frica de moarte. Așa că acum i-ai redat starea fericită de negare pentru încă vreo zece ani.

Fritz râde.

Ziua se împarte între biopsii de prostată, rezecții, tumori de vezică urinară și operații de extirpare a pietrelor la rinichi. Pacienții mei sunt bărbați prezentabili, în formă, unii dintre ei mirați să vadă o femeie anestezist, așteptând cu nerăbdare să-și rezolve problemele de sănătate și să revină la ritmul lor de viață obișnuit – o rutină care este deseori mai apreciată după boală.

Ziua de azi face parte dintre acele zile care îmi redau plăcerea și satisfacția de care aveam parte înainte în meseria mea.

Când îi pun întrebările de dinainte de operație penultimului pacient, acesta îmi mărturisește că a luat masa de prânz și astfel trebuie să amânăm operația, așa că se ivește o pauză neașteptată în care pot să merg la cantină și îmi mai rămâne și timp să-i înlocuiesc pe câțiva dintre colegii mei în sala de operație.

Cantina este îngustă și aglomerată cu pacienți imobilizați în scaune cu rotile sau care se sprijină în cadru, doctori grăbiți și asistente care intră în fața celorlalți clienți care stau la coadă să ia deserturi din gelatină tremurânde sau salată de morcovi aproape deshidratați care sunt păstrați la rece pe paturi de gheață. Eu iau un iaurt și aștept la casă în spatele unei femei subțirele cu părul portocaliu și rar, care este concentrată să scoată niște monede din portofelul pentru mărunțiș. Mă întreb dacă într-o zi voi arăta și eu așa ca ea.

În drum spre sălile de operație, ocolesc prin holul mare al spitalului doar ca să văd o clipă lumina soarelui. Pentru prima dată de săptămâni întregi, mă surprind așteptând cu nerăbdare sfârșitul de săptămână. Poate îl conving pe Joe să mergem cu caiacul. Azi e la Cardiologie. Când intru în sala de operație, îl sperii fără să vreau. Scapă o seringă din mână și îl aud cum înjură. Pentru o fracțiune de secundă, citesc iritare pe chipul lui când ridică privirea spre mine.

— Salut. Am puțin timp liber până la următorul caz. Nu vrei să iei o pauză?

— Cum așa? De obicei Fritz își umple ziua până la refuz.

— Da, așa e. Dar ultimul pacient a mâncat la prânz, așa că a trebuit să amânăm operația. Și jur că nu eu i-am dat să mănânce.

Avem amândoi o glumă veche pe care ne-o spuneam în zilele foarte aglomerate – cum că o să deschidem un McDonald's în preoperator ca să facem pe cineva să mănânce și astfel să fim nevoiți să anulăm operația.

— De data asta o să te refuz. Inima tipului ăstuia funcționează doar în proporție de douăzeci la sută și tensiunea lui mi-a cam dat de furcă.

Mă uit la monitorul cardiac și cercetez liniile multicolore de lumini care se derulează pe ecran, în valuri, indicând tensiunea arterială, capacitanța venoasă, ventilarea și saturația în oxigen – niște panglici colorate care plutesc pe un fundal negru, la fel de efemere ca procesele vitale pe care le măsoară. Chirurgii sunt i Acuți, deschid gura doar când au nevoie de vreun instrument sau de o deschidere mai mare a inciziei. Nu e de mirare că Joe pare încordat.

Spun cu voce șoptită:

— OK. Vii cu mine la Arboretum duminică? Se anunță vreme bună.

Ochii lui sunt de un albastru intens, aproape bleumarin pe margini. Odinioară îmi ofereau o priveliște minunată dimineața când mă trezeam. Sigur e obosit; îi fuge ușor ochiul drept. Mi-a spus odată că ambliopia de care suferă i-a fost de mare folos în facultate, căci putea să discute cu o fată la cantină și să se uite în același timp la alta care îi plăcea mai mult și care stătea la altă masă.

Joe ridică din umeri și pare să se înviooreze.

— Hai să zburăm. Putem să mergem la un picnic sus, la San Juan, ce zici? Sună-mă când te trezești și vedem cum e vremea.

— Să mergem cu avionul?

— *Să mergem cu avionul?* mă imită el cu vocea pițigăiată în falset. Nu mai strâmba din nas atât!

— Nici nu-mi vezi nasul! îmi pun mâna peste mască.

— Nici nu trebuie, pentru că știu!

Zorii zilei de duminică anunță vreme frumoasă, transformându-se într-una din cele mai senine și mai calde zile de mai din câte îmi amintesc. În această perioadă a anului, *The New York Times* renunță de obicei la știrile despre ultimele conflicte armate în favoarea articolelor despre cei care se bronzează în Central Park, în timp ce locuitorii din Seattle încă mai poartă pulovere de lână. Joe jură că nu există o zi mai potrivită pentru zbor.

— Până și o maimuță ar putea să piloteze un avion într-o zi ca asta! Poate te conving chiar și pe tine.

Joe locuiește într-un bloc nou, construit din fostele săli de clasă, laboratoare și săli de lectură ale uneia dintre cele mai vechi școli din Seattle. Clădirea este așezată pe cea mai înaltă colină a orașului. Acum un secol, trăsurile trase de cai erau urcate pe panta abruptă folosindu-se scripeți. Acum cartierul Queen Anne stă cocoțat ca o insulă plutitoare locuită de familii, deasupra maselor de oameni grăbiți din centrul orașului. Clădirea în care locuiește Joe este înconjurată de case renovate de la începutul secolului, iar curțile lor neîncăpătoare sunt ticsite cu tobogane de plastic, panouri de escaladat în culori vii, primare, triciclete și cărucioare parcate care blochează trotuarul crăpat și curbat.

Sun la interfonul de la intrare și aștept, apoi sun încă o dată. Îmi răspunde, în sfârșit, și deschide ușa îmbrăcat într-un halat de baie zdrențuit, cu părul încă umed, proaspăt ieșit de sub duș.

— Bună. Îmi cer scuze că sunt în întârziere. Ar fi trebuit să folosești cheia de rezervă. E tot acolo. Hai, ia un loc.

— Am și uitat de cheie. Nu te grăbi. Te superi dacă iau o Cola?

Mă așez pe canapeaua din camera de zi, așteptându-l să se îmbrace. Încăperea e însorită, aproape că e prea cald înăuntru, căci e luminată și dinspre sud și dinspre est. Este un apartament tipic de burlac, chiar și în momentul de față. Pereții sunt goi, cu excepția câtorva poze înrămate cu avionul lui și o reproducere imensă a lucrării *Sărutul* de Gustav Klimt, ale cărei texturi și planuri amestecate se reflectă în geamul mesei. Probabil un cadou de la o fostă prietenă, indiciul care-i dăduse de înțeles că trebuia să o ia la fugă.

Lângă canapea, se află un teanc de ziare de specialitate, amestecat printre diverse numere din *Mother Jones* cu pagini îngălbenite și biografii cu semne de carte ale unor personalități care acum nu mai sunt în viață: Ben Franklin, Da Vinci, Freud, Jim Morrison. Bicicleta lui se sprijină de peretele dinspre sufragerie, iar pe vopseaua albă se văd urme de zgârieturi. Mobilierul se limitează la ceea ce este strict funcțional și necesar, de parcă ar aștepta să se mute din nou. De fapt, aveam mereu senzația de gol când stăteam cu el.

Într-un colț, se află colecția pe care el o prețuiește cel mai mult, LP-urile de vinii cu clasici ai jazzului și ai rockului timpuriu. Știu sigur că a petrecut nenumărate dimineți de sâmbătă căutându-le pe la vânzătorii ambulanți. Pe vremea când eram împreună, mă trezea din somn – și nu mă lăsa să citesc rubrica de artă din *The New York Times,* ademenindu-mă cu cornuri proaspete cu scorțișoară – ca să hoinărim prin cotloanele necunoscute ale orașului în căutarea locurilor lăturalnice unde se găseau discuri cu Sonny Rollins sau Hawk Mobley. Era o metodă bună de a descoperi un oraș pe care altfel nu-l vedeam, dar

poate și un argument în favoarea alegerii de a fi singur.

Remarci imediat faptul că din casa lui lipsesc fotografiile de familie care umplu polița șemineului meu și rafturile bibliotecii. Am întâlnit-o pe mama lui Joe doar o dată, când a venit în Seattle pentru o intervenție chirurgicală. Trebuia să i se monteze un tub într-una din arterele care aduc sângele la inimă, iar Joe, unicul ei copil, a convins-o să consulte un cardiolog pe care îl cunoștea el aici, în Seattle. M-a uimit cât de ezitantă era, făcând pauză după fiecare cuvânt, ca și cum ar fi vrut să și le retragă dacă noi nu eram de acord, de parcă era convinsă că propriile păreri n-ar putea niciodată să aibă vreun impact asupra lumii ei. Acest lucru m-a surprins, într-un fel. Spiritualitatea cu iz sarcastic și aplombul intelectual al lui Joe păreau să se fi dezvoltat mai degrabă ca o reacție contrară a felului în care fusese crescut, decât să fie trăsături care să-i fi fost inoculate prin educație. Joe nu prea vorbește despre copilăria lui. Tatăl său a murit cu ani în urmă – a suferit și el devreme pierderea unui părinte. Când eram împreună, mă întrebam dacă nu cumva această familie trunchiată l-a făcut să fie mai ezitant atunci când e vorba să aibă copiii lui. Era un subiect pentru care nu eram niciodată destul de pregătiți.

Peste jumătate de oră, Joe intră în sufragerie cu un rucsac din pânză în mână plin cu biscuiți, caise uscate, niște bucăți de pui fript de la Ezell – preferatul meu – și un termos de inox. Miroase a săpun de pin și s-a tăiat la bărbierit; pe manșeta cămășii are o pată de sânge. Și-a pus un cercel de aur rotund în urechea dreaptă. Îl poartă doar în afara serviciului. Prima dată când am văzut-o, bijuteria minusculă mi s-a părut o rază de lanternă care luminează un șifonier întunecat, scoțând la iveală cotloane ascunse și spații neexplorate, ispitindu-mă să mă aventurez mai departe, deși știam că nu era lucrul cel mai înțelept.

Joe mă strânge de mână în timp ce iese pe pistă și așteaptă să i se dea permisiunea de a decola. Vocea lui sună altfel când vorbește în căști, ca un cântec stenografiat în limbaj aviatic. Când se desprinde de pământ, mi se taie respirația. Avionul se apleacă într-o parte și zgomotul acoperă icnetul meu. Orașul pare cuibărit în palmele ocrotitoare ale piscurilor montane care îl înconjoară: la est, Munții Cascades, la vest, Munții Olympic, iar la nord și la sud vulcanii de pe Munții Baker și Rainier. De la înălțimea aceasta, geometria lacurilor înconjurate de păduri și a oceanului presărat cu insule se întinde ca o pătură șifonată în nuanțe de verde și albastru. Merită să înduri frica pentru un asemenea peisaj.

Joe mă îndeamnă să țin de manșa copilotului și aproape că mă mir și eu de cât de supus este avionul și cât de ușor este să aluneci pe curenții de aer. Aparatul începe să tremure când intră într-o zonă de turbulențe ușoare, iar eu țin strâns de manșă și mă uit la Joe cerându-i ajutorul. El geme și își apucă brusc capul între mâini, apoi se lasă într-o parte în spațiul dintre noi. Simt gravitația în piept și îl strig, apoi iau o mână de pe manșă și o întind spre el, dar Joe începe să râdă în hohote, încântat de efectul produs de infarctul mimat. Nu trece mult până izbucnesc și eu în râs și Joe se vede nevoit să-mi ia manșa din mână.

Închiriem două biciclete și ajungem într-un câmp deschis deasupra unei plaje unde se văd strâmtorile. Joe pune pătura în bătaia soarelui care transformă întreaga colină în lumină galben-verzuie.

Vântul reușește să domolească arșița, dar e destul de cald încât să te ademenească să te lași cuprins de o toropeală plăcută și să uiți de timp și de responsabilități. Joe deschide rucsacul și scoate termosul și două pahare de plastic. În lumina soarelui, chipul i se reflectă în cilindrul de inox ca

o caricatură distorsionată, estompându-i unghiurile clare și proporționate ale maxilarului și ale nasului, precum și tonurile aurii-roșcate ale părului și ale tenului care contrastează puternic cu umorul negru care îl caracterizează. Nu era greu să te îndrăgostești de el.

— Noroc.

Ridică paharul de plastic în dreptul ochilor, în aceeași linie cu orizontul, unde oceanul se întâlnește cu cerul, iar munții se întrezăresc prin plasticul paharului ca niște piscuri ce se ivesc dintr-un lac auriu.

— Uite! Acum țin Munții Olympic chiar în palmă! Așa probabil le părem și noi lui Dumnezeu sau extratereștrilor. Perspectiva, Marie. Totul ține de perspectivă.

Scot o bucată de pui fript din rucsac și dau la o parte folia de plastic care îl acoperă.

— De ce te străduiești atât să-ți redecorezi bucătăria când nici nu ți-ai terminat de mobilat camera de zi?

— E o investiție mai bună. Femeile sunt întotdeauna mai atrase de bucătăria unui bărbat decât de fotolii extensibile și măsuțe de cafea. Și în afară de asta, oare o bucătărie luxoasă nu e apanajul omului de succes asigurat financiar în zilele noastre?

— Ultima dată când mi-ai gătit, m-ai întrebat ce înseamnă „degresare”. Și-n plus, n-ai farfurii de spălat dacă mănânci în oraș – ar trebui să-ți convină asta. Îți faci griji că din cauza asta te-a părăsit Claire?

Joe leagănă paharul cu vin în lumina soarelui și nu răspunde.

— Ia spune, ai de gând să pleci din oraș vara asta? Adică, poți să pleci cu procesul și toată povestea asta? întreabă el.

— Probabil că la un moment dat va trebui să fac o plimbare până în Houston.

— De ce?

Mă ridic în capul oaselor, mă așez cu picioarele sub mine și încep să smulg spice zvelte de iarbă proaspătă, pe care apoi le împletesc într-o codiță delicată.

— E vorba de tatăl tău? întreabă el, după ce așteaptă și vede că nu răspund.

— Da. Cred că se anunță o situație critică.

— Cât de mult i s-a deteriorat vederea?

— Mă tem că nu mai are mult până o să orbească. Treizeci și opt de ani a lucrat ca profesor universitar de istorie medievală. Ridic privirea spre el. Ți-am spus vreodată cu ce se ocupă?

— Știam că a predat istoria. Nu mi-ai spus prea multe despre el.

— Hm.

Caut o amintire sau o descriere care să nu strice această zi minunată.

— Păi, tata e un om al cărui univers au fost cărțile – descifrarea lor, împărtășirea cunoștințelor găsite în ele studenților săi, conceperea lor, iar acum de-abia mai poate să citească o pagină. Pierde singurul lucru care a contat cu adevărat pentru el – în afară de mama.

— Tot singur locuiește?

— De-ar fi numai asta! Dar, colac peste pupăză, mai și conduce. Mă aștept oricând să primesc telefon de la poliție să-mi spună că mașina lui s-a făcut praf.

— Poate că ar trebui să aranjezi să i se ridice permisul.

— Ar trebui să aranjez să i se ia mașina. Faptul că nu are carnet n-o să-l oprească să conducă. Dar să știi că ai dreptate. Cât de curând va trebui să-i forțăm mâna.

— Nu poți să-l convingi să se mute aici?

Mă pufnește râsul când îl aud, surprinsă de cât de puține lucruri trebuie să-i fi împărtășit despre relația dintre mine și tatăl meu.

— E amuzant să crezi că după ce mă mut în cel mai îndepărtat colț al țării aș putea să mă trezesc

într-o zi că e vecinul meu. Tata n-ar accepta niciodată să depindă de mine.

Îl simt cum se abține să pună întrebarea evidentă: „De ce nu?”

— Nu e ușor să înveți să ceri ajutor.

— Imposibil chiar – pentru el, cel puțin, îi răspund. Nu cred că m-ar lăsa vreodată să-l îngrijesc, chiar dacă asta înseamnă să se sinucidă pasiv.

— Da, dar cel puțin dacă îi iei permisul de conducere, poate să se sinucidă fără să ucidă un grup de pietoni.

Îi dau o palmă peste mână pentru comentariul făcut, iar el întinde mâna și-mi îndepărtează părul de pe față.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, ai dreptate. Cred că este pentru prima dată în viața lui când se confruntă cu o situație pe care nu o poate rezolva prin logică, dezbătând subiectul sau scriind despre el. De fapt, „a se confrunta” este chiar opusul modului în care abordează problema – el o ignoră.

— Nu există nimeni cu care ar accepta să stea de vorbă? Vreun preot? Tatăl tău e catolic, nu-i așa?

Eu clatin din cap.

— A fost.

— De ce a renunțat la credință?

— Of, e complicat. Ca majoritatea poveștilor de familie.

— Și sora ta?

— Eu sunt doctor, e logic ca eu să fiu cea care să se gândească cum să-l ajute.

— Ca doctor sau ca fiică? întreabă Joe în șoaptă.

— O, cred că e puțin cam târziu să mai pot repara ceva din relația tată-fiică.

Codițele verzi împletite din fire de iarbă se odihnesc în poala mea. Le dau la o parte, să se usuce printre buruieni, și deschid o doză de suc,

dar înghit cu noduri. Aștept ca valul de emoție să se domolească și apoi întreb:

— Dar tu? Plănuiești ceva ieșiri vara asta?

— Vreau să fac câteva curse cu avionul, poate chiar până în California. Lui Katz i s-a pus pata să mergem într-o excursie cu bicicleta, dacă reușește s-o înduplece pe nevastă-sa. Mijește ochii, deranjat de lumina soarelui de amiază. Picături de sudoare îi lucesc pe frunte și pe buza superioară. Ia spune, acum că ai terminat cu depozițiile, e mai ușor? De-acum încolo e mai mult treaba avocaților, nu?

Îmi mușc buza și mă gândesc cât să mint.

— Nu mă aștept la prea multe noutăți până când o să fie fixată data medierii. Ar putea să dureze luni de zile. Nu știu dacă asta înseamnă că mi-e mai ușor sau mai greu.

— Credeam că e vorba numai de o negociere financiară în stadiul ăsta.

Mă uit drept în ochii lui și încerc să-mi imaginez expresia de pe chipul lui dacă i-aș spune ce mă preocupă, îngrijorarea mea legată de funcționarea inimii lui Jolene. Oare o să văd în ochii lui empatie și mirare? Curiozitate academică? Milă? Acuzare? Apoi respir adânc și răspund pe cel mai neutru ton de care sunt capabilă:

— Păi Donnelly a lăsat să se înțeleagă următorul fapt: cu cât vor arunca mai mult responsabilitatea asupra spitalului și a personalului – a mea cu atât va crește suma. Știu că nu vrea să se ajungă la tribunal. Probabil că e sigur că juriul m-ar măcelări, atât pe mine cât și spitalul, date fiind consecințele.

Joe nu spune nimic câteva minute. Parcă nu-i vine să-mi spună că totul va fi bine.

Aud strigăte și mă răsucesc pe burtă să mă uit. În fața noastră, pe câmp, patru sau trei băieței aleargă târând după ei un zmeu din hârtie de ziar, iar sfoara lui se încurcă printre firele de iarbă și vreascuri. Zmeul se poticnește și se înalță în aer,

apoi se rotește și cade la pământ, în praf, în timp ce copiii fac tărăboi, strigă unii la alții să alerge mai repede, să tragă mai tare de zmeu și să dea drumul la sfoară. Joe se sprijină pe coate și-și pune mâna pavăză la ochi ca să vadă ce se întâmplă. Într-o clipă, îl văd ridicându-se și alergând prin iarbă, dând roată copiilor și smulgând zmeul de jos. Se apleacă aproape de pământ și ridică mâinile spre cer, legănându-le în aer. Acum se ridică și o rupe la fugă, cu zmeul pe care îl ține deasupra capului, foșnind în bătaia vântului. Joe e liber, relaxat, fără vârstă, acceptat în mijlocul lor, un copil între copii. Acest lucru îmi aduce aminte de vremea când am fost pe malul Lacului Oregon în octombrie, unde el a profitat de soarele care ieșise puțin din nori și a dat fuga direct în valurile reci ca gheața, ieșind din apă gol, fără slip, vânăt tot și țipând cât îl ținea gura, încât a speriat o familie care se afla în apropiere și care n-au știut cum să se îndrepte mai repede spre mașină.

Mă uit la el cum aleargă, ținând în mână crucea de lemn a zmeului și mergând cu spatele, țipând la un băiat cu pielea ciocolatie să mai dea drumul la sfoară, încă puțin și încă puțin, până când zmeul îi scapă din strânsoare și se arcuiește spre cer. Acum, în acest moment, este limpede pentru mine că amândoi ne-am dorit aceleași lucruri de la viață: o familie, un motiv pentru care să te întorci acasă de la serviciu. De ce n-am putut să facem pasul acesta? Unul din noi, amândoi, ne-am retras pe un teritoriu neutru, unde prinsese rădăcini și se dezvoltase prietenia noastră care este și va fi o prietenie minunată, cu fațete multiple, imuabilă prin maturitatea care o caracterizează.

Joe se întoarce înfierbântat și fericit, inocent și abandonându-se prezentului, uitând de tot.

— Ești ud leoarcă. De ce nu ți-ai pus un tricou?

— Așa am nevoie de mai puțină cremă de plajă.

Se uită la mine zâmbind, apoi se lasă pe spate să privească albastrul infinit.

— Hei, ai idee cât e ceasul? N-ar trebui să plecăm?

— Faci ce faci și revii cu picioarele pe pământ, Marie. Îți place mereu să deții controlul, nu-i așa?

Mă privește cu afecțiune, aprobator, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare. Altfel, remarca ar fi fost usturătoare.

— OK, spune el, o să aflăm cât e ceasul.

Mă rostogolește pe spate, se întoarce și acum stăm cap în cap, în linie, apoi îmi spune să ridic brațele și mă apucă de mână și brațele noastre se ridică în sus, aruncând o umbră îngustă peste iarbă. Suntem un cadran solar în carne și oase.

— Uite, spune el, ce-ți mai trebuie să știi despre timp?

Lăsăm brațele jos și stăm întinși în tăcere, în bătaia soarelui, până când aproape că mă fură somnul. Exact când simt că mă ia somnul, îl aud pe Joe spunând în șoaptă:

— „*Timpul mi-a-ngăduit să fiu verde și tânăr, fără să-mi dea-n dar nemurirea, / Deși m-am tânguit în lanțuri ca marea.*”[31]

15

Pe drumul de întoarcere, arunc o privire în oglinda retrovizoare și văd că m-am ars pe nas și pe obraji. Ajung acasă și-mi verific cutia poștală – care dă pe din afară, ca de obicei. Când deschid ușa de la intrare, sună telefonul și alerg în bucătărie, aruncând brațul de reviste, ziare, facturi și cereri de donații pe blat.

E Lori.

— Bună. Unde ai fost? Te-am sunat toată ziua. Îmi cer scuze că te-am bombardat cu atâtea mesaje. Gordy e plecat din oraș și copiii sunt la club cu Olivia. E prima dată săptămâna asta când am și eu parte de o clipă de liniște. Ce mai faci?

— Mai bine. Tocmai m-am întors de pe Insula San Juan. Am avut parte de o vreme incredibilă în ultimele zile – au fost până la douăzeci și șase de grade. Mă relaxează faptul că pot să răspund și cu altceva decât: „Bine, mersi. Tu?" Și unde zici că a plecat Gordon de data asta?

— În Dubai – încearcă să atragă investitori. Dar pierde prima drumeție a lui Neil organizată de cei de la Cub Scout[4].

— În Dubai? Investesc arabii în mallurile din Texas? N-ai putut să pleci și tu cu el?

Înainte, Lori îl însoțea în deplasări, dar pe măsură ce au apărut cei trei copii, programul lui a devenit o povară cu care ea încearcă să se obișnuiască.

— Până și biletul *lui* de avion înseamnă probabil bani pierduți. Și ar fi trebuit să angajăm pe cineva să-mi țină locul. Că tot veni vorba, ce-ar fi să ne faci o vizită cât mai curând? Copiii cresc repede, Marie. Elsa are forme mai apetisante decât mine, la vârsta asta.

Râd.

— Zău așa!

Când vorbim la telefon, încă mi-o imaginez fata subțirică de acum doi ani.

— Jur. Ai putea să mă mai ții și pe mine la curent cu ce se întâmplă. Sunt tentată să trag cu urechea la ușă într-o noapte.

Simt o strângere de inimă, ca și cum i-aș trăda încrederea.

— E un copil extraordinar – știi asta. Ar trebui să-ți dau un raport mai detaliat?

Aproape că o și văd cum se ridică în picioare.

— Nu! Atunci n-ar mai vorbi cu tine și ar începe să se sfătuiască poate cu prietenele. Oftează și adaugă: Până împlinește Lia cincisprezece ani, o să-i dau eu de cap. Tu te-ai descurcat destul de bine cu mine, după ce s-a îmbolnăvit mama. Apoi se înveselește din nou: Ce-ar fi să vii pe la sfârșitul verii?

— Spune-mi și mie cine vine în Texas vara?

— Ai putea să vii și de aici am pleca la Houston împreună, dacă pot să-l conving pe Gordon să aibă grijă de copii. Am vorbit cu tata ieri. A fost din nou la consult la oftalmolog săptămâna trecută și veștile nu sunt prea bune. Deși a trebuit să-i scot cuvintele cu cleștele. Aș vrea să-l suni și tu. Poate că ție o să-ți dea mai multe informații medicale decât mie.

Deși suntem apropiate, eu și Lori nu ne punem de acord în ceea ce-l privește pe tata, așa cum apa curgătoare se desparte când dă în cale de un bolovan. În loc ca vârsta să tempereze experiențele diferite pe care le-am avut cu el, a făcut să fie și mai greu să vorbim despre ele, cel puțin în cazul meu.

— Ultima dată când l-am întrebat dacă se descurcă singur eu treburile casei, mi-a închis telefonul sub pretextul că s-a întrerupt legătura. Nu știu ce prețuiește mai mult, independența sau vederea.

În timp ce vorbim, sortez corespondența, aruncând în gunoiul deja plin noul număr din

Land's End, cataloagele *Nordstrom,* cupoanele de reduceri Valpak și ofertele de carduri de credit Platinum.

— Trebuie să înceapă să-și facă niște planuri. Ai de gând să aștepți până când n-ar trebui să mai conducă deloc, lucru pe care probabil trebuia să-l facă deja cu luni în urmă?

Se lasă o tăcere grea, în timp ce sora mea îmi pasează mie responsabilitatea pentru viitorul tatălui nostru. Am avut de nenumărate ori discuția asta, dar nu am tras până acum concluziile dureroase.

— Marie, adaugă ea oscilând între tristețe și furie când vede că nu răspund, nu mai pot să o fac pe translatorul între voi doi. Nu mai suntem mici.

— Da, așa e. Nu mai poți să faci asta. La un moment dat s-ar putea să fii nevoită să recunoști că unele lucruri nu pot fi traduse, spun eu, dar regret cuvintele imediat ce le rostesc. Uite ce-i, o să-l sun pe tata pe la sfârșitul săptămânii și o să încerc să-l conving să mă lase să vorbesc cu oftalmologul lui. Și mi-ar plăcea foarte mult să vă văd pe toți, dacă aș putea să plec din oraș vara asta. Dar nu pot să-mi fac niciun plan până nu aflu mai multe despre acordul legal, înțelegi?

— Hai, îți promit că o să dau mai tare aerul condiționat pentru tine. Mă suni după ce vorbești cu tata?

— Lori așteaptă, într-o tăcere prelungită.

— Marie, mai ești acolo?

— Lori, îmi sună pagerul. Trebuie să închid.

Pun receptorul jos și mă las moale, cu picioarele ghemuite sub mine, pe gresia din bucătărie. Țin în mână ultima scrisoare din corespondența de azi, un plic alb și gros. Pe fața sunt scrise numele și titulatura mea, iar pe verso adresa expeditorului – Biroul de Medicină Legală din King County. Mâinile îmi tremură atât de tare încât le împreunez deasupra plicului să se liniștească. Parcă aș ține în poală o creatură mică și speriată, cu inima

bătându-i nebunește. Probabil că în același timp, în cutia poștală de la spital a lui Don Stevenson, se află un plic identic, în biroul lui Donnelly așteaptă un altul, în timp ce alt plic este strecurat în cutia poștală a lui Darryl Feinnes și pus în teanc, alături de celelalte, pe biroul ordonat al lui Caroline Meyers-Yeager. Dacă din conținutul lui reiese faptul că Jolene a murit din cauza complicațiilor ireversibile ale șocului anafilactic – o ipoteză pe care am înaintat-o încă din ziua morții, raportul va fi depus într-un fișier sau într-o cutie de carton plină-ochi, alături de alte mii de pagini care trebuie reexaminate de către avocatul care mijlocește acordul. Nicio schimbare concretă nu va avea loc pentru niciunul dintre ei.

Dar pentru mine se va schimba totul. Indiferent de ce va ieși la iveală în urma autopsiei, totul se va schimba. Fie voi fi ușurată știind că moartea lui Jolene a fost o tragedie ce a avut cauze naturale, fie mă voi trezi într-un coșmar, aflând că vina îmi aparține.

Aș putea să aștept să mă sune Donnelly sau Caroline și să nu trec singură prin asta. Aș putea să beau niște vin ca să atenuez impactul veștii sau să sărbătoresc absolvirea de orice vină. Dar chiar în timp ce mă gândesc cum să amân momentul, îmi strecor degetul arătător sub îndoitura ascuțită a plicului și-l rup.

Raportul are cel puțin zece pagini, treisprezece de fapt, îmi dau seama când îl răsfoiesc și dau de ultima pagină. Prima pagină conține informații cunoscute: data și ora morții, a autopsiei, diagnosticul la internare și tipul de operație la care a fost supusă. Numele și funcția fiecărui participant la operație sunt înșirate ca distribuția unui film. La jumătatea paginii, cu litere îngroșate, este rubrica cu titlul *Diagnosticul anatomo-patologic final.* Sunt aproape recunoscătoare că acesta se află chiar aici, pe prima pagină, căci

acum este prea târziu pentru a mă preface că nu văd răspunsul.

„Coarctație de aortă proximală. Valvă aortică bicuspidă.” Timpul se frânge în mii de particule finite. Stau aici și citesc cuvintele, dar am ieșit din trup, sunt undeva deasupra mea și mă privesc din exterior. Sunt conștientă că mai am la dispoziție doar câteva secunde de stupoare înainte ca totul să se prăbușească.

Arunc o privire și pe restul raportului în care sunt specificate greutatea inimii lui Jolene și congestia descoperită în ventricule, lichidul edematos din alveolele pulmonare, culoarea și textura ficatului, ale rinichilor, intestinelor, splinei, fiecare cuantificate în grame și centimetri. Ovarele ei erau mici și atrofiate, liste menționat faptul că statura ei este mai mică decât prevăd normele corespunzătoare vârstei ei. Se observă o ușoară laxitate .1 cărnii de la ceafă, o coborâre ușoară a liniei capilare posterioare. Ultimele informații din raport explică motivul pentru care raportul autopsiei a sosit cu întârziere: o analiză cromozomială confirmă faptul că multe dintre celulele lui Jolene, deși nu toate, prezentau doar un singur cromozom X. Jolene suferea de Sindromul Turner.

Am stat de multe ori în locuri aglomerate și m-am uitat la gușile femeilor – care sufereau de afecțiuni ale glandei tiroide – care se ridicau și coborau sub gulerele cămășilor la fiecare înghițitură. Am așteptat la coadă la automatele de cafea, în spatele bărbaților, examinând petele închise la culoare de pe piele pentru a identifica contururile neregulate și pestrițe care să indice un melanom. Am studiat diformitățile gâtului de lebădă care indică artrita reumatică, rețelele de vase sparte și sclerele îngălbenite, semne ale bolii de ficat, nodulii cărnoși specifici neurofibromatozei, unghiile plate și pieptul umflat

care indică o boală pulmonară și erupția în fluture caracteristică lupusului.

Mi-e imposibil să privesc chipurile străinilor fără să estimez cât de ușor sau de greu ar fi să li se introducă un tub de ventilație pe trahee. Am uitat cum este să nu observi indiciile discrete care trădează disfuncționalitatea organelor interne și prezența organismelor infecțioase care se multiplică. Diagnosticarea după aspectul fizic este studiul iluziilor optice, arta de a vedea dincolo de aparențe pentru a detecta modificările ce se ascund în umbrele și ridurile peisajului familiar. De când am început Facultatea de Medicină, acum cincisprezece ani, această abilitate de a citi semnele exterioare ale bolii, ca o a doua pereche de ochi, s-a inoculat în mine așa cum ceaiul pătează smalțul dinților sau tutunul colorează degetele fumătorilor. Să citesc raportul autopsiei lui Jolene este ca și cum m-aș plesni peste frunte – așa cum faci când îți dai brusc seama de ceva. Silueta stâlpului de iluminat din fața ta se transformă într-o femeie, iar aceasta într-o bătrână. Indiciile erau prea puține pentru a fi sigură – ar trebui să mă consoleze faptul că toți ceilalți doctori care au avut-o în grijă nu le-au observat nici ei. Dar dacă le-aș fi recunoscut, dacă i-aș fi auscultat inima chiar dacă plângea, dacă aș fi insistat ca Bobbie să-mi dea mai multe detalii, probabil că aș fi pus diagnosticul corect. Probabil că aș fi împiedicat tragedia. Probabil că aș fi schimbat totul.

16

Luni dimineață operăm un pacient de cincizeci și doi de ani, director de școală primară, care a venit la Urgență azi-noapte acuzând crampe abdominale cauzate de o ocluzie intestinală. Când se va trezi din anestezie, chirurgul va trebui să-i spună că are cancer de colon metastazic.

Acest caz dificil ar trebui să mă ajute să mai uit de problemele mele, dar nu am închis un ochi toată noaptea așteptând să se deschidă biroul avocatului meu.

Mindy mă privește ca o pisică care își protejează puii de coioții care le dau târcoale, adulmecând primejdia. Să-i dea Dumnezeu sănătate! Mă întreb însă dacă ar fi la fel de ocrotitoare și dacă ar ști ce a scos la iveală raportul autopsiei. În sfârșit, îmi sună pagerul. Pe ecran pâlpâie numărul lui Donnelly. De îndată ce se ivește o clipă de răgaz în timpul operației, când pacientul meu este purtat pe aripile somnului în siguranță grație unei infuzii de narcotice și gaz anestezic, formez numărul lui Donnelly de la un telefon din spatele aparatului de anestezie.

— Ai citit raportul? întreabă el.

— Bineînțeles.

Se lasă un moment lung de tăcere, de parcă ar aștepta să mai adaug ceva. Probabil că se aude în fundal țiuitul ascuțit și ritmic al monitorului cardiac la care este conectat pacientul și flecăreala personalului din sală. În cele din urmă, își drege glasul și spune:

— Ei bine, asta schimbă lucrurile. Dar să nu te descurajezi prea mult! O să iau legătura cu un cardiolog specializat pe pediatrie ca să discutăm chestiunea legată de malformația cardiacă. Putem să mai atenuăm efectele impactului.

— Să le atenuăm?

Chirurgul îmi cere să înclin masa de operație și las receptorul deoparte ca să o reglez. Când îl pun din nou la ureche, Donnelly deja își începuse replica:

— …expert potrivit poate atenua orice. Sun-o pe Anne și stabiliți o programare la sfârșitul săptămânii. O să ne uităm din nou peste raport și o să discutăm despre cum să-l contracarăm.

— N-am deloc timp liber săptămâna asta. Putem să ne vedem sâmbătă? Mi-e greu să tot ies din sala de operație ca să vin la tine la birou.

În glasul meu se simte încordare. Mă simt ca un copil care se plânge de treburile casnice care i-au fost atribuite sau de temele pe care trebuie să le facă.

— Scoble știe cât de important este. Și nu doar pentru tine. Nu-mi fac alte programări vineri până când nu primesc vești de la tine. Sun-o pe Anne și stabiliți o oră care-ți convine.

Este doar imaginația mea sau Donnelly e nervos pe mine? Mă străduiesc să nu mă pierd cu firea.

— Bine, atunci. Ne vedem vineri.

Sunt gata să închid telefonul, când îl aud adăugând:

— Marie, situația nu se va rezolva prea curând și o să ai parte de mult stres. Suntem aici să te ajutăm, dar te-aș sfătui să te obișnuiești cu faptul că un proces de mediere poate fi la fel de dur ca un proces cu jurați.

Mindy se uită la mine de la măsuța ei din colțul sălii. Îmi pun alte mănuși de latex și plonjez sub cearșafurile sterile ca să aranjez tubul de ventilație și perfuziile, evitându-i privirea. Îmi doresc să fi lucrat într-un birou și să pot să mă scuz brusc că trebuie să merg la toaletă. Îi aud pașii în spatele meu.

— Ți-am mai adus un litru de ser. Perfuzia se golește. Te simți bine?

Mindy știe că de obicei nu vorbesc la telefon în timpul operațiilor. Se întinde peste mine să agațe

punga transparentă de plastic cu ser fiziologic în suportul de deasupra brațului întins al pacientului. Pielea de deasupra cotului îi atârnă ca unei femei (are, deși e încă în formă, este în pragul bătrâneții. Un corp rare nu mai ține pasul cu propriul mecanism de reparație.

— Mersi, Mindy. Dă, te rog, muzica puțin mai încet.

Rimele forțate ale hiturilor de la începuturile anilor optzeci îmi zgârie timpanul.

— Nicio problemă.

Îmi ascund fața aplecându-mă deasupra foii de anestezie de pe masă și încep să completez valorile tensiunii arteriale și pulsul din ultimele minute. Apoi îmi dau seama că am încurcat rubricile cu ora și trebuie să corectez fiecare semn minuscul. Zece minute mai târziu, Joe intră în sală și se apleacă peste umărul meu.

— Bună. Nu vrei să-ți țin locul puțin?

Eu tresar speriată și îmi dau seama cât de distrasă sunt de conversația pe care am avut-o cu Donnelly. Mă înroșesc la față.

— Mindy te-a chemat, nu-i așa? Mersi, Joe, dar nu e nevoie. În schimb, mi-ar prinde bine dacă ai putea să-mi faci o favoare. Trebuie să ajung la Donnelly vineri și am o zi plină. Dacă ai putea să-mi ții locul vreo două-trei ore, ți-aș rămâne datoare. Aș putea să lucrez eu în locul tău marțea viitoare, când ai tu zi plină.

— Stai liniștită, spune el aplecându-se și mai mult peste măsuță ca să nu audă și ceilalți. Uite ce e, nu te pot ajuta cu mare lucru acum. Dar cine știe, poate că într-o zi o să stau eu de vorbă cu avocații și o să poți să te revanșezi atunci.

Sinceritatea lui mă face să simt nevoia să-i spun despre autopsie, despre senzația pe care o am, și anume că în cele din urmă, va trebui să mă apăr singură – căci scopul lui Donnelly I va fi să negocieze o sumă cât mai mică dacă vrea să

rămână; pe statul de plată al spitalului. Dar nu pot decât să-l strâng de mână.

Programez o nouă întâlnire cu Phil Scoble ca să vorbim despre cum să mă organizez astfel încât să-mi rămână timp liber pentru întâlnirile cu avocații. Phil stă pe colțul biroului, cu un picior atârnat peste margine, iar pantalonii uniformei i se ridică lăsând la vedere șosetele negre și pielea întinsă și lucioasă a tibiei. Are în mână un prespapier de cristal pe care-l plimbă dintr-o mână în alta, iar la fiecare a patra sau a cincea tură, obiectul refractează lumina soarelui într-un curcubeu pe pereții albi ai încăperii.

— Ce-ar fi să te gândești mai bine dacă n-ar fi cazul să-ți iei concediu? Am putea să ți-l socotim din cel medical – chiar să angajăm pe cineva temporar să te suplinească. Nu ai scădea în ochii nimănui dacă ai face asta.

— Nu aveți pe cine să angajați. Uite ce mult ți-a luat până s-a ocupat ultimul loc vacant. Îmi iubesc meseria – am nevoie de ea. Poate chiar ar da bine în fața avocatului de medieri dacă aș continua să lucrez. Doar că-mi pare rău că ceilalți colegi trebuie să muncească mai mult când sunt eu plecată.

Phil așază prespapierul pe birou și-și încrucișează mâinile în poală. Își schimbă poziția și soarele cade din spate, așa că nu mai pot să-i deslușesc expresia de pe chip.

— Donnelly spune că nu se așteaptă să ajungă în fața avocatului de mediere decât peste câteva luni. Marie, nu subestima stresul la care poți fi supusă în situația de față. Vreau să iei în considerație toate opțiunile.

— Opțiunile? Și care ar fi astea, să fug în lume sub un nume fals?

Phil nu râde. Nici eu nu sunt sigură că am spus-o în glumă.

— Vrei să-ți aranjez o întâlnire cu un consultant? Cineva din ilara spitalului?

Bineînțeles că nu este prima dată când mi se sugerează să vorbesc cu un consultant. Și eu m-am gândit la asta. Chiar vreau să vorbesc cu cineva despre aspectele teoretice ale decesului lui Jolene. Vreau să discut cu cineva despre Sindromul Turuer și despre malformația cardiacă de care suferea. Vreau să fiu convinsă pe deplin, în mod miraculos, de către un alt medic că, în ciuda malformațiilor ascunse de care suferea pacienta, planul meu de anestezie n-ar fi putut niciodată să-i provoace moartea. ’ă reacția care a avut loc pe masa de operație între anatomia copilei și medicația indusă ar fi fost aceeași indiferent de medii ul anestezist în grija căruia se afla – la Jolene erau probleme, lui la mine. Am nevoie să mi se spună că munca pe care o desfășor șaizeci, șaptezeci de ore pe săptămână, pe care m-am străduit timp de doisprezece ani s-o stăpânesc este demnă de respect. Dar nu doresc nicidecum să sondez granițele estompate care separă viața profesională de alegerile personale sau de trecutul meu.

— Vreau să mă îngrijesc în continuare de pacienți, Phil. Dă-mi șansa asta și hai să vedem cum mă pot achita față de ceilalți colegi pentru orele libere pe care trebuie să mi le iau.

Phil se ridică de pe colțul biroului și se îndreaptă către scaunul de pe partea cealaltă. Când se așază și e cu fața la mine din nou, pot să-i văd toate trăsăturile chipului, ridurile adânci lăsate de zâmbetul profesional și gropițele simetrice lăsate de ochelari de-o parte și de alta a nasului, care reflectă importanța responsabilităților sale. Îmi răspunde pe un ton împăciuitor:

— Atunci ar fi bine să rămâi. Spitalul te va sprijini cum poate.

17

Vineri, Joe îmi ține locul ca să mă pot prezenta la întâlnirea cu Donnelly. În timp ce se uită peste fișa pacientului, Joe afișează o nonșalanță studiată, protejându-mi intimitatea în fața celorlalți chirurgi și tehnicieni care se întreabă de ce plec în miezul zilei. Dar observ un tremur ușor al mâinii.

— A pierdut mult sânge până acum? întreabă el.

— Cinci sute de mililitri. Dar valoarea inițială a hematocritului a fost de patruzeci și trei și pulsul a rămas în jur de șaizeci. I s-a aflat grupa sanguină și a fost testat pentru anticorpi. La nevoie, i se pot administra două unități. Mulțumesc că-mi ții locul, Joe.

— Nicio problemă. Să nu uiți să-mi lași pixul.

Aproape că am ieșit pe ușă când îl aud spunând:

— Marie, să mă anunți cum a mers, da?

Vestiarul de femei este gol între schimburile de tură la opt ore. Pun uniforma într-un coș cu rufe de spălat plin și mă îmbrac cu un costum de pânză și cu pantofi cu tocuri.

Biroul lui Donnelly este la doar șapte străzi mai jos de First Lutheran. Piața unde se află clădirea este plină de colegi de serviciu care au ieșit să ia prânzul, discutând unii cu alții. Se pare că doar eu intru, în timp ce toți ceilalți ies din clădire. Iau liftul până la etajul douăzeci și doi și pășesc în recepția mochetată unde domnește o tăcere solemnă. Fiecare dintre cei optsprezece asociați ai firmei are numele scris cu litere de inox, reliefate, pe un perete cu lambriuri din lemn de cireș. Recepționera mă întreabă dacă doresc cafea, ceai sau apă minerală și apoi se așterne tăcerea. Parcă am fi două enoriașe la biserică. Chipul ei mi se pare vag familiar și mă întreb dacă nu cumva mi-a fost pacientă. Deschid un număr din *Național Geographic* și mă afund în lectura unui articol

despre o navetă spațială, dar renunț după ce citesc primul paragraf de trei ori fără să rețin nimic. Fotografia de pe copertă prezintă planeta Pământ învăluită de nori, plutind într-un univers întunecat. Oare ce fărâmă . Unt eu pe globul imens care se rotește? Ce clipă din viața mea a scurs odată cu obiectivul aparatului de fotografiat care s-a închis? Clipa morții lui Jolene?

În sfârșit, la un semnal discret, pe care nu l-am sesizat, recepționera se ridică și străbatem amândouă coridorul care duce la biroul lui Donnelly. Aud fornăitul unui purificator de aer, ca o pisică torcând. Pereții sunt plini cu cărți de specialitate îmbrăcate în coperte de piele atât de lipite unele de altele și perfect aliniate, încât ar putea ascunde o intrare secretă, poate o încăpere de unde alți avocați și experți pot urmări conversația noastră.

— Marie, îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vii. Pot să te servesc cu ceva de băut? Arăți bine.

N-am mai mâncat și n-am mai dormit bine de zile întregi și și iu că părul nu-mi stă bine. E turtit și moale. L-am avut prins în bonetă toată dimineața.

Însă vocea lui are o rezonanță liniștitoare care îmi amintește de cuvântarea vehementă a unui predicator baptist din Sud.

— Nu, mulțumesc.

Privesc în jur și observ pentru prima dată că nu există niciun obiect care să ofere indicii despre viața personală a lui John 11. Donnelly, cu excepția diplomelor înrămate Ivy League și a operelor de artă originale. Nu există poze cu soția sau copiii, nici trofee de golf sau genți cu echipament de sport, sau poze cu el dând mâna cu primarul sau cu personalități din lumea sportivă. Este ca și cum s-ar fi născut și ar fi crescut în Facultatea de Drept, unde a învățat să nu lezeze prețioasa intimitate. El se uită la mine, așteptând să

las politețurile deoparte și să trec la subiect. Îl întreb:

— Ai reușit să vorbești cu medicul cardiolog specializat în pediatrie?

— Da, am discutat chiar pe îndelete. O să depună mărturie în favoarea noastră.

Simt că mi se usucă gura. Îmi vine să-mi cer scuze că nu am diagnosticat malformația, ca și cum m-aș afla în fața unei comisii de examinatori care este pe punctul de a mă pica.

— John, de când am citit raportul, n-am mai făcut altceva decât să studiez despre Sindromul Turner și coarctație – malformația cardiacă de care suferea Jolene. Mă simt îngrozitor pentru faptul că nu am diagnosticat-o. Este cumplit că niciun doctor care a tratat-o nu a pus diagnosticul. Dar nu sunt sigură că dacă aș fi știut de ce suferea copilul, aș fi schimbat planul de anestezie. Acest lucru ar fi făcut doar ca anestezia să prezinte mai multe riscuri pentru ea și aș fi cerut un consult cardiologie și o ecografie de cord. Da, recunosc asta. Dar e posibil ca în rest să nu fi schimbat nimic. Aștept să-l văd încuviințând, încruntându-se sau rânjind cu un aer de superioritate – un indiciu care să-mi arate reacția lui. Înțelegi ce spun? Nu cred că Feinnes poate să dovedească totuși că, în ultimă instanță, acest lucru ar fi schimbat rezultatul final.

Donnelly se apleacă peste birou și deschide un dosar.

— Și cardiologul de pediatrie e de aceeași părere. Dar adevărata problemă este că, acum, reclamantul, Darryl Feinnes, are ceva concret de care să te acuze.

— Stai așa. Dacă un expert poate să depună mărturie că am făcut alegerile corecte, chiar și fără să știu despre afecțiunea cardiacă, cum e posibil să fiu mai pasibilă de pedeapsă decât eram înainte de rezultatul autopsiei?

— Intră la „nerespectarea îndatoririlor de serviciu” și „cauză proximală”. Rezultatul autopsiei îi dă lui Feinnes un caz mult mai solid, acuzându-te că nu te-ai conformat normelor standard de acordare a îngrijirilor medicale prin faptul că nu ai diagnosticat afecțiunea cardiacă a copilului și că o astfel de încălcare a îndatoririlor de serviciu s-a soldat cu moartea pacientei.

Donnelly se uită la mine în timp ce încerc să procesez informațiile primite.

— Din păcate, malpraxisul în domeniul medical nu ține doar de ceea ce este neapărat corect sau greșit. Mai ține și de cât reușești să convingi juriul.

— Dar în cazul nostru nu e niciun juriu.

— Deocamdată. Și sperăm că nici nu va fi. Dar și un avocat de mediere poate fi influențat în aceeași măsură. E un joc de noroc. Totul se reduce la cine deține cele mai bune cărți, iar rezultatele autopsiei i-au oferit lui Feinnes o chintă roială.

Absurditatea și adevărul spuselor lui mă fac aproape să izbucnesc în plâns. Se târguiesc cu toții, de parcă o sumă de bani, oricât de mare ar fi, ar putea să-i refacă viața lui Bobbie sau pe a mea. Ce-ar face oare avocații dacă m-aș duce direct la Bobbie și aș implora-o să se așeze lângă mine, dacă mi-ar suporta prezența și am stabili împreună o sumă de bani care, cel puțin, îi va da o șansă în viață?

Donnelly continuă:

— Bineînțeles că și expertul din partea acuzării a depus mărturie. Vrei s-o vezi?

— Ce să văd?

— Înregistrarea video a depoziției. Ca să-ți faci o idee despre contraargumentele cu care trebuie să venim.

Își potrivește cravata care slăbise din strânsoarea acului de aur. Tabloul de pe peretele din spatele biroului se ridică și lasă la vedere un monitor cu ecran plat – probabil că a apăsat pe vreun buton fără ca eu să bag de seamă. Înregistrarea începe să

ruleze. La început camera filmează mâinile împreunate pe care un bărbat și le ține în poală, apoi trece brusc la chipul lui, obiectivul apropiindu-se și îndepărtându-se până când imaginea devine clară.

— E un anestezist pediatru de pe Coasta de Est, spune Donnelly. Are dublă specializare. Acum își câștigă existența călătorind prin țară și depunând mărturie în astfel de cazuri. Îi costă o avere, dar are un palmares uimitor.

Martorul începe să vorbească, răspunzând prompt la întrebările lui Feinnes cu o voce sigură care nu lasă loc la ambiguități sau interpretări. Recreează scenariul folosindu-se de înregistrarea din sala de operație, foaia de anestezie completată de mine, însemnările farmacistului și estimările asupra orei făcute de cei care au dat năvală în sală, unul după altul, când a fost anunțat codul – care acum erau toți stăpâni pe ei după tumultul din aceea zi.

— Nu văd nicio documentație care să ateste faptul că doamna doctor Heaton a diagnosticat afecțiunile cardiace preexistente ale acestui copil – ceea ce constituie o scăpare datorată neglijenței în serviciu, în ceea ce privește responsabilitățile medicului față de pacient. Este limpede că doamna doctor Heaton nu a diagnosticat edemul pulmonar incipient și prăbușirea iminentă a aparatului cardiovascular. Dacă ar fi reacționat cu destulă promptitudine, cu mai multă precizie și fiind mai familiarizată cu urgențele pediatrice, Jolene Jansen ar fi aproape cu siguranță în viață astăzi. Doamna doctor Heaton nu a mai urmat cursuri de perfecționare în urgențele pediatrice. Deși nu este obligatoriu, acest curs de instruire ușor de urmat ar fi putut să-i salveze viața acestui copil.

Bărbatul din imagine se simte în largul lui încercând să convingă avocații, așa cum credeam și eu odată că mă simt în fața unei anestezii dificile. După o oră în care mi se aduc acuzații atât

de ferme, am pierdut orice măsură rațională a competenței sau a neglijenței mele. Nici nu pot să mă imaginez în fața unui juriu sau a unui judecător aducându-mi-se asemenea acuzații. După ce înregistrarea se termină, mă așez fără să spun nimic, i răgând de un fir scos de la bluză până când tivul începe să se destrame. Soarele de după-amiază care coboară pe boltă încălzește prea mult încăperea. Donnelly se freacă pe față, apoi ia un stilou și începe să se joace cu el, lovind cu capetele acestuia în biroul lustruit. Zgomotul este ritmic, ca al unui secundar.

— Acum vezi prea bine de ce a făcut carieră din asta.

— Normal. Face bani înfundându-i pe alții.

Îndoi la loc tivul, căci nu vreau să mă uit în ochii lui până nu-mi vin în fire.

După o pauză, Donnelly îmi răspunde cu o umbră vagă de empatie în glas, pe care o detectez pentru prima dată pe ziua de azi:

— Uite cum stă treaba, Marie. Îmi dau seama cât de virulentă ți se pare depoziția și n-o să subestimez gravitatea situației – Feinnes va avea grijă să provoace cât mai multă suferință, atât ție, cât și spitalului. Până la acest incident, dosarul tău e curat. Asistentele și Stevenson au spus că te-ai comportat bine atunci. Și bineînțeles că și expertul nostru va depune mărturie. Însă e vorba de moartea unui copil, care implică o greutate emoțională foarte mare. Ne luptăm să ținem în frâu emoțiile, să nu se dezlănțuie.

După ce trag adânc aer în piept, îl privesc în ochi.

— Mama lui Jolene a văzut raportul autopsiei și depoziția?

— Da, a fost prezentă la depoziție.

Îmi acopăr ochii cu mâinile, cu un gest involuntar, de parcă aș putea să șterg imaginea lui Bobbie aflând că fiica ei a murit din cauza unei greșeli făcute de mine.

Nu mă simt în stare să fac față posibilității de a mă întâlni cu cineva în parcare, de a fi nevoită să răspund întrebării vesele „Cum a fost ziua de azi?”, așa că parcurg pe jos cele zece străzi care mă despart de casă. Mâine-dimineață o să iau un taxi până la spital. Străzile șerpuiesc pe lângă galerii și librării unde muzicieni și artiști tineri stau pe același trotuar cu bărbați nebărbieriți, ai căror câini corciți poartă pancarte pe după gât prin care cerșesc mărunțiș sau de lucru, până jos la diguri, acolo unde orașul se întâlnește cu marea. Cerul care se întunecă lasă la vedere Muntele Rainier chiar deasupra liniei orizontului și pare o cupă de înghețată care se topește suspendată în smogul orașului.

De la ferestrele dinspre vest ale apartamentului meu, Golful Elliott oglindește pentru ultima oară înainte de lăsarea serii albastrul cerului și lumea de afară este mai vizibilă decât interiorul. Nu aprind lumina. Vreau să privesc linia sticloasă dintre cer și apă în care se oglindește acesta, întunecându-se și făcându-se nevăzut. Mâine e sâmbătă și nu trebuie să mă duc la serviciu. Nu am nicio responsabilitate de familie care să-mi ceară timp sau bani. Pot să stau acasă și să dorm cât de târziu vreau, să stau îmbrăcată în pijamale în camera de zi până când soarele se ridică deasupra munților, apoi să o iau în jos pe First Avenue spre librăria mea preferată să beau cafeaua de dimineață și să citesc ziarul *Times,* sau să hoinăresc prin magazinele de antichități din Occidental Square – să cumpăr fotogravura Curtis pe care am pus ochii demult. Pot să mă sui la volanul mașinii mele aproape noi pe care am achitat-o deja și să merg până la Insula Whidbey sau în Port Townsend și să alerg pe mal, apoi să caut o pensiune unde să mi se facă un masaj și să comand în cameră stridii proaspete și tiramisu, pe care să le mănânc citind unul dintre romanele din teancul de la capătul patului pe care n-am apucat să le termin. Am

muncit și am învățat destul de mult și din greu ca să-mi permit luxul de a alege dintr-o paletă largă de case, concedii și specialități culinare. Mi-am ales cariera condimentată cu provocări intelectuale, prestigiu și posibilitatea de a-i ajuta pe cei bolnavi, și care este avantajos garnisită cu un salariu substanțial. Mi-am ales prieteni selecți cărora le-am permis să-mi pătrundă în intimitate și am acoperit spațiile goale cu diplome înrămate și o grămadă de lucruri care pot fi cumpărate cu bani. Dacă pierd la procesul de mediere și se ajunge la un proces cu juriu, aș putea pierde tot. Și dacă aș fi deposedată de toți banii și toate bunurile mele, cu ce-aș mai rămâne?

18

E patru iulie. Prietenii mei aruncă pocnitori și beau mojito la casa de pe faleză a unui coleg, pe Insula Mecer, unde docurile pătrund în Lacul Washington, ca niște note de subsol de sute de mii de dolari ale unor conace de milioane de dolari. Eu sunt de gardă la spital.

Ziua s-a consumat cu o mulțime de laparoscopii de urgență, anestezii epidurale pentru naștere și cezariene, până seara târziu când am prins un moment de liniște și m-am întors în camera de gardă, încercând să dorm înainte să înceapă să curgă urgențele specifice zilelor de sărbătoare. Nici nu apuc bine să mă ghemuiesc ca o pisică pe cuvertura aspră de bumbac, că-mi și sună pagerul; pe ecranul luminos pâlpâie numărul din șapte cifre al unui birou din spital. Cel mai probabil al unui chirurg care mă anunță de un caz nou-venit. Simt cum mă părăsește vlaga pe măsură ce se lasă noaptea și trebuie să-mi amintesc că eu am cerut această tură suplimentară.

— Bună, ți-am păstrat cel mai bun loc de unde se văd artificiile. Ne întâlnim la etajul paisprezece.

— Joe, nebun mai ești! Ce faci aici? Tu nu te mai saturi de locul ăsta niciodată? Și nici nu există etajul paisprezece. De unde suni?

Mă înviorez când îi aud vocea după o zi de lucru care pare că nu se mai termină.

— Ba există. Doar că trebuie să știi unde să-l cauți – ca de altfel toate perspectivele mai palpitante ale vieții.

Sigur se referă la acoperiș. Ultimul etaj unde se află pacienți, clinica, este unsprezece, iar deasupra este un labirint de magazii – un fel de podul bunicii ticsit cu scaune cu rotile, aparate de ventilat, dispozitive de tracțiune și corsete pentru toate felurile de fracturi și alte probleme. O groapă

de gunoi medicală. Într-un spital nu există etajul treisprezece.

— Pe ce scări să urc?

— Depinde dacă vrei să vezi răsăritul sau apusul.

— O să urc prin aripa de sud. Așa o să putem opta pentru ambele.

Casa scărilor este izolată și se ridică paralel cu secțiile aglomerate unde sunt pacienți, iar pereții groși de beton sunt reci și umezi. Împing bara argintie a ușii metalice de ieșire în caz de incendiu care izolează scările întunecate de acoperișul clădirii. Lumina amurgului care mă învăluie mă ia prin surprindere, căci sunt obișnuită cu luminile albe și suprafețele aspre din sălile de operații. Joe e scăldat într-o lumină aurie – care îi face părul roșcat și puful des de pe brațe să arunce scântei, iar barba pe jumătate rasă să pară un nimb auriu sub maxilar.

Stă întins pe spate, sprijinindu-se pe coate de zidul de ciment de pe acoperiș. Se uită fix la ușă în timp ce-mi fac intrarea, rânjind ca un adolescent care se ține de farse. Câți ani să aibă Joe? Patruzeci și doi sau paisprezece? Cum să nu mă facă să vreau să mă prefac că bucuria clipei prezente nu are consecințe? Pe asfaltul fierbinte al acoperișului, printre chiștoace și ambalaje de gumă de mestecat, tronează o prăjitură de ciocolată. Îmi dau seama imediat că este un tort mic de la Fran, una dintre puținele delicatese din Seattle care, garantat, va face să-mi vină și blugii mai largi. Un singur artificiu mai sfârâie pe tort, împrăștiind fum cu miros de sulf.

— Îmi cer scuze. Înghețata se topea, așa că a trebuit s-o mănânc.

— Dacă tot simți nevoia să fii la spital de patru iulie, de ce nu-mi faci tura? Aș fi putut să mă duc la plajă și să-ți spun că vremea a fost îngrozitoare, sau că m-am ars la soare, sau ceva de genul ăsta.

— Am făcut-o deja weekendul ăsta. Pe urmă, am vrut să privesc artificiile și m-am gândit că se văd cel mai bine de pe Podul Aurora, dar e posibil să mă cuprindă brusc depresia și să-mi vină să sar de pe pod. Așa că am venit aici.

Când ridic tortul negru și lucios, în aerul de vară se împrăștie o aromă tentantă. În locul în care a fost artificiul, s-a format o băltoacă mică și neagră în mijlocul glazurii de ciocolată. Joe dă cu degetul mic pe marginea tortului, lăsând în urmă un șănțuleț de ciocolată, apoi îl bagă în gură. Totul se profilează în lumina soarelui orizontal, creând un peisaj magnific. Acoperișul e gol, în ciuda panoramei atotcuprinzătoare oferite de munții și de marea care înconjoară orașul.

— Scoble ar trebuie să mute camera de gardă a anesteziștilor aici și să facă pereți de sticlă. Atunci toată lumea s-ar îngrămădi să lucreze în weekenduri, zic eu.

— Dacă te apleci după jgheaburile de la marginea acoperișului, poți să vezi Lacul Union, spune Joe și mă apucă de mână, trăgându-mă spre capătul estic al clădirii.

Se lasă înserarea și peisajul devine de un albastru nedefinit, aproape negru, culoarea de tranziție. Joe are dreptate. Dacă mă aplec pe după turnul de aparate de aer condiționat, pot să văd suprafața scânteietoare a lacului, ciorchinii de lumini de pe ambarcațiunile unde se dau petreceri și care se leagănă în bătaia vântului, așteptând prima pocnitură și primul șuierat de artificii care să se profileze în întunericul nopții ca niște păuni de foc.

— În seara asta se fac patru ani de când te-am cunoscut. Uite, chiar acolo. Îți mai aduci aminte? De-abia mă mutasem aici – aveam un U-Haul imens parcat în fața blocului. A doua zi începeam serviciul și trebuia să particip la petrecerea de bun venit.

Da, îmi amintesc. O să-mi aduc mereu aminte de noaptea aceea. Departamentul nostru închiriase o barcă pe Lacul Union, ancorată chiar în fața șlepului cu artificii și a parcului Gas Works. A fost o seară în care am văzut cu toții poate prea mult din laturile ascunse ale celorlalți, căci băutura curgea la discreție și afară era destul de cald pentru a justifica ținutele sumare cu care ne-am afișat. Toată tensiunea din sala de operație părea că se destindea la căldură. Joe a fost un pretext rezonabil pentru. T organiza o petrecere. La apusul soarelui, îmi aduc aminte că eram îngrămădită într-o cabină izolată sub un hublou prin care se vedea cerul înnorat. Apoi Joe s-a așezat lângă mine și mi-a dat o bere. A pus o farfurie de creveți Jumbo pe pat de gheață pe măsuța din fața noastră. Abia începuseră artificiile. S-a prezentat, fără să mai adauge ceva. Aveam senzația că era cea mai sinceră conversație de pe barcă.

Acum e aproape întuneric. În jurul nostru, vârfurile dealurilor se luminează când și când în explozii mici și colorate, iar la vest, feriboturile cu ferestrele puternic luminate plutesc pe apa golfului ca niște torturi aniversare. Nivelul de umiditate și căldură din aer se află în echilibru perfect, iar pielea mea devine o componentă fluidă a atmosferei. Ochii încep să mă usture și luminile orașului se estompează ca niște stele care se topesc.

Joe se uită la mine, simțindu-mi schimbarea de dispoziție. Nu spune nimic, nu face nicio remarcă frivolă pe care eu aș fi putut să i-o întorc cu nonșalanță. În schimb, îmi pune mâna pe umăr și mă strânge ușor.

Întorc capul în cealaltă direcție și văd siluetele estompate ale Munților Olympic care acum par un decupaj bidimensional.

— Am bănuit eu că nu cutreierai întâmplător prin jurul spitalului cu o prăjitură de ciocolată de la Fran pe bancheta din față a mașinii.

— E tort, nu prăjitură. E mai scump cu cinci dolari.

— Mă rog, ce-o fi.

Joe se apleacă pe spate, uitându-se la cele câteva rachete care străfulgeră cerul anunțând deschiderea spectacolului.

— E frumos peisajul, nu-i așa? spune el, lăsându-mi o clipă ca să-mi vin în fire.

— Și atunci de ce mă face să simt atâta tristețe faptul că *i* trăiesc cu atâta intensitate pentru o clipă? îi spun râzând strâmb; de absurditatea întrebării.

Joe se uită fix în zarea întunecată. Răspunde atât de încet, j încât de-abia îl aud.

— Pentru că nu privești cu adevărat în jur decât atunci când e aproape pe sfârșite.

Sub noi, orașul începe să fiarbă în așteptarea artificiilor. Joe se uită la mine.

— Marie, trebuie să dai uitării. Nu trebuie să te mai învinovățești pentru incidentul copilului aceluia. Porți povara asta; de una singură de săptămâni întregi.

Îmi cuprind fața în mâini și tristețea îmi izvorăște din ochi.

— Să dau uitării? Cum să fac asta? Numai la asta mă gândesc 1 în clipele de răgaz. Retrăiesc fiecare pas, fiecare țiuit al monitorului, fiecare narcotic pe care l-am administrat. De fiecare dată când mă prezint în fața unui pacient văd chipul acelei femei, al mamei fetiței. Nu e vorba doar despre copil. Moartea poate să fie o binecuvântare dacă asta înseamnă că nu ești nevoit să te confrunți cu o astfel de durere. Să-ți pierzi copilul? Nu înțeleg cum reușește ea să…

Joe mă întrerupe.

— Ascultă și tu ce spui. Hai să fim realiști! Ce viitor o aștepta pe fata asta? Nu încerc să fiu dur – sunt sigur că a fost o lovitură j imensă pentru mama ei dar detașează-te puțin. Ce ai fi putut să faci în plus față de ce ai făcut?

— Tu nu știi…

Mă opresc, ștergându-mi lacrimile cu dosul palmei și ferindu-mi privirea. Trebuie să-mi mușc buza ca să nu izbucnesc și să-i spun despre rezultatele autopsiei. Acum înțeleg de ce infractorii simt nevoia imperioasă de a-și mărturisi mârșăviile.

— Ce? Ce să știu?

Clatin din cap, apoi răspund în șoaptă, răgușit:

— La depoziții o văd pe mama fetei. Pare și mai pierdută decât mine. A fost nevoită să asiste la depoziția expertului adus de Feinnes, care a lăsat să se înțeleagă că fiica ei a murit de mâna mea, din cauza incompetenței mele. Îți imaginezi cum e să încerci să afli adevărul când nu înțelegi nici jumătate din termenii medicali? Dumnezeule, procesul ăsta de-a dreptul macabru începe să devină pervers.

— Sunt sigur că la asta contribuie și avocații femeii.

Mă uit în zare la vaporașele de petrecere care sclipesc pe lac. O briză ușoară răcorește atmosfera și încep să tremur.

— Avocatul meu m-ar strânge de gât dac-ar știi că am vorbit cu tine despre asta.

— Ducă-se la naiba cu toții!

Îi răspund pe un ton monoton, sfidător.

— Că bine zici! La naiba cu ei! Dar știi ce e de-a dreptul jalnic? Aproape că sunt de partea lui Bobbie Jansen, cel puțin ea să se aleagă cu destui bani cât să înceapă o viață nouă.

Acum Joe vine în fața mea și mă apucă ferm de umeri. Îi simt buricele degetelor cum îmi apasă pe clavicule.

— Marie, anestezia e o manevră care nu prezintă niciodată siguranță totală. E la fel ca atunci când zbori cu avionul, conduci mașina sau iei sirop de tuse fără rețetă. Ce s-a întâmplat cu Jolene – și probabil că nu o să-ți dai seama niciodată ce anume – avea să se întâmple

indiferent de medicul în grija căruia ar fi fost. Oricare ar fi rezultatul acordului legal, ea e moartă și nu din cauza ta. Cea mai grea luptă pe care o dai acum este cu tine însăți, să te ierți. Doamne, spune el exasperat, din câte știm cu toții, fetița avea să moară în clipa aia, indiferent dacă era sau nu operată. Dacă trebuie să găsești un vinovat, pune totul în cârca lui Brad. El avea șansa să schimbe ceva dacă ar fi considerat că tu greșiseși cu ceva.

— Brad a tras deja destul.

— Aici vreau să ajung. Și tu ai pătimit destul. Să nu devii următoarea victimă în toată tragedia asta! Să nu lași să se ajungă aici!

Îi dau mâinile la o parte și strig:

— Ai fost vreodată răspunzător de moartea unui copil? Desigur, ai pierdut pacienți cardiaci de optzeci de ani, dar ai pierdut vreun copil? Când a murit, eu răspundeam de ea. Eu eram de gardă.

Mă dau câțiva pași în spate și continui cu un glas mai potolit:

— Gândește-te! Era singurul copil al unei femei care își pierduse deja soțul. Oare la ce se gândește în fiecare seară când se întoarce acasă și vede dormitorul gol? În sala de operații nu s-a pierdut doar o singură viață.

Atunci, cerul dinspre nord începe să se despice într-un curcubeu de focuri colorate de la rachetele trase de pe șlepul din mijlocul Lacului Union. Ne uităm la artificii în tăcere, până îl trag de mânecă pe Joe.

— Hai! Te conduc până în hol. Am câteva paciente la sala de nașteri.

19

Mă gândesc la Bobbie Jansen în fiecare zi. Îmi imaginez casa ei, camerele goale și mesele pe care le ia în tăcere. Văd în fața ochilor oglinda măsuței de toaletă plină cu fotografii înghesuite sub o ramă de lemn cojită – poze cu Jolene când era bebeluș și ține un ursuleț în brațe, apoi când a mai crescut și zâmbește știrb, fermecată de aparatul de fotografiat, apoi Jolene bălăcindu-se într-o piscină de plastic, o fetiță de opt ani care suflă în lumânările ultimului ei tort.

Asta ar fi trebuit să-i spun lui Joe înainte să plece. Am petrecut restul nopții rescriind conversația noastră, mustrându-mă pentru lucrurile pe care nu le-am spus și regretându-le pe cele rostite.

Will vine la 7.30 să mă înlocuiască.

— Salut, ai avut o noapte grea, nu? întreabă el.

Privirea lui îngrijorată spune însă mai mult; probabil că recunoaște la mine o tensiune mai mare decât cea pe care ar putea să o producă o gardă de noapte dificilă.

— Moarte provocată prin apelare continuă pe pager, știi și tu. Cearșafurile sunt curate. Nici măcar n-am dat la o parte cuvertura de pe pat.

W111 rânjește, fără să mă ia în seamă. Îi întorc spatele și încep să îndes peria de păr și șosetele într-o geantă de umăr.

— Mai sunt trei anestezii epidurale, o NVDC[5], dar pacienta e aproape dilatată la maximum și rezultatele monitorizării arată bine. Am mai primit câteva telefoane în legătură cu niște cazuri noi de chirurgie generală și ar trebui să reușim să le strecurăm spre sfârșitul zilei. Sunt două săli mai puțin aglomerate.

— Nu vrei să bem o cafea înainte să pleci?

— Mersi, dar cred că o să încerc să dorm puțin ca să pot merge la jogging mai târziu. Se pare că o

să fie vreme frumoasă azi.

Raza de soare care pătrunde prin ferestruica îngustă aflată sus, aproape de tavan, face să scânteieze râul de fire de praf care curge între noi doi. Suntem la ora când în camera de gardă pătrunde pentru scurt timp lumina naturală, înainte ca soarele să treacă dincolo de aripile clinicilor și a laboratoarelor care au fost ulterior alipite clădirii inițiale. Probabil că așa este și în închisori: o rază de soare în fiecare zi, pe care deținuții o urmează în traiectoria ei pe podea, ca niște heliotropi înfipți în beton.

— Foarte bine, bravo! Will stă în pragul ușii și trebuie să-l împing ușor ca să ies.

— Serviciu ușor! Ne vedem mâine!

Rigolele de pe marginea trotuarului sunt pline de petarde folosite și steaguri americane de plastic prinse de bețișoare de lemn; o sticlă de bere goală zornăie purtată de vânt ca un ultim petrecăreț beat. Intru în casă și încui ușa în urmă, ca și cum aș bănui că mă urmărește cineva.

Am două mesaje pe robot. Amândouă sunt de la Lori și amândouă sunt despre tata. A dat foc la un teanc de cărți în șemineu și s-a declanșat alarma de incendiu – un vecin a sunat-o să-i spună că pompierii aproape că i-au dărâmat ușa până să răspundă. Garry a sunat să mă întrebe când poate să-și reprogrameze vizita, întrebându-se dacă nu cumva am o relație nouă, fapt care ar explica de ce nu reușește să dea de mine în ultimul timp.

Al treilea mesaj e de la Donnelly, un mesaj scurt și alert.

— Sună-mă cât de repede poți. Spune-i lui Anne să-ți facă legătura direct.

Inima începe să-mi bată nebunește. Anne nu-mi face niciodată legătura direct. Mereu trebuie să aștept să mă sune el înapoi. De fapt, simțeam o oarecare ușurare știind că acest caz, cazul meu, se situa undeva destul de jos pe scara ierarhică a

cazurilor care prezintă o amenințare, ca să mă pună să aștept. Acum ceva s-a schimbat.

Este de-abia 7.45 dimineața. Nu găsesc pe nimeni la birou mai devreme de 8.30. Îmi mai rămân patruzeci și cinci de minute în care să creez scenarii de crucificare profesională. Răstorn boabele de cafea în râșniță, dar vărs o mare parte din ele pe jos. Lini simt mâinile amorțite. Mi-aș dori ca timpul să fie un corp solid pe care să-l înșfac și să-l azvârl înainte. Umplu cada cu apă fierbinte și mă scufund până la nas, ca sub o pătură. Linia limpede a apei îmi împarte fața în două – separând fierbinte de rece, apa de aburi, respirația de înec. Ceasul de-abia se mișcă.

La 8.30 formez numărul de la biroul lui Donnelly. Sun de mai multe ori, la interval de câteva minute, până când, în sfârșit, îmi răspunde recepționera, cu o voce la fel de studiată ca un robot telefonic.

— Aș putea vorbi cu domnul Donnelly, vă rog?

— Îmi puteți spune cine îl caută?

— Doctor Marie Heaton la telefon. Mi-a lăsat vorbă să-l sun.

Acum este momentul când ar trebui s-o aud pe Anne spunându-mi că Donnelly e într-o ședință și că o să mă caute el. Dar vocea ei e aproape mieroasă.

— Doamnă doctor Heaton, vă mulțumesc că ați sunat. Vă fac legătura imediat.

— Marie, ce mai faci? mă întâmpină Donnelly și vocea lui mi se pare prea amabilă. Mă bucur că mi-ai răspuns așa de repede – am crezut că ai plecat din oraș de patru iulie. Uite, au apărut niște probleme pe care trebuie să le discutăm. Poți să treci azi pe la mine?

Deci orice ar fi, n-are de gând să-mi spună la telefon. Îmi dreg glasul.

— Sigur, John. Sunt liberă azi. La ce oră vrei să ne vedem?

— Am toată dimineața liberă. Îți convine ora zece?

Anne apare în prag la câteva minute de la sosirea mea.

— Bună dimineața, doamnă doctor Heaton. Domnul Donnelly vă așteaptă. Abia ce am făcut cafea, dacă doriți.

— Nu, mulțumesc, Anne.

— Niște Perrier, atunci?

— Nu, mersi.

Oare a mai fost vreodată așa de atentă cu mine? Nu-mi mai amintesc.

Norii care acoperă cerul dimineții și care se văd prin fereastra biroului împănează arcul montan și insulele; de la această înălțime, pământul este o sferă care de-abia se distinge. Donnelly dă mâna cu mine și-mi face semn spre unul din cele două fotolii cu rezemători laterale. Pe celălalt stă Caroline Meyers-Yeager. Când mă vede, aceasta se ridică și așteaptă să iau loc.

— Bună dimineața, doamnă doctor Heaton, spune ea. Domnul Donnelly a considerat că ar fi cel mai bine pentru amândouă să ne întâlnim în această dimineață.

Mă privește lung și surprind în privirea ei un licăr de compătimire.

Simt că-mi ard obrajii când mă așez pe fotoliu. Mă cuprinde teama și genunchii mi se înmoaie.

John și Caroline se uită unul la celălalt, dar nu pot să deslușesc nimic în schimbul lor de priviri. John deschide discuția.

— Apreciem faptul că ai venit așa de repede. Știu că ai un program încărcat. Se oprește, așteptând să-i răspund la rândul meu cu vreo politețe, dar nu pot nici măcar să zâmbesc. Ei bine, continuă el și tușește ușor, mijind ochii. Să trec direct la subiect. Au apărut niște probleme, fapt pentru care trebuie să schimbăm tactica. O să mărim echipa. Ideea e că vom avea o poziție mai

bine consolidată dacă separăm procesul tău de cel al spitalului în acest punct.

Mă uit la Caroline și încerc să-i descifrez expresia de pe chip.

— Are legătură cu rezultatele autopsiei? întreb eu.

Caroline intervine în conversație, iar vocea ei calmă nu pare a fi tulburată, ba chiar e puțin distantă. Aproape că se pierde în fotoliul enorm. E îmbrăcată cu un costum de mătase lucios, de culoarea piersicii. Din unghiul din care o privesc observ, când vorbește, că mușchii feței îi rămân rigizi, probabil ca rezultat al unei operații de lifting.

— Când acest proces de malpraxis a fost intentat inițial atât împotriva spitalului, cât și a dumneavoastră, o angajată a instituției, era logic să vă apărăm unitar. Această decizie s-a luat când părea că negocierea financiară cu doamna Jansen și avocații dumneaei va fi destul de simplă. Ca să vă răspund la întrebare, da. Rezultatele autopsiei vă complică procesul de apărare.

Încuviințez, încercând să pară că am încredere în raționamentul lor. Continuă și John:

— First Lutheran, sau mai precis, Frank Flopper, directorul executiv al spitalului, consideră că eventualele divergențe ar fi rezolvate mai bine separat, pentru a ne asigura că pe primul loc rămâne apărarea intereselor ambelor părți. Eu și Caroline suntem de acord.

— Divergențe, repet eu, privind concentrată pe fereastră, dincolo de Donnelly, unde un pescăruș plonjează printre curenții de aer ascendenți, cu ciocul în sus, într-un țipăt mut. Ceea ce-mi spuneți, dacă înțeleg eu bine, este faptul că spitalul intenționează să justifice moartea lui Jolene printr-o greșeală a mea, cu scopul de a diminua daunele produse.

Donnelly se apleacă mai aproape de mine, peste birou, renunțând la atitudinea de fațadă.

— Nu poți să obții o apărare corectă dacă același avocat te apără atât pe tine, cât și spitalul. Nu cu rezultatele care au ieșit la autopsie. Probabil că ar fi fost mai înțelept să separăm echipele de la început. Cred că și Caroline va fi de acord cu mine în această privință.

Ridică din sprâncene și se uită la Caroline, care încuviințează și-mi aruncă un zâmbet pe care nu știu să-l interpretez. Donnelly deschide o mapă de pe birou și-și scoate ochelarii din buzunar.

— Compania de asigurări îți recomandă alt avocat. Charlie Marsallis. Are firma lângă tribunal. Are o echipă bună – am mai lucrat cu el. Caroline are o listă cu alți avocați dacă vrei să vorbești cu ei.

Încep să-i notez numele, dar mâinile îmi cad în poală. După o noapte de muncă, nu mai am energia să mai filtrez informația.

— Deci ce-mi spui tu mie e că o să lucrez cu alt avocat, nu? Acum, în toiul cazului? Și tu vei reprezenta în continuare spitalul?

— Nu. Mă retrag de tot. Sunt prea multe probleme de confidențialitate. Și spitalul va avea o echipă nouă de avocați.

Simt privirea lui Caroline și mă întorc spre ea.

— Ce credeți că ar trebui să fac? Habar n-am cum să aleg un avocat.

Pentru prima dată pe ziua de azi, o văd cum abandonează ținuta rigidă și se apleacă spre mine.

— Este o situație destul de delicată și-mi pare rău. Nu l-aș recomanda pe domnul Marsallis dacă nu aș avea încredere deplină în el. E un avocat excelent. Am discutat deja despre cazul dumneavoastră și este mai mult decât dornic să vă reprezinte. Zicând acestea, Caroline se ridică și dă mâna cu John. Trebuie să ajung la o ședință, spune ea, apoi se întoarce spre mine și continuă: Sunați-l pe domnul Marsallis. Dacă nu vă simțiți în largul dumneavoastră cu el, vă voi aduce o listă cu alte

nume. Anunțați-mă ce hotărâre luați. Își ia servieta și poșeta și pleacă.

John se leagănă în fotoliu. În birou s-a așternut tăcerea. Niciunul din noi nu spune nimic.

În cele din urmă, eu sunt cea care rupe tăcerea.

— Nu știu ce să spun.

— O să am grijă ca Marsallis să primească fiecare document pe care l-am întocmit până acum. Ne vom îngriji de transferul tuturor datelor.

— John, ai putea să-mi explici cam ce ar însemna „divergențele" despre care vorbeai? Am senzația că… aici se petrece ceva mai mult decât mi se spune.

— Uite ce e.

Se uită direct în ochii mei, dar în privirea lui citesc că ruptura deja a avut loc. Nu-mi mai este loial.

— Cifrele acordului sunt de ordinul milioanelor – mult peste limitele poliței tale de asigurare. First Lutheran trebuie să facă tot posibilul să-și protejeze viitorul, dreptul de a acorda servicii medicale comunității, spune el scoțându-și ochelarii de la ochi și pliându-i. Marie, te-ai pregătit pentru cazul în care, dacă suma acordului o depășește pe cea prevăzută de polița de asigurare, vei fi nevoită să acoperi restul din banii tăi?

Ridică din sprâncene așteptând să-i răspund, și pare surprins că nu am un răspuns prompt pe care să i-l dau.

— Singura alternativă care ți-a mai rămas este să se ajungă la proces cu speranța că juriul va delibera în favoarea ta, dar nu pot să-ți garantez că spitalul va fi alături de tine.

— Poți să-i liniștești pe cei din conducere spunându-le că nu voi lua în considerație această opțiune. Glasul meu este lipsit de orice emoție.

Donnelly bate cu ochelarii în blatul biroului și ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Marsallis e un avocat foarte bun și sunt sigur că vei trece cu bine și peste asta. Treci pe la Anne în drum spre ieșire și o să-ți aranjeze ea o întâlnire cu el după-amiază, dacă vrei. Așteaptă telefonul tău.

Zicând acestea, se ridică să mă conducă la ușă.

Charlie Marsallis este la tribunal toată săptămâna și secretara lui, căreia se vede limpede că numele meu nu-i spune nimic, ținând cont de faptul că Anne a trebuit să i-l spună pe litere de două ori, mă programează lunea viitoare, la ora 10.30 dimineață. O să trebuiască să găsesc din nou pe cineva care să-mi țină locul la spital.

Donnelly iese din birou să dea mâna cu mine. Sunt conștientă deodată de greutatea brațului meu, care ezită să-l atingă.

— Și Phil a fost de acord, nu-i așa? Frank nu ar fi cerut asta fără să-i spună lui Phil.

Crudul adevăr mă înfioară.

Donnelly își retrage mâna.

— Va trebui să vorbești cu Phil despre asta. Succes, Marie. Sper că lucrurile vor ieși în favoarea ta.

Anne ne întrerupe, aducând un teanc de mesaje. Întrunirea noastră se pare că a luat sfârșit.

20

Visul începe ca un coșmar pe care l-am avut de nenumărate ori încă din facultate, un hoț care îmi fura periodic somnul. Se face că sunt într-o sală de operație plină de asistente, tehnicieni și ajutoare de chirurgi. Chirurgul se apropie de masa de operație cu bisturiul în mână, gata să facă incizia. Pacienta se uită la mine ca s-o asigur că totul va fi bine, iar eu îi promit că voi avea grijă să nu i se întâmple nimic.

Nimic nu este pregătit pentru operație – narcoticele nu sunt trase în seringi, aparatul de ventilație atârnă din tavan, deconectat și nefolositor. Scotocesc prin sertare pline cu fiole sparte, ace murdare și seringi goale. Toți cei din sală așteaptă, cu privirile ațintite spre mine. Injectez un lichid lăptos în perfuzie și văd cum pacienta închide ochii încet, ca hipnotizată. Apoi, în clipa în care bisturiul trasează o dungă sângerie pe abdomen – singurul punct de culoare din vis – pacienta deschide ochii și țipă.

De fiecare dată e la fel. Deschid frenetic alte fiole și îi injectez o cantitate mai mare de narcotice în sânge, dar nimic nu o adoarme. Țipetele ei nu se opresc până când mă trezesc în așternuturile răvășite, ude de sudoare, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, bâjbâind după întrerupătorul veiozei.

Dar de data asta nu mă trezesc și visul se schimbă. Ușile sălii de operație se dau în lături și mă trezesc dintr-odată într-o încăpere mică, încuiată pe dinăuntru, ba nu, pe din afară – încuiată pe din afară și stau în fața unei lespezi dreptunghiulare din lemn dur, un fel de șopron. Dinăuntru se aude cineva plângând, un copil poate. Sau o pisică – e o pisică care plânge fiindcă vrea să iasă de acolo. Zornăi zăvorul de fier și trag de mâner până când mă dor mâinile; efortul depus mă

sleiește de puteri. Bat cu pumnii în scânduri; brațele mi se mișcă haotic – greoaie, neputincioase, de parcă ar împinge într-un perete de apă.

Acum recunosc locul. Este șopronul părăginit din grădina fermei bunicii mele. Tata ne-a adus aici pe mine și pe sora mea. Este ultima oară când o vedem pe bunica în viață. Suntem încă mici, de nouă-zece ani – o vârstă la care nu puteai să ne deosebești, și am venit aici să adoptăm un pui de pisică, singurul care a supraviețuit din cei patru pui născuți prematur. Dar până să ajungem noi, moare și acesta, sfâșiat de motanul cu cicatrici care domină pisicile sălbatice din hambar și de pe câmpurile necultivate. Bunica l-a încuiat în șopron drept pedeapsă. Îl va lăsa acolo, în șopronul din șipci de lemn trei zile, în care îi va da doar apă să bea, ca să-l învețe să aibă milă față de progeniturile mai slabe din specia lui. O să-l pedepsească acolo trei zile, fără să țină cont că o pisică nu ar putea să facă legătura dintre crimă și pedeapsă, mânată de o cruzime oarbă, fără să vadă cruntul adevăr că empatia față de odraslele străinilor este o ciudățenie caracteristică doar speciei umane.

Tata încearcă să ne explice când începem amândouă să jelim, atât pisoiul mort, cât și motanul închis.

— Așa e la fermă. Viața în sălbăticie nu înseamnă răsfăț.

Dar acesta nu este un vis, ci o amintire. Îmi aduc aminte de motan și de pisoiul sfâșiat. Și de șopron.

Este ora 4.15 dimineața și pagerul de pe noptieră sună. A trebuit să fac niște schimburi de ture ca să mă pot întâlni cu Charlie Marsallis lunea viitoare, așa că după o noapte în care n-am reușit să mă odihnesc, mă întorc la serviciu pentru încă douăzeci și patru de ore. Sar din pat și aprind lumina dezorientată, mijind ochii la numerele care

lucesc sub geamul de sticlă al carcasei negre de plastic. E Urgența. Formez numărul, ferindu-mi ochii de lumina becului de deasupra capului și dregându-mi glasul în speranța că vocea mea va suna mai vioaie.

— Sunt doctor Heaton, de la Anestezie. Cineva m-a apelat.

Două minute mai târziu, Jim Dahl ridică receptorul. Este șeful de la Urgență, un tip tânăr, cu o constituție atletică, care jonglează cu gărzile, astfel încât să participe la diferite maratonuri din toată lumea. Are un soi de energie debordantă care-i prinde bine pe ambele terenuri.

— Bună, Marie. Îmi cer scuze că te sun la ora asta. Avem un copil de zece luni care a aspirat o alună. Nu mă întreba unde a găsit-o la trei dimineața. Acum poate să respire, dar se aud raluri. Noonan e de gardă la ORL. Mi-a spus că ajunge în zece minute. Vrea ca puștiul să fie pregătit, să-l găsească în sala de operație; au început deja pregătirile.

În starea în care sunt, pe jumătate adormită, puhoiul de informații mă năucește. Îmi trebuie un minut să inserez faptele în protocoalele anesteziei.

— Când a luat ultima masă?

— O să-ți placă la nebunie ce auzi. A băut două sute treizeci de grame de lapte praf chiar înainte să găsească aluna. Așa că acum căile respiratorii vor fi și mai tare amenințate de riscul de a voma sub anestezie.

— Nu i-a fost pusă nicio perfuzie până acum, nu?

Întind mâna spre stetoscop și scot pantofii de sub pat, folosindu-mă de un picior.

— Am încercat, dar cum a dat să plângă, respirația i s-a îngreunat. Mi-a fost teamă să nu i se închidă de tot căile respiratorii.

În astfel de situații, cântărim care este riscul mai mare. Dacă ne luptăm să-i punem perfuzie când e treaz, începe să plângă și asta ar putea face ca

aluna să fie aspirată tot mai jos pe traheea îngustă și să-l sufoce într-adevăr. Dacă nu mai respiră, va trebui să-i introduc forțat oxigenul în plămâni, ceea ce va împinge aluna și mai mult, iar daunele care ar putea fi provocate sunt la fel de aleatorii și neprevăzute ca o cărămidă aruncată de o tornadă. Dar dacă nu este fixată perfuzia, nu pot să-i administrez medicația de urgență la nevoie.

— Vrei să-l duc în preoperatoriu? întreabă Jim.

— Nu. Dacă starea lui nu e stabilă, ține-l acolo până vin eu să vorbesc cu părinții și să-l duc în sala de operație.

Acum m-am dezmeticit îndeajuns cât să-mi intru în rolul de doctor și să întocmesc lista cu aparatura de urgență și personalul de care am nevoie. Când trec prin dreptul oglinzii din camera de gardă, văd că părul îmi stă ciufulit în toate direcțiile. Rimelul mi s-a întins și arăt de parcă aș avea două vânătăi simetrice la ochi. Nu e tocmai un chip care să inspire încredere, unor părinți înnebuniți de spaimă, să-și lase copilul pe mâna mea. Îmi prind părul sub boneta chirurgicală și-mi șterg urmele de rimei cu un prosop de hârtie. Tremur în camera rece și întunecată, ca și cum resursele energetice de bază care îmi încălzesc corpul s-ar fi epuizat.

Camera de urgență miroase a etanol, sudoare, clor și amoniac. Coridoarele gem de trupuri bolnave. Pagerul sună din nou. Codul din șase cifre care înoată pe ecranul verde luminos, ca un pește tropical de acvariu, anunță un număr de exterior. E Noonan.

— Cine? întreabă el când mă prezint. A, da, de la Anestezie. Ajung în cinci minute, așa că du copilul care a aspirat un corp străin în sala de operație. Eram pe drum când m-au anunțat de un pacient cu amigdalită hemoragică, așa că o să ne ocupăm de el după ce terminăm cazul ăsta. Ai grijă să-mi pregătească instrumentarul pentru traheostomie pediatrică. Data trecută au încurcat-o

rău de tot și mi-au pregătit instrumentarul standard.

Zgomotul diferit al electricității statice de pe fir îmi dă de înțeles că a închis.

Bebelușul, Toby Earle, se află în rezerva cea mai apropiată de biroul de internări, unde poate fi ținut sub observație mai bine decât pacienții care acuză migrene sau dureri vagi de burtă și care așteaptă ore întregi, prioritare fiind cazurile mai presante. Acesta stă într-un pătuț metalic vătuit, ținând strâns în mână un animal de pluș, dintre aceia pe care îi dau asistentele copiilor care plâng ca să-i mai liniștească. Sam, specialist în terapie respiratorie, ține o mască de oxigen aburită lângă fața lui.

Pielea lui Toby nu și-a schimbat culoarea. Este în continuare roz, însă toracele drept se contractă ușor la fiecare respirație, ceea ce mă face să cred că aluna a alunecat probabil prin trahee și a pătruns în plămânul drept. Asta ar putea fi un lucru bun – înseamnă că plămânul stâng trebuie să fie liber. Dar dacă tușește, chiar și un pic, aluna poate să fie proiectată înapoi pe trahee și atunci ambii plămâni ar fi blocați. Mama copilului se sprijină de tablia colorată a patului, frecându-l pe spate și cântându-i în surdină. Nu pare a avea mai mult de douăzeci de ani, dar se străduiește ca teama care i se citește în ochi să nu i se infiltreze și în glas. Tatăl nu pare a se controla la fel de bine. Stă în spatele celor doi, legănându-se rigid dintr-o parte în alta. Poartă ghete de serviciu pătate cu vopsea și stă cu brațele încrucișate strâns la piept.

Toby e un copil cu ochii mari și rotunzi, cu părul blond și rar și cu urechi proeminente. Are un chip matur, nepotrivit pentru vârsta lui. Arată ca o reprezentare renascentistă a pruncului Isus. Îl aud de la distanță cum respiră. El mă cântărește din ochi, observându-mă din amestecul de chipuri alarmate și sunete care îl înconjoară, să vadă dacă nu reprezint vreo altă amenințare.

— Sunt doctor Heaton și voi fi medicul anestezist al lui Toby în dimineața aceasta.

Mă străduiesc ca vocea mea să pară calmă și sigură pentru a-i liniști pe acești oameni. În clipa următoare trebuie să devin, pentru acești părinți îngroziți, vindecătoarea a cărei mână autoritară îi va coborî de pe culmea disperării. Mama puștiului se uită lung la mine, ca și cum ceea ce descifrează pe chipul meu va fi definitoriu pentru tot restul vieții ei. Supraviețuirea fiului ei nu depinde de Dumnezeu, de soartă sau de neglijența de nedescris a părinților care au lăsat aluna ca un glonț la îndemâna copilului. Eu sunt cea care hotărăște soarta copilului ei. E aceeași senzație ca atunci când cel care se îneacă se agață de tine.

Pieptul lui Toby se leagănă în ritmul respirației care împinge și aspiră aluna. Îmi vine să alerg cu el prin labirintul de coridoare goale spre sala de operație, să sar în timp, ca prin magie, în clipa când Noonan va apuca aluna, strânsă ca un diamant între dinții cleștelui ghidat cu fibra optică și să-i dea drumul cu zgomot într-un vas de metal. Vom râde, eliberați de tensiune, mirându-ne cum își pot face rău copiii singuri – și că toți supraviețuim riscurilor pe care le implică copilăria. Apoi îl voi trezi pe Toby și-l voi duce în salon, rozaliu și plin de vitalitate.

O întreb pe mamă despre istoricul medical al copilului cât pot de repede. Are alergie la vreun medicament? Vreo problemă la inimă sau la plămâni? A fost născut prematur? A mai fost internat până acum? A mai fost supus anesteziei? Apoi mă uit în ochii ei din care izvorăște o teamă maternă pe care eu n-am experimentat-o vreodată.

— Trebuie să-l duc pe Toby în sala de operație. O să fiu lângă el tot timpul. O să fac tot ce-mi stă în putință să fie în siguranță.

Ea se uită fix la mine, străduindu-se să aibă încredere că această lume care îi este străină,

lumea medicilor, deține toată puterea pe care o făgăduiește.

— Să aveți grijă de el! Să aveți grijă de băiatul meu!

Elaine, asistenta medicală din sala de operație, mă ajută să împing pătuțul metalic pe hol. Toby a început să scâncească atunci, când s-a văzut despărțit de mama lui. Sam merge alături de noi, ținând masca de oxigen sub bărbia copilului și amândoi îl sprijinim ca să stea aplecat în față, sperând ca aluna să nu se miște din loc. Înșfac o pătură groasă și caldă și-l înfășor în ea. Ținându-l atât de aproape, îi aud respirația șuierătoare, precipitată și slabă, pe măsură ce aluna se deplasează și se afundă tot mai mult, amenințându-i respirația superficială. Simt cea mai fină vibrație cu fiecare expirație și cea mai mică contracție a pieptului de fiecare dată când inspiră. Părul lui este atât de moale, încât nu pot să mă abțin să nu-mi lipesc buzele de el; miroase a șampon de copii și degajă mirosul îmbietor și umed de piele proaspătă, curată – care este în același timp și miros, dar și senzație. Acum s-a mai liniștit, alinat de pliurile moi ale păturicii și de brațele mele. În această clipă efemeră, Toby este în siguranță. Riscurile se ivesc amenințătoare când încep să-l anesteziez, când îi acopăr nasul și gura cu masca albastră și rece de plastic și rotesc robinetul canistrei cu gaz care-i inundă plămânii cu aburul dulceag de narcotice care se va răspândi din plămâni în sânge și apoi la creier. În această clipă infinită, orice greșeală pe care o fac poate fi fatală.

Sam îi montează monitorul de oxigen pe degetul de la picior. Sunetul pe care îl emite aparatul este scurt și precipitat, măsurând pulsul sângelui oxigenat pe care îl pompează inima în alertă. Suntem încordați, nici nu ne mai mișcăm, așteptându-l pe Noonan să vină – ca un decor care așteaptă să se ridice cortina. Mă uit peste umăr, să

văd dacă a ajuns și zăresc numărul sălii de operație de deasupra ușii.

Acum trei luni eram în aceeași sală cu Jolene Jansen. Stăteam la capătul acestei mese de operație și Jolene aluneca ușor spre moarte, în timp ce eu încercam să o reanimez. Același monitor înregistra bătăile inimii ei. Încă mai aud țiuitul ascuțit care scade constant pe măsură ce căile respiratorii se închid și nivelul de oxigen scade.

Este cald și simt picăturile de sudoare cum mi se adună la subsuoară. Îmi simt capul zvâcnind. Secvența de acțiuni plănuită cu atenție pentru anestezia lui Toby nu mai are sens. În următoarele cinci minute, orice aș face, aș uita sau nu aș realiza în mod competent poate fi fatal pentru acest copil. Peste jumătate de oră, aș putea să stau în fața mamei lui Toby spunându-i că fiul ei a murit. Că eu l-am lăsat să moară. Că am făcut alegerea greșită în momentul nepotrivit și că a murit deoarece eu am fost medicul lui anestezist, în loc să fie doctorul care a fost de gardă ieri-noapte sau cel care va lucra mâine.

Ridic privirea și o văd pe Elaine uitându-se la mine și așteptând să-i dau semnalul pentru a începe anestezia.

— Elaine, spun eu și îmi simt gura atât de uscată încât mi-e greu să articulez cuvintele. Sună-l pe domnul doctor Hanover. Sună-l de urgență și spune-i să vină cât poate de repede.

Noonan intră în sală dând ușile de perete și mătură cu privirea grupul de asistente, tehnicieni, care, împreună cu mine, sunt gata să treacă la acțiune la ordinul său autoritar.

— OK, hai să-i dăm bătaie!

Își pune mănușile de latex și verifică bronhoscopul cu fibră optică, aruncându-și privirea peste instrumentele răsfirate pe masa chirurgicală. Ne cercetează pe toți și se oprește la mine. Așteaptă, uitându-se fix la mine, iar eu stau nemișcată în spatele lui Toby, cuprinzându-i cu

mâinile pieptul care se ridică în ritmul gâfâielilor. Simt cum îmi iau foc obrajii. Noonan lasă mâinile să-i atârne pe lângă corp, iar bronhoscopul flexibil se unduiește ca un șarpe între ele.

— Am chemat pe cineva să-mi țină locul, spun eu, ferindu-mi privirea de a lui. Mi se pune un nod în gât și încep să respir greu. Trebuie să așteptăm. Copilul e stabil acum și rezerva mea e pe drum.

Noonan se uită perplex la mine, de parcă aș fi vorbit în transă.

— Glumești. E cinci dimineața și copilul ăsta are o alună afurisită blocată în plămân și tu aștepți să vină rezerva?

Mă uit în ochii lui cu ultima fărâmă de stăpânire de sine care mi-a mai rămas.

— Așteptăm să vină rezerva. Eu nu-l anesteziez până nu vine domnul doctor Hanover.

Cinci minute mai târziu, care mi s-au părut o veșnicie, sosește și Will Hanover, roșu la față și transpirat, dând ușile de perete. Sigur a alergat din parcare până aici.

— Ia spune, Marie, zice el gâfâind din cauza efortului, care e povestea?

Se uită la Noonan, la Toby, la mine, încercând să-și dea seama care e urgența pentru care l-am chemat.

— Toby, în vârstă de zece luni, a aspirat o alună cam acum o oră. Are stomacul plin, nu i s-a pus nicio perfuzie până acum. În rest, e sănătos, nu prezintă alergii sau alte probleme de sănătate.

— Bun, spune Will, recăpătându-și suflul și îndreptându-se spre Sam să ia masca de oxigen de la acesta. Cu ce pot să vă ajut?

În vocea lui ghicesc întrebarea subînțeleasă – de ce am amânat intervenția ca să-l chem pe el. De ce nu am fost în stare eu, un medic cu experiență, să rezolv cazul singură? Dar nu pot să-i răspund. Nu pot să-i explic de ce trebuie neapărat să părăsesc sala de operație chiar acum, înainte ca Toby să adoarmă, înainte de a auzi cum se răresc bătăile

înregistrate de monitorul de oxigen, înainte de a auzi comenzile frenetice și tensionate în eventualitatea unei situații de urgență care s-ar putea ivi din cauza anesteziei.

— Nu pot să mă ocup de cazul ăsta, Will. Nu pot s-o fac.

Îmi retrag brațele din jurul lui Toby, în timp ce Will îi așază ușor masca de anestezie pe față, spunându-i calm lui Sam să dea drumul la gaz și lui Elaine să monteze perfuzia. Toată lumea e concentrată asupra lui Toby când acesta se cufundă încet în somn. Mă întorc cu spatele și părăsesc sala, înainte de a fi nevoită să aud mai multe.

21

Stau pe marginea patului cu așternuturile răvășite și mă țin strâns de marginile saltelei. Ce o să-i spun lui Phil Scoble când o să audă, lui Noonan, lui Will și lui Jim Dalii – care au văzut cu ochii lor cum se năruie competența mea profesională?

Sub fereastra camerei de gardă, o ambulanță gonește tânguindu-se spre Urgență. Auzind sirena, asistentele și doctorii se vor organiza să ducă rapid pacientul în salonul de tratamente, vor trage perdeaua care zăngăne pe șina metalică ca să creeze o intimitate de fațadă în timp ce sfâșie cămășile și pantalonii, ca rănile să fie expuse și suturate, abdomenele să fie palpate și intubate și piepturile dezvelite să fie unse cu gel conductibil înainte ca padelele electrice să descarce curent în inimile tremurânde. Suntem dedicați misiunii de a provoca limitele vieții, scurmând și după ultima suflare din trup. E meseria noastră să ne răzvrătim împotriva morții luminii. Să ezităm o clipă – să ne întrebăm dacă poate mâna care te strânge nu vrea să mai trăiască, ci mai degrabă să se îndrepte spre raiul pe care îl întrezărește – înseamnă de bună seamă să devii din doctor Dumnezeu.

Va reuși oare Will Hanover să-mi termine tura, oricât de obosit ar fi? Este un tip responsabil, fără nicio îndoială – poate chiar se bucură din plin de această ocazie de a-și etala devotamentul față de meserie. Peste câteva ore, va veni și Sandy să-mi facă schimbul de tură de vineri, urmată de puhoiul nesfârșit de anesteziști aproape inter-substituibili care va curge în zilele, lunile și decadele ce vor urma. Peste câțiva ani, va deveni un subiect amuzant de bârfă: doctorița anestezist care a înlemnit de frică în toiul unei proceduri, și imaginea mea se va estompa, voi rămâne o

amintire vagă a cuiva care nu mai poate pune viața pacienților în pericol prin atacuri subite de panică.

Mă schimb în blugi și tricou. Acum, când cobor cu liftul spre garajul de la subsol, mă amestec în mulțimea de angajați ai spitalului sau vizitatori.

Aproape că mi se pare ciudat să-mi văd mașina parcată în locul obișnuit și zațul cafelei de ieri-dimineață care încă zace umed pe fundul paharului de plastic. La prima intersecție ezit, nehotărându-mă încotro să o iau. Unde te poți duce când vrei să fugi de propria viață? Virez pe străzile goale spre faleză. La capătului digului, opresc într-un loc de parcare gol de lângă o fâșie verde de parc public care se întinde de-a lungul coastei, sub silozurile masive destinate depozitării cerealelor.

Probabil că acum Toby se reface în brațele mamei sale – sunt convinsă că Will s-a descurcat excelent. Mai bine decât aș fi făcut-o eu. Faptul că l-am abandonat pe Toby în sala de operație nu a fost voința destinului, așa cum probabil că s-a întâmplat cu Jolene. Nu va fi nevoie de niciun avocat sau mediator care să-mi judece comportamentul.

M-am pregătit doisprezece ani pentru meseria pe care o practic. Alți șapte ani i-am petrecut transpunând cunoștințele și experiența în talent și îndemânare. Am învățat cum să fac cele câteva minute pe care le petrec cu pacienții înainte de anestezie să poarte o amprentă personală și să le insuflu încredere. Am descoperit cum să intuiesc semnele de revenire din anestezie și de ieșire din starea de conștiență, precum și durerea sub somnul indus de medicamente și respirația mecanică. Mi-am câștigat o poziție respectată în rândul personalului de la First Lutheran. Sunt importantă pentru spital. Acest lucru nu se poate evapora pur și simplu din cauza unei greșeli.

Cineva îmi bate în geam și mă face să tresar. Un agent de pază îmi arată spre plăcuțele pe care scrie *Rezervat.* Intru în marșarier, când aud un strigăt.

— Hei!

Și ceva se lovește de portbagaj.

Două mămici fac jogging cu cărucioare chiar în spatele mașinii mele. Pun frână și le las să treacă, apoi aștept să mi se mai domolească bătăile inimii înainte de a demara din nou. Paznicul mă străfulgeră cu privirea până ies din parcare.

Urmez linia dealurilor de deasupra lacului. Luciul apei în care se oglindește soarele îmi înțeapă ochii și îmi fac palma streașină deasupra lor. Trec dincolo de vilele din Denny-Blaine și Madison Park și virez spre vest din nou, spre oraș. Trec pe lângă trotuarele pustii și blocurile de locuințe sociale, de culoarea prafului – clădiri care au luat formă din birocrații bine administrate, adevărate fortărețe ale sărăciei. La intersecția străzilor 16 și Beacon, o iau la stânga și parchez vizavi de o casă fără etaj, verde-închis.

Storurile de la ferestrele casei lui Bobbie Jansen sunt încă trase. Un gard negru de metal înconjoară veranda umbroasă, înclinată. Cineva, poate chiar Bobbie, a început să cultive zarzavaturi de-a lungul curții – gogonelele și păstăile se cațără pe araci. Există o singură fereastră îngustă sub streașină ascuțită, cu un inorog din sticlă colorată care atârnă la geam. Obloanele sunt trase. Ca un vis aievea, această casă vine să înlocuiască scenariile mele născute din sentimentul de vină. Acum, când nu voi putea să dorm noaptea, voi ști acest loc.

O ușă de plasă se trântește și eu mă grăbesc să pornesc motorul. Doi bărbați stau în fața casei alăturate. Vocile lor devin din ce în ce mai stridente și răstite, căci s-au luat la harță și unul din ei dă cu pumnul în perete și coboară în fugă treptele de lemn. Celălalt intră în casă. Înainte de a închide geamul din față și de a trage storurile, îmi aruncă o privire.

Încă mai am senzația că cineva mă urmărește ascuns pe după perdea sau mă spionează prin ușa

întredeschisă – sau poate că nu e decât conștiința mea. Apoi întorc capul spre casa lui Bobbie Jansen și o văd pe verandă, cu o geantă de paie și o jachetă subțire de vară pe braț. Se uită fix la mine. Când mă îndepărtez de ea, o văd în oglinda retrovizoare urmărindu-mă cu privirea, ca și cum ar fi așteptat să o caut.

22

Într-un târziu, oboseala mă doboară și mă îndrept spre casă. Nu știu cum să ajung mai repede în pat. Am primit deja un mesaj de la spital – Frank Hopper vrea să-l sun cât mai repede. Mă așteptam să mă sune Phil, nu Frank. Trebuia să-mi imaginez că o scăpare profesională așa de gravă cum a fost cea de azi-noapte va ajunge rapid la urechile directorului general.

Frank vorbește cu altcineva când îl sun, și aștept, gândindu-mă ce explicație logică să inventez, care să justifice faptul că am abandonat pacientul în toiul unei urgențe.

— Marie, răspunde el în sfârșit. Mulțumesc pentru promptitudinea cu care mi-ai răspuns. Am vorbit cu doctorul Noonan azi-dimineață.

Se oprește, ca și cum ar vrea să-mi lase timp să i-o iau înainte dându-i o explicație. După o clipă de tăcere, continuă.

— Am discutat despre cazul la care ați lucrat amândoi azi-noapte. Despre copil. Își face griji pentru tine.

Stau pe podea, cu telefonul lângă mine, și-l ascult, dorindu-mi să fi avut curajul să-l fi sunat eu prima și să aștept să spună el ceea ce eu nu pot.

— Marie, mai ești la telefon?

— Da.

— Ascultă, e un subiect delicat, este evident. Știm cu toții prin ce treci. Stresul la care ești supusă trebuie să fie îngrozitor…

Ar face pe oricine să se piardă cu firea. Vrem să te ajutăm să depășești momentul. Nu te sun să-ți iau postul – ești un om de valoare al personalului nostru de atâta timp și suntem alături de tine. Dar cred că ar fi spre binele tuturor – mai ales al tău – să-ți iei un mic concediu. Nu vrei să reflectezi asupra acestei propuneri?

Mă ghemuiesc toată și-mi ridic bărbia ca să nu-mi tremure vocea.

— Ba da, Frank. E un lucru de luat în considerație.

— Toți avem momente în viață, în carieră, când un mic concediu ne poate ajuta să ne păstrăm mintea limpede. Cred că e nevoie de foarte multă integritate profesională ca să vorbești deschis despre acest subiect. Să nu te temi că acest lucru îți va afecta poziția la locul de muncă – postul va fi păstrat. Te vom aștepta cu toții. Și, Marie, dacă ai nevoie de sprijin din partea unui profesionist – de consiliere, spitalul poate aranja.

— La ce perioadă de concediu te-ai gândit?

— Păi să vedem cum stau lucrurile după ce se termină procesul. Câteva luni, nu mai mult. Am vorbit deja cu un anestezist care să te suplinească, astfel încât norma colegilor tăi să nu fie prea încărcată.

Îmi vine să-l întreb cum poate să afișeze atâta empatie când tocmai m-a separat, juridic vorbind, de spital. Cuvintele pe care le aud mă sufocă, căci mi-am dat seama deodată că n-ar fi putut să angajeze alt anestezist peste noapte. Probabil că a durat câteva săptămâni până să-l găsească.

— Mă sună Erin. Am întârziat la o ședință la CONAS[6]. Mai discutăm în legătură cu data de întoarcere la serviciu. Nu ezita să mă suni oricând simți nevoia. Ușa biroului meu e mereu deschisă.

Dormitorul este cufundat în liniște și în semiîntuneric. Storurile sunt încă trase ca să împiedice lumina soarelui să pătrundă înăuntru. Pilota păstrează încă forma corpului meu în pat, unde am dormit ieri. Mă dezbrac și arunc hainele pe jos, mă strecor în cuibul moale de cearșafuri și mă zbat între starea de veghe și somn, implorând somnul să mă poarte pentru scurt timp pe un tărâm liniștit.

Telefonul sună din nou. Am deconectat aparatul din dormitor, dar zgomotul ajunge la mine propagându-se prin pereții bucătăriei și pătrunzând prin perna pe care mi-am pus-o pe cap. Sună de patru ori, apoi se oprește și știu că acum, pe o voce vioaie și sigură, imperturbabilă, îi voi spune interlocutorului să lase un mesaj.

S-a înserat; probabil că am dormit toată ziua. Străzile sunt animate de râsul seducător al studentelor care merg la bar vineri seara. Telefonul sună iar și străbat holul bâjbâind, intru în bucătărie și smulg cablul din priză. În fața ferestrelor din camera de zi se înalță turnurile orașului în care se văd pătrățele ce scânteiază slab, ferestre pătrate sau dreptunghiulare se luminează pe măsură ce locul secretarelor este luat de personalul de curățenie.

Îl văd pe Joe care se uită spre geamul meu, postat în colțul străzii, așteptând să aprind lumina și să răspund odată la telefon. Îmi încolăcesc degetele în jurul șnururilor împletite ale jaluzelelor și trag de ele până jos. Dar un sfert de oră mai târziu, când îl aud bătând la ușă, îi deschid.

— Salut.

E îmbrăcat cu o jachetă veche de blugi și stă cu mâinile în buzunarele roase ale acesteia. Este exact ce-mi trebuie acum, deși acum un minut nu aș fi recunoscut acest lucru.

— Cum ai reușit să intri în bloc?

— Încă mai am cheia. M-a sunat Karen după ce ai plecat azi-dimineață – era îngrijorată. Copilul se simte bine. A fost externat pe la prânz. Ridică ușor din umeri și continuă. Ce zici, n-ai de gând să mă inviți înăuntru?

Îl iau de mână și-l conduc înăuntru. El se așază pe canapea și mă trage în brațele lui. Stau cu spatele arcuit pe pieptul lui și el îmi cuprinde abdomenul cu mâinile. Mă las pe el și simt din nou corpul lui robust și curbura plăcută a gâtului său pe ceafa mea.

— Marie, spune el strângându-mă mai aproape. Îi simt răsuflarea ușoară în păr. Cazul ăsta… moartea fetiței ăsteia e ceva cumplit pentru tine. Mai greu de suportat decât procesul de malpraxis. Dar a ajuns să-ți afecteze toată viața. Pune în umbră toată grija pe care le-ai acordat-o miilor de pacienți până acum. Pune în pericol toți pacienții de care te vei ocupa pe viitor.

Mă leagănă ușor și ritmic; barba lui se freacă ușor de urechea mea. Așteaptă un răspuns, dar nu știu ce să spun.

— O să treacă. Procesul o să se termine la un moment dat. Nimeni de la spital nu te consideră vinovată de ce s-a întâmplat – știi doar că asistentele și tehnicienii au o părere foarte bună despre tine. Spitalul te sprijină. Ai o echipă nemaipomenită de avocați și te așteaptă o viață întreagă de muncă, muncă pe care știu că o iubești și pe care o faci de minune.

Mă uit în gol. Camera se întunecă din ce în ce mai mult, luminată doar de razele de lumină artificială care pătrund printre jaluzele. Tablourile și sculpturile capătă forme ciudate în semiobscuritate.

— E ceva ce nu ți-am spus până acum, îi mărturisesc eu în cele din urmă. Nimeni nu știe încă. Spitalul va avea un proces separat. Donnelly nu mai e avocatul meu.

Joe se oprește din legănat și rămânem amândoi nemișcați, ca și cum vestea ar fi căzut ca o povară pe umerii noștri. După o clipă, îl aud spunând:

— Ce ți-a spus Donnelly?

— Nu prea multe. Probabil că nu ar fi trebuit niciodată să ne reprezinte și pe mine, și spitalul. Dar dacă spitalul dovedește că fetița a murit din cauza mea, ei vor ieși basma curată.

Îl simt pe Joe împovărat de noile vești. Mâinile lui, sub ale mele, sunt uscate și aspre de la soare și sport. Îmi plimb degetul peste curbele tari și netede ale unghiilor și oaselor de la mână, care se

ramifică în metacarpiene și falange – atât de fragile și în același timp atât de puternice. Îmi închipui că sunt o vrăbiuță care-și găsește adăpost în palmele lui.

Afară, pe stradă, locul studentelor exuberante a fost luat de un grup de bărbați mai în vârstă care strigă și înjură zdravăn – oameni care beau ca să uite de ei, în loc să se bucure de fiecare clipă din viață. Mă ridic de pe canapea și trag jaluzelele; ferestrele luminate, dispuse ca o tablă de șah din fața geamului meu, luminează slab încăperea, ca și cum aș fi aprins o lumânare. Mă duc în bucătărie și iau o sticlă de vin de pe raft și mă întorc în sufragerie cu două pahare și un tirbușon. Joe înșurubează spirala tirbușonului în dopul de plută și îl scoate, apoi toarnă în pahare.

N-am mâncat nimic toată ziua și după prima jumătate de pahar mă simt mai puternică și mai calmă. Acum înțeleg de ce oamenii beau peste măsură. Joe stă în fața mea, luminat din spate de orașul care se profilează pe cer. Mijește ochii, ca și cum și-ar cântări vorbele.

— Ai înțeles vreodată, cât de cât, de ce am încetat să ne mai întâlnim?

Simt cum mi se ridică pulsul.

— Dar încă ne mai întâlnim.

— Bine. Vrei să-mi spui că nu ar trebui să deschid subiectul, nu?

— Nu, răspund eu, luptându-mă cu dorința imperioasă de a evita întrebarea. Nu știu. Oare poți să analizezi orice? Uneori dragostea urmează cursul ei, nu?

— Așa să fie? Poate. Clatină paharul și se uită fix la conținutul lui, de parcă ar descifra vreun mesaj ascuns acolo. Poate. Sau poate că niciunul din noi nu ar trebui să încredințeze atâta prietenie unui iubit. Poate că amândoi avem aceeași vină. Noi ne păstrăm secretele, nu-i așa, Marie?

Când îl aud vorbind așa mă podidește plânsul. M-am ținut tare în ultimele săptămâni și uite ce mă

face să plâng. Și chiar dacă nu pot să-i răspund, nu vreau să plece. Sunt epuizată de tot ce se întâmplă în viața mea – de procesul de mediere, de trădare, de povara pe care o port pe umeri de una singură.

Vinul începe să mă destindă. Vreau să mă las purtată și mai departe. Vreau să-mi alunge tensiunea și stresul. Se pare că băutura nu a avut niciun efect asupra lui Joe, care umple din nou paharele. Întind mâinile spre ale lui, deși nu pot să-l privesc în ochi.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, Joe. Vreau să stai cu mine. Doar să dormim amândoi. Nu pot… nu vreau să dorm singură în noaptea asta.

Are o clipă scurtă de ezitare, apoi își plimbă degetul pe linia obrazului meu, iar pielea lui aspră se freacă de pielea catifelată a feței mele, o simbioză de aspru și moale. Se ridică și mă conduce spre dormitor. Patul e răvășit, așa cum îl lăsasem când mă sculasem. Joe aranjează așternuturile, care acum mă îmbie netede. Își dă jos blugii și își descheie nasturii de la cămașă. Stâng lumina și-mi las halatul de baie să cadă la picioare, apoi mă strecor sub pilotă. Când închid ochii, camera începe să se învârtă și trebuie să-i deschid din nou. Am băut prea mult. Când Joe se întinde lângă mine, mă întorc cu fața la perete și el mă ia în brațe. Mușchiul lung al coapsei sale îmi cuprinde ușor șoldul; umărul lui se ridică deasupra mea ca un străjer de pază. De fiecare dată când respiră, pieptul lui se apropie de spatele meu.

Nici nu-mi dau seama că plâng până nu simt gustul sărat al lacrimilor pe limbă și mă ghemuiesc în fața valurilor de lacrimi și mă cutremur când acestea mă copleșesc, ca o ființă în carne și oase. Joe îmi dă părul de pe tâmplă la o parte și-mi spune încetișor:

— Ssst, ssst, iar gura lui e atât de aproape de mine, încât pare că vocea ar veni dinăuntrul meu.

Mă ține în brațe până mă liniștesc și respirăm amândoi încet, într-o uniune profundă.

Lacrimile de supărare nu se compară cu nimic. Acestea conțin substanțe care nu se regăsesc în celelalte lacrimi banale care ne scaldă ochii, ca și cum ne-ar spăla de o toxină care provoacă supărarea. Și în noaptea asta, după ce-mi seacă lacrimile, întrezăresc interiorul meu – răni care s-au strâns în decursul anilor, ca niște scheleți minusculi în filonul conștiinței de adult. Sunt împotmolită printre traumele înfrânte, naufragiată ca urmare a realizărilor mele.

Joe mă strânge mai tare sau poate că a adormit și visează despre propriile lupte. Târziu în noapte – ceasul arată 3.30 – îl simt pe Joe zvârcolindu-se de pe-o parte pe alta, fierbinte și transpirat. Dă la o parte pilota și se ridică să meargă la baie. Când mă trezesc din nou, în zori, capul îmi zvâcnește și am un gust acid în gură de la vinul băut în exces. El nu mai e lângă mine.

Afară, soarele de vară e îngropat sub nori groși care se întind până spre munți. Mă dau jos din pat și mă duc în bucătărie unde mă aștept să-l văd pe Joe punând de cafea și citind ziarul de dimineață. Sau să găsesc măcar un bilet de la el. Dar haina lui nu mai e în cuier.

23

Charlie Marsallis este un bărbat înalt. Are ochii măslinii, acoperiți de pleoape pline care urmează o linie descendentă spre tâmple. Se dă la o parte din ușă ca să-mi facă loc să intru, cu un braț îndoit spre talie și cu celălalt poftindu-mă înăuntru. Deabia îi ajung până la umăr. Îmi face semn să mă așez pe fotoliul cu perne Windsor din fața biroului dezordonat. Un trofeu din aur, câștigat în urma unui meci de baschet, tronează pe bibliotecă, sub diplomele înrămate; în rest, pe mese și pe rafturi, sunt teancuri de dosare, fișe medicale și teancuri de hârtii albe capsate. Pe dosarele la vedere scrie Jansen *versus* Heaton. O poză înrămată cu o tânără și un băiat care vâslesc un caiac stă aproape să cadă de pe un teanc de memorandumuri care poartă ștampila lui Donnelly.

— V-a oferit Jean ceva de băut? întreabă el, întorcându-se să-și dea jos sacoul și să-l atârne în cuierul din spatele lui.

Eu clatin din cap.

— Nu, mulțumesc, nu vreau nimic.

— Să vedem. Cu ce să începem?

Se instalează în fotoliul rotativ cu fața la mine, trecându-și degetele lungi prin părul blond răvășit. Șuvițele de păr îi cad în unghiuri ciudate peste frunte. Tinerețea lui e dezarmantă; aproape că mi-e dor de siguranța de sine paternă și aspră în același timp pe care o afișa Donnelly.

— M-am întâlnit cu domnișoara Meyers-Yeager săptămâna trecută și m-a pus la curent cu evoluția cazului până în prezent.

Lasă cuvintele suspendate între noi o clipă, de parcă m-ar invita să intervin cu propria versiune. Apoi își drege glasul și continuă.

— N-am parcurs tot rezumatul cazului, dar domnișoara Meyers m-a asigurat – și se vede și din consemnările domnului Donnelly – că depoziția

dumneavoastră inițială e destul de solidă. Nu aveți antecedente de malpraxis, recomandările sunt bune și nici nu există plângeri împotriva dumneavoastră la First Lutheran. Rezultatele autopsiei reprezintă un impediment, dar am citit comentările pe care le-ați făcut referitor la afecțiunea cardiacă de care suferea copilul. Vom chema în instanță ca martor un expert care să susțină spusele dumneavoastră.

Se oprește din nou. Eu încuviințez, întrebându-mă de câte întâlniri va mai fi nevoie ca să reluăm toate lucrurile pe care crezusem că le lăsasem în urmă. Apoi continuă.

— Mă gândesc la doi anesteziști de renume. Dar e evident că direcția în care vom merge va depinde de ceea ce vom afla în următoarele săptămâni.

Alte săptămâni. Au trecut deja șase de la primirea rezultatelor autopsiei. Într-o meserie în care ești plătit cu ora, presupun că Darryl Feinnes are toate motivele să-și deruleze următorul atac cât mai încet. Ar trebui să simt fiorul adrenalinei răbufnind într-o furie îndreptățită, să-mi doresc cu ardoare să se facă dreptate și acest lucru să facă mai puternică legătura dintre mine și acest avocat tânăr. Dar gândul că trebuie să mai aștept alte săptămâni mă sleiește de puteri.

Ferestrele biroului dau spre clădirea de vizavi, iar zidurile de beton se estompează pe cerul cenușiu; se zăresc cămăruțele luminate unde funcționarii stau aplecați asupra ecranelor care pâlpâie ale calculatoarelor. Marsallis face o pauză și când mă uit din nou la el, îl surprind observându-mă. Acest om e un străin pentru mine – un străin căruia îi împărtășesc mai multe lucruri din viața mea decât unui eventual iubit. Sau poate că eu m-am înstrăinat, fiind pe punctul de a renunța la o viață pe care credeam că am câștigat-o.

Spune cu voce mai joasă, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile:

— Știu că vă e greu să o luați de la capăt cu un avocat nou, în acest stadiu.

Simt deodată cum mi se umezesc ochii. Formalismul lui Donnelly a făcut să-mi fie mai ușor să-mi maschez sentimentele. Aștept până îmi dispare nodul din gât și mă forțez să nu mă gândesc la autopsie.

— Vă spun cu toată sinceritatea că singurul meu scop acum este să văd că se termină totul. Dacă ar fi după mine, aș accepta orice sumă cere partea adversă. Dar presupun că nu vă permite compania de asigurări să faceți așa ceva, nu?

El are o clipă de ezitare, apoi încuviințează.

— Așa este. Nici Medicina și nici Dreptul nu mai sunt așa de ușoare în zilele noastre, nu credeți? Se apleacă sprijinindu-se pe coate, iar oasele noduroase de la încheieturi îi ies din manșete. Are mâini mari, chiar și pentru statura lui – cu degete lungi, deșirate, care probabil că se simt mai în largul lor cuprinzând o minge de baschet decât un stilou.

— De ce ați ales această specializare? întreabă el.

Întrebarea mi se pare atât de departe de tot ceea ce înseamnă litigiu și apărare, încât sunt luată prin surprindere.

— Poftim?

— De ce tocmai anestezia? De ce ați ales să deveniți medic anestezist și nu chirurg sau psihiatru – sau, de ce nu – inginer chimist?

— Oh, știu și eu? Ezit. Cred că sunt îndemânatică. Îmi place să efectuez procedurile de anestezie. Am fost foarte bună la farmacologie și la fiziologie, așa că decanul mi-a sugerat să mă specializez în anestezie.

I-am dat și lui același răspuns mecanic pe care îl dau întotdeauna prietenilor și pacienților când sunt întrebată, ca subiect de conversație când abia am făcut cunoștință. Dar îl văd cum se uită la mine așteptând mai multe detalii și eu caut înlăuntrul

meu motive la care nu m-am mai gândit de ani întregi.

— Îmi place să ajut oamenii aflați în situație critică. Toată lumea crede că medicul anestezist este acolo doar ca să-ți supravegheze somnul, dar e vorba de partea care precede operația, când trebuie să-i calmezi și să-i încurajezi pe pacienți. Asta face diferența. Pentru asta mi-am ales această profesie. Le strâng mereu mâna, ca pretext să o țin câteva minute într-a mea, chiar înainte de operație, și să văd cum le mai dispare cât de cât tema. Îmi place să văd când se cufundă în somn, cum fețele aproape că întineresc, ca și cum s-ar elibera de stresul vieții de zi cu zi sau de cel al bolii. Chiar dacă acest lucru este provocat de un narcotic. Chiar dacă îi vor aștepta aceleași probleme când se vor trezi. Cel puțin pot să le ofer o clipă de răgaz. Îmi place să-mi pun mintea la contribuție și să găsesc soluții de a înlătura durerea. În meseria mea, fac cunoștință cu oameni pe care altfel nu i-aș cunoaște. Aflu amănunte din viața lor, despre ceea ce contează pentru ei.

Deodată mă simt stânjenită și mă opresc, ridicând din umeri.

Marsallis aprobă ca pentru sine, fără să bage de seamă stânjeneala mea, concentrat să analizeze fiecare cuvânt la fel de amănunțit cum ar evalua notele pe care le-am obținut la examenele de specialitate.

— Îmi place. Mi-ar plăcea ca oamenii să audă asta. Ridică din sprâncene și se uită din nou în ochii mei. Bineînțeles, ultima răsturnare de situație va complica lucrurile o vreme. Dar, chiar înainte de a asculta și alte mărturii, pot să vă promit că avem șanse mari să ieșim basma curată.

— Să ieșim basma curată? Pentru prima dată de când am intrat în biroul lui îl privesc drept în ochi, nerăbdătoare să știu ce secret a aflat Marsallis într-o săptămână, care lui Donnelly i-a scăpat luni întregi.

Pare mirat de ușurarea pe care mi-o citește în glas.

— Da, desigur. E greu să aduci o astfel de acuzație dacă nu ai dovezi cu adevărat irefutabile – ceva concret. Cu toată frustrarea pe care publicul o manifestă față de sistemul de sănătate, e foarte puțin probabil ca jurații să condamne un doctor. Nu m-ar mira dacă procurorul va refuza să ia plângerea în considerație.

Simt cum mi se strânge inima.

— Procurorul? Despre ce vorbiți? Sunt sigură că trebuie să fie vreo neînțelegere la mijloc, dar sângele îmi năvălește în obraji. Procesul de mediere continuă, nu? De ce s-ar schimba într-un proces cu jurați doar din cauza rezultatelor autopsiei?

Îmi vine să-l întreb dacă nu cumva confundă cazurile.

Marsallis stă nemișcat – mă întreb, pentru o clipă, dacă m-a auzit. Apoi văd cum îi apar pete roșii pe gât și pe față și știu instinctiv că s-au făcut mișcări fără știrea mea.

— Îmi pare rău. Am crezut că vi s-a spus.

Lasă capul în jos și rămâne cu privirea fixată asupra mâinilor împreunate care se odihnesc pe dosarul meu. Pe anumite pagini sunt lipite bucăți de hârtie colorată care semnalează o greșeală, o sentință sau o decizie care a distrus câteva vieți.

— Credeați că am fost informată în legătură cu ce?

— Doamnă doctor Heaton, ce v-a spus John Donnelly despre cazul dumneavoastră la ultima întâlnire?

Rostește cuvintele atât de încet, încât trebuie să mă aplec spre el ca să înțeleg ce spune.

— John Donnelly mi-a spus că trebuie să-mi găsesc alt avocat deoarece afecțiunea cardiacă de care suferea Jolene m-a expus mai mult riscului intentării unui proces, răspund eu cu glasul sfărâmicios ca sticla. Mi-a spus că eu și spitalul nu

mai suntem de aceeași parte în acest caz. Fără să o spună răspicat, mi-a dat de înțeles că spitalul o să se spele pe mâini aruncând vina pe mine.

— Doar atât?

— Nu e suficient?

— Nu v-a spus domnul Donnelly – sau altcineva – că în prezent se derulează o anchetă penală?

În spatele lui Marsallis, rafalele de vânt și ploaie lovesc în fereastră, care se cutremură la fiecare pulsație a aerului. Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos și trebuie să înghit de câteva ori ca să mă liniștesc.

— Aș vrea un pahar cu apă, dacă se poate.

— Sigur, imediat.

Marsallis iese din birou și eu îmi las capul pe genunchi, îngrozită pentru o clipă la gândul că o să vomit. Clinchetul cubului de gheață care se lovește de paharul de cristal mă face să tresar. Marsallis se apleacă pe vine lângă mine și, când ridic ușor capul, ochii noștri sunt la același nivel – acum îi văd ridurile de pe frunte pe care nu le observasem înainte.

— Poftim. Liniștiți-vă, respirați adânc.

Iau o gură de apă rece, atât de rece încât mă dor dinții.

— Vă rog să-mi spuneți despre ce e vorba.

Marsallis pune carafa cu apă pe o masă și se așază pe scaunul de lângă mine. Acum suntem amândoi de aceeași parte a biroului încărcat cu teancuri de opinii juridice, contrabalanța unei vieți pierdute. Trage aer în piept și spune:

— S-a depus o plângere la procuror împotriva dumneavoastră, acuzându-vă de neglijență în serviciu care s-a soldat cu moartea copilului. Ar fi trebuit să vi se aducă asta la cunoștință.

— Cum e cu putință? Cum poate cineva să pretindă acest lucru – chiar dacă o face pentru bani, chiar dacă acea persoană consideră că am greșit? De când o greșeală tragică devine o acuzație penală?

— În acest moment, nu sunteți acuzată de nicio infracțiune, spune el aplecându-se spre mine, cu un ton mai degrabă consolator și compătimitor decât cel potrivit unui avocat. Dar cineva l-a abordat pe procuror cu astfel de acuzații cărora, oricum ar fi – adevărate sau false – statul este obligat să le dea curs. Dacă nu se găsește nicio dovadă solidă care să susțină acea reclamație, nu se va înainta nicio acuzație. Și probabilitatea de a se întâmpla așa este destul de mare.

Îmi cuprind abdomenul cu brațele și încep să mă legăn.

— Cine e în spatele acuzației? Cine a spus acest lucru despre mine?

— Încă nu am aflat. Și nu știu ce dovezi are procurorul – nu sunt obligați să ne spună decât dacă se înaintează acuzația. Poate crede oricine că are informații noi care ar putea interesa statul. De fapt, ar putea fi oricine care vrea ca toată vina să cadă asupra dumneavoastră.

— Dar cum e posibil ca un doctor să fie acuzat penal?

— Se întâmplă rar. De obicei e vorba de cazuri extreme – cum ar fi alcoolismul, dependența de droguri sau întrebuințarea greșită, în mod flagrant, a aparaturii din dotare.

Îmi simt mușchii abdomenului atât de încordați, încât de-abia mai pot să respir. Mă uit la el, la acest bărbat cu privirea gravă de care acum sunt nevoită să depind, cu cravata strâmbă, bretonul răvășit pe frunte, de parcă ar fi uitat să se pieptene.

— Văd că acest lucru v-a luat prin surprindere, spune el. Nici nu-mi trecea prin minte că nu vi s-a spus. Dar avem șanse mari, așa cum v-am zis, să scăpăm basma curată, chiar dacă statul înaintează acuzația.

— Și atunci se va termina în sfârșit totul?

— Nu, procesul de mediere tot trebuie să se deruleze. Doar că nu mai planează asupra dumneavoastră suspiciunea de infracțiune penală.

Tăcem amândoi.

— Și acum ce ar trebui să fac? întreb eu, într-un final.

— Să încercați să nu vă mai faceți atâtea griji. Trebuie să așteptăm vești de la procuror înainte de a face un plan de apărare. Și aveți grijă, desigur, să nu vorbiți despre acest lucru cu nimeni de la serviciu.

Ridic ochii spre el.

— Nu mai lucrez. Frank Hopper, directorul executiv al spitalului, mi-a cerut să-mi iau concediu. Nu știați?

Chipul lui se înroșește din nou.

— Nu.

În clădirea de peste drum, angajații își strâng servietele și umbrelele, sporovăind pe grupuri, iar ziua lasă loc înserării. Cineva din biroul alăturat sau din spatele nostru râde. Apoi o ușă se trântește și se lasă tăcerea.

— Deci asta e tot ce știm, nu? întreb eu ștergându-mi obrazul cu dosul palmei.

— Vă voi anunța de îndată ce am noutăți.

Se ridică și își pune sacoul. Mă ridic și eu și mă îndrept spre ușă înainte ca el să mi-o deschidă, apoi întorc capul și mă uit în ochii lui.

— Pot să plec din oraș?

— Să plecați din oraș?

— Adică, am voie să părăsesc statul?

Marsallis are o clipă de ezitare și pare că vrea să mă întrebe ceva, apoi își afundă mâinile în buzunar și încuviințează.

— Sigur că da. Dar ar trebui să lăsați un număr de telefon unde puteți fi găsită.

Chiar când sunt pe punctul de a închide ușa în urma mea, Marsallis deschide din nou vorba și mă întorc spre el.

— Fiul meu… Se oprește, scoate mâinile din buzunar și le împreunează pe piept. Fiul meu are șase ani acum. S-a născut cu o malformație congenitală. Traheea prezenta o îngustare și a

încetat să respire imediat după naștere. Are… a rămas cu o paralizie ușoară, cel mai probabil ca urmare a acelui episod. Dar fiul meu e încă în viață datorită faptului că un medic anestezist era de gardă în noaptea aceea.

Stă acolo privindu-mă, cu statura lui atletică și zveltă, atât de plin de energie, cu diplomele lui proaspăt înrămate și cu hotărârea neclintită de a străbate acest labirint medico-legal.

— O să vă anunț unde mă puteți găsi, domnule Marsallis, îi spun cât încă mai pot să vorbesc fără să-mi tremure vocea.

Lori e în culmea fericirii când îi spun că vin în vizită pentru câteva săptămâni, deși e puțin mirată că sosesc chiar mâine. Chiar în timp ce vorbim îi spune Elsei să-și mute lucrurile din camera de oaspeți și lui Neil să-și ia jucăriile din cadă. Nu încerc să-i explic că nu e chiar călătoria de plăcere pe care o tot amân de atâta timp. Pun un scaun de bucătărie în dreptul dulapului și trag valizele prăfuite de pe rafturile de sus. Efortul depus mă epuizează, de parcă peste noapte aș fi îmbătrânit cu zece ani.

Cu excepția câtorva reprize scurte de somn și a unui duș lung, nu mă odihnesc deloc. Îmi plătesc facturile, întrerup temporar livrarea ziarului și verific poșta. Cel puțin nu am vreo pisică de dus la adăpost și sunt dispusă să las singurul filodendron pe care îl am să se usuce. La șase dimineața, șoferul de taxi sună la interfon și mă bulucesc pe hol cu bagajele, ieșind cu spatele ca să reușesc să scot valiza. Tocul pantofului mi se încurcă în panglicile unei cutiuțe albe aflate pe preș și mă împiedic, aproape căzând.

Am brațele așa de pline, încât trebuie să împing cutia în lift cu piciorul, și-mi scap poșeta când mă aplec să o iau de jos. Capacul de-abia se închide și mirosul de ciocolată pe care îl emană se împrăștie în aer. Desfac panglicile argintii și dau peste un

tort mic de abanos; un lănțișor subțire de aur e lipit de învelișul lucios cu o floricică din glazură de ciocolată și o parte din el este prinsă sub clapa unui plic sigilat. Îl deschid fără să deranjez priponul de ciocolată și găsesc un pandantiv cu un safir roz și un bilețel.

Cred că îmi plac așa de mult torturile
pentru că au culoarea ochilor tăi.

24

Din aeroport, sun la biroul lui Charlie Marsallis și las un mesaj cu numărul meu de mobil și numărul surorii mele pe robot, pentru cazul în care procurorul înaintează acuzația cât timp sunt plecată. Al doilea număr pe care îl formez este cel al companiei de asigurări de malpraxis. După ce formez mai multe numere la care răspunde robotul și care îmi fac legătura mai departe, ajung la mesageria vocală a lui Caroline Meyers-Yeager. Robotul mă anunță că aceasta va lipsi mai bine de o săptămână de la birou, dar că asistenta ei va fi bucuroasă să mă ajute, sau că pot lăsa un mesaj după semnalul sonor. Încep cu un rezumat politicos al întâlnirii cu Charlie Marsallis și închei cu o perorație înflăcărată despre șaradele avocățești lipsite de etică, care este întreruptă brusc, chiar în toiul ei, de semnalul care mă anunță că spațiul digital alocat mesajului s-a sfârșit.

Motoarele cu reacție luptă să se desprindă din gheara încleștată a gravitației, o luptă căreia mă mir întotdeauna că-i supraviețuiesc, și avionul începe să plutească mândru la opt mii de metri deasupra pământului. Pentru moment, nu sunt disponibilă pentru procurorii sau avocații acuzării. La mii de metri sub noi, Munții Stâncoși par a fi ferme și deșerturi; Fluviul Colorado curge în cercuri perfecte verzi, ce par cusute peste întinderea maronie. Chiar înainte de a coborî, scot cutia albă de sub scaun, o deschid și eliberez lănțișorul auriu din trandafirul de ciocolată de care era atașat și mi-l pun la gât.

Lori locuiește într-o zonă de câmpie, la vest de Fort Worth, unde odinioară poposeau vitele, în drum spre calea ferată transcontinentală, iar coloniștii revendicau pământul indienilor înconjurându-l cu sârmă ghimpată. Acum se alocă fix câte un sfert de pogon de azalee și stejari

cioturoși locuitorilor care se străduiesc să scoată din țărână tufișuri verzi. Peluzele udate din belșug te invită să te zbenguiești în picioarele goale până când soarele de Texas te gonește în casă. Din clipa în care cobor din mașină, căldura se năpustește asupra mea ca o bestie însetată de sânge. Îmi taie pur și simplu răsuflarea.

În spatele meu, fâsâitul unei stropitori îmi amintește de verile pe care le petreceam fugind prin dreptul jetului de apă. În cei doi ani de când nu am mai fost pe aici, casele de cărămidă și stuc care se întindeau pe suprafețe mari s-au extins spre orizontul plat, cerând mai mult spațiu pentru numeroasele familii care și le pot permite. Străzile sunt pustii.

— Te deranjează dacă te cazez în camera Liei în noaptea asta? N-am avut timp să pregătesc camera de oaspeți – o folosesc ca birou și sunt hârtii împrăștiate pe tot patul.

Când intrăm în casă, Lori se oprește să adune de pe jos mănușile de baseball, piesele de LEGO și șosetele făcute ghem.

— Îmi cer scuze pentru mizerie. Ești leoarcă de transpirație.

— Se pare că nu mai suport verile texane. Cred că am stat prea mult în nord, unde plouă tot timpul. Când te-ai tuns? Îți stă bine.

Părul îi vine până la bărbie, întors la vârfuri, și șuvițele se asortează cu pielea ei măslinie și ochii ei negri. Își ciufulește părul scurt și filat de la ceafă.

— M-am tuns în preajma Crăciunului. Mă vopsesc să mai acopăr părul cărunt, vezi? Acum parcă nu mai semănăm așa de mult, nu-i așa? Stai jos, mă duc să aduc niște ceai cu gheață.

— Unde sunt ceilalți? strig eu ca să mă audă din bucătărie.

— Neil e la o petrecere în pijamale și am pus-o pe Elsa să o ducă pe Lia la piscină ca să pot face

curățenie – să fi văzut cum era acum vreo două ore.

Prin cameră sunt presărate dovezi ale traiului a cinci oameni, răsfirate ca niște artefacte dezgropate ale gospodăriei americane moderne, un labirint de jucării de plastic și haine de poliester, o abundență de sintetice. Lori aduce ceaiul cu gheață și se instalează în fața mea, în fața unei măsuțe de cafea întinse, cu blat de sticlă, plină cu reviste de decorațiuni interioare și jurnale de imobiliare. Un joc Monopoly abandonat se răstoarnă pe podea când Lori așază tava cu paharele aburite.

— De-abia așteaptă toți să te vadă. Elsa trepidează de fericire.

— Speram să vină la aeroport. Mă întreb dacă Lia o să-și mai aducă aminte de mine – n-am mai văzut-o de când avea trei ani.

— Ne uităm tot timpul la poza ta. Te știe.

Lori se ghemuiește în fotoliu, cu picioarele sub ea, și se uită atentă la cuburile de gheață care sfârâie în pahare, apoi din nou la mine, zâmbind. Zâmbetul ei seamănă atât de mult cu al mamei noastre.

— Să te întreb cum o mai duci?

— Mai bine nu.

Iau paharul cu ceai și mă concentrez să storc felia de lămâie, amestecând coaja galbenă a acesteia în ceai.

— Cred că acum nu-mi doresc decât să simt cei trei mii de kilometri care mă despart de Seattle. Îți mulțumesc că m-ai primit așa repede, pe nepregătite. Zâmbesc, ridicând privirea spre ea. Și mersi și că ai întrebat dacă ar fi cazul să mă întrebi cum o mai duc.

— Cu plăcere. Ești *mereu* bine-venită. După o pauză de tăcere, adaugă pe un ton mai vesel. Să știi că arăți bine.

Mă pufnește râsul.

— Nici vorbă! Sunt trasă la față!

— E adevărat că ai arătat și mai bine. Probabil că n-ai dormit toată noaptea ca să-ți faci bagajele și să pui totul la punct. Nu vrei să tragi un pui de somn înainte să se întoarcă ceilalți?

Simpla sugestie a surorii mele mă face să-mi dau seama cât de epuizată sunt. Străbatem holul, ai cărui pereți sunt plini cu pozele alb-negru ale copiilor, până ajungem în dormitorul Liei – un altar închinat lui Walt Disney. Albă-ca-Zăpada, Frumoasa-din-Pădurea-Adormită și Belle stau grămadă pe pernă și le pun lângă pat înainte de a da la o parte pilota matlasată. Crăciunul trecut i-am făcut cadou un costum de prințesă roz, din tul, cu pantofi cu toc lucioși din plastic. Lori mi-a spus că s-a culcat îmbrăcată cu el săptămâni întregi, în ciuda faptului că dantela îi dădea mâncărimi.

Deasupra mea plutește un baldachin susținut de patru stâlpi de lemn, iar pânzele cu volane sunt legate cu șnururi care seamănă cu cosițele lui Rapunzel. Ce pat de vis pentru un copil de cinci ani, care adăpostește minunea adormită într-un tărâm sigur, ferit de ochii celorlalți. Iau o carte supradimensionată cu ilustrații de pe jos și o răsfoiesc, așteptând să mă ia somnul. Imaginile sunt clare, iar paginile au un chenar de iederă și trandafiri cățărători care se împletesc. Văd corsaje și balerini de dans brodați cu fire de aur în filigran. Fiecare poveste este despre binele care triumfă asupra răului, dragostea care alungă singurătatea și se încheie cu o nuntă regală. Oare la ce vârstă am băgat de seamă că poveștile se termină întotdeauna cu o nuntă? La ce vârstă am început să pun la îndoială menirea nescrisă a vieții unei femei?

Mă trezesc tresărind când Lia sare în mijlocul patului. Țip, mă rostogolesc spre ea și o gâdil pe burta care se simte pufoasă și moale ca un aluat sub tricou. Ce bine mă simt că poate să mă ia în brațe în carne și oase după ce am vorbit mai mult la telefon și-mi cunoștea mai degrabă vocea decât chipul.

— Ce mare te-ai făcut, spun dându-i la o parte șuvițele de păr castaniu de pe față. Ochii ei sunt negri și strălucitori ca două boabe de cafea. Înseamnă că mama îți dă multe legume să papi de-ai crescut așa de mult în doi ani.

— Hai afară, tanti Marie. Trebuie neapărat să-ți arăt grădina mea secretă.

Se ridică în picioare și mă trage și pe mine, cu impetuozitatea unui copil de cinci ani.

Lori stropește carnea de pui cu sos barbecue, în timp ce Lia mă conduce afară, cu brațele ridicate deasupra capului ca să mă tragă de mână. Străbatem bucătăria și ieșim pe ușa de plasă care se trântește în urma noastră. Terrierul lor se învârte pe loc ca să-i atragă atenția Liei. Asfaltul e cald încă, emanând căldura acumulată de-a lungul zilei. Lia pășește cu agilitatea unei pisici printre spicele de iarbă răcoroase și țepoase; tălpile mă furnică, neobișnuite cu un astfel de contact cu pământul. Lia mă conduce în spatele garajului, la o enclavă împrejmuită cu gard făcut din tomberoane și decupaje care sugerează iarba. Aici se înalță o piramidă de nisip, abandonată după o încercare recentă de artă peisagistică, proiectul uitat al unui adult, care s-a transformat în țara minunilor pentru un copil. Ne așezăm pe vine una lângă cealaltă, cu un aer complice și movilița de nisip scoate la iveală castele și șanțuri, lacuri Tupperware și păduri din rămurele, serpentine și tuneluri montane care se intersectează și care au fost săpate de mânuțele ei. Peșteri de nisip adăpostesc soldăței de plastic care se luptă cu balauri de cauciuc, și ponei roz durdulii, cu coame albastre, mărșăluiesc înăuntrul unui țarc împrejmuit cu un gard din creioane. Lia se ghemuiește, așa cum fac copiii mici, cu tălpile lipite de pământ și genunchii strânși la piept ca faldurile unui acordeon, o flexibilitate de care se bucură înainte ca aripile pelvisului să se deschidă pentru a putea purta un copil în pântece. O briză care aduce aer de seară

umed, dar cald încă, se ridică din preeriile Texasului; părul ei subțire îi flutură în vânt și îi intră în ochi, iar ea îl dă la o parte cu mâna strânsă pumn, așa cum fac prințesele. În lumina slabă a amurgului, pielea ei e pură, acoperită cu puf auriu, neîntinată încă de încercările vieții care își vor lăsa amprenta pe fruntea și pe bărbia ei. Întind mâna și o mângâi pe față. La această vârstă, corpul ei este o mașinărie eficientă de reparații ale ADN-ului și diviziuni celulare regulate, când se nasc generații noi de țesuturi perfecte. În jurul vârstei de douăzeci de ani, mașinăria va începe să piardă lupta cu timpul, alunecând ușor pe panta bătrâneții, cedând în favoarea generației următoare.

— Aurora urcă în dormitor acum. Se schimbă pentru aniversare. E ziua ei.

— Văd, spun eu, ghemuindu-mă lângă ea în praf, până când picioarele încep să mă doară și mă așez turcește. Câți ani împlinește?

— Șaisprezece. Asta e poneiul ei. E mic de tot. Are doar un an.

— Păi atunci ar trebui să o ajutăm să se îmbrace. O să poarte și diademă?

Lia îi aranjează părul de nailon și-i îndeasă o coroniță lucioasă de staniol pe cap.

— Se mărită de ziua ei.

— Nu crezi că e cam mică să se mărite?

Lia se chinuie să o îmbrace cu o rochie minusculă albastră, luptându-se cu brațele rigide ale păpușii. Respiră sacadat de fiecare dată când trage de material.

— Tanti Marie, tu când te măriți? Mami spune că pot să vin și eu la nunta ta.

— Așa spune?

Întind mâna și slăbesc betelia care se prinde cu adeziv și care îngreunează munca Liei.

— Păi, cred că n-am găsit încă bărbatul cu care să vreau să mă mărit.

Lia îndeasă picioarele Aurorei în pantofi cu toc de culoarea nisipului și o așază în picioare

înăuntrul castelului sculptat. Apoi se răsucește pe călcâie și se uită la mine, mijind ușor ochii, deranjată de lumina soarelui care apune.

— Dar cauți?

— Ce să caut?

— Un soț.

Îmi cercetează serioasă chipul, curioasă de ce mătușa ei admirată de la distanță a pierdut din vedere un punct de referință atât de important. Mă pregătesc să-i dau o explicație despre alegerile pe care o femeie din secolul douăzeci și unu le face în viață, dar mă surprind cu un răspuns neașteptat, asupra căruia n-am reflectat.

— Da, cred că-l caut.

Răspunsul pare să mai domolească tulburarea pe care i-am pricinuit-o în concepția ei despre cursul firesc al vieții. Apoi se încruntă ușor și spune.

— Dar noaptea nu.

Zâmbesc la gândul că e atât de ușor să rezolv acest ultim puzzle despre lumea mea.

— Nu. E prea întuneric noaptea ca să-l caut.

Ușa de plasă se dă în lături și Lia o rupe la fugă spre veranda din spate. Aurora și poneiul ei sunt lăsați în voia nopții. Lori așază bucăți de pui și cârnați pe grătarul cu propan. Îmi întinde o Cola și se instalează într-un șezlong, trăgând unul și pentru mine alături. Căldura e mai ușor de suportat dacă nu mă mișc. Mă răcoresc plimbând doza de Cola pe față.

Mii de cicade încep să zumzăie când se lasă seara. Cântă la unison, ca o singură ființă, planând deasupra capetelor noastre ca o aură a cărei sursă nu este vizibilă. Cântecul lor îmi aduce aminte de verile când ne jucam desculțe pe câmpul din spatele casei – unde eu și sora mea am îngropat odată un iepure sfârtecat, pe care îl găsiserăm în rugii de mure, victimă, se pare, a vreunui câine din vecini. Acum pe acel câmp s-a construit un centru comercial și cântecul de împerechere al greierilor a fost înlocuit de radiourile mașinilor.

— I-am spus Elsei să se întoarcă până la cină, mă informează Lori, răsucindu-și încheietura mâinii ca să se uite la ceas. Apoi clatină din cap și continuă. Prietena ei cea mai bună are un frate după care i s-au aprins călcâiele.

— Da, am auzit de el. L-ai cunoscut?

— Nu. Dar l-am văzut și îi dau dreptate. Jur, se întâmplă peste noapte. Slavă Domnului că măcar vorbește cu tine. Nu sunt sigură că aude ceva din ce-i zic eu.

Mă întind și o iau de mână.

— Ți-aș spune dacă aș afla ceva ce ar trebui să știi. Promit. Nu cred că ai motive să-ți faci griji.

Lori zâmbește strâmb și-mi amintește de vremurile când, cu zeci de ani în urmă, mă șantaja cu vreun secret.

— Știu. Contez pe asta. Dar începi să-ți faci griji pentru copii din ziua în care se nasc. Câteodată, când stau trează noaptea s-o aștept pe Elsa, care profită de timpul permis până la ultima secundă, mă gândesc cu jind ce bine ar fi să fie din nou copil, tânjesc după zilele când eu eram centrul universului ei, chiar dacă știu că e o dovadă de egoism din partea mea. E aproape o cruzime faptul că suntem programați genetic să ne iubim copiii cu atâta intensitate.

— Te deranjează telefoanele noastre?

Lori cade pe gânduri, ca o cunoscătoare într-un domeniu pe care eu nu-l pot înțelege prea bine.

— Dar așa e cel mai bine, Marie. La vârsta ei, noi nu prea ne bucuram de prezența mamei în viața noastră. Ea are două mame. A fost un an greu pentru ea. Ultima afacere a lui Gordon a fost un eșec – peste jumătate din spații sunt încă goale. Apoi investitorul l-a lăsat baltă. Lucrul ăsta ne-a dat peste cap cu banii – acum eu îi țin contabilitatea. Cred că pe Elsa a afectat-o mai mult decât pe noi, ceilalți. E destul de mare acum ca să înțeleagă situația grea prin care trecem – ca să nu mai spun de reducerile de buget pe care trebuie să

le facem pentru hainele și cosmeticele pe care le vrea la vârsta asta.

— Nu-mi vine să cred, Lori. Nu mi-ai spus nimic.

Îmi aruncă din nou un zâmbet forțat.

— Supraviețuire prin negare. Funcționează de fiecare dată. Și-n afară de asta, ai avut și tu grijile tale. O să ne descurcăm noi. Așa sunt afacerile imobiliare – să-mi aduci aminte să te duc să vezi câteva dintre mallurile noastre abandonate cât stai aici. Dar trebuie să recunosc că ultimul eșec ne-a zdruncinat rău de tot.

Lori duce cutia de suc la gură și soarbe cu zgomot. Lia se dă în leagăn făcându-și vânt cu picioarele goale și murdare de praf. Mi-e rușine când văd de cât stoicism a dat dovadă Lori în încercările prin care a trecut și cât de absorbită am fost eu de problemele mele.

Lori pocnește un țânțar însetat de sânge care pornise la vânătoare odată cu lăsarea serii și care îi aterizase pe gât, apoi azvârle insecta zdrobită în iarba înaltă. Broboanele de sudoare îi lucesc pe carotida care pulsează ritmic. După o clipă de tăcere, se uită din nou la mine.

— Să nu pomenești nimic de față cu Gordon, da? Doar dacă nu cumva te bate gândul să-ți deschizi vreun mall la ieșirea din Irving. Sunt sigură că ați cădea la înțelegere. N-ar fi o slujbă la fel de sigură ca aceea de anestezist, dar ai putea să faci bani frumoși din componente de calculator și unghii false.

— Până la urmă, cât de grav e? Gordon își face griji pentru afacerea lui? Adică, vă descurcați totuși, nu?

Lia mă privește din nou.

— Să spunem că e mai mare cererea de operații de lifting facial și de apendicită decât de saloane de cosmetică și pizzerii Domino. Trebuie să recunosc că simt lipsa femeii care mă ajuta în casă.

Alți țânțari o atacă și ea se plesnește, ferindu-se de ei. Apoi se ridică și spune:

— Mă dau bătută – țânțarii au învins. Hai să mâncăm înăuntru. Lia, hai la masă. Șterge-te pe picioare înainte să intri în casă.

În Seattle, întunericul care domnește acum s-ar lăsa după ora nouă; vara, cinele târzii se iau când e încă lumină. Dar aici, mai aproape de brâul pământului, e aproape întuneric la 7.30. Lori așază pe masa de lemn lăcuită un platou cu friptură de pui și cârnați, încadrat de două sfeșnice de argint.

— Nu te deranjează farfuriile de carton, nu? întreabă ea, răsfirând pe masă farfuriile albe Dixie cu margini zimțate și aprinzând fitilurile lumânărilor subțiri. Mie îmi place la nebunie. Cârnați la lumina lumânării – așa ceva întâlnești doar în Texas. Elsa trebuie să vină și ea din clipă în clipă. Era cât pe ce să-și anuleze toate planurile pe ziua de azi ca să stea acasă – asta da minune. Ești idolul ei, să știi, o femeie doctor care locuiește într-un apartament luxos la oraș. Nu o casnică plicticoasă și conservatoare ca maică-sa.

Încrețește din nas cu umor, un gest atât de caracteristic pentru ea, care îmi aduce aminte de o grămadă de experiențe pe care le-am împărtășit. La fel cum ridică umărul drept ori de câte ori exagerează adevărul, sau cum își mușcă buza când e gânditoare, sau cum gesticulează când își exprimă părerea pe care de obicei și-o susține cu încăpățânare în legătură cu ceea ce e bine sau rău pentru cei dragi. Mă copleșește un sentiment de apartenență, faptul de a cunoaște atât de bine amprenta unică pe care o persoană o lasă asupra lumii, lucru care ne leagă precum simbolurile secrete ale clanurilor.

Ușa de la intrare se dă de perete cu un zdrăngănit de ciocănel de alamă și Elsa năvălește înăuntru. Știu că e ea – are chipul surorii mele mai mici. Altfel, n-aș mai fi recunoscut-o, căci nu mai semăna deloc cu fata pe care am văzut-o acum doi

ani. Nimic din silueta unduitoare a nepoatei mele nu se regăsește la sora mea – amestecul miraculos de gene s-a îndepărtat considerabil de constituția slabă și filiformă a descendentelor Heaton. O strâng în brațe atât de tare încât se desprinde de pământ, îmbrățișarea ei îmi dă senzația de voluptate pe care o ai când te trântești pe o plapumă de catifea, călduroasă și ademenitoare. Nu-i de mirare că Lori își face griji pentru ea.

— Tanti Marie! Doamne, ce mă bucur că ești aici! Nu mi-a venit să cred când mi-a spus mama că vii azi. Clubul meu de majorete a trebuit să meargă la o spălătorie de mașini și am fost nevoită să plec înainte să te trezești. Am făcut totuși o grămadă de bani – peste două sute de dolari. Dar jur că mâine nu mai plec nicăieri. Ca să putem să stăm de vorbă. De fapt, trebuie să ies mâine-seară, dar numai pentru câteva ore.

Se vede că nu e conștientă de frumusețea ei. Părul ud, probabil de la bătaia cu apă de la spălătorie, este prins neglijent și fixat cu un creion ros. Tricoul i s-a lipit de piept. Doar vocea ei, partea care îmi este cea mai familiară, e copilăroasă încă. În rest, se vede limpede că este în pragul feminității și ea nu pare să fie conștientă de acest lucru, ceea ce o face de-a dreptul încântătoare.

Lori, de cealaltă parte a mesei, ridică din sprâncene uitându-se spre mine.

— Bună, scumpo. Ia-ți o farfurie și așază-te la masă. Ai mâncat ceva?

— Mă grăbesc, mamă. Sierra trece să mă ia în douăzeci de minute să mergem la mall. Vine și Dakota.

Înșfacă un copan de pui de pe platou și mă sărută. Miroase a loțiune de bronzat și gumă Juicy Fruit.

— Sierra și Dakota, comentez eu când Elsa iese valvârtej din cameră, în timp ce Lia o urmează ca

o admiratoare înfocată. E vorba despre o familie sau o oră de geografie?

— Stai să-i auzi pe colegii din echipa de baseball a lui Neil. Mai că-ți vine să zici că e vorba de un atlas geografic. Una peste alta, poate închiriezi o mașină și o urmărești – să-mi spui și mie ce se întâmplă la mall.

— Nu are un anturaj periculos, nu?

Nu trebuie să uit că, de obicei, aud doar versiunea Elsei.

— Mai degrabă cred că eu ar trebui să te întreb pe tine! Adică mă gândesc la mine, ce-aș fi făcut dacă aș fi avut un corp ca al ei la vârsta asta? Părinții noștri au fost blagosloviți cu două slăbănoage, fără piept, pe care nu le invita nimeni la dans. Ce s-a întâmplat cu gena de pubertate târzie a neamului Heaton? Poate că de vină sunt hormonii din lapte – îmi vine să-i dau să bea numai Cola. Se vorbește despre asta la întrunirile pretențioase ale medicilor? întreabă ea în timp ce strânge farfuriile de carton de pe masă și înnoadă șnururile roșii de plastic ale sacului de gunoi, trăgând de ele cu putere. Poate că o să am noroc și Lia o să rămână mică.

— Când a trecut timpul? Tot anul cât am vorbit la telefon mi-o imaginam tot copil, spun eu, strângând paharele goale de plastic.

— Au trecut doi ani de când n-ai mai văzut-o, Marie. Doi ani de estrogen și discuții pe internet. Și de Abercrombie și Fitch – sau cine a hotărât că e indecent să-ți acoperi buricul. Problema cea mai mare este că ea e încă un copil. Doar că nu mai arată ca un copil. Poate că era mai ușor când fetele se măritau de tinere – nu aveai timp să afli prea multe până plecai de acasă.

— Știu că glumești.

Ea ridică din umeri, începând să strângă masa.

— Normal că glumesc. De obicei. Sau cel puțin în cele câteva ore din zi când nu pare că m-ar urî. Și noi ne certam des cu mama? Nu mi-o imaginez

gândindu-se să instaleze un program de spionat ca să vadă cu ce ne ocupăm.

— Nu exista pe atunci așa ceva. Ce te face să crezi că Elsa te urăște?

— O, doar simplul fapt că jumătate din mesele noastre se sfârșesc cu lacrimi. Toate șervețelele se consumă pe șters lacrimi, în loc să ștergem laptele vărsat cu ele. Am senzația că umblu pe un teren minat în preajma ei. Când îi dau peria pentru că presupun că n-a avut încă timp să se pieptene, ea izbucnește în plâns.

— Lasă-mă pe mine să-l iau, mă ofer eu, luându-i sacul de gunoi din mână.

Lori oftează și-i dă drumul.

— Îmi cer scuze. Ultimul lucru de care ai nevoie acum e să mă mai auzi și pe mine plângându-mă. Dar adu-i aminte că mai există și o altă versiune, nu doar a ei.

— Chiar asta și fac. Și-mi face bine să ascult problemele altcuiva. Vrei să-l duc afară, în spate?

— Nici nu știu cum e mai bine. Dacă-l las aici, începe să miroasă și dacă-l scot afară, câinele o să-l rupă și o să împrăștie gunoiul prin toată curtea. Și tu credeai că doar doctorii se confruntă cu alegeri dificile. Viața mea e plină de dileme fascinante ca asta. Deocamdată bagă-l sub chiuvetă și vino și stai jos lângă mine. Vrei niște înghețată?

— Nu, doar puțină apă, spun eu îndesând gunoiul în găleata care dă deja pe afară și întorcându-mă apoi lângă ea.

Lori împarte ce a mai rămas în caserolă în două pahare de plastic și pune unul în fața mea.

— Acum e rândul tău să te plângi. M-am săturat să mă aud văitându-mă.

— Crede-mă când îți spun că e mai bine decât să mă asculți pe mine, spun eu simțind cum mi se accelerează bătăile inimii, alertată că voi dezvălui faptul că acest coșmar prin care trec a luat amploare și a pătruns într-o zonă pe care o credeam rezervată doar autorilor de fraude și

scheme de investiții necinstite, dacă nu hoților de rând.

Lori tace, trasând cu degetul cruciulițe și cerculețe într-o grămăjoară de sare care se vărsase pe masă, apoi se apleacă spre mine, peste masă, și-mi ia mâna într-a ei.

— Știu că n-ai plecat din Seattle doar ca să te bucuri de vremea frumoasă de vară de aici. Și mai știu și că la spitalul unde lucrezi nu se dau concedii suplimentare. Se întrezărește încheierea vreunui acord?

Clatin din cap și mă concentrez asupra modelelor dantelate pe care le-a făcut Lori în cristalele de sare.

— Mai e cale lungă până acolo. Situația s-a complicat și mai mult în ultimele săptămâni.

Lori așteaptă să-i dau mai multe detalii, dar văzând că eu tac, mă întreabă:

— În ce sens?

Lori așteaptă deschisă, pregătită pentru ceea ce urmează să-i spun.

— Am avut dreptate. Jolene avea o problemă la inimă. S-a descoperit la autopsie. Suferea de o coarctație a aortei – o strangulare în cel mai mare vas sanguin care pleacă de la inimă.

Lori geme și-și pune mâna la ochi.

— O, Doamne! Și din cauza asta a murit?

— Nu știu. Nu cred. Dar partea adversă are acum un motiv să dea vina pe mine. Mi-a scăpat din vedere. N-am știut de existența malformației înainte de a o anestezia.

— Dar știa cineva? O consultaseră și alți doctori, nu? Ai spus că a stat mult timp prin spitale de la vârsta de trei sau patru ani, nu?

— Era retardată mintal – și lucrul ăsta nu te face să bănuiești automat și o eventuală afecțiune a inimii. Mama ei nu mi-a pomenit nimic, cum c-ar avea probleme cu inima, când am vorbit cu ea înainte de operație. În fișa ei medicală nu există nicio consemnare a acestui fapt.

— Și atunci, de ce cade vina pe tine? Și-n plus, tocmai ai spus că nu ești sigură dacă a murit din cauza asta.

— Așa e. Adică, aș fi putut să montez un cateter arterial la început, dar, când privesc obiectiv situația, când o răsucesc pe toate părțile, tot nu cred că acest lucru îi justifică moartea.

Îmi strecor mâinile între genunchi, neștiind dacă să ies din cameră sau să-i mărturisesc despre cercetarea penală.

— Mai e ceva.

Mă opresc și-mi mușc buza. Apoi zâmbesc forțat, un zâmbet care aduce mai degrabă cu o grimasă, și adaug:

— Cred că nu sunt pregătită să vorbesc despre asta acum.

Lori pare atât de tristă, ca și cum faptul că nu sunt în stare să-i împărtășesc secretul ar fi eșecul ei.

— Cum reziști la serviciu? mă întreabă ea cu duioșie în glas.

— Sincer?

Lori încuviințează, îndemnându-mă să continui.

— De fiecare dată când mă prezint unui pacient, mă întreb dacă a auzit despre ce s-a întâmplat. Mă simt ca o escroacă. Nu mai pot să mă ocup de cazurile de pediatrie – nu mai pot să suport ideea de a-i spune unei mame că fiica sau fiul ei va fi în siguranță cu mine.

Ridic din nou ochii spre ea și văd îngrijorarea din privirea ei.

— O tot văd în fața ochilor pe mama fetei. Îi văd chipul când am intrat în camera de așteptare ca să-i spun ce s-a întâmplat, îmi tot imaginez că, dacă aș putea să vorbesc cu ea din nou, să aflu cum reușește să supraviețuiască în urma unei asemenea tragedii, aș putea cumva să repar greșeala. Nu s-o repar – știu că lucrul ăsta n-o să se întâmple niciodată – ci să preiau într-un fel o parte din durerea ei asupra mea.

Acum aproape c-am făcut-o pe Lori să izbucnească în plâns, împărtășindu-i tragedia mea, ei, care este destul de tulburată în prezent. O văd luptându-se să găsească un răspuns, când se aude ușa garajului scârțâind pe șinele metalice și tresărim amândouă. Lori se apleacă spre mine și mă sărută pe obraz.

— Ia să-mi spui tu mie, Marie, cine are grijă de tine în tot timpul ăsta? Cu cine vorbești când te întorci seara acasă? mă întreabă ea, apoi se ridică și se îndreaptă spre bucătărie, aranjându-și părul ca să iasă în întâmpinarea soțului.

Ușa frigiderului se deschide și se închide și aud fâsâitul unei sticle destupate, apoi foșnetul hainelor care se freacă unele de celelalte. Murmurul în crescendo care răzbate din bucătărie e estompat de pereți. După câteva clipe de tăcere, Lori se întoarce în sufragerie urmată de Gordon, care îmi este cumnat de șaisprezece ani.

— Bună, Marie. În sfârșit, primim o vizită la domiciliu de la doamna doctor. Ce mai faci?

— Minunat, spun eu, silindu-mă să zâmbesc. Minunat. Deși mi-aș fi dorit să aduc cu mine ceva din clima din nord-vest.

— Trebuie neapărat să descoperiți ce înseamnă sistemele de aclimatizare. Să vă mândriți la fel ca noi, care construim case cu ferestre care nici măcar nu se deschid. Fără glumă. Mă bucur să te văd. Odraslele Heaton trebuie să-și cunoască mai bine mătușa cea deșteaptă. Trebuie să vii mai des, acum că liniile aeriene Southwest zboară până în Seattle.

Mă îmbrățișează cu o mână și trage scaunul din capul mesei, apoi se așază rezemat de spătar și-și slăbește nodul de la cravată. De când l-am văzut ultima oară, acum doi ani, burta lui Gordon a crescut cam direct proporțional cu ritmul în care a chelit.

Lori se așază pe scaunul de lângă el și-și sprijină mâna pe brațul lui.

— Și cum mai e în țara somnului? încă te mai îndeletnicești cu asta, nu? întreabă Gordon.

Lori tresare și îl întrerupe.

— Gordon a fost dintotdeauna fascinat de meseria ta. Probabil din cauză că este îngrozit de anestezie, spune ea, mângâindu-l pe mână. Ți-am păstrat ceva de mâncare, iubitule. Ți-e foame?

Lori pune pe masă o farfurie plină cu fripturi la grătar pe care o încălzise la cuptorul cu microunde. Când Gordon se apleacă să ia o gură, văd cum îi pulsează artera temporală care îi traversează fruntea și mă întreb oare ce valoare are tensiunea lui arterială.

— Nu sunt îngrozit de anestezie. Dar sunt sigur că Marie are de-a face cu o grămadă de oameni care ar prefera să fie oriunde în altă parte decât pe masa de operație, adormiți. Nu-i așa? întreabă Gordon.

Trag aer în piept pregătindu-mă să-i răspund, dar Lori schimbă din nou subiectul.

— Spune-i și lui Marie despre ideea noului tău proiect, Gordy. Pe care vrei să-l începi pe proprietatea Holtman. M-am gândit s-o duc mâine acolo să vadă.

Gordon zâmbește cu gura până la urechi, apoi se uită la masa din lemn cu modele spiralate și ridică mâinile deasupra suprafeței lucioase, ca și cum s-ar pregăti să dirijeze o orchestră, își drege glasul și se încruntă, vădit fascinat de scenariul care i se derulează în minte.

— Imaginează-ți că ești artist, începe el în cele din urmă. Imaginează-ți că ești sculptor, cioplitor în lemn sau țesător. Ochii i se măresc cu fiecare imagine ce i se derulează în minte. Meșter de viori, olar sau… orice. Ai talent, continuă el încleștând pumnii. Și viziune. Și îndemânare. Poți să creezi opere de artă unice, minunate. Își răsfiră degetele boante și mă privește direct în ochi. Dar cum să-ți faci meșteșugul și să-ți mai rămână și timp, plus

flerul de afacerist, ca să-ți găsești o piață de desfacere?

— Habar n-am, spun eu încercând să par optimistă în legătură cu ceea ce va urma. Nu m-am gândit la problema asta până acum.

— Normal că nu te-ai gândit, spune el, împungând cu degetul arătător blatul mesei. Voi, doctorii, sunteți mereu prea ocupați să faceți cumpărături de la Neiman Marcus, Saks Fifth Avenue sau alții de genul. Dar poate din când în când mai dai și pe la un târg să cauți vreun suport de periuță sau săpunieră din ceramică, sau te duci la o galerie de fițe unde pictorul trebuie să-i decarteze patronului galeriei jumătate din preț pentru comisioane, înainte să-i intre în buzunar vreun dolar. Am dreptate? Am dreptate?

Încuviințez, aruncându-i lui Lori o privire iscoditoare. Ea se uită fix la paharul de plastic gol din fața ei.

— Dar dacă ai putea să-i faci pe clienți să vină la tine – în masă – și nu unul, doi, dezorganizați, ademeniți de o bucată de hârtie pe care o lipești pe un stâlp de telegraf?

Deschid gura să-i răspund, dar Gordon lovește din nou cu palmele cărnoase în masă și sfeșnicele de argint se clatină.

— Ia uită-te aici!

Deschid ochii larg, așteptând continuarea, dar se dovedește că nu aceasta este reacția fizică pe care spera ca viziunea lui să o provoace.

— Nu, uită-te sus! Sus! mă îndeamnă el, arătând cu degetul spre tavan.

Îmi dau ochii peste cap și las puțin capul pe spate. Acum pare mai fericit.

— Scările urcă șerpuind printre terase și balcoane. Scări de lemn, care se ramifică, se curbează și te duc direct în atelierele, laboratoarele invențiilor creative ale sutelor de meșteșugari, atât bărbați, cât și femei, bineînțeles. Ia-o la stânga și vezi un fierar care face suporturi unicate pentru

lemne de foc sau de prosoape. Ia-o la dreapta și vei vedea cum blana de capră de angora este dărăcită, vopsită și cum din ea se țese lână pentru un fular. În spatele tău, un puști care imprimă dragoni și unicorni de mătase pe zmei-cutie. Nu dom' le, n-o să găsești așa ceva la Neiman.

Mâinile îi cad din nou în poală, ca și cum greutatea propriilor idei l-ar fi sleit de puteri.

Mă uit din nou la Lori și o văd strângând din buze, dându-mi de înțeles că acum e timpul să răspund.

— Uau, Gordon! Ce idee! Ce idee minunată, vreau să zic! Ce frumos o să fie de Crăciun – cadouri făcute manual și lucruri de genul ăsta. Mi-ar plăcea să văd locul cât stau aici.

— Și mie mi-ar plăcea la nebunie să te duc să-l vezi. Dar nu pot. Căci nu există, zice el bătându-se ușor cu degetul peste vena șerpuită care îi pulsează pe frunte. E doar aici. Doar aici există. Până reușesc să-i adun pe investitori, acolo o să rămână!

— Oricum, mi se pare o idee grozavă!

— Păi așa și e. Și e o investiție nemaipomenită pentru cine acționează din timp. Investește bani în afacerea asta și o să-i vezi înmulțindu-se vertiginos! Sunt sigur că așa o să fie. Asta e meseria mea. Asta am făcut toată viața – doar știi și tu – și afacerea asta e sortită succesului chiar de la bun început. Din fașă. Trebuie să te gândești la banii tăi ca la un meșter care lucrează să făurească un unicat de o frumusețe rară. Nu poți să dai greș, dacă privești situația în felul ăsta.

— Sunt sigură că așa e. Sună bine; dacă aș fi pregătită să intru în afaceri imobiliare, ar fi o ocazie de neratat.

— Am dat deja să mi se întocmească planul. Fondurile tale mutuale Dow Jones o să pară mărunțiș pe lângă profitul care o să iasă din afacerea asta.

Lori se ridică.

— Marie, mă duc să văd dacă ai prosoape curate și săpun la baie. N-a dormit toată noaptea, Gordon. Nu cred că mai poate să se concentreze la cifrele tale acum.

Își pune mâinile pe umerii mei și mă ridică ușor de pe scaun.

— Mâine o să am mintea mai limpede, Gordon. Oricum, se pare că proiectul la care lucrezi e foarte interesant.

Mă îndrept spre scări, în timp ce Lori mă mână de la spate.

— Mai gândește-te. Dacă vrei să faci bani, trebuie să te implici de la început.

Și spunând asta, Gordon scoate o pereche de ochelari pliați din buzunar și deschide la rubrica de afaceri din *Star-Telegram.*

De îndată ce ne strecurăm în camera roz-bombon a Liei și închidem ușa în urma noastră, Lori se așază pe marginea patului cu baldachin și ia o pernă mototolită în brațe.

— Ia spune, ce părere ai?

— O, Doamne, Lori. Nu-mi arde mie acum de investiții imobiliare.

— Dar nu la asta mă refer. Ce crezi despre Gordon?

— Cum adică, ce cred despre el?

— Eu am impresia că o ia razna. Nu-mi vine să cred, bărbatul meu stă la masa din sufragerie și-i bate apropouri cumnatei lui să-i dea un împrumut.

— Nu sunt sigură că asta era intenția lui, Lori. S-a descurcat foarte bine în domeniul imobiliar de aici. Poate că știe el ce vorbește.

Lori încuviințează și mijește ochii, aplecându-se spre mine, ca și cum ar vrea să-mi împărtășească un secret scandalos.

— Îți spun eu, îți cere un împrumut.

E adevărat că nu l-am mai auzit pe cumnatul meu enumerând atâtea adjective descriptive de când eram domnișoară de onoare la nunta lor, iar el băuse prea multă șampanie. Privirea lui Lori se

pierde treptat într-un punct, peste umărul meu. Fiind doar un an și jumătate diferență între noi, semănăm atât de mult, încât eram luate drept gemene – și ea are aceiași ochi cu cearcăne adânci, prea mari pentru fața îngustă, și aceeași despicătură de abia vizibilă în bărbie. Dar mie tot mi se pare frumoasă. Însă pe chipul ei se vede oboseala care probabil că s-a imprimat și pe fața mea.

— Voi doi cum vă împăcați? o întreb eu. Nu mi-ai spus nimic despre cum faci tu față problemelor financiare pe care le aveți.

Lori întoarce capul spre mine, cercetându-mi ridurile noi apărute din pricina grijilor și a trecerii timpului.

— Bine. Doar am jurat că o să ne fim alături la bine și la rău. El mi-a susținut moralul când am avut nevoie. Acum e rândul meu.

Se reazemă de perete, împingându-și perna la spate.

— Și ce mai face prietenul tău, Joe? Tot așa des vă vedeți?

— Bineînțeles, Joe mi-e încă un prieten apropiat. O spun pe un ton destul de neutru, dar simt cum mi se încing obrajii. Cum de ți-ai adus aminte de el dintr-odată?

— Mă gândesc mult la viața ta personală. Mi-am dat seama demult că, cu cât pun mai puține întrebări, cu atât îmi dai mai multe detalii. Dar cum lucrul ăsta nu s-a întâmplat în ultimul timp, am decis să-mi bag puțin nasul.

— Chiar așa de secretoasă sunt? Chiar și cu tine?

— Da.

Izbucnesc în râs.

— Poate că o fac mai degrabă spre binele tău, decât din dorința de intimitate. Viața mea amoroasă e plictisitoare.

Lori mijește ochii, fără să se lase păgubașă.

— Joe e singurul tip cu care te-ai întâlnit și pe care nu l-ai descris ca fiind „drăguț”.

Îndoi picioarele și-mi sprijin bărbia pe genunchi.

— Și cum l-am descris?

— Nu-mi mai aduc aminte. Dar sunt sigură că ai folosit adjective cu mai multe silabe. Cum e posibil să lucrezi cu atâția doctori bărbați și să ai o viață amoroasă plictisitoare? Isuse, serialele despre relațiile care se înfiripă între doctorii din spitale sunt interminabile.

— Majoritatea bărbaților de vârsta mea sunt însurați.

— Și ce contează?

— Ești foarte amuzantă. Dacă a rămas vreun bărbat necăsătorit la vârsta asta, de obicei există un motiv.

— Și cum se face că Joe e necăsătorit încă?

Ridic din umeri.

— Nu e ușor să-ți dai seama în ce ape se scaldă. Probabil că eu îl cunosc cel mai bine dintre toți de la First Lutheran și, cu toate astea, tot mă surprinde. Spune că vrea o relație, dar aleargă doar după femei pe care nu poate să le aibă.

— Seamănă cu tine.

Ridic capul.

— Trebuie să și plătesc pentru ședința de psihanaliză? Hai, că nu sunt chiar așa de rea. Doar că sunt ocupată. Am o casă minunată și un salariu bun. Nu am de ce să alerg după cineva să-i strâng șosetele murdare sau chiloții de pe jos.

— Să aduni șosete murdare și chiloți te face să fii umilă, o calitate importantă și o unealtă valoroasă care te ajută să te dezvolți ca persoană. Așa cred eu. Și-n plus, bărbații învață să-și adune șosetele dacă ai răbdare cu ei.

— Ai putea să dai un anunț matrimonial oricând, dacă ești așa de pornită să mă vezi cuplată, îi spun eu zâmbind. Ce te face să crezi că Joe e tipul potrivit?

Lori continuă pe un ton mai serios.

— Faptul că erai fericită când te întâlneai cu el. Erai mulțumită, așa cum nu te-am mai văzut de atunci. Pentru că Joe e cel care te face să roșești.

— Mi-e un prieten mult prea bun ca să pot să mă mai uit la el ca la un iubit, Lori. Nu știu cum să-ți explic mai bine ca să înțelegi.

Același lucru mi l-am spus și mie însămi de nenumărate ori. N-ar trebui să mi se mai pună un nod în gât sau să mi se mai accelereze pulsul. Îmi mângâi lănțișorul fin de care atârnă safirul, apoi îmi cuprind din nou genunchii cu mâinile.

— Iubitul tău ar trebui să-ți fie și prieten, Marie. Dragostea poate să fie în aceeași măsură o alegere pe care o faci sau o întâmplare.

— Asta nu prea sună a pasiune, nu?

— Alegerea vine după dragostea pasională. E latura durabilă – pe care nu ne-o prezintă nimeni în filme. Și pentru cineva căruia îi place la nebunie să dețină controlul, ca tine, s-ar putea să se dovedească a fi partea cea mai bună.

— Mersi de compliment.

— Păi așa și ești, Marie. E adevărat, așa trebuie și așa vreau să fie doctorul meu de familie. Dar dragostea nu e o carieră. Nu e o diplomă pe care o câștigi sau o formulă pe care o iei dintr-un manual. E plină de obstacole, cu bune, cu rele, dureroasă și de neînlocuit. Nu există momente când ar fi mai bine să te lași purtat de val? Uneori, cea mai frumoasă parte din viață se naște atunci când pierzi controlul.

Mă întind să o iau de mână și-i șoptesc:

— Dacă mă las acum purtată de val, Lori, n-o să mai fiu deloc capabilă să funcționez.

Îmi strânge mâna într-a ei.

— Atunci, ce moment mai potrivit decât ăsta să fii alături de cei cărora le pasă de tine? Mă îmbrățișează strâns înainte de a se ridica. Te iubesc, Marie. Mi-a fost dor de tine. Să-mi spui

dacă ai nevoie de ceva și odihnește-te cât mai mult cu putință!

Lori închide ușa în urma ei și curentul ușor de aer face baldachinul roz de tafta să fluture, ca bagheta magică a unei zâne. Îmi plimb limba peste buze și simt gustul lacrimilor tăcute.

Dincolo de pereții dormitorului Liei, zgomotul adidașilor care urcă pe scări, al apei care curge în cadă și glasul monoton al poveștilor de dinainte de culcare spuse în surdină descresc în sfârșit și casa se cufundă în tăcere. La distanță de aproape jumătate de continent, se află Joe, care probabil că abia s-a întors acasă de la spital. Mi-l imaginez tolănit pe canapea, cu un Chet Baker și o bere rece în față, cu părul răvășit și ud de sudoare după ce a urcat cu bicicleta dealul abrupt Queen Anne. Sau poate că deja a adormit, strângând în brațe o pernă supradimensionată, așa cum face el de obicei, și cu cearșaful mototolit la picioare. Mă întreb dacă m-a sunat. Mă întreb dacă îi e dor de mine. Sau dacă știe măcar că am plecat.

25

Deschid ochii în zori. Sunt de prea mult timp obișnuită să mă trezesc la primele ore ale dimineții, așa cum îmi cere serviciul, ca să pot dormi până mai târziu. Sau poate că ar trebui să spun fostul serviciu. Pentru a patra oară de când am pus piciorul în Texas, îmi verific mesajele de pe telefonul mobil. Îl închid și-l deschid din nou ca să mă asigur că funcționează. În colțul ferit de orice zgomot din casa surorii mele, cuibărită în patul de prințesă al Liei, formez numărul de acasă, șoptind: „Ce s-a întâmplat cu tine?”, apoi ascult vocea mea, înregistrată pe robotul telefonului, ca și cum ar fi posibil să găsesc răspuns la întrebarea mea. Încercând să uit că e de-abia patru dimineața în Seattle, mă îmbrac cu un șort și adidași, sperând să înăbuș protestele conștiinței. Și-n plus, poate că fiind o oră atât de matinală, n-o să mi se mai pară atât de cald.

Când mă întorc, văd mașina lui Gordon pornind-o agale spre birou. Cele două nepoțele și nepotul meu s-au strâns la masă, uitându-se hipnotizați la televizor.

— Bună, copii! Ce mai face clanul în dimineața asta?

Neil rânjește cu gura până la urechi, lucru care mă încurajează, până când îmi dau seama că obiectul amuzamentului său este eroul de acțiune din desenele animate care zboară pe ecranul televizorului.

— Neil! Neil! A venit mătușa Marie. Răspunde-i la salut, te rog, îl îndeamnă Lori, îmbrăcată într-un halat de baie pătat care e o mărturie a anilor de datorie maternă caracterizați prin secreții fiziologice din abundență.

Desprinzându-se cu greu de forța fascinantă exercitată de ecranul luminos care pâlpâie, Neil răsucește capul spre mine, până când îi ocup destul

din câmpul vizual ca să nu se mai poată concentra asupra altui lucru. Apoi sare de pe taburet și se aruncă de gâtul meu.

— Mătușă Marie! Mi-ai adus ceva?

— Neil! îl dojenește mama lui. Nu vrei să-i spui mătușii Marie despre petrecerea în pijamale? Sau poate te ajută să-ți repari bicicleta.

Sesizez aluzia ei. Speră să-i salvez podeaua garajului.

— Eu repar oameni, nu biciclete. De când te-am văzut ultima oară văd că te-ai ales cu julituri în genunchi. Ce ziceai, că ai fost la o petrecere în pijamale azi-noapte?

— Da. La Tyler acasă. O, mamă, Tyler a primit o piscină pe care o pus-o în curtea din spatele casei și un rechin mecanic care înoată cu gura deschisă ca să te mănânce. A fost super! Nu putem să ne luăm și noi o piscină?

— Nu astăzi, scumpule, spune Lori distrată, sortând teancuri de corespondență și reviste, cu o cană de cafea în mână și cu telefonul sprijinit între ureche și umăr. Lasă receptorul sub bărbie și-mi șoptește: Scuze, termin imediat. Mă ocup de licitația de la școală… Două sute cincizeci, aranjați la mese de câte zece… Avem și suc, Marie, dacă vrei… Nu, n-a fost niciodată vorba de o sută… Neil, dă de mâncare câinelui și pune ceva pe tine… Dacă o să-mi trimiteți meniul, așa cum am cerut acum două săptămâni… Neil, acum am zis!… V-am mai dat *adr*esa. În funcție de cui se adresează, Lori mișcă receptorul de la gură sub bărbie. Apoi închide și spune: O, Doamne, nu e nici măcar opt și deja am obosit. Stai jos, pun acum de cafea.

Trag un scaun și mă așez la masă. Mă simt lipicioasă după repriza de alergări. Lia se întinde să vină în brațele mele și trântește castronul de plastic cu cereale, dezlănțuind o cascadă de lapte și orez expandat. Lori se sprijină de chiuvetă.

— Lia, te-am rugat să nu lași castronul pe marginea mesei. Las-o pe Bella să intre în casă. Se pare că ai scăpat, Neil. Nu mai trebuie să-i dai de mâncare.

Apare și Elsa. E îmbrăcată în pantaloni scurți și tricou. Mă sărută pe obraz și-i face cu mâna lui Lori.

— Pa, mami.

— Stai așa, unde pleci? Știi că trebuie să stai cu ăștia mici după-amiază.

— Mă duc la o prietenă.

— Ce prietenă?

— Sierra.

— Nu te duci nicăieri îmbrăcată în halul ăsta!

— Dar ce-are? spune ea, ridicând tonul.

— Pantalonii sunt mai scurți decât chiloții. Te-ai uitat în oglindă cum îți vin la spate?

Lori o răsucește pe Elsa, luând-o de umeri, și o împinge spre ușă.

Rugămințile Elsei se transformă în lacrimi înainte să iasă din camera de zi. Lia și Neil se dau jos de pe scaun la primul scâncet al Elsei și își găsesc refugiul în leagănul din spatele casei. Termin cafeaua și torn o ceașcă și pentru Lori când o aud că se întoarce.

— Bine ai venit în lumea mea! Am sperat că putem să te mai cruțăm câteva zile până să vezi adevărul, spune ea, luând ceașca de cafea.

Înainte de a se așeza lângă mine, șterge un strop de lapte care se vărsase pe scaun.

— Te-ar ajuta cu ceva dacă m-aș duce să vorbesc cu ea?

— O, nu te deranja acum. E nervoasă foc. Dar tot se schimbă de haine.

Ține ceașca de cafea cu amândouă mâinile, coatele proptite pe masă și se uită pe geam la cei mici care se joacă afară. Neil o învârte pe Lia până când părul i se ridică vâlvoi la spate. Câinele latră fericit la picioarele lui.

„Deh, asta înseamnă să ai o familie!” își spune în sinea ei, clătinând din cap, de parcă acest cuvânt ar fi atât întrebarea, cât și răspunsul tuturor ghicitorilor din viața ei. Se uită din nou la mine, încercând să-și dea seama în ce dispoziție sunt.

— A sunat tata ieri-dimineață, înainte să ajungi aici.

Îmi îndrept umerii.

— I-ai spus că vin în Texas?

— Nu, spune ea ridicând expresiv din sprâncene. Eu nu i-am spus. Mi-am imaginat că s-ar putea să nu vrei să afle deocamdată.

Sunt aproape jenată de sentimentul de ușurare care mă încearcă.

— Mersi. Nu sunt sigură dacă o să pot să trec prin Houston de data asta, așa că nu l-am sunat.

— Dar a făcut-o Lia.

— Ce-a făcut? întreb eu.

Lori mijește ochii ca și cum și-ar face curaj pentru ce urmează.

— I-a spus că vii. A răspuns la telefon înaintea mea.

Mă sprijin de spătarul scaunului și rămân cu ochii în tavan. Lori mă lasă o clipă să mă obișnuiesc cu ideea, apoi adaugă:

— Ar vrea să te vadă, Marie.

— Ți-a spus el asta?

— Nu. Dar știu că și-ar dori, spune ea, punând ceașca pe masă și aplecându-se spre mine. Ai putea să dai o fugă vreo câteva zile cât stai aici.

Apoi tăcem amândouă. Nu se mai aude decât râsetul Liei care răsună când se rotește în leagăn.

— Când l-ai văzut ultima oară? întreabă Lori în cele din urmă.

— A trecut mult timp.

— Cât?

— Trei ani.

O văd cum își mușcă buzele ca să nu comenteze.

— Știu. Știu că ar trebui să merg să-l văd.

— A îmbătrânit mult în ultimul an, Marie. Am fost la el acum câteva luni. Gordon avea o întrunire acolo în mai și m-am dus și eu cu el. Nu mi-a venit să cred ce mult se schimbase de când îl văzusem ultima oară. Pare stors de vlagă, ca și cum ar vrea să se dea bătut. Cred că într-o oarecare măsură asta se datorează și faptului că este convins că o să orbească de tot în curând.

— Majoritatea celor care suferă de degenerare maculară nu orbesc de tot.

— Știu asta. Tu mi-ai spus. Așa că i-am spus și lui. Nu m-a lăsat nici măcar să-mi termin propoziția. Cum să te mai trezești dimineața când nici măcar nu mai poți să speri că ziua de azi poate să fie mai bună decât cea de ieri? O să cadă curând dacă mai rămâne acolo singur. O să cadă și o să-și fractureze șoldul sau o să se lovească la cap – asta dacă nu dă foc casei până atunci.

Mă foiesc pe scaun, uitându-mă la copiii care se cațără pe bara de sus a leagănului, în timp ce soarele dimineții aruncă umbre ascuțite peste iarbă.

— Poate că asta e alegerea lui. Poate că preferă să se întâmple mai degrabă așa decât să renunțe la libertate și să se lase în grija altora. Avem noi dreptul să-i cerem să se mute?

Lori nu-mi răspunde imediat. Mă întorc spre ea, așteptând.

— Nu știu, spune ea în cele din urmă, când tăcerea devine aproape stânjenitoare. Poate că nu e el cel care se luptă să găsească răspunsul.

Când mă vede că las capul în jos, continuă:

— Îmi pare rău, poate că n-ar fi trebuit să spun asta. Doar că… Lori ezită. Doar că în curând nu o să mă aveți șansa să rezolvați problemele dintre voi.

Înghit în sec, reprimându-mi amestecul de furie și frică pe care îl simt copleșindu-mă. O tiradă de cuvinte sfidătoare îmi vine în minte, dar știu că nu sunt, de fapt, adresate ei.

— Nu pot, spun eu clătinând din cap. A trecut atâta timp de când noi doi n-am mai avut o discuție în adevăratul sens al cuvântului, încât simt cum mi se strânge stomacul când mă gândesc să mă duc acolo. Și-n afară de asta, nu știu cât timp pot să lipsesc din Seattle.

Lori ascultă fără să comenteze, deși observ la un moment dat cum strânge din buze.

— Nu încerc să te forțez, spune ea. Eu aș prefera să te avem aici, cu noi. Dar, mai ales fiindcă nu vrea să-mi spună nimic din ce-i spun doctorii, intervenția ta ar putea să facă diferența. Cel puțin pentru mine. Și pentru el. S-ar putea chiar să te asculte când îi dai sfaturi legate de sănătate. Lori lasă o clipă cuvintele să se sedimenteze, apoi adaugă pe un ton optimist: Nu faci mult cu avionul. Sunt zboruri din oră în oră.

Îmi las capul să cadă pe spătarul tare al scaunului și rămân cu ochii fixați la lustră, unde un țânțar se zbate în plasa transparentă a unui păianjen.

— Dumnezeule, Lori! O să mă mai gândesc.

— Mersi, Marie. Nu te-aș presa dacă nu mi-aș face griji că nu mai are mult de trăit.

Ridic capul și mă uit la ea.

— Ești chiar așa de îngrijorată?

Ea încuviințează, dar nu mai apucă să zică nimic, căci ușa de plasă se deschide cu zgomot. Neil dă năvală în bucătărie, trăgând după el un tomberon de plastic.

— Mami, unde mai găsesc unul la fel?

— Neil, e murdar. De ce l-ai adus în casă?

— Dacă mai fac rost de unul, pot să le pun așa, unul într-altul, vezi? spune Neil împreunându-și mâinile pâlnie. Ce submarin tare ar fi!

— Da, chiar aduce cumva cu un submarin. Uită-te în garaj. Dar spală-l cu săpun înainte să te bagi în el.

— Și dacă aș avea o țeavă mare, aș putea să fac și-un periscop. Poți să-mi dai niște bandă adezivă?

Lori deschide un sertar plin de cupoane de cumpărături, șurubelnițe, ață de pescuit, și scoate o rolă mare de bandă adezivă gri.

— Poftim. Să o pui la loc după ce termini.

Lori pune cafetiera pe masă și umple din nou ceștile, fără să bage de seamă urmele negre lăsate de tomberonul de gunoi pe care Neil îl târăște după el, ieșind în curte.

Un minut mai târziu, Lori sare de pe scaun ca arsă, vărsând cafea neagră pe masă.

— Neil! Neil! Întoarce-te!

Neil urcă iar cu pași apăsați treptele verandei, ajunge în dreptul ușii și-și lipește fața de plasa de sârmă.

— Ce e?

— Ce ai de gând să faci cu submarinul?

— Să mă joc în el, spune Neil, nevenindu-i să creadă cât de lipsiți de imaginație sunt adulții.

— Și nu cumva vrei să te joci în piscina lui Tyler?

— Ba da.

Lori deschide repede ușa, îl trage pe Neil înăuntru și-l postează pe scaunul din fața ei.

— Neil, spune ea aplecându-se, astfel încât fața ei e foarte aproape de a băiatului. Promite-mi că nu o să faci niciun submarin din tomberoane și că nici nu o să intri în el în piscina lui Tyler.

— Dar, mami…

— Promite-mi! Uită-te în ochii mei și promite-mi! Scumpule, dacă te scufunzi în tomberoanele ălea s-ar putea să nu mai poți să ieși la suprafață. În fiecare an mor copii de la jocuri de genul ăsta.

— Dar nu se întâmplă nimic, mami. O să aibă și o trapă.

— Neil, spune ea arătându-i ceasul de mână. Respiră adânc. Acum ține-ți respirația cât de mult poți. Hai! Așa. Continuă. Uită-te la secundar și ține-ți respirația.

Fața lui Neil, umflată ca un pește balon, din roz devine roșie, apoi explodează, împroșcând cu

salivă și aer.

— Vezi, atâta timp ai la dispoziție să desparți două tomberoane lipite între ele înainte să mori în piscina lui Tyler. Ai priceput? Acum du-te și pune tomberonul la loc, în spatele garajului.

26

Când mobilul sună în sfârșit, sunt la duș și aproape să pierd apelul. L-am lăsat pe marginea policioarei și, din cauza vibrațiilor, alunecă pe podea, unde zbârnâie într-o băltoacă. Mă reped spre el, lăsând dușul să curgă în fundal, în timp ce apa mi se scurge din păr pe telefon.

— Alo, doamna doctor Heaton?

E Charlie Marsallis. Mă așez pe capacul de toaletă. În jurul meu se formează o băltoacă alunecoasă. Încerc să par stăpână pe mine, calmă și profesionistă, sau măcar să nu se citească în vocea mea că nu sunt nici măcar îmbrăcată. Cred că pulsul mi s-a dublat.

— Bună dimineața, domnule Marsallis.

— Bună dimineața. Ce mai faceți? Sunteți în Texas acum?

— Sunt în Fort Worth. Acasă la sora mea.

— Sper că aveți parte de vreme mai bună decât avem noi în Seattle azi. Sau cel puțin mai caldă. Plouă și acolo?

Închid robinetul de la duș, înșfac un prosop de pe raftul de deasupra toaletei și mi-l înfășor în jurul taliei.

— M-ați sunat să vă interesați de vreme sau să mă anunțați că procurorul a înaintat plângerea penală?

— De fapt, chiar am sunat să văd ce mai faceți.

Pare aproape amuzat de suspiciunea mea.

Mi-l imaginez rotindu-se în scaunul de birou, în timp ce cablul telefonului se încolăcește peste dosarele mele. Are probabil părul răvășit în toate direcțiile. E atât de diferit de Donnelly! Donnelly n-ar suna niciodată doar să vadă ce fac. Îmi mușc buzele și mă aplec peste genunchi, luptându-mă să nu izbucnesc în plâns.

— Îmi cer scuze. Stau cu sufletul la gură. Aveți noutăți?

— O să sun la biroul procurorului imediat ce deschide ca să stabilim o întâlnire. Să știți totuși că lucrurile se pot mișca încet în sfera publică. Mai ales vara. S-ar putea să mai dureze câteva săptămâni până să avem ceva noutăți.
— Da. Presupun că violatorii și criminalii au întâietate. Ar trebui să mă bucure asta.
Vocea mi se stinge spre sfârșit.
— Lăsați-mă pe mine să-mi fac griji. Face parte din meseria mea.
Mă gândesc de câte ori le-am spus și eu același lucru pacienților îngroziți. „Lăsați grijile în seama mea”, le spuneam eu înainte de a-i duce în sala de operație. Nu mi-am dat seama niciodată cât de goală poate să sune o astfel de pretenție. Cel puțin, în meseria mea, pot să mă folosesc de puterea benzodiazepinelor și a narcoticelor. Însă Marsallis trebuie să se bizuie pe cuvinte.
— Bine, șoptesc eu și înghit, apoi continuu mai clar: Bine. Mulțumesc pentru telefon.
— O să vă anunț de îndată ce am vești.

Lori vrea să luăm prânzul la clubul din oraș. Virăm pe străzi flancate de case din cărămidă care se ivesc monstruoase din spatele arbuștilor tineri și al copacilor subțiri care înoată în dreptunghiuri supradimensionate decupate în trotuar. Ușile de la intrare sunt făcute din sticlă sculptată și casele sunt înalte, cu etaj, de parcă ar anticipa că locatarii vor lua proporții gigantice de-a lungul decadelor viitoare. În curțile verzi sunt aruncate biciclete, mănuși de baseball și discuri abandonate în arșița amiezii. Lăsăm mașina în grija valetului clubului și străbatem holul răcoros spre piscina a cărei suprafață vălurită lucește în nuanțe de albastru orbitor. Lori pune mâna la ochi să se uite în jur și cineva din sala de mese bate în geam.
— E Charlotte.
Îi face cu mâna și mă apucă de cot să mă conducă înăuntru. Mi se strânge inima la gândul că

va trebui să fac conversație cu prietenele lui Lori, dar o urmez la o masă unde sunt trei femei, proaspete ca niște sucuri de fructe reci, îmbrăcate cu rochii pastelate, cu rujul asortat cu oja. Lori ne face cunoștință.

— Sora mea – medic anestezist, din Seattle.

— O, anesteziștii sunt doctorii mei preferați. De când mi s-a făcut anestezie epidurală la ultimul copil, nu m-am bucurat de nimeni mai mult ca de medicul anestezist. Deși mi-aș fi dorit să fie femeie, spune Charlotte.

— Mulțumesc. Im place să lucrez la cazurile de obstetrică.

Femeia din stânga ei adaugă:

— Trebuie să fie un sentiment minunat să pleci acasă în fiecare seară știind că ai îmbunătățit viața cuiva. Toată lumea își alege cu mare grijă chirurgul, dar, în realitate, medicul anestezist e cel care te ține în viață. Fiica mea vrea să se facă economistă – aș vrea s-o conving să ia în considerație și medicina.

Charlotte adaugă:

— Lori e una dintre persoanele mele preferate din acest oraș. Ea face aproape toată munca Asociației de Părinți – dacă ar plăti-o, ar fi acum o ditamai doamna. Cât plănuiți să stați în Fort Worth?

— Doar câteva zile. Mă bucur că petrec puțin timp cu nepoții mei. Mă scuzați, vă rog, o clipă?

O las pe Lori să discute mai departe cu prietenele ei și străbat coridoare cu gresie de marmură în căutarea toaletei, unde îmi trec peria prin păr și mă rog să nu-mi ceară să iau prânzul la masa lor. Nu cred că aș rezista o oră întreagă încercând să evit orice referire la viața mea profesională recentă. Mă aplec spre oglindă să-mi împrospătez rujul și încremenesc cu el în mână. Arăt atât de normal! Aproape că mă și sperii. Aproape că mă aștept ca secretul meu să mi se întindă pe față, ca o pată.

Mă gândesc întruna că dacă Bobbie Jansen s-ar fi născut în rândul acestor femei, ar fi mers la școlile particulare la care au mers acestea, dacă ar fi făcut parte din cluburile, cercurile lor și dacă ar fi mers la aceeași biserică ca ele, dacă ar fi avut posibilitatea să poarte aparat dentar de mică și dacă și-ar fi făcut manichiura la salon cu regularitate, s-ar fi descoperit probabil pe sine, înflorind în inima Americii suburbane. Chiar și acum, aceste femei s-ar purta frumos cu Bobbie dacă ar cunoaște-o și dacă ar afla despre pierderea pe care a suferit-o. Acestea și-ar feri politicos privirea de la unghiile ei rupte și rochia demodată, ar fi poate destul de amabile încât să-i ofere de lucru, cum ar fi să le facă menajul sau să aibă grijă de grădinile lor sau de copiii bine hrăniți. Și apoi mă opresc, auzind parcă judecata aspră la care m-ar supune.

Când mă întorc, văd că Lori se așezase la o masă în partea cealaltă a sălii.

— Îmi cer scuze, probabil te-am pus într-o situație stânjenitoare. Mă simt ca și cum nu mai știu să mă port în societate.

Lori despăturește șervetul și îl așază în poală, luându-mi partea.

— Mereu ai fost așa de aspră cu tine însăți sau ai început din facultate? Aș vrea să te vezi prin ochii celorlalți.

— Prin ochii celorlalți? Poate că ar trebui s-o întrebăm pe mama lui Jolene ce părere are despre mine.

Lori îmi acoperă mâinile cu ale ei și mâinile noastre rămân împreunate în mijlocul feței de masă albe.

— Marie, de când ești doctor? De unsprezece-doisprezece ani, nu? Ăsta a fost un incident, unul singur. O pacientă din mii de pacienți. Nu lăsa întâmplarea asta să-ți distrugă încrederea în tine. Ești un medic anestezist bun.

— De unde știi? Știu că spui asta ca să mă faci să mă simt mai bine, pentru că mă iubești. Cum ai putea tu să știi dacă sunt sau nu o doctoriță bună?

Clatin din cap, aproape provocând-o să-și apere încrederea pe care o are în mine.

— Fac și eu greșeli. Și chiar dacă nu pot să-mi dau seama care a fost cauza morții, poate din cauza inimii sau poate nu, e posibil ca greșelile pe care le-am făcut să fi provocat moartea fetiței.

Îmi eliberez mâinile dintr-ale ei și le las să alunece încleștate în poală. Îmi aduc aminte de un profesor oncolog din facultate. Era din India și avea acel accent muzical britanico-indian. Toată viața lui nu făcuse altceva decât să otrăvească oamenii cu citostatice în speranța că va stârpi cancerul, retrăgându-se la timp pentru ca pacientul să nu moară pe când se afla în grija lui. I-am spus că n-aș putea niciodată să-mi aleg ca specializare oncologia, căci nu aveam destul curaj să iau în fiecare zi deciziile pe care le lua el. El mi-a răspuns: „Ca să fii un medic excelent, trebuie să accepți posibilitatea eșecului. Un doctor care se consideră infailibil, este foarte periculos". Așa că, iată-mă acum confruntându-mă cu propria capacitate de a greși.

— Doamne, dacă ai ști ce întorsătură a luat procesul în ultima vreme, îi spun lui Lori.

— Aș ști dacă mi-ai spune, zise Lori, rezemându-se de spătarul scaunului, ca și cum ar fi avut toată ziua la dispoziție să mă asculte.

— Avocatul cel nou mi-a cerut să nu vorbesc cu nimeni despre asta. Nu sunt sigură că e valabil și în cazul surorilor, dar n-aș vrea sub nicio formă să te expun acuzației de sperjur.

— Avocatul cel nou? Sprâncenele i se ridică a mirare sub șuvițele care îi cad pe frunte. Ce s-a întâmplat cu tipul care avea biroul care dădea spre Munții Olympic?

— Îmi plac la nebunie detaliile pe care ți le amintești. De fapt, acum că nu mai e implicat în

povestea asta, mă întreb dacă priveliștea splendidă care se vedea de la fereastră nu era cel mai bun lucru pe care îl avea de oferit.

— Și avocatul ăsta nou ce are de oferit în plus?

— Poate doar faptul că biroul lui e mai aproape de pământ.

Și că pare să vadă în mine mai degrabă o ființă umană decât iahtul pe care și l-ar cumpăra cu banii mei. E posibil ca el să aibă la fel de multă nevoie de cazul meu cât am eu de apărarea lui. Uite ce e, nu încerc să-ți dau răspunsuri evazive. Încerc doar să mă distanțez de situație. Vezi cum faci să mă ții ocupată ca să n-am timp să mă gândesc la ale mele, ne-am înțeles?

— Lucru greu de realizat, știind ce fel de om ești.

Chelnerul vine și ne ia comanda. Lori îi cere să ne aducă și câte un pahar de Sauvignon blanc. Când sosește comanda, Lori ridică paharul și-l ciocnește de-al meu.

— La mulți ani!

— Sărbătorești ceva? De măritat, știu că te-ai măritat primăvara.

— Este aniversarea părinților noștri.

Arunc o privire la ceasul de mână.

— O, Dumnezeule, ai dreptate! Uitasem cu desăvârșire. Împlinesc patruzeci și șapte de ani de la căsătorie, nu-i așa? Da, exact. Patruzeci și șapte de ani. Și totuși, au avut o căsnicie frumoasă, nu?

— Așa e. Câteodată sunt și invidioasă.

— Te întrebi vreodată dacă n-ar fi fost mai fericiți dacă n-ar fi avut copii? Cel puțin tata. Știu că mama ne voia, dar… a existat o legătură între ei care o depășea mult pe cea dintre părinții obișnuiți.

Lori a căzut pe gânduri, poate cuprinsă de un fel de revelație maternă.

— Mama ar fi mândră de tine. Sper că știi asta.

Mi-l imaginez pe procuror semnând acuzațiile penale ce mi se aduc și îmi scapă fără să vreau un hohot de râs disperat.

Lori continuă:

— Așa e. Tu semeni așa de mult cu ea. Îți păstrezi calmul în situații de criză. Îți place intimitatea. Vrei să faci lumea mai bună. Uneori mă întreb dacă mama nu s-ar fi făcut oare doctoriță dacă s-ar fi născut mai târziu.

— Ți-l imaginezi pe tata însurat cu o doctoriță? Să-și gătească singur sau să-și spele rufele?

— Nu, cred că n-ar face asta. Dar știu că e bucuros că are o fată doctor.

Sorb o gură de vin și așez cu grijă paharul de cristal în fața farfuriei.

— Aș fi vrut să fie bucuros că mă are cu mult înainte de a ajunge doctoriță.

— Te iubește, Marie. Mereu te-a iubit. Numai că nu prea se pricepe s-o arate.

— Ei bine, poate că și eu am obosit să mă străduiesc s-o descopăr.

— Știi, mi-ai spus odată – abia începuseși practica pe pacienți, să fi fost în anul al treilea de facultate? mi-ai spus că va trebui să înveți să nu mai fi așa de sensibilă odată ce ajungi doctoriță. Că va fi nevoie să-ți înfrânezi sentimentele ca să poți să ai grijă de bolnavi și muribunzi. Și când s-a îmbolnăvit mama și tu ai stat cu ea, îmi amintesc cât de mult îmi doream să mă detașez de durere. L-ai susținut atât de mult pe tata atunci! Pe amândoi, de fapt. Ne-ai ajutat să depășim momentul.

Îmi amintesc că am vorbit cu ea despre asta acum aproape cincisprezece ani. Îmi amintesc sentimentul naiv de putere pe care îl simțeam imaginându-mi atâta maturitate emoțională. Când am început facultatea, am avut câteva cursuri despre prețul pe care fiecare trebuie să-l plătim pentru că ne amestecăm în consecințele inevitabil fatale ale proceselor biologice – separarea și reorganizarea continuă a substanțelor chimice când evoluează de la viață la mineral și apoi într-o nouă viață. Ar fi cu adevărat un miracol înfricoșător

dacă dragostea și pierderea n-ar trebui să facă parte din acest proces. Încuviințez.

— Eram destul de naivă încât să cred că avea să fie un lucru pe care ți-l puteai impune prin voință. Ca un buton pe care să apeși și să controlezi emoțiile după bunul plac. Dar te trezești într-o bună zi și descoperi ziduri noi înlăuntrul tău.

Lori mă privește o clipă în tăcere, apoi spune:

— Poate că acum este unul dintre acele momente când trebuie să descoperi cum să dărâmi zidurile astea, Marie. Oamenii se pot schimba la orice vârstă. Chiar și tata. Dar n-ai cum să-ți dai seama de lucrul ăsta dacă nu ajungi să vorbești cu el.

Chelnerul ne aduce mâncarea, oferindu-ne scuza perfectă pentru a schimba cursul conversației spre subiecte mai superficiale. Iau o gură de vin și îi mulțumesc lui Dumnezeu că din toată familia asta dezbinată mi-a mai rămas sora mea, o persoană care poate să fie sinceră cu mine. Cineva care poate să creadă în mine mai mult decât pot eu în acest moment.

După ce luăm masa, valetul ne aduce mașina și Lori îi înmânează o bancnotă împăturită.

— O să-mi fie dor de asta, oftează ea. Poate mai mult decât de femeia care mă ajuta în casă.

Simt catarama de la centura de siguranță cum îmi arde pelvisul și cauciucurile mașinii scârțâie pe asfaltul înfierbântat. Pe măsură ce ne deplasăm, verdele fosforescent al terenului de golf lasă loc mallurilor.

— Ai prietene drăguțe, Lori. Îmi pare rău că n-am stat de vorbă mai mult. Se vede că țin la tine.

— Sunt norocoasă, știu.

— Nu prin noroc îți câștigi prietenii.

— Ce mai face prietena ta obstetriciană? Karen parcă o cheamă, nu?

— Karen Leece. E bine. Nu știu cum reușește – muncește cel puțin șaizeci de ore pe săptămână și

nu pot să zic că soțul ei o așteaptă acasă cu masa pusă.

— Îmi aduc aminte când am făcut cunoștință.

Când Lori era gravidă cu Lia, a venit în Seattle să mă vadă și au apucat-o contracțiile Braxton-Hicks. Am dus-o la Karen la cabinet.

— Avea mâini calde.

— Și inima la fel.

— Nu, la propriu vorbind. Avea mâinile neobișnuit de calde. Chiar am făcut o remarcă în sensul ăsta și mi-a spus că le ține în apă fierbinte câteva minute înainte de fiecare consultație. Imaginează-ți! Pe vremurile astea! Probabil că pierde zilnic timpul alocat unei programări și asta doar ca să se simtă pacientele mai confortabil.

Lori se strecoară prin trafic cu agilitatea imperturbabilă de care ai nevoie ca să supraviețuiești kilometrilor întregi de autostradă care leagă Dallasul de suburbiile în dezvoltare din Fort Worth. Lori trece în viteză printre două camioane masive, îndreptându-se spre o rampă de ieșire care nu mi-e cunoscută. După vreo cinci viraje, parcăm lângă un câmp presărat cu blocuri din beton armat și stâlpi de lemn de care sunt arborate steaguri portocalii de plastic toropite de arșița după-amiezii târzii.

— Unde suntem?

— La Fine Furs, Lord & Taylor, chiar în centru, cred. Asta e ultimul proiect al lui Gordon. Deși se pare că doar avocații își vor lua banii pe el. E în faliment înainte de a fi ridicat.

Se apleacă, ia o mână de moloz și aruncă bucățile de beton într-o plăcuță de metal care anunță opulența și strălucirea care ar fi trebuit să se regăsească în acest loc.

— Bingo, exclamă Lori când o pietricică nimerește chiar centrul plăcuței. Asta e pentru economiile de facultate. Și asta – spune Lori și azvârle cu atâta putere încât mă feresc din instinct când pietricica ricoșează spre noi – e pentru

aproape toate economiile noastre pentru pensie și a doua ipotecă pe casă.

Mă aplec și iau o grămăjoară de pietre prăfuite pe care le arunc în plăcuță. Lori mă ia de mână și spune:

— Se vede că n-ai luat lecții de softball în ultimul timp. Răsucește mâna, scumpo! Nu e un buchet de mireasă! Cu cât arunci mai tare, cu atât te simți mai bine.

Pentru următorul atac, iau de jos o piatră de mărimea unei mingi de golf și îmi iau avânt, apoi o arunc cu forță. Mă dezechilibrez serios, dar Lori mă prinde rapid. Răsplata pe care o primesc este o crestătură destul de mare în mijlocul plăcuței pe care scrie „Restaurant Select”. Zăngănitul plăcii mă face să zâmbesc.

— Acum, spune Lori, de câte ori o lovești, concentrează-te asupra unui lucru care te nemulțumește.

Respirația i se taie când aruncă altă piatră.

— Asta a fost pentru consultantul care l-a convins pe Gordon că NASDAQ era într-o stare deplorabilă – cum nu mai fusese vreodată.

Izbucnește în râs și se apleacă să mai ia niște pietre de jos.

— Uite, Marie. Ia și aruncă câteva pietre în avocați.

Azvârl o mână de pietricele în numele lui Donnelly. Mă simt cuprinsă de un sentiment de răzbunare și purificare.

— Acum înțeleg de ce toate plăcuțele sunt găurite, spun eu. Asta e pentru expertul care a depus mărturie. Să putrezească în costumul lui Brooks Brothers! Și asta – duc brațul în spatele urechii, ținând strâns în mână un bolovan, asta e pentru rânjetul de pe fața lui Darryl Feinnes.

Piatra răsună pe plăcuța de metal și ecoul se propagă peste câmpul plin de găuri ca sunetul care anunță că s-a câștigat un premiu la un carnaval. Lori se ține cu mâinile de burtă de atâta râs și mă

ia în brațe. Șiroaie de sudoare mi se preling pe față, sudoare și lacrimi la un loc, și nu-mi dau seama dacă plâng de atâta râs sau de disperare. Dar nu contează, căci fiecare dintre cele două extreme e mai bună decât să fii impasibilă. Ne așezăm pe capota mașinii și Lori îmi dă un șervețel.

— Poftim. Ți s-a întins rimelul, spune ea, luându-mi-l din mână și ștergându-mă pe față. Șervețelul a devenit gri, murdar de praful de șantier. Știi, înseamnă foarte mult pentru mine că ai venit aici. Acum, vreau să zic, când ți-e greu. Înseamnă mult pentru mine că locul ăsta reprezintă un liman unde te simți în siguranță. Cel puțin sper că pentru asta ai venit.

Ea e singura ființă de pe pământ cu care împărtășesc aceeași istorie și zestre genetică, în modul cel mai profund cu putință. Oricât de diferite ar fi drumurile pe care a luat-o fiecare din noi, știu că nu aș putea să fiu mai apropiată de altă ființă umană decât de ea. Rămânem un timp tăcute; lumina soarelui prinde nuanța de auriu-închis a după-amiezii târzii. Lori se dă jos de pe capotă și pornește peste terenurile cu pietre, scoțând din pământ unul dintre stâlpii cu steag portocaliu.

— Îți mai amintești când am călărit prin lanul de porumb? Erau caii unei prietene de-a ta. Atunci am găsit niște țăruși de topograf.

— A, da. Erau caii lui Mary Ann Coker.

Tatăl ei avea un teren în estul Dallasului. Porumbul crescuse înalt „până la ochiul elefantului", cum spune și cântecul. Alergam toate trei călare pe cai, fără șa, de-a lungul unui drum de țară care ducea în pădurea cu iarbă înaltă, iar sudoarea calului și a noastră lăsau urme ovale alunecoase și închise la culoare pe spinările animalelor, în timp ce hățurile spumegau. Terenul era la marginea Dallasului, pe atunci un altfel de oraș, mult mai tânăr, din centrul căruia se vedea linia orizontului și unde barăcile vechi, arse de

soare, așteptau buldozerele și cimentul. Am tot mers prin porumbul care foșnea ca o simfonie de frunze uscate și am ajuns într-o curte unde erau trei căsuțe fără etaj, iar jaluzelele lor gri ascundeau urme de vopsea albă.

Un negru bătrân se legăna în balansoar pe veranda cea mai apropiată. A ridicat mâna să ne salute, de parcă ne aștepta.

— ’Seara!

În pragul ușii a apărut o femeie, învăluită în semiobscuritatea din casă. Și acolo, în luminișul din lanul de porumb, ca un scurtcircuit în cursul liniar al timpului, ne-am salutat unii pe alții și am mers mai departe.

În drum spre grajduri, am traversat, acum îmi amintesc, un lot mic din cimitir. Pe pietrele funerare nu se mai vedea nimic, căci fâșii de mușchi crescuseră peste ele, astupând numele celor care fuseseră odinioară bunici și copii care nu mai putuseră să lupte cu boala. Tot drumul spre casă am scos țărușii de topograf și i-am azvârlit la întâmplare pe câmp. Semănau cu niște copii care ridică mâinile din valurile mării.

— Nu m-am mai gândit la asta de ani de zile, spun eu. De zeci de ani, cred. Unde eram?

— Pe lângă Greenville Avenue. Eu și Gordon am mers la cineva la cină în acea zonă acum vreo doi ani. Acum în mijlocul cimitirului e un restaurant Hooters.

— Și ce o să se întâmple cu terenul ăsta? întreb eu. Gordon a pierdut orice drept asupra lui?

Lori ridică din umeri.

— Nu l-am mai întrebat în ultimul timp. Nu știu, poate c-ar trebui să-i prescrii o rețetă pentru antidepresivele alea noi. Nu e adevărat că vindecă aproape orice?

— Te ajută și el cu copiii?

Lori clatină din cap și-și îndeasă cămașa între genunchi, uitându-se lung la plăcuțele știrbite și rupte care îi făgăduiau siguranța financiară.

— Câteodată stau trează noaptea și mă hotărăsc ca, începând de a doua zi, să nu mai dădăcesc pe nimeni să se îmbrace, să urce în mașină, să-și ia pachetul, să-și facă temele. N-o să mai folosesc cuvintele „scoală-te”, „adună-ți hainele de pe jos” și „grăbește-te”. O să-mi țin gura, o să stau deoparte să văd dacă toată familia o să se năruiască într-adevăr.

— Îți imaginezi ce o să se întâmple?

— Păi, fie Departamentul de Sănătate sau Protecția Copilului o să mă bage la închisoare în câteva săptămâni, fie voi descoperi că știu să-și poarte de grijă la fel de bine și fără mine. Și nu sunt sigură care dintre variantele astea mă sperie mai mult.

— Nu e ușor să faci ce faci tu. Să fii mamă. Mai greu decât sunt eu în stare să apreciez.

— E greu, dar și frumos. Însă eu nu salvez vieți în fiecare zi ca tine.

Zâmbesc amabilității pe care mi-o arată.

— Ba tu salvezi vieți.

Lori mă strânge de mână și șoptește:

— O să ți se întâmple și ție, Marie. Mai e încă timp.

O strâng și eu de mână cu putere și simt că mă podidesc lacrimile.

— Îți vine și să râzi. Anestezia e plină de algoritmi, planuri pe care trebuie să le urmezi în caz de urgență ca să nu te trezești într-o situație fără ieșire, când nu mai poți să salvezi pacientul. Mă opresc o clipă și-mi șterg ochii. Ar fi trebuit să procedez la fel și cu viața mea. Cum de am uitat s-o fac, undeva, pe parcurs?

Când rostesc aceste cuvinte, ochii lui Lori se umezesc și mă îmbrățișează, legănându-mă ușor.

— Lori?

Ea își ridică privirea spre mine, gata să accepte orice ar urma.

— Cred că ar trebui să plec la Houston.

— Bun, încuviințează Lori, atât pentru ea, cât și pentru mine, apoi mă îmbrățișează din nou. Cred că e o idee foarte bună. Când vrei să pleci?

— Păi, n-aș mai pleca de-aici niciodată. Dar cum aș putea să fiu chemată înapoi în Seattle oricând, cred că ar trebui să plec mâine.

— Mâine? Uau! OK. Cât crezi că o să stai cu el?

— Nu știu. Destul cât să-mi dau seama de ce are nevoie. Sau cel puțin, cât o să suport.

Lori mă privește gânditoare.

— Erai așa de apropiată de el când erai mică. Erai fata pe care o visase, Marie. Deșteaptă, organizată, mereu deasupra tuturor. Ți-era scris să faci ceva important în viață.

O spune pe un ton plin de speranță, fără nicio notă de gelozie, ca și cum m-ar îndemna să revendic o istorie personală pe care am lăsat-o să-mi scape.

— Era așa de protector cu tine, te dădăcea aproape. Îți mai aduci aminte când te-ai tăiat la spate în greblă? Se juca cu noi și ne arunca în grămada de frunze care se strânsese după ce greblase în curtea din spate. Uitase grebla îngropată sub frunze. Tu ai căzut chiar pe ea. Îmi aduc aminte cum te-a adus pe brațe în bucătărie. Era alb la față. Era atât de dărâmat, încât am crezut că ești pe moarte. Trebuie să-ți amintești de ziua aia!

Îmi vine în minte o frântură din acea zi, apoi se cufundă sub alte amintiri. Acum ziua aceea e mai mult a ei decât a mea. Oare pe la ce vârstă încetăm să mai plângem dacă ne lovim? Când suntem destul de mari ca să ne înghițim lacrimile sau când oamenii pe care îi iubim nu mai reacționează la țipetele noastre de durere?

— Vag, îi răspund în cele din urmă. Cred că îmi amintesc mai degrabă de alte zile.

Apoi rămânem tăcute amândouă, până când Lori întreabă, aproape în șoaptă:

— N-ai simțit niciodată că te-a iertat, nu?

— Iertarea nu a fost niciodată punctul lui forte.

— Așa e. Pentru asta aveam nevoie de mama, spuse ea ridicându-se de pe capotă și luându-mă de mână.

Elsa mă trezește suflându-mi ușor pe gene. Tresar și o apuc de mână, visând că mi-a sunat pagerul și că sunt chemată la o urgență. Amândouă izbucnim în râs.

— Am uitat unde sunt. Mă ridic în capul oaselor și o trag spre mine. Ea-și lasă capul pe pieptul meu, așa cum făcea când era mică.

— Deci mâine pleci.

— Ai citit biletul de la mine?

— Dar de-abia ai venit, spune ea ca o rugăminte spusă în șoaptă.

O mângâi pe păr și o sărut pe creștet. E o senzație atât de plăcută să-mi împrospătez amintirea cu mirosul ei, silueta, ecoul glasului ei înăbușit cum stă cu capul sprijinit pe pieptul meu. Altfel decât am vorbi la telefon.

— Știu. Și mie îmi pare rău. Dar trebuie să-l văd pe bunicul și nu pot să lipsesc din Seattle prea mult. Dar am o idee. Și am vorbit și cu mama ta. Vrei s-o auzi?

Elsa ridică ușor capul și văd o lacrimă care îi curge pe obraz.

— Ce înseamnă asta? Plângi pentru că plec?

Elsa ridică din umeri și lacrimile încep să-i curgă șiroaie; buzele și nasul i s-au umflat de plâns.

— Hai, spune-mi, ce e?

— Ți s-a întâmplat vreodată să… Se oprește, până când încuviințez. Am rănit-o pe Sierrra. Am spus ceva foarte urât și nici măcar nu știu de ce.

O trag din nou aproape de mine, iar ea își cuibărește capul sub bărbia mea.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ea clatină din cap.

— Avea legătură cu Dakota?

Elsa nu se mișcă. O legăn la pieptul meu și îi ofer toată liniștea de care are nevoie. Mă izbește faptul că e la fel de înaltă ca mine. După ceva timp, începe să vorbească, nu despre regretul pe care îl simte, ci despre sincronul pe care trebuie să-l învețe pentru echipa de majorete și cum au supus la vot, în cele din urmă, designul costumului pentru că nu se puteau pune de acord, despre iPod-ul pentru care strânge bani și, în cele din urmă, ca și cum aproape că uitase, vrea să știe ce am vorbit cu mama ei.

— Ne-am gândit că ai putea să vii la Seattle la sfârșitul verii și să stai o săptămână. Înainte să-ncepi școala.

— Singură? Și mama a fost de acord?

Zâmbesc și ea sare în sus de bucurie, ca electrizată.

— O, Doamne! Trebuie neapărat s-o sun pe Sierra. N-o să-i vină să creadă. Îi place la nebunie Pearl Jam. Și o să mergem la cumpărături împreună?

Înainte de a ieși din cameră, aproape gata să-și facă și bagajele, o iau de mână.

— Elsa, nu uita! Uneori chiar simplul fapt de a-ți cere scuze poate îmbunătăți considerabil lucrurile – de ambele părți.

27

Casa tatălui meu e veche, construită din cărămidă, așa cum sunt toate casele vechi din cartier. Pe toată strada, case noi, mari și dreptunghiulare, cu alei circulare, se îngrămădesc pe terenurile scumpe ce erau odinioară ocupate de case mici, fără etaj și cu stejari mândri, iar trotuarele și bordurile erau curbate de rădăcinile care le împungeau.

Întind mâna să sun la sonerie și simt greutatea milioanelor de dezamăgiri și dispute tăcute care mă apasă, ca niște picături de apă care s-au strâns și care singure nu reprezintă o povară, dar strânse laolaltă, te strivesc. În cele din urmă, acea parte rațională din mine, care a exersat cum să nu implice emoțiile în luarea deciziilor, e cea care mă lasă să apăs pe butonul de alamă al soneriei. Îl aud cum își târșâie papucii din piele cu talpă groasă pe podeaua de stejar din hol. Apoi ușa masivă se deschide.

— Bună, tată.

— Ai reușit în sfârșit să ajungi!

— Din Hobby traficul a fost groaznic. Ar fi trebuit să te sun.

Găsesc, deși cu tristețe, că e potrivit, într-o oarecare măsură, să încep conversația cerându-mi scuze.

— Mă bucur să te văd.

Mă aplec înspre el să-mi ating obrazul de al lui, dar, întinzându-mă peste valiză, mi se pare mai ușor doar să-i strâng brațul. Aproape că mă și sperii când îl văd – ochii îi curg și se văd deformați prin lentilele groase ale ochelarilor. Stă cu capul înclinat într-o parte ca să-mi capteze chipul în aura de lumină care i-a mai rămas și care pare absorbită într-o fântână întunecată – și mă îngrijorează să văd cum spatele i s-a încovoiat și cum se deplasează cu greutate. Spre sfârșitul vieții,

ca și la începutul ei, trei ani se precipită parabolic pe axa schimbărilor fizice.

— Nu-i nimic. Lasă-mă să te ajut cu bagajele.

Întinde mâna să apuce valiza și o ridicăm împreună peste prag, în holul slab luminat. Izurile din casă spun fiecare povestea lor – izul de pământ emanat de cafea și trabucuri, plăcerile lui, care de-abia reușește să mascheze mirosul stătut de urină și eucalipt, și pe cel de mucegai și Mentholatum; printre mirosurile care trădează desfătările care i-au mai rămas se insinuează izul degradării.

— Tată, lasă-mă pe mine s-o car. În ce cameră vrei să stau? În dormitorul cu două paturi? Hai, stai jos. Mă duc să despachetez și vin imediat.

— O duc eu. Încă n-am murit. M-am gândit că ți-ar plăcea mai mult patul matrimonial, așa că ți l-am pregătit. Oricum, e mai multă lumină în dormitorul ăsta.

Îl las să-mi ia valiza din mână și să o târască pe hol în fața mea, cocoșându-se când o așază pe un fotoliu jos, cu tapițerie de brocart, aflat la piciorul patului; greutatea acesteia îl dezechilibrează și-l face să se prăbușească pe perna de lângă valiză. În spatele lui, un aparat de aer condiționat uruie și transpiră luptând cu aerul umed; îmi amintește de cum ne luptam în miez de noapte, eu și Lori, care să se lipească mai repede de aparatul de aer condiționat pe care îl aveam atunci, rugându-ne să se mai domolească căldura înainte ca întreg aparatul să înghețe ca un vapor prins în gheață, care așteaptă primăvara să aducă dezghețul. Însă majoritatea amintirilor pe care le am în această casă se limitează la vacanțele din timpul facultății. Părinții mei s-au mutat din Dallas în Houston la sfârșitul primului meu an de liceu, când tata a primit o catedră la Rice. Întotdeauna m-am simțit ca un musafir aici.

— Ai mâncat? Hai să te scot în oraș la masă, îi spun eu, dându-mi la o parte o șuviță de păr umedă

de pe față. M-am gândit că ți-ar plăcea mâncarea mexicană. E tot preferata ta, nu?

Ochii lui îmi cercetează chipul ca lumina lanternei unui călător rătăcit care caută drumul spre casă. Ridică privirea mijind spre mine și nu-mi dau seama dacă propunerea mea îl enervează sau dacă doar încearcă să-și fixeze privirea.

— Mâncare mexicană?

Simpla rostire a cuvintelor pare să-l epuizeze, ca și cum experiența ar fi presupus să-și facă bagajele și să ia avionul spre Mexic.

— Vrei mâncare mexicană?

— Nu neapărat. Adică, doar dacă vrei și tu. M-am gândit că *ție* ți-ar plăcea. Mai e deschis localul ăla mic din University Village? Cel care-i plăcea mamei mult?

Mă așez lângă el și încerc să-i captez pupilele care se mișcă în toate direcțiile, să-l privesc direct în ochi. Îl văd cum se luptă gândindu-se la efortul pe care ar trebui să-l depună ca să scoată vechiul Buick din garajul îngust și să se strecoare prin trafic până la restaurant. Oare cum își face piața? Cum ajunge la doctor? în camera cufundată în tăcere în care se simte mirosul de mucegai și se aude doar ticăitul ritmic al ceasului de porțelan pictat de pe noptieră, simt cum mă apasă povara responsabilității.

— Doar dacă vrei tu, tată. Dacă nu, pot să dau o fugă până la magazin să iau ceva și să gătesc acasă.

— Cum vrei.

Ridică din umeri și dă să se ridice, împingându-se cu degetele încovoiate cu încheieturi noduroase în fotoliu.

— Despachetează-ți lucrurile și eu o să pun de niște ceai. Odihnește-te puțin, dacă vrei.

— Mersi. Poate c-o să mă așez puțin în pat.

Se ridică de pe fotoliu sprijinindu-se în mâini și se echilibrează punând o mână pe umărul meu. Sau e un gest de afecțiune? Când se îndreaptă

târșâindu-și picioarele spre hol, mă surprind diagnosticându-l, bifând o listă de semne clinice – deformările ciudate pe care le dă artrita și care îi afectează balansul membrelor; starea de amețeală atunci când se ridică în picioare, până când aparatul vestibular care a îmbătrânit reglează centrul de echilibru; tasarea treptată a discurilor vertebrale care i-a împuținat statura impunătoare. Acum fața lui se află mai aproape de a mea. Observ chiar și zâmbetul stins și încruntătura lui, tremurul de-abia vizibil care ar putea indica Parkinson. Imediat ce iese din cameră închid ușa și mă lungesc pe pat, cu ochii pironiți în tavan. Despre ce o să vorbim atâtea ore?

Trag telefonul pe piept și formez numărul lui Lori.

— Bună. Eu sunt, spun de îndată ce-mi răspunde. Am ajuns.

— E grav, nu-i așa? Se simte din vocea ta.

— A îmbătrânit, atâta tot. Dintr-odată.

— Nu s-a întâmplat dintr-odată, Marie. Ți se pare ție pentru că nu l-ai mai văzut de trei ani.

— Știu. Adică, nu știam că o să se schimbe așa de mult. Nu m-am așteptat să fie o schimbare atât de dramatică.

— Și cât de dramatică e? Se aude în glasul ei un semnal de alarmă, un radar familial care detectează catastrofele iminente. Se simte bine? Să dau o fugă până acolo?

— Nu. Nici vorbă de-așa ceva. Nu știu, poate că așa era și când l-ai văzut tu ultima oară. Doar că nu mă așteptam ca starea lui să se deterioreze în ritmul ăsta. Nu mă așteptam să-l văd așa de slăbit.

Lori oftează și pare să-și caute cuvintele. Îmi răspunde pe un ton compătimitor, adresat mai mult mie decât tatălui nostru.

— Știu. N-aș fi crezut niciodată că într-o zi o să-l descriu ca fiind neajutorat.

Apoi rămânem amândouă tăcute, în timp ce neajutorarea tatălui nostru ne testează limitele

nedeclarate ale responsabilității.

— Și până la urmă, ai de gând să vorbești cu el despre mutare?

— Doamne, Lori, mai întâi trebuie să-mi dau seama cum să-l iau ca să-mi spună ce vrea să mănânce la cină.

— Iartă-mă.

Întind mâna să aprind veioza de pe noptieră și degetele mi se prind într-o pânză de păianjen prăfuită, ai cărei ocupanți sunt de mult uscați.

— Cred că o să-mi petrec tot timpul deretícând prin casă. Poate că până plec o să pot cel puțin să vorbesc cu o menajeră care să vină cu regularitate să-i facă curat.

— Și cum o să-l convingi să fie de acord? El nu se îndură să plătească nici măcar să-și schimbe uleiul la mașină.

— Atunci o să plătesc eu.

Lori nu răspunde imediat, iar eu încerc să mă gândesc că nu mă judecă în acest răstimp.

— Ce să zic, e adevărat că banii pot să rezolve o parte din problemă.

Sunetele din fundal – copiii care o strigă și câinele care latră, televizorul cu volumul dat prea tare – sunt înăbușite când Lori acoperă receptorul.

— Trebuie să plec. Sună-mă mai târziu, pe seară, sau mâine, să mai stăm de vorbă. Încearcă să nu te stresezi – o să găsim noi o soluție.

— Bine. Și tu la fel. Salută-i pe ceilalți din partea mea.

Chiar când sunt pe punctul de a închide, o aud strigând în receptor:

— Marie? Nu i-am spus nimic tatei despre, știi tu, despre proces. N-am spus nimănui.

— Mersi, Lori. Îți mulțumesc.

Pun receptorul în furcă și-mi sprijin capul de perete. Dormitorul acesta a fost odinioară al lui Lori. Îmi aduc aminte de tapetul de pe perete, gofrat cu boboci de trandafir roz și iederă englezească. Îmi amintesc cum îmi plimbam

degetele peste modelul în relief, când stăteam amândouă de vorbă noaptea, pe întuneric, în timp ce casa se potolea simțind apăsarea nopții, de parcă și ea ar fi trebuit să-și tragă sufletul după o zi întreagă în care adolescentele care locuiau în ea, aflate în pragul feminității, se fâțâiau de colo-colo pe ușile de plasă. Nu ne plăcea deloc tapetul din dormitor. Nici mie și nici lui Lori. Feminitatea acestuia sfida detașarea noastră de droturi, jupoane și muzică folk – în acea perioadă expresia „ca o doamnă” nu avea conotații sarcastice. Mama alesese decorul pentru camera lui Lori când aceasta era plecată într-o tabără de muzică și-mi amintesc cu câtă vigilență l-a supravegheat pe meseriașul care a montat tapetul, insistând ca îmbinările să se potrivească perfect, astfel încât lujerii să se împletească pe tot peretele. Poate că, în mod amuzant, acești trandafiri ne-au făcut pe amândouă să devenim complice, prefăcându-ne că suntem mulțumite de perspectiva idealistă a mamei asupra gusturilor și a lumii noastre – după ce ne mai liniștiserăm după războiul din Vietnam și scandalul Watergate, lăsând în urmă protestele studențești, mișcarea de afirmare a rasei negre și Woodstockul, gata de acțiune după ce decada de rebeliune națională luase sfârșit, oferindu-ne posibilitatea de a alege unde să ne situăm pe scara libertății sexuale, a sarcinilor casnice și a activismului politic. Așa că, în toiul nopții, așteptam ca părinții noștri să adoarmă și ascultam în surdină Grateful Dead sau Pink Floyd și ne imaginam cum o să fie viețile noastre, iar eu mângâiam cu vârfurile degetelor iedera și trandafirii de pe peretele din spatele nostru, în timp ce vorbeam despre campus, sensul vieții și băieți. Cercurile închise la culoare de pe tapetul din spatele patului marchează locul unde se odihniseră capetele noastre, iar nodurile gri ale franjurilor cuverturii albe, locul unde se încrucișaseră picioarele noastre. Toate lucrurile din cameră sunt

pătate și uzate, trecute bine de perioada lor de glorie. În camera de zi, într-un colț, ceasul cu stativ bate ora exactă, iar sunetul se propagă înăbușit prin pereți. E cinci și jumătate în Seattle. Poate că Charlie Marsallis a ajuns deja acasă, alături de soție și fiu, așteptând cina, uitându-se la știri sau pregătind dosarele pentru alt doctor a cărui abilitate e pusă la îndoială. Scot mobilul din poșetă. Nu am primit niciun mesaj, căci beculețul nu clipește. Formez totuși codul care-mi permite accesul la mesageria vocală, doar să aud robotul care îmi spune că „Nu. Am. Niciun. Mesaj. Nou". Ceva din tonul neutru, mecanizat, sună a batjocură. „Nu sunt vești noi, doamnă doctor Heaton. Nu se întrezărește nicio scăpare." Formez numărul de la biroul lui Marsallis fără să știu măcar ce o să dictez robotului. Sunt complet luată prin surprindere când Marsallis răspunde la telefon.

— Ah, domnul Marsallis!

— Da?

— Nu mă așteptam… Sunt… Sunt Marie Heaton. Voiam… Ați reușit să stabiliți o întâlnire cu procurorul?

— Da.

— Da? Deja ați făcut programarea? Ați spus că o să mă sunați.

— Acum douăzeci de minute am vorbit cu el. Tocmai ce voiam să vă sun pe mobil. De pe mobil mă sunați, nu?

— Astăzi sunt în Houston. La tatăl meu. Da, de pe mobil vă sun. Și cum a rămas?

— Mă întâlnesc cu el săptămâna viitoare, marți. A spus că deocamdată n-are nimic concret – nu a terminat de analizat dovezile care i-au fost aduse. Nu mi-a dat nimic de înțeles. Nu cred că o ia în glumă. Nu e nevoie să fiți prezentă la întâlnire, dar dacă statul va înainta acuzația, vreau să ne mișcăm repede. E vreo problemă?

— Pot să vin oricând vreți.

Trebuie să-mi țin respirația o clipă ca să-mi încetinesc bătăile inimii. Deodată amenințarea unui purgatoriu etern mi se pare mai acceptabilă decât eventualitatea unei condamnări.

— Ați aflat ceva de la el?

— Nu. Nimic. Cum mă și așteptam de altfel în acest stadiu. Dar vă mai amintiți ce-am vorbit? Lăsați grijile în seama mea!

— Domnule Marsallis?

— Charlie. Spune-mi Charlie.

— Charlie. E posibil să ajung la închisoare? Adică, e o nebunie dacă iau în considerație și posibilitatea asta? Aș putea să ajung la închisoare dacă aș fi găsită vinovată de omor prin neglijență?

El nu-mi răspunde și aproape că mi-l imaginez cum stă în picioare, cu degetul mare agățat de curea, dând capul pe spate când aude o întrebare așa de ridicolă. Îl aud cum își suge buzele înainte de a-mi răspunde:

— Da. Se poate ajunge și acolo. Dar probabilitatea e mică. E foarte puțin probabil să se întâmple acest lucru.

În bucătărie, tata a pus pe blat două căni cu apă fierbinte din care ies aburi și scormonește de zor într-un sertar.

— Nu găsesc pliculețele alea afurisite de ceai! bombăne el scoțând din fundul sertarului tirbușoane, agățători de prosoape de bucătărie rupte, cutii cu scobitori și o carte veche de Green Stamps. Aripile unei molii moarte cad pe podea.

— Tată, lasă-mă să te ajut.

Deschid dulapul de sus și scotocesc printre cutii ruginite cu paprika, praf de curry, alte scobitori și o cutie de carton burdușită cu sare, până găsesc în sfârșit un pachet care nu pare chiar așa de vechi, cu pliculețe de ceai Lipton într-un suport rotativ de condimente.

Ne așezăm la masa îngălbenită cu blat din plastic laminat cu bumeranguri aurii și margini

argintii și mă concentrez asupra scufundării pliculețelor de ceai în apa fierbinte.

— Mai predai cursuri la muzeu? întreb eu, turnând puțin lapte din sticla de un litru pe care a scos-o.

Laptele brânzit se ridică de pe fundul cănii și plutește la suprafață ca un stol de păsări albe deasupra unui lac mâlos.

— Sau la vreo școală din oraș? Nu te implicaseși într-un proiect pentru școlile din cartier?

— Ei, aș! Sunt ani de zile de când nu mă mai ocup de așa ceva.

Amestecă în ceai și ia o înghițitură.

Robinetul de la chiuvetă picură încet.

— Lori și Gordon sunt bine sănătoși. Au niște copii frumoși foc! De fapt, Elsa a crescut, nu mai e copil.

El încuviințează, amestecă în ceai și soarbe.

— Aduce puțin cu mama, din pozele când era de vârsta ei.

— Serios?

Îmi dreg glasul și urmăresc cu degetul conturul cozii de ceramică a cănii, plimbându-l peste crăpătura aspră care amenință să se despice și mai mult și să mă împroaște cu ceai fierbinte și lapte brânzit.

— Am văzut că se construiesc o grămadă de case în cartier.

Nu-mi dau seama dacă nu m-a auzit sau dacă nu are chef să comenteze asupra acestui subiect.

— Mai ții legătura cu familia care locuia în casa gri de la colțul străzii?

El clatină din cap.

— S-au mutat acum vreo trei sau patru ani. Ea avea probleme cu memoria. Cred că bărbatu-său a găsit un apartament într-un complex în care se oferă asistență medicală la domiciliu.

Cu fiecare înghițitură de ceai, o dâră maronie se întinde de pe buza cănii pe bărbia lui și cade pe

pieptar. Strâng șervetul în mână ca să nu mă întind peste masă să tamponez pieptarul umed. Mă întreb dacă s-ar implica în conversație mai cu tragere de inimă dacă i-aș spune că mă confrunt cu acuzații penale și că s-ar putea să nu pot să-l mai vizitez dacă intru la închisoare.

— Tată, aș vrea să-l cunosc pe medicul tău oftalmolog cât stau aici. Poate încercăm să facem o programare și să merg cu tine.

Se oprește din amestecat și încearcă să-și concentreze privirea asupra mea.

— De ce?

— Păi m-am gândit că pot să te ajut să înțelegi unii termeni medicali. Să mă asigur că nu ai nicio nelămurire.

— De ce aș avea nevoie de un traducător ca să-mi spună că orbesc?

— Tată, degenerarea maculară nu duce la orbire totală. Cei mai mulți dintre pacienții mei încă mai pot să funcționeze…

— Să funcționeze? Nu pot să citesc, să conduc, nu pot nici măcar să găsesc pliculețele alea afurisite de ceai. Asta se cheamă că funcționez? Dacă mă întrebi pe mine, nu e nicio diferență între mine și unul cu baston alb.

Rămâne cu privirea fixată pe geam, la soarele de după-amiază târzie care pătrunde prin fereastra de la bucătărie, cu mâinile strânse în jurul cănii de ceai. Aș vrea să pot să îndepărtez prismele care îi deformează ochii și-i fac indescifrabili pentru mine. Întind mâna peste spațiul dintre noi și o așez peste a lui, surprinsă de cât de groase și noduroase sunt încheieturile degetelor și cât de slab protejate sunt de pielea subțire ca hârtia. Întoarce palma în sus și mă strânge scurt, cum strângi nodul unei funii de ancoră înainte de a o arunca în oceanul întins.

— Asta e. N-ai ce-i face.

Apoi își retrage mâinile în poală.

*

A doua zi dimineață, îl găsesc deja la masă în bucătărie. Îmi torn o ceașcă de cafea din cafetieră și mă îndrept spre fereastră. Depărtez lamelele de aluminiu ale jaluzelei și mă uit în curtea din spate, unde soarele e încă blând, lucind trandafiriu și portocaliu peste gardul de lemn cojit. Iarba arată ca părul ciufulit al unui băiețandru. Când eram mică, îmi plăcea la nebunie când tata lăsa iarba să crească astfel încât să pot să desprind semințele mici și sferice de pe tulpină și să le presar ca pe niște condimente în tocănițele pe care le făceam din frunze și noroi. Las jaluzeaua să cadă la loc și iau o gură de cafea, apoi mă îndrept spre chiuvetă să pun din nou de cafea, de data asta de două ori mai tare ca prima. Tata stă pe scaun, luminat de frânturile de raze solare care pătrund prin jaluzelele trase, ținând în mână ceașca de cafea goală. Acolo unde cade lumina se văd toate detaliile pielii sale, petele maronii și aspre, semne ale keratozei seboreice și cele de culoarea dudelor, semne ale capilarelor sparte, precum și părul alb și rar. Fâșiile de umbră alternante îi camuflează defectele.

— Mai vrei cafea? E proaspătă.

El clatină din cap.

— Nu. M-am trezit de la ora patru. Se pare că nu mai pot să dorm. Asta-i bătrânețea, ce să-i faci.

— Pe măsură ce îmbătrânești, corpul produce mai puțină melatonină. Ai încercat să faci ceva în privința asta? Câteodată o pastilă de Ambien…

Tata face un gest de lehamite, izgonind sfatul pe care vreau să i-l dau ca pe o muscă sâcâitoare. O mierlă se aude cântând din stejarul din fața ușii, scoțând un sunet ascuțit și impacientat prin care își marchează teritoriul. Răsucesc bățul de plastic care atârnă la capătul jaluzelelor și soarele năvălește înăuntru.

— Îți mai aduci aminte de mierla care-și făcuse cuib în pecanul din Dallas? Mai ții minte cum se

năpustea asupra pisicii tărcate pe care o aveam atunci?

Tata se uită la mine fără să contribuie însă la amintirea mea din copilărie. Oare știa că avusesem o pisică?

— O văd și acum ghemuită la rădăcina pomului și pasărea care se repezea direct la capul ei. Mama păstra o sticlă cu peroxid hidrogenat pe mașina de spălat ca să-i curețe scalpul – avea urechile pline de zgârieturi. Cum o chema oare?

— Chester, îmi aduc aminte foarte bine.

Tata ridică din umeri și rămâne cu privirea pironită undeva în direcția mea, peste umărul meu stâng. Mă lupt cu impulsul de a întoarce capul să văd unde se uită.

— Chester, parcă. Îți aduci aminte de ea? întreb eu și în vocea mea se simte o notă de acuzare neintenționată care îmi produce un oarecare disconfort. Lasă-mă să te ajut cât mai stau pe aici.

— Cu ce?

— Cu tot ce ai nevoie. Cu piața. Cu ordinea. Aș putea să-ți fac curat în dulapuri și pe rafturi, să fac puțină ordine. Poate c-ar trebui să-ți luăm un organizator de pastile ca să te ajute să-ți iei corect tratamentul. Ți s-au prescris niște tablete pentru tensiune, nu? Le mai iei?

Tata ridică brusc capul spre mine de parcă l-aș fi pus în încurcătură. Eu continuu:

— Și probabil că oftalmologul ți-a prescris și niște vitamine pentru degenerarea maculară. Le iei? Am citit un studiu acum câteva luni despre beneficiile…

— Marie, vrei, te rog, să n-o mai faci pe doctorița cât mai stai pe-aici?

Întorc capul în cealaltă direcție și încep să frec vasele.

— Bine, tată. Nu vreau să mă amestec în treburile tale. Doar că… Nu știu cât pot să lipsesc de la serviciu și vreau cât stau aici să-ți fiu de folos. Îmi place să mă fac utilă.

— Dar cei de la spital nu știu că ești în concediu?

— Ba da, bineînțeles că știu, spun eu fără să întorc capul spre el. Dar e lipsă de personal vara asta. Ar putea să mă cheme oricând. Hai măcar să facem piața. Să ieșim din casă. Când ai fost ultima oară în oraș? Hai să facem o listă cu tot ce-ți trebuie.

Mă șterg pe mâini cu prosopul pătat și mă duc în birou, în partea cealaltă a casei, unde e încă atât de întuneric, încât trebuie să aprind lumina. Biroul e plin de articole despre orașele-stat medievale, publicații academice, pliante primite prin poștă și ziare. Cel de deasupra e de acum două luni. Deschid sertarul din mijloc în căutarea unui carnețel gol. Hârtii și scrisori mototolite blochează șinele de lemn ale sertarului. Reușesc să recuperez un plic rupt de la compania de electricitate. Hârtia cu adresa tatălui meu care se vede prin celofanul plicului e roz aprins.

— Tată, ce e asta? întreb eu, întorcându-mă valvârtej în bucătărie.

— Ce anume? întreabă el, dându-se cu tot cu scaun în spate ca să se uite la mine.

— Facturile astea de la compania electrică. Le-ai achitat?

Mi le ia din mână și le răsfoiește, pagină cu pagină. După câteva minute i le iau înapoi și caut pagina cu rezumatul.

— O să-ți taie curentul peste o săptămână dacă nu plătești. Și factura pentru apă? Și gunoiul? Pur și simplu nu te mai interesează nimic?

Mă simt ca și cum aș avea de-a face cu un copil. Ce credea el, că o să se ascundă aici până când întreaga casă o să se prăbușească încetul cu încetul în jurul lui?! Stau la masă și hârtiile îmi cad din poală. Mă uit fix la bumerangurile care dănțuiesc pe blatul soios de plastic laminat. Oare cum a ajuns un model atât de ridicol să aibă atâta succes? După o clipă de tăcere, ridic privirea spre el. Tata

se uită încruntat spre peluza verde și plină de buruieni, la gardul care putrezește, șopronul din grădină care stă gata să cadă, tulpinile lungi ale trandafirilor pe care odinioară îi îngrijea mama și care acum crescuseră anapoda. Îmi apăs ochii cu podurile palmelor și slobozesc un suspin întretăiat. Eu sunt cea oarbă.

— Vai, tată, iartă-mă, te rog. Tu nu mai vezi cifrele, nu-i așa? O să sun la compania de electricitate mai târziu. Poate putem să te trecem la un sistem de plată automată sau ceva de genul ăsta.

Pregătesc ouă jumări cu brânză și mâncăm amândoi, încropind o conversație care să nu invadeze nici trecutul și nici viitorul nici unuia din noi. Mintea i-a rămas tot ageră. Se vede. Mă întreb dacă nu e mai dureros să fii atât de conștient de decăderea progresivă a propriului corp și dacă n-ar fi mai ușor să-ți pierzi facultățile mintale înaintea celor corporale. După masă, îi schimb așternuturile și duc cearșafurile stătute și prosoapele cu iz de mucegai la spălat. Dulapul cu lenjerie este gol, așa că încep să caut așternuturi curate și ajung în dressingul părinților mei. Au trecut doisprezece ani de la moartea mamei, dar toate hainele, pantofii, puloverele și cămășile ei de noapte sunt la locul lor. Arată de parcă abia și le-a dat jos aseară și a ieșit puțin până la aprozar sau s-a dus la o întrunire a clubului grădinarilor. Îmi amintesc că odată, când eram în pragul adolescenței și căutam o logică pentru toate lucrurile care ne înconjoară, am întrebat-o ce se întâmplă cu noi după ce murim. Ea a evitat textul catolic standard pe care mi l-ar fi servit tata și mi-a spus că nu știa sigur dacă există raiul sau iadul, sau dacă trebuia să ne câștigăm dreptul la viața eternă. Dar știa că dacă raiul există, ajungem acolo dacă suntem cât mai buni unii cu alții. Și chiar dacă nu există Dumnezeu, tot acesta e lucrul cel mai important.

Îmi trec degetele peste halatul ei albastru din flanel, îmi îngrop fața în căptușeala hainei de lână,

bag mâna adânc într-unul din pantofii ei unde sudoarea a lăsat amprenta perfectă a degetelor de la picioare. Și atunci are loc un scurtcircuit de memorie declanșat de mirosul ei. Mă prăbușesc pe podea în golfulețul întunecat de sub rochiile care atârnă pe umerașe și încep să plâng în hohote.

După cina cu lasagna de la congelator (ștampila cu data de expirare e veche de cel puțin un an), fac un duș în aceeași cadă roz în care mă îmbăiam și acum douăzeci de ani, așteptând cu nerăbdare să curgă apă fierbinte prin țevile pe care s-a depus calcarul. Va trebui să montăm niște balustrade în baie dacă tata j hotărăște să nu se mute de aici.

Pereții holului cufundat în semiobscuritate care duce spre dormitorul lui Lori sunt plini cu fotografii. Într-una dintre ele este tata care se mândrea cu mașina lui nouă – era atât de suplu și avea părul ondulat; acum craniul lui e acoperit doar de piele și de smocuri de păr cărunt. O altă poză o înfățișează pe Lori bebeluș în leagănul împletit; lângă ea sunt eu, ridicată pe vârfuri ca să mă uit sub păturică. Trei poze cu tata dând mâna și primind diplome de la profesori universitari care acum sunt oale și ulcele. Un portret oval înrămat al bunicii care îl ține pe tata în poală. Tata avea câteva luni și mușca cu dințișorii care de-abia îi ieșiseră dintr-un crucifix greoi de aur care atârnă pe un lanț la gâtul bunicii. Este același crucifix pe care tata l-a prins la gâtul mamei când zăcea în sicriu și care a fost în cele din urmă îngropat odată cu ea. Aș vrea să-l întreb dacă s-a îndepărtat de Dumnezeu deoarece a crezut că religia lui n-ar fi putut niciodată să mă ierte. Oare, după un an cumplit de chinuri, m-a ales pe mine?

Îl aud sforăind prin ușa întredeschisă de la dormitorul lui, bucuros că a adormit înainte să vin să-i urez noapte bună. Singurătatea lui își pune amprenta pe toate obiectele din casă – husele decolorate și vaza prăfuită cu flori uscate care se fărâmițează, becul ars al veiozei de pe noptieră. Pe

fiecare perete, din tavan până în podea, sub pervazurile ferestrelor și deasupra poliței șemineului, sunt rafturi cu cărți în fața cărora tata stătea odinioară după cină, trecând un deget peste cotoarele din piele, material textil sau hârtie, ca să găsească capitolul, paragraful sau citatul exact care venea în sprijinul discursului în care o antrenase pe mama sau al cursului pe care îl schița la mașina de scris Smith-Corona din biroul lui, unde era mereu dezordine. Uneori îl priveam stând în mijlocul camerei cu mâinile la brăcinar, agățate de curea, uitându-se la șirurile nesfârșite de titluri, la teancurile de jurnale și lucrări de specialitate așezate cronologic, printre care erau și scrierile sale, fără să caute pe rafturile înțesate care se îndoiau sub greutatea cărților vreun manual, vreo lucrare de doctorat sau vreo biografie anume, ci manifestând o admirație profundă față de bogăția intelectului uman care zace ferecată într-o pagină tipărită. Aceste cărți, aceste cuvinte – ele erau legătura lui cu lumea. În fiecare seară se încuia în birou, într-o liniște de sihăstrie, disecând, încercând să le dea de cap și repetând cu voce tare cuvintele de pe vreun pergament tradus sau vreun fragment dintr-o doctrină pe care o scosese la iveală din ruinele unei lumi dispărute, în timp ce fiicele lui vii aveau parte doar de privirea încruntată a frământării intelectuale și vedeau cum i se uneau sprâncenele când descoperea un amănunt istoric, iar dacă îl întrerupeam cu problemele personale, afișa doar un interes vag. Viața lui se desfășura în interior, în mintea lui, prin acele cărți. Poate că iubea cuvintele din cărți mai mult decât pe noi sau poate că acele cărți erau darul palpabil al minții sale ascunse, singurul lucru pe care știa să-l dăruiască. Mama a înțeles acest lucru și încep și eu să-mi dau seama de asta. Mama a înțeles că tata nu era omul care să-și manifeste dragostea prin gesturi sau cuvinte. Aceste cărți, aceste litere negre imprimate pe foile albe erau

legătura dintre lumea sa interioară și cea pe care o împărtășea familia noastră puțin numeroasă. Și acum nu mai poate să citească.

28

Un morman de prosoape de hârtie ude crește văzând cu ochii în mijlocul bucătăriei și încă mai e de muncă. Rafturile dulapurilor tot nu sunt curate. Mă cațăr pe un scaun ca să mut sticlele de Worcestershire, de sos de friptură A-l și de sherry de gătit care s-au lipit de rafturi din cauza siropului scurs din ele. Bucățile care au mai rămas din ziarele pe care mama le folosise să protejeze rafturile se cojesc. Reclamele la muzica formației Bee Gees și discursurile de campanie în favoarea lui Jimmy Carter mă fac să mă întorc în timp. Telefonul sună din nou, a treia oară în ultima jumătate de oră și mă uit peste umăr la tata, care dă volumul televizorului mai tare și-și mănâncă mai departe nestingherit salata de ton.

— Tată, vrei să răspund eu?

— Pentru asta am robot. Acum mănânc.

Sar de pe scaun și întind mâna să ridic receptorul chiar înainte de a intra robotul.

— Alo!

— Alo!

Pauză.

— În sfârșit, am dat de tine!

— Stai puțin. Pun receptorul alături și-l întreb pe tata: Poți să-l închizi, te rog, după ce răspund din dormitor?

El pare concentrat să cerceteze salata, căutând ceva care să aibă cât de cât gust, o bucățică de țelină sau ou, dar îmi dau seama că ochii lui privesc în gol, dincolo de farfurie, și că sortează mâncarea cu vârful degetelor, după textura diferită a alimentelor.

Alerg în dormitor și ridic receptorul, apoi dau fuga înapoi în bucătărie să-l pun pe celălalt în furcă, după care mă întorc în dormitor.

— Gata. Puteai să mă suni pe mobil.

— Dar n-ai răspuns.

— Puteai să-mi lași un mesaj.
— M-am gândit că n-o să-mi răspunzi.
— Și cum ai dat de mine aici?
— Nu erai la niciuna dintre cele treisprezece familii Heaton din Houston la care am sunat. Joe îmi lasă o clipă să răspund înainte de a continua. De ce? Sperai să nu dau de tine?
Mă așez pe marginea patului.
— O, nu e vorba neapărat de tine.
Joe râde.
— Mă bucur că nu e vorba neapărat de mine. M-am gândit că poate te-ai dus la sora ta, dar nu-i știam numele de familie. Era mai ușor să încep cu tatăl tău.
— Ar fi fost și mai ușor să bați la ușă când mi-ai lăsat prăjitura pe prag.
— Era tort. Deci l-ai primit.
— Da.
Apoi nu mai spunem niciunul nimic, fiecare așteptându-l pe celălalt să deschidă un subiect de conversație. Îi aud respirația, unde sonore ritmice care se propagă de-a lungul a mii de kilometri de cablu telefonic. În cele din urmă, îl aud spunând:
— Gata, ar trebui să închid? Sau ar fi mai bine să mă împușc?
Rostește ultima frază tărăgănat, ca un țăran din Ozark, așa cum obișnuiește să mă tachineze.
— Dacă te împuști, să-mi lași colecția de discuri. Pot s-o vând și să-mi plătesc avocații.
— O să și uiți de proces până când or să valoreze așa de mult! Te-ai întâlnit cu avocatul nou?
— Da, chiar înainte să plec. Mi se pare mai amabil decât Donnelly. Deși nu sunt sigură că ăsta e un lucru bun când e vorba de un avocat al apărării.
— Mă întrebam de ce ai plecat așa de repede. E totul în regulă?
Mă joc cu cablul telefonului.
— De ce? Ai auzit ceva?

— Nu, spune el, parcă prea repede. Apoi adaugă mai stăpânit: Dar mă ofeream să te ascult dacă simți nevoia să vorbești.

— Mulțumesc. Nu e nevoie. Situația e tolerabilă, cum ar spune tata. Spune-mi despre tine, dacă tot m-ai sunat. Ce mai faci?

— Mă simt singur. Trebuia să plec într-o excursie cu bicicleta cu Katz săptămâna asta, dar s-a dat la fund.

— De ce?

— Nevastă-sa i-a făcut program pe negândite. A intrat în travaliu mai devreme.

— Uau! Nu știam că urmau să mai aibă un copil. Și se simte bine?

— Da, e bine. Cred că e în treizeci și patru de săptămâni, așa că nu-și fac prea multe griji. Dar am rămas cu bagajele făcute și-am muncit o săptămână la ele și acum n-am unde să mă duc. Fapt care, prin coincidență, are legătură cu planurile tale referitor la discurile mele.

— Cum așa?

— Am dat peste un tip pe eBay care vinde trei sute de albume găsite în podul lui taică-su, care a murit. Majoritatea sunt de la Blue Note Records.

Mă răsucesc pe burtă, îngrămădindu-mi o pernă sub piept și sprijinindu-mă într-un cot ca să țin telefonul la ureche.

— Și ți le vinde?

— Da, grație unei sticle bune de scotch dintr-un singur tip de malț care m-a îndemnat să licitez mai mult. O să merg în New Orleans să le iau.

— De ce nu poate să ți le trimită prin curier?

— N-am mai făcut o cursă mai lungă cu avionul de toamna trecută, de când am fost în Toronto. Și-n afară de asta, dacă ai afla câți bani am dat pe ele, ai ști de ce vreau să le iau personal. Oricum, m-am gândit să mă opresc în Houston o noapte la întoarcere.

Mă ridic în capul oaselor și împing ușa de la dormitor cu piciorul. Văzând că nu răspund

imediat, Joe mă întreabă:

— Marie? Mai ești pe fir?

— Da.

— Nu vin dacă nu vrei.

Trag adânc aer în piept.

— Vino. Mi-ar face bine să te văd.

29

— Cum ai călătorit? N-ai riscat să dai ochii cu moartea, nu?

— Firește că nu. N-ai pic de încredere în legile aerodinamicii, Marie.

Joe își aruncă geanta uzată de piele pe umăr și deschide ușile duble de sticlă care dau într-unul din holurile bazei fixe de servicii din aeroportul Hobby.

— Nu, în oameni n-am încredere. Cel puțin în ceea ce privește marja de eroare în cazul zborului cu avionul.

— După ce am trecut de munți a fost bine. Am avut cer senin tot drumul.

Nu l-am mai văzut din noaptea în care a dormit cu mine, acum câteva săptămâni. Parcă ar fi fost în altă viață. Nu l-am mai văzut de când am dormit în brațele lui și m-am trezit singură în pat. Amintirea aceasta mă face să amuțesc. Îmi ține ușile deschise, ieșim și pășim amândoi în valul de căldură, îndreptându-ne spre parcare. Când ajungem la mașină, Joe se apleacă și-și azvârle geanta pe bancheta din spate, apoi se întoarce spre mine. Mă apucă de ceafă și se apleacă să mă sărute ușor. Un gest ambiguu. Însă contactul fizic dintre noi relaxează într-o oarecare măsură statutul nesigur al relației noastre.

— Am zburat în cerc deasupra Golfului Galveston. E frumos să vezi pontoanele care pătrund în apă. Ar trebui să dăm o fugă mâine până acolo. Aș putea să te învăț să faci niște plonjări.

Mă pufnește râsul.

— Zi mersi dacă reușești să mă convingi să mă sui în avion. Uneori mă întreb cât de bine mă cunoști.

— A cunoaște pe cineva înseamnă să încerci să-l schimbi, nu?

— Uite, din cauza asta nu te-ai însurat tu până acum, Joe.

După ce Joe urcă în mașină, închid portiera și mă îndrept spre locul șoferului.

— Ți-am rezervat o cameră la Sheraton, lângă casa tatălui meu. Îți convine?

— Firește. Nu contează. Pot să stau cu tine, dacă vrei.

— E dezordine mare – și cam miroase ciudat. Și nici nu știu măcar unde ai putea să dormi. O să vezi și tu. Aveam de gând să iau niște friptură la grătar pentru prânz, dacă vrei să vii. Tata se așteaptă să vă fac cunoștință. Și-n afară de asta, nu se poate să bați atâta drum până-n Texas și să nu mănânci friptură la grătar.

— Și-n Arkansas găsești așa ceva, zice Joe și poziționează ventilatorul în sus, ca să-i sufle părul roșcat cu reflexe aurii de pe față. Îi stă bine așa, ciufulit.

Un cercel mic de aur îi lucește în lobul urechii. Din fericire, vederea tatălui meu e mult prea slabă ca să-l distingă.

— Poate după ce se culcă diseară ieșim și noi undeva. Câți ani ai stat în Houston? Nu-mi mai amintesc.

— Am dat interviu la Centrul Medical Metodist din Texas. Mă gândeam la un post de rezident la Cardiologie. Ei sunt cei mai tari, nu crezi? M-am răzgândit când am văzut statuia gigantică de bronz ce reprezenta mâinile lui Michael Debakey – parcă prea multă fală pentru gusturile mele.

— Am uitat că ai luat în considerație la un moment dat și Cardiologia. Nu ești destul de rigidă ca să ți se potrivească de fapt Cardiologia. Am avut un caz nemaipomenit ieri – un tip cu cancer de laringe căruia a trebuit să-i fac o intubație retrogradă peste un cateter cardiac.

— Uau, n-am mai făcut așa ceva din perioada rezidențiatului!

Turez motorul, urc pe rampa de acces și ies pe autostradă, strecurându-mă cu greu printre mașinile care rulează cu viteză.

— Ia zi, ai vreo cerință specială cât stai aici? Vreun obiectiv turistic din Houston pe care ții neapărat să-l vezi înainte de a pleca?

— Care sunt ofertele?

— Să vedem. NASA? Neiman Marcus? Astrodomul? Cafeneaua Lone Star?

— Nu pot să merg la Lone Star – nu mi-am adus cizmele de cowboy. Du-mă la Astroworld.

— Vorbești serios?

— Eu vorbesc întotdeauna serios, Marie. Tu știi asta.

În jurul nostru, mașini, furgonete și camionete gonesc de-a lungul a sute de kilometri de intersecții în curbă, rampe de beton și bariere, conduse cu încrederea oarbă caracteristică americanilor de frontieră ai zilelor noastre. Joe rămâne fără suflare când o dubă îmi taie calea. Potrivește parasolarul, își suflecă mânecile cămășii până la jumătatea brațelor și întinde o mână peste bancheta de vinilin crăpat ca și cum ar fi vrut să mă atingă, apoi și-o retrage și se scarpină pe ceafă. Îi simt privirea, dar nu întorc capul. Îl aud întrebând:

— Cum te mai simți de când ești aici?

Rămân cu ochii fixați la drum.

— Nu știu. Cel puțin nu mai am timp să mă gândesc la ale mele. Sunt prea ocupată să fac curățenie acasă la tata ca să mă mai gândesc la problemele mele. Nu se îngrijea de casă nici când era mai tânăr – e genul de profesor distrat. Ar trebui s-o vândă pur și simplu, iar cineva să o demoleze apoi. Terenul valorează o grămadă de bani acum. Și-ar permite să-și ia un apartament într-un complex particular pentru bătrâni.

— Ai vorbit cu el despre asta?

— Nu sunt masochistă, Joe. Și nici n-am puterea să-l hipnotizez – de asta ar fi nevoie ca să-l

conving să se mute. Pe aici trebuie să o luăm.

Apuc de volan cu ambele mâini și intru în viteză pe banda din dreapta, încadrându-mă la mustață între două mașini.

— Doamne, Marie, exclamă Joe sprijinindu-se de bord. Începi și tu să conduci ca oamenii ăștia. Ia-o mai încet.

— Ar fi trebuit să-ți pui centura de siguranță, spun eu.

Pare agitat și-și scoate o țigară.

— Mă îngrijorează dorința ta inconștientă de a muri, Joe. Nu-ți pui centura, pilotezi avioane… Pe strada asta, puțin mai încolo, e un local unde fac o friptură la grătar de te lingi pe degete! Dacă nu l-or fi demolat între timp!

Joe deschide puțin geamul de la mașină. Fumul argintiu se ridică șerpuind spre capotă.

— Prefer oricând un avion decât autostrăzile astea.

— Pentru ce? Să călătorești sau să mori?

— Pentru amândouă.

Trage din țigară și dă fumul afară ca un oftat materializat.

— În ambele cazuri.

Din autostradă nimerim într-o adunătură de case fără etaj, datând de dinainte de război, îngrămădite sub clădirile din sticlă și metal din centru. Casele sunt zugrăvite în nuanțe aprinse de galben, albastru și mov, ca niște ouă de Paști, culori pe care mama le asocia mereu cu genul de cartiere sărace care se insinuează prin centrul orașelor din Texas ca niște izvoare fierbinți, cu specificul lor, cântăreți mariachi, ardei iute și dialectul spaniol care se impregnează în cultura noastră.

E încă aici, neschimbat de pe vremea când eram rezidentă și trăgeam la sorți să vedem cine trebuia să plece din tura de la Urgență sau de la Reanimare și să aducă plasele unsuroase cu coaste și pâine de porumb. Urc mașina pe trotuar și o parchez într-o parcare improvizată. Grămezi de carne de porc,

costițe de vită și pui întregi stropiți cu sos fumegă pe grătarele de oțel, păstrând modelul originar, prevăzute cu un mic horn, aliniate în spatele unei barăci din șindrilă. Un ulm masiv acoperă lumina soarelui, iar umbrela sa de crengi murdare de funingine este la fel de afumată și aromată ca și carnea fumegândă.

— Eu și tata ne dăm în vânt după friptura la grătar. Te îmbolnăvești de ateroscleroză numai când simți mirosul. Aici se mănâncă totuși cea mai bună friptură la grătar din Houston. Ce vrei să mănânci?

— Costițe, spune Joe și se așază pe vine să mângâie o pisică amărâtă cu mameloanele umflate. Cum stă tatăl tău cu vederea?

— Se descurcă prin casă. N-a încercat să conducă de când sunt aici – asta e alt subiect pe care îl tot amânăm. Nu vrea să vorbesc cu oftalmologul lui.

— Și nu poți, totuși, să-l suni?

— Nu cât timp e în deplinătatea facultăților mintale – știi cum sunt legile în privința asta.

Joe se așază la cea mai apropiată masă de picnic; pisica i se încolăcește printre picioare și îi sare în poală. El o azvârle jos și aceasta se furișează spre un maldăr de cutii goale de conserve.

— Joe, să n-o lovești! Probabil că are pui.

— Afurisita și-a înfipt ghearele în pielea mea.

Un băiețandru într-o salopetă pătată cu sos iese din local cu două pungi mari de hârtie legate la gură. Joe se scotocește în buzunarul de la blugi.

— Plătesc eu. *Hey, niño, aqui. No. No. Todo es para usted*[7], îi spune el băiatului strecurându-i o bancnotă de cincizeci de dolari în mână.

Acum încearcă să mă calmeze. Deschide colțul uneia dintre pungi și jupuiește pielița de pe o bucățică de pui, apoi o aruncă înspre tufișurile unde pisica stă la pândă. Aceasta se repede hămesită la bucata de carne. În drum spre casă,

suntem și mai tăcuți. Eu îi arăt obiectivele turistice, iar el face remarci despre vreme. Dau drumul la radio ca să umplu tăcerea. Ne întrebăm amândoi ce caută el aici.

— Tată?

Joe mă urmează în camera de zi și-și lasă haina la capătul canapelei. Din pernă se ridică un nor de praf.

— Probabil că e în dormitor. Așteaptă puțin aici.

Când mă întorc, îl găsesc aplecat peste vitrina unde e televizorul, studiind o poză de-a mamei.

— Seamănă leit cu tine.

— Vrei să zici că eu semăn cu ea. Tata abia s-a trezit. Vine imediat. Vrei un ceai? Sau o cafea?

— Bere ai?

— Nu.

Joe face un gest de lehamite, nearătându-se încântat de celelalte oferte și începe să cutreiere prin camera de zi și prin sufragerie.

— E exact cum mi-am imaginat, spune el.

— Adică?

— Ca o casă de profesor de istorie. Obloanele trase, mobilier practic și o grămadă de cărți. Câți ani aveai când locuiai aici?

— S-au mutat din Dallas când eram în clasa a XI-a. Am locuit puțin aici.

— Nu pare a fi o casă în care au locuit vreodată copii.

— Cred că nici casa noastră din Dallas nu arăta altfel. Bănuiesc că părinții noștri s-au așteptat să fim adulți imediat ce ieșeam din scutece. Cel puțin tata.

— O, ia uită-te aici!

Joe deschide geamul unei vitrine din lemn uzat de lângă șemineu. Înăuntru se află patefonul pe care tata l-a cumpărat de la Millard’s Hi-Fi de pe Aleea îndrăgostiților, când eram în clasa a Vil-a, lucru care a înfuriat-o pe mama, care se chinuia cu o mașină de spălat stricată pe atunci și strângea cu

greu bani să o repare. Joe se așază pe vine să se uite la discurile de pe raftul de jos.

— Văd că are un disc original cu Buri Ives. Mă întreb dacă e de colecție.

— Nu-l tachina, Joe.

— Cine, eu? Poți să vinzi orice pe eBay. Dumnezeule, are și cele mai bune hituri ale lui Lawrence Welk!

— Pentru ăsta îți trebuie ac de diamant! Cântărește sub un gram, spune tata din pragul ușii. Stă acolo îmbrăcat în maiou și pantaloni largi, uitându-se la Joe care frunzărea discurile de patefon. Nu există muzică computerizată sau digitală care să aibă aceeași rezonanță.

— Tată, el e Joe Hillary.

— Îmi pare bine de cunoștință, domnule doctor Heaton, spune Joe și se ridică îndreptându-se să dea mâna cu tata.

Ce amuzant mi se pare să aud apelativul de „doctor Heaton" adresat altcuiva decât mie – mă întreb dacă i-a mai spus cineva așa de când a ieșit la pensie.

— Ce flăcău înalt! Da' înalt mai ești, băiete! exclamă tata.

— Joe a fost în New Orleans și acum se duce acasă, în Seattle. E în trecere, tată. E pilot.

Tata îl studiază pe Joe fără nicio reținere, nesinchisindu-se de manierele de socializare, de zâmbetele și conversațiile de politețe.

— Pentru ce companie lucrezi?

— Nu, tată, Joe e doctor – e anestezist, lucrăm la același spital. Ți-am mai spus, îți aduci aminte? E pilot amator, așa trebuia să zic de fapt. A venit cu avionul lui personal până aici.

— E ditamai distanța de la Houston la Seattle. Poți să dai de vreme rea deasupra Munților Stâncoși. Ce avion pilotezi?

— Piper Navago, cu două motoare. Pot să străbat distanța cam în opt ore dacă am condiții atmosferice favorabile. M-am oprit pe timp de

noapte în Salt Lake în drum spre New Orleans, să mai fac o pauză. Vă pricepeți la avioane?

— Am avut un frate care a pilotat un avion F-86 în Coreea. M-a luat și pe mine odată într-un avion de exerciții T-33.

Joe se entuziasmează când aude.

— Ăsta da avion! Aș fi mers în război doar ca să pilotez un F-86.

— Așa gândea și el. Dar n-a rezistat până la sfârșit.

Se uită fix la Joe, cu gura întredeschisă și sprâncenele ridicate.

Joe își bagă din nou mâinile în buzunar.

— Îmi pare rău.

— S-a întâmplat de mult, spune tata și alungă amintirea cu un gest al mâinii, ca și cum ar fi fost un țânțar care-l bâzâia. Simte-te ca acasă. Eu mă duc la magazin, așa că Marie poate să te ajute să te instalezi.

— Joe o să stea la hotel, tată. O să-l duc eu cu mașina mai târziu. Nu vrei să trec eu să-ți fac cumpărăturile după ce-l duc pe Joe? Ca să nu mai ieși tu.

— Dar vreau să ies. Tata se uită din nou la Joe. Vrea să nu mai conduc. Probabil că ți-a spus deja. Ce zici de o bere – cade mereu bine pe o zi așa de călduroasă.

Se îndreaptă spre bucătărie, dându-ne posibilitatea fie să-l urmăm, fie să ne vedem singuri de treaba noastră.

— Am adus niște friptură la grătar pentru prânz, strig eu după el. Nu cred că avem bere.

— Nu vrea nici să mă mai lase să beau. Bine. Atunci, ce ziceți de niște friptură cu apă?

Joe ridică din umeri și-l urmează în bucătărie.

— Deci trebuie să cunoști regulile de zbor după instrumentele de bord ca să ajungi aici, nu? Ai obținut permisul pentru un astfel de zbor?

Tata umple paharele la chiuvetă și Joe desface capacele de carton de pe tăvițele de staniol în care

sunt costițe, pui și sos. Mirosul de carne la grătar acoperă izul de grăsime, banane stricate și mucegai pe care îl emană buretele murdar de spălat vase.

— Da, ți se cere să ai licență de zbor după instrumente dacă treci pe deasupra munților. În Seattle e înnorat mai tot timpul și m-am hotărât să urmez cursuri de utilizare a instrumentelor de bord după ce m-am mutat acolo. Marie mi-a spus că ați fost profesor de istorie la Rice.

— Am predat acolo până în 1987.

— Ce specializare ați avut?

— Istoria europeană medievală. De unde se deduce că nu am avut prea multe în comun cu fiica mea doctoriță, aici de față. Marie, nu vrei să stai jos și să mănânci? îmi trece și pofta de mâncare când te văd frecând atât masa. Să știi că nu operăm pe nimeni azi.

— Bine, tată. Încerc și eu să mă fac utilă.

Se întoarce spre Joe cu tot cu scaun, iar picioarele de lemn ale acestuia hârșâie pe linoleum.

— Nu ne-am mai văzut de trei ani – și acum, că a venit, face toată ziua curățenie. Ai des ocazia să zbori? Frederick – fratele meu – avea o vorbă. Spunea că doctorii sunt niște piloți jalnici. Zicea că sunt mereu prea ocupați ca să exerseze îndeajuns și prea plini de ei ca să știe când nu mai e de stat printre nori.

Mă fac mică de tot când îl aud, dar Joe râde.

— Avea dreptate fratele dumneavoastră. Cred că tindem să avem mai mulți bani decât simț practic. Eu zbor de trei-patru ori pe lună. Ăsta e încă un motiv întemeiat pentru care am vrut să fac o cursă lungă ca asta – ca să nu-mi pierd îndemânarea.

Tata își țuguie buzele, cântărindu-l din ochi fără jenă. Joe nu e stânjenit și îi zâmbește ca și cum evaluarea pe care i-o face tata ar fi bine-venită.

— Sfinte Dumnezeule, probabil că te costă tot cât un bilet ca să faci plinul pentru o distanță așa de mare.

— Da, domnule, spune el, alunecând ușor spre manierele educației de sudist pe care a primit-o. Chiar mai mult. Poate că fondurile mele depășesc simțul practic. Fratele dumneavoastră a ajuns să piloteze un P-51 în Coreea?

— Nu, avioanele alea se pilotau doar la începutul războiului. Era totuși unul la baza lui, sus la Bergstrom, pe vremurile când era încă un avion militar. Dacă n-aș fi avut probleme cu vederea, aș fi fost și eu alături de el – chiar și atunci purtam ochelari cu lentile destul de groase. Asta din cauză că citeam prea mult. Ești din Texas?

— Nu, sunt din Arkansas. După accent, ai zice că suntem din Texas. Am crescut la o fermă aflată la ieșirea din Little Rock.

— Pilotajul și meseria de doctor n-au nici în clin, nici în mânecă, cu activitatea de la fermă, nu? Cum ai ajuns să studiezi științele?

— Bunicul se considera un vraci. Era din neamul cajunilor[8] – se mutase de la periferia orașului New Orleans în Arkansas imediat după Depresiune. Cred că își făcuse planuri pentru mine să studiez medicina chiar înainte de a mă naște.

Mă sprijin de chiuvetă, uitându-mă cum Joe scoate de la tata mai multe cuvinte decât am reușit eu de când am ajuns aici. Îi privesc pe amândoi alunecând de la întrebările simple pe care le cere eticheta atunci când doi oameni fac cunoștință, spre o conversație autentică și sinceră – un dialog firesc, în care își împărtășesc detalii și interese personale neîntinate de zeci de ani de jigniri trecute sub tăcere. Din conversația lor lipsesc poticnirile stânjenitoare ale întrebărilor imperioase pe care i le pun și răspunsurile lui recalcitrante. Tata, acest intelectual văduv care nu și-a deschis niciodată mintea în fața mea și care niciodată, din câte îmi amintesc, nu s-a deranjat să mă întrebe de ce eu, fiica unui profesor universitar de istorie, preferam formulele chimice și farmacologia și am

ales o meserie unde se aplică modele matematice pentru a înțelege condiția umană. Nu m-a întrebat niciodată de ce am ales să caut răspunsurile în manipularea obiectivă a faptelor concrete și a formulelor în loc să analizez, așa cum făcea el, neobosit, fragmentele lăsate de populații sortite pieirii, bâjbâind pentru a găsi urmele intervenției divine în foametea și năpastele arbitrare, fortuite.

Joe se balansează cu scaunul, sprijinindu-se pe picioarele din spate ale acestuia, cu paharul pe genunchi, care îi lasă un cerc umed și negru pe pantaloni. După ce am așteptat atât venirea lui Joe – primul lucru care mă bucură cu adevărat de săptămâni întregi mă simt mai singură acum, când suntem trei, decât mă simțeam înainte să vină el.

— Tată, o să dau o fugă până la băcănie cât stă Joe cu tine. Vreți să mai iau și altceva în afară de bere?

— Mai ia-mi, te rog, niște plăcinte congelate. Vreo două plăcinte cu pui. O să mănânc una la cină, spune tata și întoarce capul spre Joe. Nu-s rele, să știi. Au tot ce-ți trebuie pentru o masă completă într-o singură cutie.

— O să-ți pregătesc eu cina. Mai renunță la mâncarea congelată cât stau eu pe-aici.

— Dar îmi place mâncarea congelată.

Joe revine cu scaunul pe toate cele patru picioare.

— Am mâncat și eu plăcinte de-astea. Sunt foarte bune, Marie. Cea cu carne de curcan e chiar și mai bună decât restul – cumpără-i câteva cu umplutură de curcan. Dumneavoastră ați pilotat vreodată vreun avion?

Joe își îndreaptă din nou atenția spre tata.

Îmi pun poșeta pe umăr și ies pe ușa din plasă, îndreptându-mă spre mașină.

O oră mai târziu, cu brațele pline de pungi cu mâncare, lovesc cu piciorul în ușa de la bucătărie, sperând că or să-mi deschidă. După câteva minute

de tăcere, las o pungă mai jos și o proptesc între șold și tocul ușii, ca să pot să bag cheia în broască. În bucătărie nu e nimeni. Paharul de apă al lui Joe, pe jumătate gol, e așezat pe jos, lângă rucsacul care e deschis. În farfurii zace scheletul dezmembrat al unui pui la grătar. Se vede piciorul lui Joe, în cealaltă cameră, în sufragerie, întins printre teancuri de discuri și pantofii maro perforați ai tatălui meu sub fotoliul cu spătar reglabil.

— Artie Shaw, ăsta da solist vocal. Probabil că n-ai auzit de el.

— Ba da, a auzit de el. Joe, te simți ca-n sânul lui Avram. Parcă-ar fi raiul târgurilor din garaje, nu?

— Uite, Marie. E încă în carcasa originală. Are chiar și fluturașul formației. Ai văzut, Marie? Are un dulap plin cu discuri de vinii. Dar niciunul de rock' n' roii, am dreptate?

Seamănă cu Peter Pan în postură de hoț. Un băiat înalt, cu părul blond, tolănit pe covorul roz și murdar din sufrageria tatălui meu – un amestec provocator de nepăsare și masculinitate potentă. Chiar și tata e fermecat.

— E 4.45, băieți. Ce facem diseară? Să pregătesc ceva de mâncare?

— Doamne, Marie. Abia am terminat prânzul. De ce nu-i arăți băiatului orașul după ce a bătut atâta drum pentru o excursie de două zile?

Se ridică de pe scaun, se învârte puțin pe loc înainte de a-și recăpăta echilibrul și calcă peste un teanc de discuri cu Gene Autry și Jeanette MacDonald. Trage de betelia pantalonilor, ridicându-i; un smoc de păr alb se ivește din decolteul maioului. Era de vârsta lui Joe când m-am născut eu.

— Bine. Sună bine. Putem să-l ducem să vadă orașul și să luăm cina la restaurant. Tu alegi, tată. Fac eu cinste.

Tata înclină capul și mă privește prin colțurile ochelarilor.

— La naiba, eu nu merg cu voi. Duceți-vă voi! Ridică mâna și face un gest între la revedere și lehamite. Duceți-vă voi!

— Și tu ce mănânci?

— Aceeași mâncare afurisită pe care am mâncat-o și în ultimii douăzeci de ani.

Joe ține un disc în palme de parcă ar fi un diamant negru, mișcându-l ca să reflecte razele de soare care se strecoară printre jaluzelele veșnic trase.

— Johnny Hartman. N-are nicio zgârietură. Și niciun fir de praf pe el. Extraordinar!

— Încotro mergem?

Așteptăm la semafor în spatele unor jeepuri decapotabile identice, pline cu adolescenți care se strigă unii pe alții acoperind uruitul traficului intens de vineri. O fată îmbrăcată cu pantaloni foarte scurți și maiou aruncă distrată cu floricele de porumb pe bancheta din spate a celeilalte mașini. Vântul care adie ușor la aduce pe parbrizul nostru. Fata se întinde să pună punga cu dungi roșii în poala șoferului chiar înainte de a se schimba culoarea semaforului, iar formele ei perfecte și părul auriu atrag atenția celor din mașinile din spate.

— Cred că-mi place Texasul. Ce m-ai întrebat? Nu-mi pasă unde mergem. Oriunde vrei să mă duci, spune Joe.

— Nu cred că te-am mai dus niciodată nicăieri până acum, îi răspund eu țâșnind cu scârțâit de roți când se schimbă culoarea semaforului.

— Ce nemulțumire ai?

— Ce te face să crezi că am vreo nemulțumire? întreb eu, dorindu-mi imediat să-mi retrag cuvântul repetat pe un ton sarcastic.

— Păi, nu-i așa?

Tot ce pot să fac e să ridic din umeri. Ne strecurăm printre benzile de pe autostradă, unde mii de mașini rulează bară la bară cu o sută de kilometri la oră, fiecare predispusă în orice clipă la accidentare. Mă las împinsă de trafic pe rampa masivă de ciment care înconjoară orașul Houston ca o curea ce stă să crape pe pântecele orașului bătrân.

— E vorba de tatăl tău, nu? Te-ai supărat pe mine. Te enervează că ne-am înțeles din prima.

— Ba dimpotrivă, cred că e minunat că vă înțelegeți. În două ore ai reușit să-l înveselești cât n-am făcut-o eu în trei zile. Tu ești fiul pe care nu l-a avut niciodată. De ce m-ar deranja lucrul ăsta?

Joe se uită la mine o clipă, apoi șoptește de-abia făcându-se auzit peste zgomotul traficului.

— Eu n-am crescut cu el, Marie. Nu el m-a crescut. E ușor să-l plac.

— Deci, pe lângă o echipă de avocați, mai am nevoie și de un psihiatru.

Ochii încep să mă usture și întind mâna spre poșetă, bâjbâind după ochelari. Mi-i pun la ochi și Joe își pune mâna peste a mea fără să spună nimic. Mâinile noastre rămân împreunate pe banchetă. Joe privește orașul, apusul care aprinde zgârie-norii de sticlă, ca un far al triumfului comercial american.

— Uite! exclamă el, eliberându-și mâna dintr-a mea ca să-mi arate un indicator verde de pe autostradă. Pe aici se iese spre Astroworld.

Eu nu-i răspund.

— E singurul lucru pe care ți-l cer, serios.

30

— Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă. Doamne, n-am mai fost aici de când eram în liceu. E mai mare acum. O fi Disneyland mai curat, dar Astroworld are o reputație care e greu de întrecut.

— Ce vrei să spui? întreabă Joe, împingând ușița de metal din spatele meu.

— Știi tu, bere multă și bluze strâmte. Piele goală la vedere câtă vrei și accentul nazal specific Texasului. Toți voiau să vină aici la întâlnire – în trenulețul groazei puteai să te giugiulești fără să fii prins.

— Tu cu cine ai venit aici?

— Păi, veneam mai ales cu prietenele mele în speranța că o să găsim băieți. N-am avut prea multe întâlniri în liceu.

Joe se oprește și mă întoarce spre el.

— Serios? Mă mir. Cred că erai o puștoaică deșirată la fel de frumoasă ca acum.

— Nu chiar. Cel puțin, așa consideram eu. Eram mai degrabă genul care câștiga panglica albastră la târgul de științe.

Joe se uită la mine încercând să întrezărească și anii de dinainte de a mă cunoaște. Apoi privirea lui alunecă spre decolteu și apasă ușor cu degetul mare pe safirul roz de la gât.

— Văd că îl porți. Mulțumesc.

— Nu, eu îți mulțumesc. Ridic mâna și o pun peste a lui, care se odihnea în continuare pe pieptul meu. Apoi o las jos, în spațiul mai neutru dintre noi. N-am apucat să-ți mulțumesc. E frumos.

Ne întoarcem și o luăm pe aleile aglomerate cu jocuri video și vânzători ambulanți de ilustrate. Tresar când aud un pocnet de pușcă. Băieți cu coșuri pe față se întrec ca să câștige ursuleți de plastic și dragostea fetelor. Joe îmi cuprinde mâna în palma lui mare, calm, plutind parcă deasupra tuturor, mai relaxat decât era când am venit de la

aeroport – ca și cum o parte desprinsă din el revenise la locul ei, aplanând o răfuială interioară cu lumea. Oare dacă îl țin de mână mai mult și-mi împletesc degetele cu ale lui, o să-mi găsesc și eu pacea?

— Vrei un hot-dog?

Stăm în fumul emanat de un grătar imens de fier, iar căldura cărbunilor se întrepătrunde cu cea a nopții de vară și cu mirosul ademenitor de carne friptă. Îmi retrag mâna dintr-a lui și-mi șterg fața cu poalele cămășii. Bucătarul, o namilă de om care nu se clintește de lângă grătar, împroșcat din cap până în picioare cu grăsime, pune cu ajutorul unei furculițe cârnați care sfârâie, bucăți de ardei gras și ceapă pe două chifle albe. Joe îi strecoară zece dolari în buzunarul șorțului și ia sendvișurile, apoi mă conduce spre un petec de iarbă verde așezat în pantă, între două alei asfaltate. Stau cu picioarele încrucișate și trebuie să mă aplec mult ca bucățile de ceapă la grătar să nu mi se prelingă în poală. Lângă noi, un băiat tatuat își îngroapă fața în scobitura de lângă gâtul iubitei. Luminile din târg licăresc pe bolta întunecată a cerului, iar intensitatea tuturor elementelor care ne înconjoară – muzica de la carusel, râsetele, lumina puternică a neonului și mirosul de fum și sudoare – pulsează. Arcuindu-se pe linia orizontului, un montagnes russes gigant poartă în viteză mașini pline cu pasageri care țipă, ca un jet de sânge care trece prin marile vase de sânge de la inimă.

— Hai, spune Joe și mă ia de braț. Trebuie neapărat să ne dăm în mașinăria aia.

— Nici vorbă! Eu nu mă dau în montagnes russes, Joe. Le urăsc.

Mă opresc în mijlocul drumului.

— Ei hai, glumești. Nu poți să pleci de aici fără să încerci așa ceva. E ca și cum ai muri fără să ști cum e să faci sex.

— Nu, nu, nu, nu, nu, domnule. Îl cuprind de încheietura mâinii și încep să-l trag cu toată forța.

— Hai, vino, spune el și își strecoară degetele printre ale mele. Tonul lui e acum rugător. Vino cu mine! Te rog!

Mai trag o dată de el, apoi mă las condusă la capătul unei rampe de beton care urcă șerpuind spre locul de îmbarcare. Inima începe să-mi bată nebunește. E de-a dreptul ridicol. Știu că o plimbare cu montagnes russes e mai sigură decât una cu mașina, decât înotul în ocean sau alergatul de una singură în serile de iarnă prin parcurile din jurul Lacului Washington – lucruri la care n-aș renunța niciodată, dar totuși intru în panică.

Joe stă în spatele meu și mă cuprinde în brațe, apropiindu-se să-mi șoptească în ceafă:

— Pe prima mea prietenă am întâlnit-o la un bâlci în Little Rock. Am cheltuit banii câștigați într-o săptămână de tuns peluza ca să o dau într-un montagnes russes. Îmi imaginam că o să se țină strâns de mine toată cursa.

Mânecile cămășii de bumbac în dungi sunt suflecate mai sus de antebrațe, lăsând la iveală venele albastre care se împletesc ca niște frânghii peste mușchi. Atât de multă forță la un bărbat a cărui meserie se bazează pe forța minții! Mă simt bine cu brațele lui puternice și solide în jurul gâtului meu. Sunt brațe rezistente, care ar putea să poarte o povară.

— Și așa a făcut? Atunci te-ai sărutat prima dată?

El râde.

— Cu ea m-am sărutat prima dată, dar nu atunci. I s-a făcut rău și a vomat pe mine chiar când am ajuns în vârful celei de-a treia ascensiuni.

Râdem amândoi ținându-ne de burtă și adolescenții din jurul nostru ne privesc de parcă am fi încălcat o lege sacră a tinereții, noi, care suntem destul de bătrâni ca să le fim părinți, îmi amintesc că m-am întrebat pentru o perioadă, scurtă, ce-i drept, dacă l-aș putea lăsa pe Joe să-mi schimbe viața. Și tocmai acesta este motivul.

Veselia se transformă în emoția de dinainte de a fi catapultat pe șinele șerpuite ale mașinăriei și mă simt brusc cuprinsă de beția vieții, a clipei prezente, electrizată și absolvită, pentru scurt timp, de vina morții unei fetițe.

Bara argintie se ridică scoțând un zgomot șuierat și Joe se suie în mașină, mă strânge de mână și mă trage înăuntru lângă el. O bară de oțel vătuită coboară în fața noastră și se închide deasupra genunchilor. Joe mă apasă pe ceafă de parcă mi-ar ghici frica.

— N-o să pățești nimic. Relaxează-ți mușchii. Degetele lui îmi masează mușchii încordați care flanchează coloana. Ai încredere în mine?

— Câteodată. Încerc să înghit, dar îmi simt gura prea uscată. Până acum, poate c-am avut.

— Lasă-mă să-ți pun mâna la ochi.

— Ai înnebunit? țip eu și inima începe să-mi bată atât de tare, încât mă simt amețită.

Mașinăria încă nu s-a pus în mișcare.

— Vorbesc serios. Sprijină-te de mine, spune el și-mi acoperă ochii cu palmele.

Genele mele se ating de pielea lui, ca niște aripi de fluture care se lovesc de un geam închis. Lumea se condensează în palmele lui. Trenulețul se zdruncină și încerc să-i dau mâinile la o parte.

— Nu, spune el și îi simt gura chiar lângă ureche, iar vocea lui pare că vine de undeva dinăuntrul meu. Ești în siguranță. Concentrează-te la clipa prezentă! La secunda asta ruptă din timp.

Trenulețul se rostogolește ușor spre prima curbă cu o mișcare care mă lipește și mai mult de scaun, iar aerul vâjâie trecându-mi pe lângă brațe și obraji, dându-mi la o parte părul de pe față. Greutatea corpului meu e atrasă de bucla alunecoasă a pistei, iar stomacul, intestinele, ficatul și splina coboară mai adânc în pelvis. Acum e drum drept și roțile rulează pe un lanț care ne trage înainte, în sus, spre ceea ce trebuie să fie prima coborâre abruptă spre pământ. Mă cuprinde

din nou neliniștea și vreau să-i dezlipesc mâinile lui Joe de pe ochii mei.

— Ah, iar ești rațională. Anticipezi ce va urma. Încearcă să fii aici, în momentul ăsta. Ești în siguranță – e ocazia perfectă să pierzi controlul.

Trenulețul ezită în vârf, tachinându-ne, apoi, cu o eliberare de frâne silențioasă, alunecă din poziția de echilibru. Un vuiet de țipete se ridică și-mi aud vocea amestecată printre celelalte glasuri străine. Cu ochii acoperiți, căderea pare că nu se mai termină. Este la fel de îngrozitoare ca visele mele cele mai urâte care se repetă, când mă lupt să mă agăț de ceva în aer și țip prăbușindu-mă, știind că acesta mi-e sfârșitul. Îl urăsc pe Joe în clipa asta. Mașinăria virează la dreapta, apoi virează din nou brusc spre stânga și eu sunt prinsă aici, sufocându-mă de frică.

Joe râde, distrându-se de minune.

— Marie, țipă el vesel, iar mie îmi vine să-i fac vânt peste margine. Încearcă! Abandonează-te!

Și astfel, prinsă în mașinărie și cu ochii acoperiți lângă Joe, mă forțez să împlinesc actul conștient de abandonare de sine. Pătrund din ce în ce mai adânc în clipa prezentă, în această fracțiune dintr-o clipă, în această scânteie de timp chiar înainte ca sinapsa electrică a gândului să progreseze în conceptul de ființă individuală. Exist doar acum. Un prezent format din atomi care este mai degrabă gol decât solid și care a luat pentru scurt timp formă umană, înainte de a se risipi în minerale, apă și aer, ca un soi de diasporă personală, o dispersie aleatorie a tot ceea ce a însemnat Marie.

Sentimentul profund de amorțire a simțurilor și de uitare de sine explodează eliberat. Nu există niciun moment iminent, niciunul trecut, ci doar acesta, prezent. Or, fără trecut, nu există regrete, iar fără viitor, nici pierderi.

31

Parchez mașina sub copertină la Sheraton și Joe mă strânge de mână.

— Hai, urcă la mine.

— Bine, îi răspund strângându-l și eu de mână și zâmbindu-i.

Valetul se apropie de mașină, eu încuviințez și deschid portbagajul pentru ca Joe să-și ia bagajele. Ușile de sticlă din hol, late cât un perete, se deschid automat și aerul rece năvălește în noaptea onctuoasă, specifică Texasului. Imediat ce pășim în hol, stratul lipicios de sudoare de pe pielea mea se evaporă.

— Așteaptă-mă la bar până mă duc să-mi iau camera în primire.

Mă așez la o măsuță în colț, încercând să dau impresia că sunt destul de bogată ca să-mi permit să achit nota, în ciuda jeanșilor și a cămășii cu pete de grăsime și vată pe băț. Ar fi trebuit măcar să mă pieptăn puțin. Chelnerița nici măcar nu-mi aduce meniul de băuturi până nu vine Joe.

— Eu vreau doar apă minerală, mulțumesc, spun eu, împingându-i meniul lui Joe.

— Ești sigură? Eu vreau un martini bun și rece. Îmi plac barurile astea întunecoase din hoteluri. Mă fac să mă simt ca Humphrey Bogart.

Nici nu a terminat bine de vorbit, că o femeie suplă cu o rochie strâmtă cu paiete negre încearcă microfonul, pe o scenă mică, într-un colț, și începe să cânte o baladă de dragoste. Are o rezonanță fluidă, o voce groasă, care ar putea exprima chinul tânjirii sexuale chiar și fără cuvinte.

— *Destul de ciudat.*

— Ce anume? întreb eu.

Joe zâmbește.

— *Destul de ciudat.* Așa se numește cântecul.

— „Când erai în floarea vârstei, / Nu dădeai doi bani pe vraja dragostei”, cântă ea, ținând

microfonul aproape de buze.

Solistul care cântă la pianul din spatele ei are tenul zbârcit de bătrânețe și tutun.

Joe întinde mâna și o bate pe umăr pe chelneriță chiar când aceasta se pregătea să plece cu comanda.

— Martini cu vodcă. Stoli. Și un cocteil de lămâie.

— Sunt cu mașina, Joe.

— Un pahar e legal. Măi să fie, cântă bine tipa! Ascultă ce tempo are!

Joe se lasă pe spate, vrăjit de vocea guturală a solistei, bătând absent tactul pe tejghea. Comanda sosește la sfârșitul cântecului și Joe ridică paharul în cinstea mea.

— Noroc! În cinstea primei curse neînfricate în montagnes russes. Ciocnește buza paharului de-al meu și mă privește în ochi, peste vodca cu gheață. Să dea Dumnezeu să mai urmeze și altele!

După două pahare de cocteil de lămâie, îl urmez în lift și apoi într-o cameră luxoasă de unde se vede orașul luminat, ca un cadou în poleială scânteietoare prins cu panglici de rubine și platină. În depărtare, la fel de luminată ca un oraș în sine și încoronată cu un jet de flăcări albastre, o rafinărie filtrează cărbunele din mlaștinile vechi, transformându-l în carburant pentru avioane și benzină.

Joe se apleacă pe fereastră.

— Sunt complet dezorientat. Acolo e casa tatălui tău? Nu e aia de acolo, de lângă Rice? întreabă el dând din cap spre cel mai îndepărtat mănunchi de lumini de pe centură.

— Nu, e chiar dincolo de turnurile alea, în zona mai întunecată, răspund eu și-mi îndes mâinile în buzunarele din față ale blugilor. Și despre ce ați vorbit voi doi cât am fost la magazin?

— Mai mult despre muzică. Și avioane. Și puțin despre tine.

Ridic privirea spre el.

— E ceva ce nu mi-aș dori să aflu?

Joe se încruntă o clipă, ca și cum întrebarea l-ar fi iritat, dar apoi îmi face cu ochiul.

— Nici vorbă. Te-am vorbit numai de bine, spune el îndreptându-se spre minibar și întorcându-se cu două pahare de plastic și o sticluță de gin Beefeater.

— Nu, mersi. Și-așa se învârte camera cu mine, îi spun eu când îmi întinde paharul plin pe jumătate.

El ia o gură din paharul lui și întreabă:

— Dar voi doi despre ce vorbiți?

— O, se așterne tăcerea dacă ne aventurăm dincolo de subiecte ca mâncarea sau vremea. Nu e evident?

Joe zâmbește și ridică paharul, ca și cum ar vrea să închine un nou toast pentru sinceritatea de care am dat dovadă.

— Tensiunea dintre voi doi e materială. Adoptă o atitudine defensivă când îi spui că are nevoie de ajutor, nu?

— A, nu. N-are nimic de-a face cu vederea sau sănătatea. Suntem în relațiile astea de când eram adolescentă. Chiar și acum, când am venit să am grijă de el, avem aceleași conversații rigide pe care le aveam când eram mai tânără. Obiceiul ăsta i s-a întipărit atât de mult în minte, încât pune stăpânire pe el ori de câte ori vorbesc cu el, ca o amintire care se declanșează automat, așa cum poți să cânți la pian o piesă la care nu te-ai mai gândit de zeci de ani.

Joe golește paharul până la fund și îl așază pe masa rotundă de lângă draperiile înflorate cu volane, apoi se întoarce spre fereastră să privească peisajul. Profit de ocazie să schimb subiectul.

— Acolo e Centrul Medical din Texas. Turnurile din spate de la Rice.

— Uau! E ditamai clădirea! Cât tot Seattle! Pun pariu că s-a dublat de când nu l-am mai văzut!

— Da, pe lângă el, First Hall pare destul de prăpădit. Rămânem amândoi tăcuți pentru o clipă, apoi întrebarea care-mi stătea pe limbă izbucnește: Ce mai e pe la First Lutheran?

El ridică repede din umeri.

— S-a aflat de…

Mă așez pe marginea patului și-mi țin respirația o secundă.

— S-a aflat de acuzații?

— Marie, încă nu a fost înaintată nicio acuzație – dacă o să fie vreodată.

Așadar, s-a aflat.

— De unde ai aflat? șoptesc cu vocea răgușită.

Mă holbez la el, cum stă cu spatele la mine și văd cum cămașa i se întinde pe umeri când trage aer în piept, ca și cum și-ar lua inima în dinți.

— OK, spune el. A apărut ceva în ziar. Doar un articol mic – numele tău nu era nici măcar menționat. L-au citat pe Phil Scoble și el a fost succint. A spus doar că spitalul face investigații.

Mă prăbușesc pe pat și-mi ridic genunchii la piept.

— A apărut în ziare? În ziarele din Seattle?

— Era prezentat pe scurt. Nimeni în afară de cei de la spital n-ar ști niciodată despre ce a fost vorba, că ai fost și tu implicată.

— Și ce scria? Ai decupat articolul?

— Scria doar că se investighează decesul unui copil care a fost supus unei operații de rutină. Atât. Nu dădeau niciun nume, cu excepția lui Phil, și el le-a îndrugat câteva vorbe care nu ar face pe nimeni să ridice din sprâncene.

Stau întinsă pe pat cu mâinile împreunate peste abdomen și închid ochii ca să nu plâng. Lumina care-mi pătrunde pe sub gene licărește când Joe vine și se întinde lângă mine.

— Ce vești mai ai de la avocat?

— Se întâlnește cu procurorul marți. Și chiar și atunci e posibil să nu afle dacă s-au înaintat

acuzațiile. M-am gândit că dacă o să se renunțe la chestia asta, măcar n-o să afle nimeni.

Joe pare să tresară. Apoi spune, ezitant la început:

— Poate că e mai rău pentru tine să fii aici, să ai atâta timp liber să te gândești. Nu crezi că acuzațiile penale sunt doar o șmecherie de-a lui Darryl Feinnes? Nimeni n-o să poată convinge niciun juriu că ai comis vreo infracțiune penală. Pentru Dumnezeu, ești doctor și nu ești singura de la First Lutheran căreia i s-a intentat un proces de malpraxis. Aproape că ai devenit o martiră din cauza fetei ăsteia.

— Poate că are nevoie de un martir. Poate că eu sunt singura care se gândește și la altceva în afară de bani, îi spun eu, aproape tăios.

— Sau poate că la originea durerii tale stă altceva decât accidentul ăsta singular din cariera ta. Apoi continuă cu voce joasă: Hai. Nu te supăra. Știu că ai impresia că Hopper și Scabie se gândesc numai la bani, dar încearcă să privești situația și altfel. Mama fetei ăsteia e pe punctul de a se alege cu mai mulți bani decât ar putea să cheltuiască într-o viață întreagă.

Dau să mă ridic din pat și Joe mă cuprinde de mijloc cu o mână.

— Stai. Nu spun că asta rezolvă problema. Nu te uita așa la mine. Dar cel puțin are viitorul asigurat. Poate să se mute în altă parte. Să-și cumpere o casă oriunde vrea. Nu trebuie să facă o muncă pe care o detestă. Va avea posibilitatea de a face alegeri, posibilitate pe care altfel n-ar fi avut-o niciodată.

— Mi se face rău când aud. Sună așa de lipsit de orice sentiment.

— Nu vreau să pară așa. Dar chiar dacă nu ești convinsă pe de-a-ntregul, nu poți măcar să-ți acorzi un răgaz, să nu te mai simți așa de vinovată? Nu e nimic în neregulă dacă nu mai vrei să suferi din cauza ei.

Îmi ia mâna într-a lui și îi simt striurile de pe vârful degetelor și venele sănătoase care-i traversează tendoanele și forța lor convingătoare și mă relaxez sprijinindu-mă de el.

— Câteodată simt că suferința pentru ea e singura parte din mine care mai e încă vie. Oamenii mă tot întreabă cum mă simt. Dar cred că mai degrabă ar trebui să mă întrebe ce sunt acum. Ce a mai rămas din mine dacă nu pot să mai fiu doctor. Ce o să fiu dacă o să mi se ia dreptul ăsta? înainte de facultate, stagiatură și rezidențiat, știam. Înainte de a lucra șaizeci de ore pe săptămână la First Lutheran. Cariera mea, meseria asta extraordinară, altruistă, în care puteam să-i ajut pe oameni să trăiască mai mult sau mai bine, sau cel puțin să nu mai simtă durerea, trebuia să fie o stație din viața mea. Totul pentru ca ei să se poată întoarce la ceea ce conta cu adevărat în viața lor – partenerii, mamele și copiii, cei care ar fi trebuit să mă aștepte și pe mine acasă la sfârșitul unei zile de muncă. Și acum nu mi-a mai rămas nici măcar ziua de muncă. O, Doamne! Ascultă și tu la mine! Să nu mă mai lași niciodată să beau două pahare de cocteil de lămâie pe stomacul gol. Beau prea mult când sunt cu tine, Joe.

Se întoarce sprijinindu-se în cot, iar ochii lui albaștri, precum cerneala, sunt chiar deasupra mea.

— Ești frumoasă când te amețești. Ești frumoasă oricum, răspunde el când mă încrunt. Doar că atunci când bei, parcă strălucești.

— Strălucesc?

El clatină din cap ezitând înainte de a-mi răspunde.

— Te deschizi mai mult, spune el privind fix prin mine, într-un loc îndepărtat și intim.

Așa cum își ține obrazul sprijinit în pumn, i se adâncesc ridurile de la colțul ochiului și din jurul gurii, iar fața lui pare împărțită în două, o parte pe care vârsta și-a lăsat amprenta, în timp ce cealaltă

a fost cruțată de trecerea timpului, tânără, la lumina caldă a veiozei.

— Ce tot spui acolo? întreb eu.

— Hm, murmură el. Am o teorie despre moarte. Despre ce se întâmplă când murim. Se uită din nou la mine și-mi dă părul de pe gât la o parte, împletindu-și degetele printre șuvițele încâlcite și răvășindu-l pe pernă. Nu ți-am spus despre „Teoria lui Aha”?

Izbucnesc în râs, bucuroasă că mi se distrage din nou atenția de la gândurile mele.

— Teoria lui Aha. Grozavă denumire!

— Chiar așa este. Când aveam opt ani… nu-mi vine să cred că nu ți-am spus până acum… când aveam opt ani am fost la o petrecere de Halloween costumat într-o țigară – scutește-mă de prelegeri, atunci fumau și mai mulți oameni. Cum spuneam – privirea i se fixează din nou în gol, m-am înfășurat într-un cilindru de carton și am făcut două găuri în dreptul ochilor. De-abia vedeam prin ele. Am uitat să fac găuri și pentru mâini – nu puteam să mănânc nicio bomboană, așa că-ți imaginezi că n-a durat prea mult până m-am descotorosit de el. Toate sunetele ajungeau la mine înăbușite prin carton. Nu puteam să miros nimic. Și-mi amintesc, chiar foarte clar, ce diferită mi se părea casa. Totul redus la un fragment din întreg. Și-ai mei… îmi aduc aminte cum sălta catarama de la cureaua lui tata când striga la mama și butoniera de deasupra, care de-abia putea să-i cuprindă burdihanul bătrân. Mama spăla vase. Îmi amintesc că de fiecare dată când făcea vreun gest în direcția tatei în timp ce-și argumenta poziția – căci nu auzeam toate cuvintele, picături de săpun i se scurgeau de pe mâini pe podea. Eu nu vedeam decât baloanele de spumă care îi atârnau pe cot în timp ce îl împungea în piept. Apoi tata mi-a smuls costumul și dintr-odată camera, bucătăria noastră, a explodat în jurul meu. Imensă, nou-nouță și parcă mai… luminoasă. Lumina era atât de puternică, încât totul în jur

părea aproape cristalizat. Și mirosurile. Tot ce înainte părea fragmentat, a revenit deodată la stadiul de lume familiară. Se apleacă peste mine, cu degetele împletite în părul meu și mă apasă pe scalp, privindu-mă adânc în ochi, ca și cum acest concept al ordinii universale se cerea transmis de la minte la minte, prin telepatie, fără cuvinte. Și pentru o fracțiune de secundă, într-o casă unde nimic nu mi se păruse vreodată logic, am înțeles deodată tot, cel puțin pentru o clipă. Ala a fost momentul meu de „Aha, m-am prins".

Încerc să-mi imaginez cum arăta la opt ani, fără barba care îi mijește aspră, fără ridurile pricinuite de soare și țigări, riduri ale scepticismului și ale sfidării, fără durerea camuflată aproape perfect care i se citește în adâncul ochilor de un albastru-închis. Simt nevoia să protejez acest cadou frumos împachetat din viața lui, dintr-o perioadă despre care nu mi-a mai vorbit niciodată.

— Și ce legătură are momentul ăsta de dezmeticire cu moartea? șoptesc eu.

— Păi, așa umblăm pe bâjbâite tot timpul, nu? Suntem atât de orbiți de tot ce e în jurul nostru încât nu pricepem nimic. E foarte complicat să crezi. Cât trăim avem cinci simțuri. Cred că după ce murim avem, poate… milioane. Sau miliarde.

Sinceră să fiu, venind din partea lui Joe, mi se pare o perspectivă încrezătoare, ceea ce nu-l caracterizează. Câtă satisfacție ți-ar aduce să ai încredere că tot efortul de a trece peste dificultăți – ocazii pierdute și sentimentul de vină – ar putea în cele din urmă să-și croiască drum spre un răspuns. Poate dacă aș avea un miliard de simțuri descătușate, aș putea să înțeleg de ce a murit Jolene – nu numai ce anume i-a cauzat moartea, ci și de ce a murit ea, care este scopul. Poate dacă ne-ar lega un miliard de simțuri, eu și Bobbie Jansen am putea să ne explicăm una celeilalte de ce a trebuit ca viețile noastre să se intersecteze, de ce a dat naștere fetiței care avea să sfârșească în brațele

mele. Dar cum ar reuși chiar și un miliard de simțuri să compenseze moartea unei fetițe de opt ani când avea în față o viață întreagă? Chiar și fericirea eternă poate fi știrbită de o experiență atât de scurtă printre cei vii.

Joe îmi cuprinde fața în mâini și mi-o întoarce spre el.

— Te gândești la ea, nu-i așa? La Jolene.

Mă uit în tavan, căutând forme în bucățile de ipsos ca niște frunze de ceai – amândoi căutăm răspunsuri dincolo de noi.

— O văd peste tot.

Vorbesc încet ca să nu mă lase vocea.

— Pe ea și pe mama ei. O văd în fiecare curte de școală pe lângă care trec, la coadă la piață și în fiecare mașină care se oprește lângă mine la semafor. N-am omorât-o doar pe Jolene, ci și pe mama ei. I-am ucis rostul de a trăi. Și lucrul ăsta nu poate fi schimbat nici măcar de toți banii din lume. Îi pun mâna pe obraz silindu-l să mă asculte, ca și cum ar fi nevoit să trăiască în mintea mea. Joe, vreau s-o cauți. Pe Bobbie Jansen. Vreau să afli ce s-a întâmplat cu ea. Unde merge, dacă are prieteni. Știu unde locuiește – pe Dealul South Beacon.

El clatină din cap. Mă ridic sprijinindu-mă într-un cot și-l apuc de umăr.

— Nu-ți cer s-o urmărești. Nu e ceva ilegal și nici măcar imoral. Eu nu mai pot să merg acolo – m-a văzut o dată. Eu doar… Joe mă privește de parcă mi-aș fi pierdut mințile. O, Doamne! Nu înțelegi? Nu contează ce zic judecătorii. Nu contează dacă o să fiu absolvită de vină în totalitate dacă știu că… Cum pot să-mi văd mai departe de viață când știu că i-am distrus-o pe a ei?

Joe îmi ia mâna de pe umăr și o duce la buze; îmi șterge lacrimile de pe obraji și de pe bărbie.

— Draga mea Marie. Nu ești nici prima și nici ultima căreia i s-ar fi întâmplat așa ceva.

Închid ochii și încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Joe se întinde, sprijinit în cot, și-și împletește degetele prin părul meu din nou, dându-l ușor la o parte de pe față.

— Tu și tatăl tău nu prea mai știți unul de celălalt, nu?

— Nu sunt sigură că ne-am cunoscut vreodată prea bine. Cu siguranță nu în adolescență. Dragostea lui pentru mine a fost întotdeauna un sentiment fragil. Sau așa am simțit-o. Ca și cum ar fi făcut-o din obligație, nu din simțire.

Joe mă mângâie pe față, trasând cu degetul ridurile de pe frunte, pliurile ochilor și semicercul maxilarului. Acum tăcerea dintre noi pare infinit de răbdătoare. Vrea să-mi spună ceva, apoi se oprește, fiind evident că-și măsoară cuvintele. Apoi continuă:

— Tatăl tău mi-a zis ceva despre tine azi după-amiază când erai plecată.

Joe ezită și se uită în altă parte, ca și cum asta i-ar fi înlesnit destăinuirea.

— A spus că n-a înțeles niciodată de ce nu te-ai căsătorit, că după părerea lui ești prea frumoasă și deșteaptă ca să ai atâtea probleme în dragoste.

Acum nu se mai joacă ușor cu mâinile în părul meu; îi simt doar răsuflarea care mă mângâie pe piele.

— A spus că se învinovățește pe el însuși. Că e numai vina lui.

Mă îndepărtez de Joe și mă ghemuiesc strâns, iar el mă ia în brațe și își pune capul lângă al meu.

— Ce e? întreabă el. Ce s-a întâmplat?

Gura lui e atât de aproape, încât întrebarea șoptită umple camera, îmi inundă mintea și mă scormonește, purtându-mă într-un loc de unde încă mai învăț cum să fug și aducându-mi aminte de un lucru pentru care mi-am petrecut douăzeci și doi de ani cerându-mi scuze. Joe e atât de aproape încât de-abia îmi mai aud vocea când îi spun, simțind cum rana se deschide din nou.

— Am rămas însărcinată când aveam cincisprezece ani.

Joe nu se mișcă, dar îi simt brațele strângându-se și mai mult în jurul meu. Gâtul mi se contractă și trebuie să înghit în sec înainte de a fi în stare să continui.

— Eram supraveghetor la o tabără de vară și am cunoscut un băiat, tot supraveghetor și el; lucram amândoi la grajduri. Era din Arkansas – de lângă orașul tău natal. Eu n-aveam experiență cu băieții. Nu avusesem nici măcar o întâlnire. Eram prea rușinoasă ca să accept. Și-mi doream să mă placă. L-am sufocat atât de mult, încât până la sfârșitul verii nici nu mă mai suporta.

Mă opresc o clipă, ascultând respirația ritmată a lui Joe.

— Am aflat că eram însărcinată după ce am ajuns acasă. Nici nu s-a pus problema să păstrez copilul. Nu în mintea mea. I-am spus mamei – și ea m-a dus la o clinică la două districte depărtare, ca să fie sigură că nu ne recunoaște nimeni. În fața clinicii erau protestatari cu pancarte pe care erau poze cu fetuși și care strigau la noi când am intrat. Cineva a aruncat cu ceva în mine și mama a început să plângă – sunt sigură că a crezut că nu am observat fiindcă purta ochelarii de soare.

A ținut să vorbesc și cu tata – m-a implorat. Nu suporta gândul că există un secret urât între noi toți, dar am pus-o să jure că n-o să-i spună. Dar, cam la o săptămână de la avort, am început să sângerez. Probabil că făcusem endometrioză – aveam febră mare și niște crampe îngrozitoare. Au trebuit să mă ducă la Urgență în toiul nopții. Îmi aduc aminte că tata m-a purtat pe brațe în sala de așteptare, învelită într-o plapumă roz șifonată și mâinile îi tremurau sub greutatea mea când m-a scos din mașină. Și oricât de rău îmi era, tot îmi amintesc că eram îngrozită la gândul că o să afle.

Înainte să apară doctorul, tata m-a întrebat pe șleau. M-a întrebat ce-am făcut. Așa că i-am spus.

I-am spus tatălui meu catolic despre băiatul din tabără și despre clinică. Și despre cât de rău îmi părea. Îmi amintesc salonul în fiecare detaliu, de parcă ieri aș fi fost acolo; o cămăruță pătrată cu lumina de neon care lucea deasupra noastră, mirosul de dezinfectant care era peste tot și cămașa de noapte murdară de sânge care se lipea de mine. Îmi duc mâna la ochi, ca și cum aș vrea să mă feresc de lumina orbitoare, apoi o pun din nou încleștată pe piept. Tata n-a vorbit cu mine un an întreg. Nu mi-a adresat niciun cuvânt.

Joe stă nemișcat, ghemuit la spatele meu. Începe să mă mângâie pe frunte, ezitant la început, ușor ca muzica pe corzile unei viori, și chiar și mâna lui aspră pare a fi a unui muzician alunecând pe tastele instrumentului muzical. Simt furnicături când mă atinge pe gene, pleoape, pe tâmplă și pe obraz, pe pavilionul urechii și pe conturul roșu al buzelor. Mă întorc cu fața la el și acum mă mângâie cu buzele, o mângâiere uscată, delicată, și o răsuflare caldă, și respirăm unul aerul celuilalt, și curenții din plămâni se întrepătrund. Degetele lui coboară apoi spre nasturii bluzei și talia jeanșilor, făcându-le să alunece de pe mine. Trebuie să-l simt lângă mine, tânjesc după căldura lui. Își apasă palma pe mijlocul meu, zăbovește de-a lungul șirei spinării, spre ceafă, și mângâie golul dintre cele două tendoane îngemănate. Nu suntem siguri de ceea ce facem și ambiguitatea relației noastre zbârnâie ca o prezență electrică între noi; nerăbdarea de a fi din nou iubiți aproape că depășește actul unirii trupești.

Corpul lui are aceeași temperatură ca și al meu; nu variază nici măcar cu o zecime de grad, și corpurile noastre sunt aburinde, umede și împreunate, legănându-se împreună, fără să se întrepătrundă, fără să cucerească sau să cedeze, dar întrețesute astfel încât actul de cuplare în sine reprezintă împlinire deplină, fără niciun sfârșit euforic care să marcheze experiența uniunii

trupești. Probabil că doi oameni nu pot ajunge mai aproape unul de celălalt aici, în timpul vieții. Poate doar după moarte. Pentru mine e atât pasiune, cât și uitare. Nu sunt expusă sau vulnerabilă, ci eliberată. Ce minunat că acesta este actul firesc prin care ia naștere o nouă viață!

Când mă trezesc, afară nici nu s-a luminat încă. Joe stă întins lângă mine, învelit cu cearșaful care îi conturează formele: osul umărului, adâncitura taliei, curba șoldului și a coapsei, ca o formă de relief – un continent uman, destul de rezistent pentru a putea semăna și a culege o recoltă de progenituri și multe împliniri ale speranțelor personale. Și care nu de asta e nevoie ca dragostea să dureze? Să-ți asumi riscul de a spune că poate asta e tot, dar că poate fi de-ajuns? Să cedezi finitudinii a ceea ce este cu adevărat posibil? Să declar că aceasta va fi parcela de pământ alocată pe care trebuie s-o cultiv și să culeg roadele toată viața mea surprinzător de scurtă?

Joe începe să se foiască, somnul îi devine superficial, iar tremurul pleoapelor și al frunții mă avertizează că e gata să se trezească. Apoi, ca o creatură marină, se cufundă din nou în somn, respirând încet și regulat, fără vise. Și de data asta, înainte ca el să se trezească și să plece de lângă mine, mă strecor de sub cearșaf și-mi strâng în liniște hainele de pe jos, lăsându-l înainte de a începe să viseze din nou.

Un an întreg, eu și tata am stat în aceleași camere, am mâncat la aceeași masă, am mers cu aceeași mașină și am vorbit unul cu celălalt prin mama sau Lori. Un an întreg mama a stat între noi la fiecare masă, unindu-ne mâinile la rugăciunea de mulțumire și umplând tăcerea cu monologuri despre articolele de cercetare ale tatălui meu, timpul scos la concursurile sportive la care participam sau eseurile de înscriere la facultate. În acel an de tăcere, casa noastră se cutremura de

țipete care nu puteau fi detectate de urechea umană. Unde de șoc supersonice ricoșau peste masă, se întindeau până în camera de zi, peste biroul la care îmi făceam temele, acoperind știrile prezentate de Walter Cronkite, care se încheiau de fiecare dată cu aceeași frază, și înăbușind șuieratul de la sfârșitul unui disc, în timp ce tata se apleca peste manuscrisele lui, absorbit de note de subsol și bibliografii. Explozia apocaliptică a acelei tăceri ar fi trebuit să dărâme pereții de cărămidă ai casei, lăsându-ne expuși privirii vecinilor care rămâneau cu gura căscată în timp ce stăteam la masă și ne ignoram, mâncând friptură, piure de cartofi și dovedind că suntem manierați.

E uimitor cum un lucru atât de nefiresc poate treptat să se piardă în fundalul vieții de zi cu zi atât de complet, încât cruzimea sa nu mai e flagrantă. Cei mai buni dintre noi sunt capabili să aleagă ce vedem și ce ignorăm. N-ar exista nicio scuză, dar ar fi o alegere conștientă.

Toamna, chiar în preajma zilei în care împlineam șaptesprezece ani, am câștigat o bursă, datorită rezultatelor obținute la testul de aptitudini pentru admitere la facultate. Tata m-a felicitat și ne-am continuat viețile ca și cum anul care trecuse fusese doar o închipuire. În același an am început să obțin note mari, mama a devenit vizibil mai slăbită și tata nu s-a mai dus la slujbă la biserică. Amintirea acelui an a fost complet înăbușită în spatele seriilor de dialoguri superficiale despre cursurile de la facultate, despre practică, și în spatele evaluărilor care conțineau date științifice pe care le recitam pe de rost și care mi-au oferit, în sfârșit, o victorie – exista un domeniu pe care eu îl înțelegeam și el nu. Chiar înainte ca mama să facă infarct, când îi desenam diagrame cu circulația sângelui prin inimă ca să o conving să facă operația de înlocuire a valvei, mi-a spus de ce a rupt tata tăcerea. Mama i-a spus clar în față că, în ciuda dragostei pe care i-o poartă, avea să-l

părăsească dacă nu vorbea cu mine. Nu eram atunci încă destul de matură ca să-i reamintesc mamei că nu numai el era cel care refuzase să vorbească.

32

Soarele a urcat destul de sus pe bolta cerească încât să arunce săgeți fierbinți, galben-portocalii, peste iarbă, evaporând rouă dimineții și înmuind gudronul de pe șosele și trotuare. Închid ușa de la intrare în urma mea și aproape că nu văd nimic în sufrageria cufundată în semiobscuritate, cu jaluzelele mereu trase și mobilierul închis la culoare. Cum e posibil să locuiască aici și să nu fie deprimat? Izurile dinăuntru plutesc în aer ca niște steaguri unduindu-se molatic ale bătrâneții și decăderii – care denotă neglijarea treburilor casnice și decăderea fizică a tatălui meu, hainele nespălate și corpul său neîngrijit.

Străbat holul, iar pașii mei răsună pe parchetul care scârțâie. Ajung în fața dormitorului tatălui meu. Ușa e deschisă, prea umflată și deformată de atâtea straturi de vopsea ca să se mai închidă. Tata stă întins pe spate sub aparatul de aer condiționat care șuieră, sforăind cu fornăieli. Bolta cutiei toracice se prăbușește în adâncitura largă a pelvisului. Cu siguranță nu se hrănește destul. Aproape că pot să-i disting scheletul sub cearșaf, îi văd practic inima bătând prin maioul subțire de bumbac și intrând în cel de-al șaptezeci și nouălea an într-un piept care a trecut de la stadiul de balon flexibil, când era mic, s-a lățit apoi, și acum, în cele din urmă, e supt, acoperind oasele fragile, și susținut de carnea subțire.

Se oprește din sforăit și număr secundele așteptând să văd dacă va trage aer în piept sau dacă ar trebui să alerg la el, să-mi lipesc urechea de gura lui și să-i iau pulsul. Atunci se întoarce pe-o parte și șuieratul neregulat și sacadat devine ritmic – paisprezece respirații pe minut, douăzeci de mii pe zi. Aș putea oare să număr de câte ori va mai respira? Cât de mult a scăzut numărul respirațiilor din cantitatea aparent infinită care i-a fost alocată

la naștere? Și de câte respirații ar avea nevoie ca să-mi spună, față în față, că regretă cursul pe care l-a luat viața mea. Și de câte ar mai avea nevoie ca să comenteze pe marginea expresiei prejudicioase „vină” când i-aș spune că o femeie poate să fie drăguță și deșteaptă și fără ștampila de validare a căsătoriei? Sau poate că orice cuvânt în afară de scuzele indirecte pe care i le-a prezentat lui Joe i-ar lua și ultima suflare?

Aerul condiționat a fost oprit toată noaptea în camera mea; hainele deja se lipesc pe mine până să mă târăsc peste pat și să apăs pe butonul de sub grilajul de metal. Aparatul pocnește o dată și pornește, iar ventilatorul eliberează rapid un curent de aer călduț. Mă deschei la cămașă și încerc să mă răcoresc.

— Marie? îl aud pe tata strigând din camera cealaltă. Marie? Tu ești?

Mă dau jos din pat și străbat holul până în camera lui, încheindu-mi nasturii de la cămașă.

— Da, tată. Eu sunt. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Cât e ceasul?

— E devreme. Nu e nici măcar 6.30 – culcă-te la loc.

— Nu ai venit acasă azi-noapte.

— Eu și Joe am avut multe de discutat. M-am gândit că era prea târziu să vin acasă, așa că am rămas acolo.

Își duce mâna la față și-și freacă palma uscată și aspră de barba mijită. Oftează din toți rărunchii și rămâne nemișcat, ca și cum ar încerca să se pregătească pentru a supraviețui unei noi zile.

— Atâta timp cât ești teafără…

— N-am vrut să-ți faci griji pentru mine. Mă foiesc în pragul ușii și-mi ridic părul de pe ceafă. Cred că trebuia să-ți dau un telefon. Dar nu sunt obișnuită să mă aștepte cineva acasă.

Încerc să-mi amintesc dacă tata mă aștepta treaz vreodată când începusem să ies la întâlniri, dacă stătea și asculta când mă striga mama să se asigure

că am încuiat ușa de la intrare și că sunt teafără. Tata se apucă de piciorul patului și se ridică în capul oaselor pe marginea saltelei, apoi se oprește să-și tragă sufletul.

— Vrei să vii puțin lângă mine?

Mă duc și mă așez lângă el pe patul care se lasă sub greutatea mea, stânjenită să mă aflu atât de aproape de el. Detaliile din cameră nu se disting în lumina slabă a dimineții. O muscă e prinsă între geam și jaluzeaua trasă și dă din aripi lovindu-se de geam, bâzâind cu disperare. Sunt pe punctul de a mă oferi să-i pregătesc micul dejun sau să-i umplu cada, când îl aud dregându-și vocea și spunând:

— N-o să mă mai urc la volan. Dacă tu sau sora ta puteți să dați anunț să vindeți Buickul, v-aș fi recunoscător. Poate să-l ia Lori dacă vrea să-l ducă până în Fort Worth.

Se uită fix spre holul întunecat de dincolo de ușă, fără să încerce măcar să-mi deslușească chipul în umbrele necruțătoare.

— Tată…

Mă întrerupe cu un gest al mâinii.

— Nu mai vreau să plătesc taxe.

— Bine. O s-o sun pe Lori mai târziu. Și cu ce o să-ți aduci mâncarea?

— E o stație de autobuz la colț. Până acolo pot să ajung.

— Nu te-ai gândit să-ți iei o menajeră? M-aș ocupa eu de asta.

El clatină din cap și pare să se afunde și mai mult în saltea.

— Fir-ar să fie! Nici nu-mi vine să cred – spune el mai mult pentru sine și nu-mi dau seama dacă îl surprinde faptul că a cedat în fața infirmității sau faptul că o mare parte din viața lui s-a încheiat, ca un ultim toast la o petrecere plănuită în cele mai mici detalii, când devine limpede că așteptarea a depășit evenimentul, dar a trecut repede, fără să fie apreciată. Păi, presupun că așa ar fi cel mai bine.

Se întinde spre noptieră și deschide sertarul, bâjbâind printre flacoane de medicamente, pixuri cu pastă uscată și resturi de trabuc. Sunt pe punctul de a mă ridica ca să aprind veioza, când îmi amintesc că n-ar conta prea mult.

— Vreau să-ți dau asta, spune el, ținând în mână o casetă pentru rujuri brodată cu mătase.

Ca într-o poză la minut, o văd pe mama deschizând-o ca să potrivească oglinda în dreptul gurii și scoțând capacul auriu al rujului Passion Flower, pe care buzele sale îl sculptaseră sub forma unui Turn Eiffel roșu și cremos. În cutie zornăie ceva mai mic decât un ruj. O deschid și găsesc înăuntru inelul de logodnă cu diamant pe care i l-a dat tata când au sărbătorit zece ani de căsnicie, ca scuză pentru sărăcia primilor ani petrecuți împreună.

— Mama ta ar fi vrut să-l ai tu.

— Tată, ești sigur? Și cu Lori cum rămâne?

— Ei o să-i dau cerceii bunică-tii. Și-n plus, ea are un inel.

— Mulțumesc. E frumos. Îmi aduce aminte de mama.

Încerc să-l potrivesc pe inelarul de la mâna dreaptă.

— O să trebuiască să-l mai ajustez. Îi zâmbesc. Ți-e frică că n-o să mai primesc niciodată altul?

— Nu știu ce planuri are tânărul Joe. Oricum, eu tot ți-l dau.

Ridic din umeri și-mi pun inelul pe degetul mic. Chiar și acolo mă strânge.

— Eu și Joe n-avem niciun plan. Suntem prieteni. Prieteni buni.

— Și maică-ta a fost prietena mea.

— Da. Ați fost cei mai buni prieteni, nu-i așa?

E adevărat. Și faptul că-mi împărtășește un lucru atât de sincer relaxează atmosfera. Dragostea mamei pentru amândoi încă mai are putere.

— Am avut ce învăța de la voi. Ați fost un model pentru mine.

Își schimbă poziția, sprijinindu-se în mâini. Apoi mă ia prin surprindere rostind ceea ce eu nu am fost în stare:

— Poate că ați avut ce învăța, dar era mai bine dacă erați și voi incluse în prietenia noastră. Am petrecut atât de mult timp descifrând mințile morților, încât nu mă pricepeam prea bine să ascult niște fete tinere. Am lăsat asta în grija maică-tii.

Strânge de marginea saltelei. Îmi pun mâna peste a lui. Metalul rece al verighetei îi joacă pe deget, ferecat pentru totdeauna sub încheietura noduroasă.

— Și uite unde am ajuns, spune el, cu vocea hârâită. Își drege glasul. I-am învățat pe elevii mei că, de obicei, poți să descoperi mult mai mult în ceea ce e omis dintr-o traducere textuală decât în ceea ce e scris – am ajuns să cred că e tipic naturii umane. Acum trebuie să mă mulțumesc cu ce pot să aud, cu ce spun sau nu spun oamenii în puținele conversații pe care le mai port.

Apoi se oprește și mă strânge de mână, iar nodurile tari ale încheieturilor îmi apasă degetele unele pe celelalte.

— De ce ai venit? mă întreabă el, fără să pară furios sau sarcastic, ci sincer interesat, gata să recunoască totuși că ne simțim stingheri unul în prezența celuilalt.

Ezit o clipă.

— A trecut mult timp de când nu ți-am mai făcut o vizită.

— Da, așa e, a trecut mult timp, confirmă el.

Încep să-i ofer una dintre multele justificări, dar sfârșesc prin a lăsa sunetele casei să umple tăcerea dintre noi. Mi-e frică deodată de ceea ce vrea să vorbim. Tot ce i-am spus lui Joe acum câteva ore îmi năvălește din nou în minte.

— Am venit aici pentru că am crezut că ai nevoie de ajutor.

Tensiunea face ca vorbele mele să sune aproape acuzator, ca și cum l-aș învinovăți că a îmbătrânit.

El nu reacționează, așteptându-mă să decid dacă discuția noastră se va transforma într-o ceartă sau dacă voi lua hotărârea să spun adevărul. O spun din nou, dar sincer de data asta.

— Vreau să te ajut, tată.

El se întoarce spre mine.

— Semeni așa de mult cu mama ta. Ea avea grijă de toți. Nu am înțeles niciodată prea bine de ce s-a măritat cu un tip așa de solitar. Eu cred că tu ai venit aici ca să lași ceva în urmă. Orice ar fi, e treaba ta dacă vrei să-mi spui sau nu.

— Ți-a spus Joe ceva?

— Niciun cuvânt. Ți-ai lăsat telefonul mobil aici – l-am găsit pe fundul unei pungi cu mâncare.

Probabil că mi-a căzut din poșetă când am pus sacoșa jos. Reușisem să rezist jumătate de zi fără să-mi verific mesajele – un răgaz pe care mi-l oferea faptul că știam că Marsallis nu se va întâlni cu procurorul decât peste trei zile.

— A sunat?

El încuviințează.

— N-am avut intenția să-mi bag nasul în treburile tale, dar a patra oară când a sunat l-am deschis.

— Ai răspuns?

— Nu știam să răspund. L-am deschis ca să încerc să-l opresc și cineva a început să vorbească. Un bărbat pe nume Charlie Marshalls m-a rugat să-ți spun să-l suni.

— Marsallis. A spus și de ce?

Pulsul mi s-a ridicat atât de repede, încât simt că nu mai pot să respir.

— I-am zis că ai ieșit în oraș și el a spus că trebuie să fii la el la birou luni dimineață cât de devreme poți.

— Și n-a mai spus și altceva?

— Mi-a lăsat impresia că se aștepta să știi despre ce e vorba.

Fără ca măcar să-mi treacă prin cap că Marsallis ar putea să-mi dea o veste bună, lacrimile încep să-

mi curgă pe obraji. Nu mă șterg la ochi, ca să nu-și dea tata seama că plâng. Înghit în sec ca să-mi dreg vocea și-l întreb:

— Și de aici ai tras concluzia că se întâmplă ceva?

El clatină din cap.

— Am simțit în tăcerea ta de când ai venit. Așa cum am mai spus, învăț să ascult așa cum altădată citeam.

Se întinde spre noptieră și scoate un șervețel dintr-o cutie, menținându-și echilibrul sprijinindu-se de piciorul patului. Apoi revine la poziția dreaptă și-mi întinde șervețelul.

— Dacă te ajută cât de puțin, aș vrea să te ascult. În privința asta am rămas de mult în urmă.

Îmi tamponez fața cu șervețelul și strâng din dinți ca să-mi înghit lacrimile. Tata mă așteaptă; cu fiecare răsuflare de-a lui, salteaua se mișcă aproape imperceptibil. Trec câteva minute de tăcere înainte să vorbesc.

— Sunt implicată într-un proces de malpraxis. O pacientă a murit în sala de operație. O fetiță.

El nu scoate un cuvânt până nu termin de povestit. Pentru prima dată, e aproape catarctic să spun întreaga poveste de la cap la coadă fără întreruperile constante și întrebările provocatoare din timpul unei depoziții. Nu că ar exista un final – aproape că viața mea a început să fie definită prin faptul că tot ce am dispare, ca amprenta unei mâini în praf. Chiar și atunci când îi spun despre plângerea penală care sunt convinsă că mă așteaptă pe biroul lui Marsallis chiar în momentul ăsta, el tace. Doar trage adânc aer în piept.

La sfârșit, stăm amândoi tăcuți pe marginea patului. Eu sunt stoarsă de vlagă. Faptul că am povestit din nou totul, lipsa de somn și toate amintirile pe care mi le răscolește casa aceasta, totul mă obosește.

— Și ești bine? mă întreabă el.

— O, cred că o să mai treacă luni de zile până o să se termine totul. Indiferent de acuzația penală.

— Acum, vreau să zic. Mai reziști?

Nu am niciun răspuns să-i dau. Lumina soarelui pătrunde parcă feliată printre storurile trase. Zgomotele casei au dispărut, înăbușite de trafic, câini și copiii din cartier. Tata dă să spună ceva, dar se oprește. Apoi răbufnește.

— Joe e un personaj interesant, spune el, ca și cum schimbarea subiectului ar fi singura reacție cu efect sigur din partea lui.

— Chiar e interesant. Și cu siguranță e un personaj.

— A fost de față atunci? Când a murit fata?

— Era de gardă în dimineața aia. Dar plecase deja acasă când a început operația.

— Deci nu a avut nimic de-a face cu îngrijirea pacientei?

— Nu. Adică, m-a ajutat să mă pregătesc pentru caz, dar el nu e implicat – avocații de-abia dacă l-au chestionat. Mă bucur că-ți place de el.

— Ca să fiu exact, am zis că e interesant. Nu sunt sigur dacă îmi place sau nu.

Aștept să continue, dar nu mai spune nimic.

— Ți-a spus ceva despre proces? îl întreb eu.

— Nu. Dar într-un fel cred că e posibil s-o fi făcut. Mi se pare a fi un om care spune de fapt mult mai puțin decât spune.

— Ce vrei să zici?

Mă uit la el, dar el privește fix spre holul întunecat. Clatină din cap și spune cu voce joasă:

— Nimic. Nu știu nici eu ce vreau să spun. La vârsta mea se întâmplă des.

Oftează și ridică din umeri, se freacă pe față și se scarpină la ceafă. Elipsele bicepșilor și ale mușchilor deltoizi care se intersectează se văd prin pielea lăsată a brațului. Îmi vine în minte o imagine cu el când era tânăr și ne ridica pe Lori și pe mine deasupra capului – nu aveam cum să cădem din strânsoarea acelor brațe puternice. Oare

s-a simțit trădat când n-am mai fost impresionate de abilitatea lui de a ne ridica și a ne lua în brațe și când a ne proteja presupunea o conversație și noi am apelat la mama? Îi iau din nou mâna într-a mea.

— Îmi pare rău că trebuie să plec așa. O să vorbesc cu Lori. O să aranjăm cu mașina și cu menajera. O să încerc să mă întorc de îndată ce se rezolvă toată situația asta.

— Păi, unele lucruri nu se rezolvă niciodată. Doar le faci loc în viața ta. Înveți să le lași să stea cu tine, lângă cele bune.

33

În august, într-o după-amiază mohorâtă de duminică, spitalul First Lutheran răsună de angajații care pleacă spre casă. Mă întreb uneori dacă vara spectaculos de scurtă din Seattle nu are calitatea de a suprima bolile până revin ploile. În ciuda norilor amenințători, birourile și sălile de așteptare sunt pustii, cu excepția personalului de la Urgență. Așa cum am sperat, nu dau peste niciun chip cunoscut în drum spre cutia poștală.

Cutia e ticsită de plicuri și fluturași și trebuie să scot un plic de carton gros ca să mai descongestionez spațiul. Când trag de el, un teanc de hârtii începe să curgă. Mă așez în mijlocul grămezii și trag coșul de gunoi lângă mine. E ca o vânătoare de comori; pornesc în căutare de informații importante. Reclame la echipamente de anestezie, conferințe, jurnale, manuale, broșuri de la societățile din oraș, naționale și internaționale, solicitări din partea brokerilor de investiții, a agenților imobiliari și a celor care practică activitatea de lobby politic. Orarul gărzilor, al concediilor și al ședințelor de consiliu – întâlniri care au avut loc în absența mea ca păsările sezoniere cărora le dai atenție doar pe moment. Cu cât primesc mai multe, cu atât citesc mai puțin.

În vârful unei movilițe de ghiduri noi Medicare, tronează foaia albă pe care o caut, împăturită, capsată și adresată mie cu scris de mână. O deschid și citesc o notă scrisă în grabă de Matt Corchoran, farmacist la First Lutheran, în care mă ruga să trec pe la el să discutăm chestiunea pentru care-l sunasem înainte de a pleca din Houston.

Biroul farmacistului e înghesuit într-un spațiu fără ferestre, în spatele depozitelor mari unde este păstrat echipamentul chirurgical. Ușa de la biroul lui Matt e împărțită în două, în stil olandez, și de pe hol văd că jumătatea inferioară e închisă;

lumina de la monitorul computerului iluminează pereții și tavanul, dând încăperii un aspect de acvariu uriaș. Vârful cheliei lui Matt se ivește deasupra ușii de jos. Mă vede și tresare, ca și cum l-aș fi surprins făcând ceva secret, apoi râde și el de sperietura lui.

— Doamnă doctor Heaton, bună ziua! M-am obișnuit așa de mult să fiu singur în weekend – e singura ocazie pe care o am de a lucra în liniște, că nici măcar nu v-am auzit când ați venit.

— Bună, Matt.

Matt respectă regulile ierarhice de adresare atât de comune în lumea medicală, tabuul care interzice să i te adresezi unui doctor pe numele mic, chiar și după ani întregi de colaborare.

— Am primit biletul tău. Mulțumesc pentru promptitudine. Sper că nu ți-ai petrecut toată sâmbăta uitându-te pe dosare.

— Nu-i nicio problemă. Luați loc.

Proptește ușa să stea deschisă și mă strecor pe după ea, spre un scaun de plastic albastru, înghesuit sub biroul îngust.

— Îmi cer scuze – tot mi se promite că o să mi se dea un birou nou când schimbă sălile de operație, dar se pare că aparaturii i se rezervă mai mult loc decât oamenilor în spitalul nostru.

Are un fel deosebit de a pronunța vocalele, specific zonei centrale a Statelor Unite, accentuându-le vădit. I se potrivește. E un om obișnuit cu măsurarea și numărarea meticuloasă a substanțelor chimice. Deschide un fișier de metal îndoit și începe să frunzărească dosarele de carton până când găsește unul înțesat cu copiile făcute de Departamentul farmaceutic ale tuturor fișelor pe care le-am predat în ultimele luni. Aceste pagini galbene, scrise la indigo, cu rubrici bifate și cifre, reprezintă unul dintre cele trei exemplare care se anexează la fișa pacientului, la funcționarii care se ocupă de facturare și care ajung la acest birou. Numele meu e scris pe cotorul de plastic al

dosarului. E răcoare aici și-mi strâng mâinile între genunchi.

— M-am uitat peste ele, spune el.

Firește. Probabil că s-a uitat din nou peste însemnările mele, cel puțin în treacăt. Ar fi trebuit să ghicesc că o să facă asta. Încuviințez, fiindu-mi greu să-l privesc în ochi.

— Știu că ți se pare ciudat ce-ți cer să faci. Acum că sunt și în concediu, poate că… am avut prea mult timp să mă gândesc la toate detaliile. M-am gândit să reiau totul, pas cu pas.

Zâmbește compătimitor, apoi zâmbetul său se preschimbă aproape imediat într-o mască profesională de politețe.

— Am găsit niște discrepanțe.

Ridică ochii spre mine, privindu-mă pe deasupra dosarului pe care-l ține în poală.

— Aproape întotdeauna există câteva – de obicei o greșeală de consemnare a dozării sau a diluției.

Acum șapte ani când am început să lucrez la First Lutheran, am avut o conversație asemănătoare cu Matt, după ce am scris din greșeală cantitatea de Dilaudid pe care i-o administrasem unui pacient în dreptul unei alte rubrici din raportul de anestezie, iar examinarea lui riguroasă detectase discrepanța dintre narcoticele folosite și cele returnate.

Acum Matt scoate din dosarul meu douăsprezece fișe de anestezie diferite și mi le înmânează. Douăsprezece fișe. Pentru o clipă sunt nelămurită – poate că astea sunt erorile făcute de tot departamentul. Nu se poate să fie toate douăsprezece ale mele. Dar la sfârșitul fiecărei pagini e semnătura mea. Mă uit din nou la Matt și-l văd așteptând răbdător reacția mea. N-am făcut nicio greșeală în șapte ani și deodată douăsprezece în șase luni?

Simt că-mi arde fața și nu-mi ridic privirea de pe foile din poală, codate cu lini și mâzgăleli.

— Ce fel de greșeli ai găsit?

— Pe scurt, numărul narcoticelor care lipseau din cutie nu se potrivea cu cel consemnat de dumneavoastră ca fiind folosit la operații. Nu e o greșeală gravă.

Se scarpină la tâmplă și-și împreunează mâinile peste genunchi, aplecându-se spre mine.

— Dar ceea ce mi-a atras atenția au fost cantitățile pe care le-ați folosit. Calculate în raport cu greutatea în kilograme a pacienților, unii dintre ei n-ar mai fi trebuit să se trezească din anestezie zile întregi. Asta dacă nu erau obișnuiți cu astfel de substanțe.

Îmi ia foile din mâini și le așază pe birou ca pe niște cărți de joc.

Răsfoiesc paginile de pe birou și din poală căutând numere și litere. Privirea îmi zboară peste ele până dau de o mulțime de semne mâzgălite, narcotice și consemnări procedurale, valori ale tensiunii arteriale și ale pulsului. Întrebările pe care Matt nu le rostește îmi bubuie în minte, iar el așteaptă să-i dau un răspuns rațional – ceva credibil, care l-ar face să alunge îndoiala care se materializează ca o a treia entitate în încăpere. Are dreptate. E limpede. Dozele sunt cu mult depășite, de două-trei ori peste normal. În tăcerea dintre noi se simte încordare. Apoi, observ în colțul de jos al unei fișe ceva ce-mi taie respirația.

— Matt.

Vocea îmi sună înăbușită de propriul puls.

— Poți să mă lași câteva zile să mă uit peste ele? Vreau să iau la mână din nou fișele. Poate că există o explicație pe care nu mi-o amintesc dacă nu văd dosarul întreg.

Matt nu mă slăbește din ochi. Are ochii blânzi și căprui, ca aluna; simt că vrea să mă eschivez de acuzația lui indirectă, știe că nu mi-aș fi tăiat singură craca de sub picioare cerându-i să scoată foile de anestezie. Parcă trece o veșnicie până răspunde. Aproape că-l văd cântărind cât să creadă

din ce-i spun, câtă încredere își poate permite să investească în mine. Mă sfredelește cu privirea și trebuie să fac un efort ca să nu întorc capul în altă parte. Apoi încuviințează aproape imperceptibil.

— Bine, aveți două zile.

— Pot să fac o copie după ele, te rog? întreb eu strângând actele.

Matt ia teancul și se îndreaptă spre un xerox din colțul biroului și uruitul și șuieratul ritmat al aparatului scoate duplicate ale mâzgăliturilor stenografiate care schițează istoriile chirurgicale a doisprezece oameni. Mă uit la paginile care cad una peste alta într-un teanc ordonat alb-negru. Și deodată, fără să mă gândesc deloc, am certitudinea că descoperirea lui nu e o coincidență.

— Matt, ai început deja un audit, nu-i așa? întreb eu, înainte de a analiza dacă pot îndura răspunsul.

Probabil că am administrat peste șase sute de anestezice în ultimele șase luni – i-ar fi fost imposibil lui Matt să treacă în revistă toate operațiile de ieri-dimineață când l-am sunat. Buzele i se subțiază, ca și cum și-ar tempera autocenzura.

— Ați fost pusă sub observație. Mi s-a cerut să încep un audit acum două săptămâni.

Mă simt ca și cum aș fi fost pălmuită de un prieten, deși intuisem deja adevărul. Îmi vine să-l întreb cine a ordonat auditul, dar știu că nu-mi va spune sau nu va putea să-mi spună. Deja i-am compromis slujba cerându-i să nu pomenească nimic încă două zile.

Îmi întinde copiile, pe care le ține între degetul mare și celelalte, dar fără să le dea drumul.

— Doamnă doctor Heaton, în ceea ce mă privește, consider că aveți dreptul la aceste informații. Dar nu pot ține conversația noastră secretă decât până marți.

— Știu. Mulțumesc, Matt. Îți promit că nu o să dureze mai mult.

Matt dă drumul foilor. Le iau și plec, înainte ca el să se îndoiască de decizia lui.

34

Astăzi este o singură secretară care lucrează la arhivă. Stă în echilibru pe o scară mobilă, înghesuind o fișă medicală la locul ei, în ordine alfabetică, pe un raft metalic. O rog să scoată fișa cu același nume care apare pe una dintre cele douăsprezece pagini fotocopiate și aceasta îmi aruncă o privire încruntată înainte de a trânti teancul pe podea.

— Vă rog să-mi prezentați legitimația.

Scotocesc pe fundul genții până găsesc ecusonul cu sigla spitalului. Secretara se uită de două ori, când la poză, când la mine, aranjându-și o bretea de sub cămașă. Apoi îmi ia foaia din mână și se îndreaptă spre labirintul nesfârșit luminat de neoane, unde sunt păstrate fișele pacienților. După cinci minute, îmi trântește o fișă în mână și se urcă pe scara mobilă, cu alt teanc de fișe în brațe.

Mă așez sprijinindu-mă de capătul lat al unei etajere, cu fișa în poală. Consemnările chirurgicale sunt toate la sfârșit; însemnările raportului anesteziei sunt ușor de observat. Confruntând cele două fișe, discrepanța este mai mult decât evidentă. Dar, desigur, prima pagină și ultima, cea care este predată Departamentului farmaceutic, nu vor fi niciodată confruntate. Vor fi desprinse și trimise în direcții diferite, de îndată ce pacientul părăsește sala de operație. Așa că atunci când dozele mari de Fentanyl au fost consemnate pe pagina rezervată medicației mai târziu, niciun doctor sau asistentă care a manevrat originalul nu și-ar pune întrebări și niciun farmacist care verifică numărul narcoticelor de pe copie nu ar găsi nicio discrepanță.

Pagina cu medicația lui Jolene Jansen nu se află printre fișele pe care mi le-a dat Matt. O rog pe funcționară să scoată fișa ei și aceasta mormăie iritată, dar își trage scara în dreptul intervalului cu

litera J și-mi pune dosarul în brațe. E cu treisprezece pagini mai stufos decât era acum trei luni, deoarece raportul autopsiei, identic cu cel pe care l-am primit eu, a fost adăugat la secțiunea de probe de laborator de la final. Trec peste descrierile anatomice ale inimii și aortei lui Jolene și peste analiza cromozomială care a confirmat Sindromul Turner de care suferea aceasta. Pe ultima pagină este o listă de substanțe chimice găsite de Laboratorul de toxicologie în urma analizelor de sânge post-mortem. Nici măcar nu-l citisem până acum. Și chiar dacă aș fi făcut-o, aș fi acordat atenție doar celor scrise, medicația pe care știam că i-am administrat-o – tot ce mă așteptam să găsesc. Astăzi observ ce lipsește.

Secretara începe să stingă luminile. Pun fișele unele peste altele și o urmez afară. În prag, îmi ia foile din mână și le pune pe o masă.

— Deschidem mâine la șase. Dacă aveți nevoie de ele, puteți să completați o cerere.

Ploaia a transformat rigolele din fața spitalului în pârâuri lăptoase și pășesc prin băltoace, împroșcându-mă cu noroi. Țin la piept foile cu medicația și fug spre mașină. Rabatez bancheta din față la maximum și ridic prima fișă să o cercetez în lumina cenușie. Numele pacientului mi-e vag familiar; operația lui a avut loc cu luni în urmă – o rezecție de colon făcută de Don Stevenson. Însemnările scrise de mâna mea detaliază o anestezie care a decurs fără evenimente și constelația de puncte și bifări care reflectă reacția normală a unui creier sedat sub bisturiu.

Cercetez toate cele douăsprezece foi, uitându-mă la fiecare însemnare de pe fiecare pagină. Scrisul de mână îmi aparține și am scris aceste cuvinte de atâtea ori, încât toate rapoartele de anestezie sunt la fel. Nu este consemnată nicio disecție ieșită din comun și nici oscilații ale tensiunii arteriale sau creșteri bruște de puls. Nu există niciun motiv pentru a folosi o cantitate așa

de mare de narcotice. Toate foile sunt ca aceasta, cazuri de rutină, pe cât de banale pentru echipa din sala de operație, pe atât de unice pentru pacient. Însă iluzia unui tipar se insinuează în adâncul conștiinței mele, provocându-mă, cu vocea tatălui meu, să citesc printre rânduri. Observ o diferență aproape insesizabilă cu care mâna care a scris a apăsat pixul pe hârtie, o fluctuație ușoară a buclei unei cifre. Nimeni în afară de mine n-ar bănui nimic. Nimeni nu ar crede.

Dincolo de parbriz, cerul gri și posomorât nu oferă prea multe indicii despre ora din zi. Pornesc mașina și mă înscriu în traficul lejer de seară. Străzile abrupte care coboară spre faleză nu îmi mai par familiare, așa cum casa în care ai copilărit pare schimbată odată cu trecerea anilor. Ceva înlăuntrul meu se cufundă odată cu peisajul. Blocul meu e aproape – la patru străzi sud de aici. Dar virez spre nord aproape inconștient. Cinci minute mai târziu, cotesc din nou spre vârful Dealului Queen Anne.

Clădirea în care locuiește Joe domină vârful dealului, tronând masivă ca un monarh tiranic. Chiar în clipa când întind mâna spre soneria de la poartă, un adolescent deșirat tras de patru câini în lesă deschide ușa și animalele se năpustesc afară.

Ușile se trântesc în urma mea și coridoarele sunt cufundate în tăcere, ca și cum blocul ar fi fost părăsit și de ultimii locatari. Lui Joe îi place la nebunie intimitatea oferită de pereții groși de rigips și ușile solide. Ușa de la apartamentul lui e încuiată. Sun la sonerie. După cinci minute de așteptare, ies prin cea mai apropiată ieșire în caz de incendiu și întind mâna sub balustrada metalică de deasupra treptei de sus, bâjbâind într-o crăpătură dintre balustradă și perete. Cheia e încă pitită acolo, așa cum era cu ani în urmă când mă perindam pe aici la fel de des ca la mine acasă.

Prin peretele de sticlă al camerei de zi dinspre vest pătrunde mai mult zgomot ca dinspre

apartamentele vecine. Se aud copii care strigă dintr-un loc de joacă amenajat în apropiere; o femeie îi tot roagă să nu mai intre în noroi. Vocile tinere și ascuțite care pătrund de afară contrastează puternic cu această casă de burlac, mobilată doar pe jumătate. Tacâmurile și farfuriile de mic dejun – presupun că s-au strâns de câteva zile – umplu chiuveta. Pe aragaz se află un ibric pe jumătate plin cu cafea rece. Sacul de piele cu care a venit la Houston e deschis, dar încă nu și-a despachetat lucrurile, și zace atârnat pe spătarul unui scaun de bucătărie.

Străbat camerele fără să ating nimic, dar observând fiecare detaliu; o cutie ponosită în care își ține muzicuța pe care a cumpărat-o când fusese în New Orleans – îmi aduc aminte cum o ducea la gură și cânta un acompaniament discordant de Charles Brown; o lampă de citit pe care i-am făcut-o cadou într-un an de Crăciun, ca insomnia lui din miez de noapte să nu mă mai trezească. Halatul de baie preferat din frotir, care s-a uzat la gât și la manșete așa de mult, încât se vede prin el, e atârnat peste marginea căzii. În aer persistă mirosul de after-shave care îmi răscolește amintirile, ca suflarea unui spirit din lumea cealaltă. Este o casă tipică de burlac, unde se reflectă dezordinea traiului zilnic.

Încep să deschid sertarele – aspirină, Motrin, Tylenol și tuburi de pastă de dinți stoarse și fără capac, sticluțe cu antibiotice, antihistaminice și medicamente care neutralizează acidul gastric; suluri goale de hârtie igienică, cutii de plastic cu ață dentară, un aparat de ras între lamele căruia era gel albastru uscat. Dulapul cu lenjerie e ticsit cu prosoape și cearșafuri desperecheate – în carouri și dungi, toate puse grămadă, specific pentru un bărbat care nu e nevoit să-și împartă dulapurile cu nimeni.

În bucătărie, pășesc în vârful picioarelor printre spatule, cuțite de decojit fructele, furculițe de

plastic și bețișoare din bambus pentru orez. Îngrămădită în spatele cutiei de tacâmuri, e lingurița lui Joe de când era bebeluș, prevăzută cu cauciuc la vârf, și pe care fuseseră imprimate un ursuleț și inițialele lui. Îmi amintesc că a folosit-o odată, la un Revelion, pentru caviar. Un pliculeț cu ceai s-a vărsat și sertarul miroase a iasomie.

Șifonierul din dormitor e plin cu hainele lui obișnuite – tricouri de la cursele de ciclism, festivaluri de muzică, cursele de alergări de zece kilometri, cluburi de jazz și fabrici de bere locale. Câteva perechi de pantaloni sunt încă în foliile de plastic în care au fost aduse de la curățătorie. Pe gâtul unui umeraș din sârmă sunt înnodate patru cravate. Raftul de sus se îndoaie sub greutatea rucsacurilor de pânză, a valizelor uzate și a unui borcan de jeleuri cu mărunțiș și a altuia cu cioburi găsite pe plajă, în culori pastelate, a manualelor prăfuite de biochimie, biologie celulară și patologie. Pun scaunul de la birou în dreptul șifonierului și încerc să-mi țin echilibrul în timp ce înșfac gențile și valizele și le dau jos. După ce termin, dau cărțile la o parte și mă uit în spatele lor, bâjbâind în colțurile întunecate unde nu se vede nimic. Apoi cobor de pe scaun și încep să deschid fermoarele, cataramele, compartimentele pentru obiecte de toaletă, cele pentru pantofi și mânerele detașabile.

Pe fundul unei genți de umăr, din nailon, găsesc o borsetă din piele neagră cu sigla unei farmacii – una dintre miile distribuite de companiile farmaceutice la întrunirile naționale și conferințele anuale. Când o întorc pe partea cealaltă să caut fermoarul, înăuntru se aude un zornăit de plastic. Zgomotul mă face să tresar și mă dezechilibrez din poziția ghemuit, așezându-mă pe podea sprijinită de patul răvășit. Deși e ușoară, simt cum greutatea borsetei îmi apasă pe coapse. Nu mi-am mai dorit de mult timp cu atâta ardoare să mă înșel. Să nu fie ce cred eu. Trag fermoarul și cele două jumătăți se

deschid ușor în poala mea. Așezate pe tifon, sunt cinci seringi – pitite cu grijă în borsetă, ca într-un pântec, în discordanță cu neglijența cu care tratează celelalte bunuri pe care le posedă. Lichidul limpede precum cristalul proiectează un mic curcubeu peste piciorul meu – un ser pur și steril, incolor, ca apa, inodor și fără gust, dar letal. Pun seringa la loc în cuibul ei.

Într-un film, ar trece ore până ca Joe să se întoarcă acasă. Camera s-ar întuneca încetul cu încetul și aș putea să apar brusc dintr-un colț umbros, să-l surprind cu descoperirea pe care am făcut-o sau să mă strecor nevăzută afară ca să-i păstrez secretul. Dar nu trec decât vreo câteva minute până aud cheia alunecând în broască și răsucindu-se, apoi ușa deschizându-se și închizându-se în urma lui. Intră în bucătărie și deschide frigiderul, apoi congelatorul; aud ușa unei vitrine închizându-se, iar geamurile de sticlă se cutremură. Se aude clinchetul cuburilor de gheață în pahar și lichidul care curge cu tonalitate tot mai înaltă. Cuburile de gheață trosnesc la ciocnirea dintre temperaturi. Îl aud răsfoind un ziar. Covorul este atât de gros, încât nu-mi dau seama că a intrat în dormitor decât atunci când îmi rostește numele.

— Marie!

În vocea lui se citește uimire nedisimulată. Dar rămâne tăcut și îmi dau seama că a văzut geanta deschisă în poala mea. Nu pot să mă uit la el, nici atunci când simt patul cum se lasă sub greutatea lui.

Întorc borseta de pe-o parte pe alta și-mi trec degetele peste cusătura ei, netezind cureaua cu cataramă care îmi atârnă pe picioare.

— L-am sunat pe Matt Corchoran ieri, înainte să plec din Houston. L-am rugat să scoată foile cu evidența narcoticelor pe care le-am folosit în ultimele șase luni. S-a dovedit că nici nu era

nevoie să fac asta. I se ceruse deja să facă un audit. Nu poate să justifice toată cantitatea de Fentanyl pe care am folosit-o la operații. În câteva fișe se greșise la adunare. Dar în vreo douăsprezece dintre ele, dozele erau peste limită – cu mult peste ce ar fi putut lua cineva care nu e dependent de narcotice. Am confruntat exemplarul de la farmacie cu originalul și mi-am dat seama că cineva încercase să-mi imite scrisul. Ce-ai crezut? Că nu o să le confrunte nimeni niciodată? Sau ai mizat pe faptul că vina o să cadă asupra mea?

Vocea îmi sună străină. Îmi frec degetul de-a lungul fermoarului borsetei până mă doare, tot încercând să simt ceva.

— Tata și-a dat seama. Nu de Fentanyl – ci doar… că era ceva în neregulă cu tine. Mă mir și eu cum de am fost atât de oarbă. Nu mi-a venit să cred nici după ce am vorbit cu Matt. Îmi dau seama cum ai încercat să nu se afle folosind pixul meu și nesemnând niciodată foaia când mă înlocuiai. În ciuda regulamentului, nu ți-am cerut niciodată s-o faci. Am fost sigură doar când am văzut cum notezi valorile tensiunii, mai apăsat spre final, ca și cum ai fi nerăbdător să termini odată. E ceva aproape imperceptibil. Nimeni altcineva nu l-ar observa.

Îmi șterg lacrimile de pe obraji cu dosul palmei. M-au podidit înainte să conștientizez vreo emoție, ca un țărm pustiu înainte de a fi lovit de maree.

— Ești atât de bun, un anestezist atât de priceput! Nu mi-am făcut niciodată griji pentru pacienții mei când mi-ai ținut locul.

Joe nu spune nimic. Pare să se cufunde și mai mult în salteaua patului. Apoi rostește atât de încet încât de-abia îl aud.

— N-am vrut să-ți fac asta, Marie. Nu te-am ales pe tine în mod expres.

Ridic mâna să-l opresc.

— De cât timp? De cât timp te droghezi?

Se apleacă peste genunchi, ținându-și capul în mâini.

— Nu știu. De un an, poate mai mult.

— Și când eram împreună? Luai Fentanyl când eram împreună?

— Nu. A început după.

— Ce vrei să spui? Nu a început nimic, Joe. *Tu* ai început. Tu ți-ai injectat drogul în vene. Dumnezeule, ce-a fost în mintea ta?

Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji și-mi udă cămașa. Nu mai încerc să le șterg.

— Într-o dimineață, am venit acasă din tura de noapte. Nu dormisem deloc. Știi și tu cum e. Eram așa de obosit că de-abia am fost în stare să conduc până acasă. Nici măcar nu mă schimbasem de haine – m-am întors acasă în uniformă. Și am găsit seringa în buzunar. Probabil că o pregătisem pentru o epidurală, dar pacienta a născut înainte să i-o administrez. Nu știu… nu-mi mai amintesc. Era pur și simplu acolo, în buzunar. Și am vrut să văd ce senzație îți dă. Mă uit la fețele pacienților după ce le-o administrez și văd cum totul se topește, dispare. Voiam și eu să simt asta.

— Și pe urmă ai făcut-o din nou. Ai continuat. Ai complotat, ai mințit și ai furat drogul. L-ai tras în seringă, ți-ai pus un garou în jurul brațului, ți-ai înfipt acul în venă și ai injectat drogul în sânge. Asta presupune intenție. Și intenția e un act conștient. Nu se întâmplă pur și simplu.

— N-am pierdut controlul niciodată. Lucrul ăsta nu mi-a făcut rău decât mie. Nu-mi afectează munca – vezi și tu. Recunoști că sunt bun în ceea ce fac. E problema *mea.* Eu aleg să mă folosesc de droguri și eu aleg când să mă opresc.

Vorbea cu atâta convingere, de parcă ar mai fi exersat discursul înainte.

Stomacul mi se întoarce pe dos și ceva răbufnește înlăuntrul meu. Arunc geanta spre dulap și mă ridic în picioare. Camera se învârte cu mine, aproape că-mi pierd echilibrul.

— Nu-mi vorbi mie despre alegeri. Asta e doar iluzia ta. Ești dependent. De-asta îți tremură mâinile. De-asta te-ai trezit ud leoarcă la mine-n pat și ai plecat fără să-mi spui o vorbă. Trebuia să dai fuga să-ți iei doza. M-ai mințit. Lua-te-ar naiba, Joe! Mi-ai întins o capcană.

Joe sare în picioare și se năpustește spre ușa dormitorului postându-se în cadrul ușii, ca și cum s-ar abține să nu se repeadă la mine.

— Nu sunt dependent! strigă el. N-am lăsat niciodată să se ajungă până aici. M-am drogat câteodată. Drogurile mă făceau să mă simt bine, făceau ca lucrurile să mi se pară tolerabile atunci când erau de nesuportat. Vrei adevărul? Mă făceau să dau mai mult randament la muncă. Mă concentram mai bine. Nu-mi făceam griji că sunt obosit sau că disputele politice neîncetate de la First Lutheran or să mă lase în cele din urmă șomer. E un medicament. Cu câți oameni lucrezi zi de zi care iau Prozac, Xanax, Ritalin, consumă cafeină, nicotină sau un pahar de alcool ca să reziste? Câți dintre ei se numesc dependenți? Trezește-te și uită-te în jurul tău. N-am mai fost în stare să trăim cu mintea pură de când s-a inventat miedul, fiind prea îngroziți să recunoaștem cât de lipsit de importanță este totul. Pot să renunț oricând vreau.

— Cum? Cum o să renunți?

— Le arunc la gunoi și gata. Astăzi. Acum.

— Deci o să te predai. O să mergi la Phil sau la Consiliul de Administrație. Chiar acum – cu mine.

— Pot s-o fac și singur. Am renunțat din clipa în care te-am văzut aici, pe podea, în dormitorul meu.

— E clasic, Joe. Răspunsul clasic al unui dependent – că nu ai nevoie de ajutor. Tu nici măcar nu-ți dai seama, nu?

Joe rămâne cu privirea pironită în pământ, iar mușchiul maxilarului îi tremură. Și în acest moment și ultimele piese din puzzle se potrivesc, aproape subconștient, și încremenesc.

— Ce s-a întâmplat cu Jolene Jansen? întreb eu pe un ton calm, atât de încet încât îmi dau seama că m-a auzit doar după felul cum se împinge și mai mult în tocul ușii. Te-am rugat să pregătești Fentanyl pentru operație înainte să pleci în dimineața aia. Ai pus altceva în seringă.

El clatină din cap, cu pumnii încleștați pe lângă corp.

— Spune-mi. Știu că tu l-ai luat. Nu s-a găsit nicio urmă de Fentanyl în sânge la autopsie. A murit imediat ce i-am administrat substanța pe care ai pus-o tu în seringă. Ce s-a întâmplat cu Jolene Jansen?

— Fir-ar să fie, n-am avut nimic de-a face cu moartea ei.

Fălcile lui sunt atât de încleștate, încât aproape că șuieră.

— Nimic. Copilul ăla a murit din cauza unei probleme de sănătate despre care nu știa nimeni și pe care *nimeni* nu putea să o anticipeze.

— Vrei să auzi și restul raportului de autopsie, Joe? Vrei să auzi ce problemă de sănătate avea? O, Doamne! În sfârșit, acum înțeleg! Pulsul i-a scăzut după ce i-am administrat seringa pregătită de tine. Așa cum s-ar fi întâmplat și în cazul Fentanylului. Dar apoi n-a mai crescut când căile respiratorii au început să se închidă. N-am găsit o explicație pentru asta.

Mă îndrept spre Joe.

— L-ai înlocuit cu un betablocant! De-asta a acționat ca Fentanylul. I-a scăzut pulsul și tensiunea, la fel ca atunci când i-aș fi administrat ceva împotriva durerii. Dar doza trebuie să fi fost mult prea mare pentru un copil de vârsta ei… Suferea de Sindromul Turner, Joe. Avea o coarctație a aortei. Stenoză aortică. Betablocantul a omorât-o.

Gândurile prind grai. Dar și Joe știe ce știu eu. Strictura îngustă de pe aorta lui Jolene a acționat ca o buclă într-un furtun și când o doză de

betablocant potrivită pentru un adult a slăbit forța contracțiilor inimii, sângele s-a întors în plămâni, a inundat sacii fini de aer care absorb oxigen și a murit sufocată.

— N-am omorât-o eu.

Vorbește rar și răspicat, trăgând aer în piept după fiecare cuvânt.

— Ce descrii tu e o situație ipotetică. Chiar dacă i s-au administrat câteva miligrame de betablocant – e aproape de neconceput că lucru ăsta să-i fi provocat moartea.

— Câteva miligrame? Credeam că Fentanylul era diluat! I-am administrat jumătate de seringă!

— Vorbești prostii! N-am mai auzit de autopsie până azi – cauți un răspuns care nu există.

Pășește spre mine cu pumnii încleștați. Apoi se lovește peste piept atât de tare încât tresar.

— Nu i-am făcut rău copilului cu nimic! Mie mi-am făcut rău. Și ție. Știu asta. Jur pe Dumnezeu că nu mă mai ating de ele. Dar nu din cauza asta a murit.

— Trebuie să plec. Trebuie să plec acasă.

Joe e tot în pragul ușii și încerc să mă strecor pe lângă el. Mă apucă de încheietura mâinii și mă reazemă de perete.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu. Nu știu ce-o să fac mai departe.

— Știi ce s-ar întâmpla dacă cineva ar crede că lucrul ăsta are legătură cu accidentul lui Jolene?

Eu încuviințez.

— Ai fi acuzat de omucidere.

Îi simt degetele strângându-mă cu putere și țintuindu-mă în realitatea clipei, singurul lucru care mă ține în picioare într-o lume care fuge de sub mine. Chipul lui umple acea lume – gura lui, mare și palidă, zâmbetul strâmb pe care-l afișează când detectează vreo urmă de ipocrizie; nasul lui drept, cu un aer aproape regal; părul cu reflexe aurii ca și cercelul minuscul din lobul moale și cărnos al urechii. Și ochii lui – albastru-închis,

care privesc puțin sașiu, aproape imperceptibil, însă de-ajuns pentru a mă întreba ce vede când se uită mine.

Mă desprind din strânsoarea lui și încerc să ies pe ușă, dar el mă apucă de braț și mă reazemă din nou de perete. Apoi ridică pumnul încleștat deasupra capului și se repede spre mine, trecându-mi pe lângă față și lovind peretele cu atâta putere încât se crapă rigipsul.

— Atunci ieși afară! Ieși naibii de-aici!

Se prăbușește pe podea și țipetele lui lasă loc suspinelor.

— O, Doamne, Marie! Te rog, pleacă!

35

Acum străzile sunt pustii, căci ploaia torențială de vară a împrăștiat trecătorii. Traversez spre locul unde mi-am parcat mașina și desprind un bilet de parcare de sub lama ștergătorului. Mă aștept din clipă în clipă ca Joe să dea năvală peste mine, mă aștept, îmi doresc sau mă tem – nu sunt sigură. Ridic privirea spre geamul de la dormitorul lui, care acum e întunecat, și pornesc mașina.

Probabil că ușile de la balconul meu au fost deschise de vânt; ploaia a pătruns în casă, lăsând o semilună umedă pe covor. În depărtare, marea și cerul întunecat sunt despicate de un colier de stele artificiale. Nici urmă de durere, lacrimi sau epuizare. Nici nu-mi imaginez că o să-mi mai fie vreodată foame, sete sau că o să mai am vreo dorință fizică. Sunt goală pe dinăuntru.

Câte victime ale accidentelor n-am tratat la Urgență, tăiate de fierăstraie electrice, zdrobite de mașini sau arse în incendii provocate de scurgerile de benzină. În primele minute de șoc, victimele sunt purtate pe un zefir de endorfine care anulează durerea și timpul. Ca o lumânare căreia îi înăbuși fitilul. Când se trezesc din nou la realitatea cruntă, doar narcoticul – morfină, Dilaudid sau Fentanyl injectate în venă – e cel care face durerea suportabilă. Și câte infarcturi nu am prevenit administrându-i unui pacient hipertensiv sau cu tahicardie un betablocant, un medicament de inimă menit să normalizeze pulsul și forța bătăilor inimii?

Joe a fost inventiv, folosindu-și geniul lui medical unic. La un pacient inconștient, efectele betablocantului le-ar mima pe cele produse de un narcotic – pulsul ar scădea, tensiunea la fel, și nimeni n-ar bănui că soluția incoloră din seringă a fost schimbată.

Dimineață voi da telefoanele de rigoare și le voi aduce faptul la cunoștință celor care trebuie să știe. Mă imaginez stând în fața comisiilor și a șefilor de secții. În câteva zile, toată lumea va fi aflat – Matt Corchoran va primi explicația neregulilor găsite și va descoperi, aproape sigur, și alte foi în care cifrele nu corespund, alți medici anesteziști care au fost folosiți fără știrea lor ca să-i procure Fentanyl lui Joe. Frank Flopper va începe să strângă experți ca să apere reputația spitalului First Lutheran și va pregăti comunicate de presă sincere și convingătoare. Don Stevenson, Mindy și Alicia pot să respire ușurați căci nevinovăția le este confirmată. Cu toate că aceștia au fost de mult excluși din proces, moartea inexplicabilă a fetei îi bântuie pe toți cei a căror semnătură se află pe fișa medicală. O să-i spun totul lui Phil Scoble. El poate să-mi salveze cariera și să se îngrijească ca Joe, pe lângă pedeapsă, să primească și îngrijire medicală. Profesia noastră presupune planificare, suntem experți în a controla chiar și ce e aparent incontrolabil, astfel încât au fost concepute protocoale și pentru ajutarea medicului care a luat-o pe o cale greșită. În doar câteva ore, îl voi suna pe Charlie Marsallis și-i voi aduce cheia absolvirii mele. Voi condamna sever trădarea lui Joe și-l voi da în vileag în fața spitalului, a avocaților și a Colegiului Medicilor. Prăbușirea lui Joe va fi salvarea mea.

Sunt în sfârșit liberă! Toate orele de coșmar pe care le-am petrecut reluând mintal deciziile din sala de operație numărul cinci și care au dus la moartea lui Jolene Jansen au luat sfârșit. Nu trebuie să mai lupt să aflu cauza naturală care ar fi putut să-i provoace moartea sau catastrofa pe care aș fi putut s-o provoc cu mâinile mele. Nu va mai fi nevoie să stau în fața unui juriu cu fețe grave care va pronunța sentința de vinovăție. Poate, într-o zi, voi reuși chiar să scap de imaginea mamei lui Jolene, să nu mi-o mai imaginez ducând un trai

searbăd, iar singurul preț pe care trebuie să-l plătesc pentru libertatea mea este faptul că l-am pierdut pe Joe și viața pe care am fi putut să o avem împreună.

Joe, acest bărbat cu mai multe substraturi, a cărui voință determinată și dorință de intimitate îl definesc. Dacă i-am iubit reticența, cotloanele obscure ale sufletului, atunci i-am iubit și demonii ascunși. Și poate că prin faptul că l-am iubit, le-am permis acestora să existe, chiar i-am încurajat, ceea ce m-a făcut complice la dependența de care suferă.

Ridic mâna la piept și scot pandantivul de safir de sub cămașă. Acesta încă mai păstrează căldura pielii. Lănțișorul de aur din împletitură fină îmi ajunge până la gură și trasez conturul fin al buzelor cu suprafața ascuțită a pietrei. O strâng în pumn. Ce-a spus Lori despre dragoste? Că e o alegere? Ce opțiuni am eu? Chiar dacă l-aș salva păstrându-i secretul, ar însemna să-l sacrific. Cunosc statisticile triste ale doctorilor care abuzează de medicamentele pe care le au la dispoziție. Ca orice medic anestezist rezident, am urmat cursurile obligatorii în care ni se comunicau cifrele de mortalitate atunci când cei care cred că dețin controlul se apropie prea mult de limita dintre liniște interioară și moarte, și injectează în venă prea mult narcotic. Probabil că euforia trebuie să se instaleze ca un nor dens, să le calmeze lobii frontali conștienți, să domolească centrul agresivității din complexul amigdalian, apoi să se cufunde ca o piatră în trunchiul cerebral, până când acesta devine prea amorțit ca să mai declanșeze procesul automat de respirație. Aceștia se sufocă în propria plăcere.

Doar luminile din port mai lucesc acum. Siluetele portocalii și albe ale macaralelor plutesc în zarea întunecată. În sfârșit, mă doboară oboseala și mă fură somnul. Dar mă trezesc iar. Chiar înainte de a închide ochii și a mă cufunda în somn,

îmi vine în minte cealaltă persoană căreia i se va spune că Jolene nu a murit inexplicabil, că asfixierea ei în sala de operație a fost consecința acțiunii voite a unui doctor care a schimbat medicamentele, un doctor căreia îi fusese încredințată în grijă. Încerc să alung imaginea chipului lui Bobbie Jansen când va afla vestea.

Mă trezesc din somn trăgând aer în piept ca și cum cineva m-ar fi scos de sub apă. E de-abia 7.40 – prea devreme ca să răspundă cineva la biroul lui Charlie Marsallis, dar nu prea devreme peste un medic anestezist. Mă ridic în capul oaselor și trag telefonul în poală, apoi încep să formez numărul departamentului unde lucrez. La a șasea cifră apăs pe buton și întrerup legătura. Mâna îmi tremură. Formez din nou și aștept ca secretara lui Phil Scoble, Pamela, să răspundă, exersând în minte cuvintele pe care le voi rosti. Când îi aud vocea, sunt gata să închid din nou, dar încleștez mâna pe telefon.

— Aș dori să vorbesc cu domnul doctor Scoble, vă rog.

— Aș putea să-i transmit cine îl caută? întreabă Pamela.

— Sunt doamna doctor Heaton, Pamela.

— O, doamna doctor Heaton!

În vocea ei se simte o notă de mirare.

— Bună dimineața. Puteți să așteptați o clipă?

Mi se strânge inima când o aud punându-mă să aștept. Îmi doresc să nu fi sunat. Ar fi trebuit să aștept până ne întâlneam față în față.

Pamela intră din nou pe fir.

— Doamnă doctor, domnul doctor Scoble nu va veni decât diseară târziu. E plecat din oraș. Doriți să-i lăsați un mesaj?

O tensiune aproape imperceptibilă i se strecoară în glas, iar între noi coboară un voal care ne desparte.

— Nu. Stai așa. Ba da, mă bâlbâi eu, fiind luată pe nepregătite. Spune-i că trebuie să vorbesc cu el de îndată ce sosește. Spune-i, te rog, că e urgent.

La aproape cinci kilometri distanță, Joe se trezește din somn, dacă a putut să doarmă, știind că am puterea de a-l demasca, știind că va trebui să spun cuiva, iar timpul se strânge în jurul lui ca un ștreang. Singura persoană în care am încredere în afară de Phil e Charlie Marsallis. Arunc pe mine niște pantaloni și o jachetă și mă pieptăn în fața oglinzii. Între sprâncene s-au săpat riduri adânci. Cum e proverbul ăla franțuzesc? „După o anumită vârstă, fiecare dintre noi poartă chipul pe care îl merită.” Apăs cu degetul mare cele două brazde de deasupra nasului să văd dacă au devenit urme permanente.

Holul clădirii unde își are biroul Charlie Marsallis abia se deschide. Un bărbat într-o salopetă de un albastru decolorat stropește trotuarul pentru a îndepărta mucurile de țigară, funingine și urina vagabonzilor. Când mă vede, îndreaptă furtunul spre rigolă ca să mă lase să trec, iar pârâiașe de apă curg acum pe ciment. Consultanți juridici și clienți, avocați ai acuzării și reclamanți sunt deja aliniați la standul de espresso din fața ușii. Sporovăiesc în șoaptă și citesc în fugă titlurile ziarelor. Mă întreb dacă o să mă mai simt din nou legată de lumea despre care citesc aceștia. Cercetez dintr-o privire mulțimea căutându-l pe Charlie, dar îmi dau seama imediat că niciunul dintre ei nu este îndeajuns de înalt ca să fie el.

E încă întuneric în biroul lui. Poșta de sâmbătă e împrăștiată pe covorul de sub trapa pentru scrisori și un beculeț roșu care clipește pe biroul secretarei se reflectă pe peretele din spate. Măsor holul în lung și în lat, imaginându-mi un purgatoriu de scene anticipate. Cine va vorbi primul? Se va grăbi oare Charlie să-mi dea vestea pentru care m-a chemat din Texas – numele reclamantului și pretinsa mea infracțiune, poate? Sau vreo ofertă de

acord? Sau voi fi eu prima care va aduce vești și-i voi spune lui Charlie că într-adevăr moartea lui Jolene Jansen a fost inutilă și ar fi putut fi evitată și că a fost rezultatul unei porniri egoiste și iraționale a unui doctor în care am avut încredere, un om pe care credeam că-l cunosc – un om pe care începusem să cred că-l iubesc.

La 8.35, ușa liftului se deschide și o aud pe secretara lui Charlie detaliind conflicte legate de drepturi de proprietate și cazurile de pe rol înainte de a o vedea. Charlie îi răspunde. Amândoi se opresc când mă văd sprijinită de geamul de sticlă al ușii.

Mă ridic și-mi trag poșeta mai sus pe umăr, simțindu-mă brusc stânjenită că i-am luat prin surprindere.

— Bună dimineața, domnule Marsallis.

Acesta își ridică servieta susținând-o cu brațul și-mi întinde mâna. E caldă și uscată și îmi dau seama jenată că a mea e umedă.

— Sper că nu e nicio problemă că am venit fără să sun.

— Bineînțeles. Presupun că asta înseamnă că ai primit mesajul meu. Mă bucur că ai venit.

Scotocește în buzunar și scoate un set de chei ca să descuie ușa, care zornăie tulburător în liniștea de pe hol.

— Jean, poți să ne aduci o cafea? Intră, te rog.

Pășește peste plicurile împrăștiate pe podea, apoi se apleacă pe vine și le adună într-un teanc pe care îl depune pe biroul lui Jean.

— Să ne așezăm aici, spune el și dă la o parte niște dosare de pe masa de conferințe lungă din lemn, din camera de lângă biroul său.

Trage un fotoliu rotativ pentru mine, își dă jos haina și o agață în cuier, apoi se așază pe scaun.

— Îmi cer scuze că a trebuit să te chem de urgență. Trebuia să mă asigur că ai primit mesajul. Apreciez faptul că te-ai întors așa de repede.

Recunosc în tonul lui aceeași seninătate pe care mi-o impun și eu când vorbesc cu un pacient speriat: o voce menită să aline și să calmeze pe cineva care nici măcar nu aude ce-i zici. Își drege glasul, deschide servieta și scoate un teanc de hârtii.

Jean intră cu o tavă cu cafea și gogoși. Așază ceștile de ceramică pe farfurioare și le umple. Charlie trage aer în piept ca să vorbească și dintr-odată îmi dau seama că eu trebuie să vorbesc prima – că orice are să-mi spună, înainte de a mă osândi sau a mă consola, aș vrea să știe mai întâi adevărul. Ridic mâna să-l întrerup.

— Așteaptă. Inspir adânc și-l privesc direct în ochi. Știu că probabil ai vești pentru mine, știu că de-asta ai sunat. Dar am ceva să spun înainte.

Charlie se lasă pe spate și se depărtează puțin de masă ca să se rotească ușor cu scaunul spre mine, așteptând răbdător să vadă ce-i spun.

— Am aflat ceva despre ce s-a petrecut în acea zi în sala de operație. Ceva ce schimbă întregul proces.

Charlie mă privește în timp ce-i povestesc despre Joe, însă, deși recepționează ce-i spun, nu pot să-i descifrez expresia de pe chip. Îmi dau drumul, cuvintele îmi ies aproape necenzurate, dând la iveală tot ce știu despre Fentanyl și bănuiala mea referitoare la betablocantul care i-a provocat moartea lui Jolene. Vorbesc din ce în ce mai repede, încercând să explic cum doar acest fapt are logică din punct de vedere fiziologic, cum numai înlocuirea medicamentului din seringă poate oferi răspunsurile la întrebările la care n-am reușit să răspund până acum și care se pare că n-au mai preocupat pe nimeni. După ce mă opresc, camera pulsează de tăcere. Simt cum îmi urcă sângele în obraji, încerc să mă uit la fața lui, dar nu pot să ridic ochii. Îi privesc doar mâinile așezate pe brațele fotoliului. Marsallis rămâne impasibil și

nemișcat mult timp. Apoi expiră, de parcă și-ar fi ținut respirația cât timp am vorbit eu.

— Asta schimbă totul, nu-i așa? întreb eu.

El încuviințează din cap înainte de a spune:

— Da, da, se schimbă lucrurile.

Apoi rămâne din nou cufundat în tăcere și mă uit în ochii lui, caut să citesc în ei ce va urma – ceva care să confirme lucrul la care mă aștept, o absolvire completă de orice vină. Marsallis pune o mână peste teancul de acte dintre noi; degetele lui planează deasupra lor ca și cum ar invoca lent cuvintele cu care să-și înceapă discursul.

— Am vești de la procuror. Statul înaintează o plângere penală împotriva ta. De-asta ți-am cerut să te întorci în Seattle.

Simt cum mi se contractă esofagul, chiar și știind că dețin dovada nevinovăției mele.

— Ce acuzație mi se aduce?

Charlie trage teancul alb spre el, aliniind hârtiile.

— Spun că au dovada că ai folosit narcotice și că erai sub influența Fentanylului când ai tratat-o pe Jolene.

După ce termină propoziția, ridică privirea spre mine, roșind.

— Charlie. Degetele mi se încleștează pe scaun și mă aplec mai aproape de el, clipind des ca să nu mă podidească lacrimile. Nu se poate să fie o coincidență. Matt Corchoran mi-a spus că cineva din spital ceruse deja să fiu supusă unui audit. Probabil că a discutat cu cineva despre discrepanțele din fișe chiar înainte de a vorbi eu cu el.

— Crezi că așa a făcut?

— El a spus că nu. Dar cum altfel ar putea cineva să vină cu o astfel de acuzație?

— Poate.

Charlie face un gest scurt din mâini, apoi le împreunează deasupra teancului cu acuzațiile împotriva mea.

— Dar acum va trebui să dovedim că Joe a fost de vină, nu tu. Asta dacă nu crezi că Joe va fi dispus să depună mărturie.

— Nu știu, spun eu clătinând din cap. Nu știu.

— Dacă aranjezi o intervenție astăzi, e posibil ca la analiza urinei lui rezultatul să iasă pozitiv pentru narcotice. Crezi că poți să faci un caz destul de credibil ca să obții sprijin? Ai vorbit cu cineva de la First Lutheran?

— L-am sunat pe șeful departamentului, dar n-am dat de el. El m-ar crede.

— Șeful Departamentului de anestezie e Phil Scoble, nu?

— Da.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă, dar privirea i se întunecă; ceva se stinge înăuntrul lui.

— Marie, Phil Scoble e cel care aduce acuzațiile.

36

E trecut de 12.30 când Charlie termină de detaliat impactul acuzațiilor și strategia lui de apărare. Aceasta pleacă de la premisa că Joe va nega afirmațiile mele și că personalul spitalului – șeful meu, care-mi cunoaște dosarul de la First Lutheran mai bine ca oricine – mă va denunța drept o dependentă de droguri nedemnă de încredere. Încerc să mă concentrez la audierile, jurisdicțiile și termenele-limită despre care-mi vorbește Marsallis, dar îi caut tot timpul privirea și îi ascult tonul vocii, întrebându-mă dacă mai are încredere în mine.

Marsallis mă invită să luăm prânzul împreună, dar n-am poftă de mâncare. Mă conduce la ușă exact când Jean o deschide să-l anunțe că a venit următorul client, un bărbat palid la față, care așteaptă în partea cealaltă a antreului. Charlie închide ușile din nou și spune:

— Uite ce e, Marie. Ai primit vești importante azi. Aș vrea să pot să-ți spun că tot ce trebuie să facem e să-l demascăm pe Joe și că totul se va rezolva. Dar dacă el nu are de gând să se predea de bunăvoie și să recunoască faptul că Jolene a murit ca urmare a acțiunilor sale, ne așteaptă multă muncă.

Vreau să-i răspund sigură pe mine. Vreau să-mi scot pieptul în față și să-i spun cât de multă încredere am în sistemul juridic și în greutatea copleșitoare a adevărului. El așteaptă să-i răspund, privindu-mă direct în ochi.

— Tu mă crezi? întreb eu.

El îmi susține privirea fără să clipească, apoi încuviințează.

— Da, te cred.

Îmi văd mâinile încleștate pe volan. Pielea care acoperă încheieturile degetelor s-a albit, dar nu

simt că strâng nimic în mâini. Mașina pare să urmeze un drum propriu; pietonii merg în fața mea pe trecere și cumva mașina se oprește, pornind apoi din nou. În vârful unui deal, o ambulanță cu sirenele pornite se strecoară prin intersecție și-mi dau seama că mă aflu la First Lutheran. Apoi mă trezesc în lift. Mă strecor pe lângă două infirmiere care manevrează patul unui pacient; probabil că robinetul de alamă al tubului de oxigen m-a zgâriat pe mână, căci a lăsat o urmă fină de sânge roșu aprins. Toate butoanele de la etajul unu la nouă sunt aprinse, așa că la etajul doi cobor din lift și o iau pe scări. Când ajung la biroul lui Phil Scoble sunt transpirată și de-abia mai pot să respir.

Pamela tresare când se deschide ușa. Sare de pe scaun, trântind un penar de lemn pe jos.

— Doamnă doctor Heaton! Domnul doctor Scoble e în ședință acum.

— Am crezut că e plecat din oraș.

— Păi are un program așa de încărcat! Pot să-i transmit să vă sune mai târziu.

— Aștept.

— N-are niciun rost, serios. Consiliul Executiv e în ședință până la ora două, și după aceea…

— Dau eu de el.

Trec pe lângă ea, îndreptându-mă spre ușa care dă spre birourile personalului de conducere și spre sălile de ședințe. Pamela ridică receptorul și apasă pe sonerie, în timp ce ușa se trântește în urma mea. Li se aud vocile de pe hol, exprimându-și păreri categorice, întrerupte de glume de interior. Vocea lui Phil întrerupe o repriză de râsete înăbușite, revenind la problemele de pe ordinea de zi. Când deschid ușa, conversația se oprește atât de brusc, încât parcă s-a rupt ceva. Fețele tuturor celor prezenți se întorc către mine. Toate gurile se închid și amuțesc. Nu e tăcerea provocată de surpriză, ci tăcerea împietrită a celor cărora li se descoperă secretul.

E și Frank Hopper prezent, și Don Stevenson – în calitate de chirurg-șef, toți șefii de secții. Phil stă în capul mesei de conferință, în fața tablei albe. Probabil că explica ceva și gesticula, căci mâna îi alunecă moale pe masă ca și cum ar fi uitat că îi aparține. Secretara lui Hopper, Erin, consemna probabil ce se vorbește în ședință și rămâne cu stiloul în aer, nemișcat, deasupra carnețelului. Hopper s-a înroșit așa de tare, încât a-i zice că s-a înecat cu sendvișul.

Phil schițează un zâmbet de politețe. Apoi lasă capul într-o parte și se încruntă.

— Marie? spune el ca și cum s-ar întreba dacă mă vede aievea, de parcă îndrăzneala mea de a apărea aici e un afront la funcția lui de conducere.

În jurul mesei se află patru sau cinci bărbați și două femei, și se uită toți la mine, apoi la Phil, la Hopper, și iar la mine. Un meci de tenis al privirilor nelămurite și stânjenite. Cei care se simt în largul lor aici încearcă să se lămurească totuși cum a pătruns un intrus printre ei.

Phil îmi rostește din nou numele, de data asta fără semnul întrebării.

— Suntem în ședință. Poți să mă aștepți în birou? Orice urmă a fostei prietenii dintre noi e înăbușită de aerul de superioritate afișat. S-a întâmplat ceva?

— Am crezut că ești plecat din oraș. Pamela mi-a spus că ești plecat. Ce se întâmplă, Phil? Tocmai m-am întâlnit cu Charlie Marsallis. Avocatul meu.

Ridic tonul din ce în ce mai mult, iar vocea îmi tremură. Acum Phil are expresia ușor panicată pe care o au bărbații când văd că o femeie e pe punctul de a izbucni în plâns.

Hopper se ridică în picioare.

— Doamnă doctor Heaton, de ce nu luați loc? Doriți puțină apă? Erin, îi poți aduce un pahar cu apă? întreabă el, întorcându-se spre secretară.

— Nu vreau să iau loc. Nu vreau nici apă. Vreau să știu ce se întâmplă. Marsallis mi-a spus totul,

Phil.

— Ce ți-a spus? întreabă Hopper, uitându-se la Phil.

Phil intervine.

— Domnul Marsallis știe că ești aici?

— Nu.

— Cred că n-ar fi prea bucuros să afle că ai venit aici fără știrea lui. Te-ai gândit la asta?

— De când am plecat de la biroul lui nu m-am gândit la altceva decât la cum ai putut să te arăți așa de preocupat de sănătatea mea mentală, să te arăți atât de grijuliu să-mi fie bine, să mă încurajezi, în timp ce te-ai dus la procuror să mă acuzi de…

Mă opresc brusc și simt privirile celorlalți ațintite asupra mea.

Fața lui Hopper pare să se umfle deasupra gulerului alb și apretat prins cu cravată. Se uită la Phil și spune:

— Putem să suspendăm ședința, Phil, dacă trebuie să vorbești între patru ochi cu doamna doctor Heaton.

Ridică din sprâncene uitându-se la Erin și începe să-și îndese hârtiile în servietă. Răsuflând ușurați, aproape imperceptibil, ceilalți întorc capul și încep să-și împacheteze pungile cu sendvișuri și să-și pună halatele.

Paul ridică o mână.

— Nu o suspendăm. Trebuie să terminăm ce avem de discutat. Ne lași câteva minute, te rog?

Îi zâmbește lui Hopper și apoi și celorlalți prezenți. Don arată de parcă ar vrea să o ia la fugă. Una dintre femei strânge din buze și rămâne cu ochii pironiți în farfurie. Alții se reazemă relaxați de spătarele scaunelor, mulțumind probabil lui Dumnezeu că o să părăsesc sala de conferințe.

— Frank, ai putea să vorbești despre bilanțul serviciilor de îngrijire dirijată ale Crucii Albastre, cifrele pe care le-am scos amândoi. Mă întorc imediat.

Deschide ușa cu o mână și cu cealaltă mă apucă de cot ca să mă conducă afară, ținându-mi brațul ca și cum i-ar fi frică că s-ar putea să leșin. Când pășesc pe coridor, mă strânge și mai tare de braț, înfigându-și degetele în carnea de deasupra cotului și oprindu-mi circulația sângelui spre antebraț până când simt furnicături în mână. Mă trage pe hol, după colț, într-o cameră mică și trântește ușa în urma noastră. Mă împinge până mă lipește de colțul ascuțit al hiatului. Buzele i s-au subțiat, acum sunt o linie albă, iar pe față i-au apărut pete roșii.

— Ți-ai pierdut mințile?

Mă strânge așa de tare, încât picioarele aproape că mi se desprind de podea.

— Nu crezi că ai și așa destule probleme? Ce o să zică juriul când o să afle că ai dat buzna în toiul unei ședințe a Consiliului de Administrație ca o nebună? Ce crezi că o să zică procurorul când o să audă?

— Mă doare mâna.

Phil își încleștează maxilarul și mai mult și-și afundă mâinile în buzunare.

— Știu despre Fentanylul care lipsește. Am vorbit cu Matt Corchoran. Știu ce pare. Dar n-am fost eu.

— Firește că n-ai fost tu.

— A fost Joe Hillary, Phil.

Se albește la față și, deși are mâinile în buzunar, văd cum i se încleștează pumnii, ca și cum n-ar putea să-i mai scoată de-acolo.

— În toate cazurile în care s-a constatat lipsa Fentanylului m-a înlocuit câteva minute Joe. I-am recunoscut scrisul. Sau cel puțin însemnările de pe fișă. Nu te mai uita așa lung la mine! Ascultă-mă!

Phil mijește ochii și mă privește distant, ca și cum s-ar feri de mine. Îmi scot pieptul în față.

— Ascultă-mă! Am foile. Am confruntat copiile de la farmacie cu originalele, cele din sala de operație. Nu sunt la fel. Cineva a trecut pe

exemplarul de la farmacie o cantitate mai mare de Fentanyl decât apare în original. Cineva l-a schimbat după ce hârtiile au fost împărțite, astfel încât cantitatea să se potrivească apoi cu ce lipsea din trusa mea de narcotice. Te uiți la mine de parcă aș fi nebună. Gândește-te! Nu mi-aș înscena totul singură falsificându-mi propriile cazuri.

Îl privesc drept în ochi, căutând o breșă în încăpățânarea lui.

— Phil, dacă mergi cu mine acum acasă la el, am putea să organizăm o intervenție ca să-l convingem că are nevoie de ajutor. Știu că nu e ceva plănuit, dar dacă mergem acum, sigur testele vor ieși pozitive. Testează-ne pe amândoi. Cum vrei tu, doar să vii cu mine acolo. Nu pot să merg singură. Te rog!

Phil ridică pumnul și mă împunge cu degetul arătător în piept.

— În foile alea nu există nimic care să sugereze că altcineva în afară de tine s-a apropiat măcar de narcotice sau de pacienți.

— Phil, uită-te la ce am descoperit, uită-te la însemnări. Dacă nu pentru altceva, chiar dacă nu o faci ca să-mi dovedești nevinovăția, ar trebui să mergem acolo de dragul lui Joe. Știi ce ar putea să pățească.

Phil ridică mâinile și se dă un pas înapoi, clătinând din cap.

— Poate că n-ar trebui să mă mire că te aud încercând să pasezi vina altcuiva. Dar n-am de gând nici în ruptul capului să târăsc și alt doctor în mizeria asta.

Țip la el, fără să-mi pese dacă mă aud și ceilalți membri ai consiliului.

— Mă știi de șapte ani. Cum poți să mă acuzi de așa ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, Phil! Dacă credeai într-adevăr că sunt dependentă de Fentanyl, n-ar fi trebuit să mă ajuți?

— Dacă vrei să te ajut, îți dau un sfat. Ieși de aici până nu chem paza. Du-te și vorbește cu

avocatul.

Îmi acopăr ochii cu mâinile și încep să plâng. Phil oftează și-și drege glasul. Îl aud apropiindu-se de mine. Îmi pune o mână pe umăr, de data asta cu blândețe. Eu mă feresc și el își retrage mâna.

— Ah, Dumnezeule, spune el, iar furia din glas i se topește. Nu e alegerea mea. Nu pricepi? îmi pare rău, Marie. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. Aș vrea ca ăsta să fie singurul lucru pentru care să trebuiască să-mi fac griji. Dar sunt lucruri mai importante în joc. Cum ar fi spitalul. Toți cei care lucrează aici și toți cei pe care îi sprijin. Uită-te ce reiese din fapte. Nu e vorba doar de dependența de droguri. Dacă sunt implicate și drogurile, atunci e vorba de omucidere. Și n-am de gând să privesc cum întreaga instituție se prăbușește din cauza scandalului mediatic. N-ar trebui să fii aici. Și nici eu n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

Când ajung acasă, beculețul robotului telefonic clipește, dar aproape că mi-e frică să ascult mesajul. Dacă sună Joe să mă acuze sau să mărturisească? Să arunce vina pe altcineva sau să pledeze pentru iertare?

Apăs într-un sfârșit pe PLAY. E Lori, care îmi spune că speră că am călătorit bine și că am aflat vești bune. Celălalt mesaj e de la cineva care închide, lăsându-mă să fac speculații, să mă gândesc cine oare nu are curajul să-mi vorbească.

Deja a început să se întunece mai devreme, prima schimbare perceptibilă care anunță sfârșitul verii. Mi-e frică de venirea nopții ca unui copil, mi-e teamă de orele pe care trebuie să le petrec singură în întuneric, răsucindu-mă de pe-o parte pe alta, pradă insomniei sau căutând o carte sau un film care să-mi distragă atenția. Sunt tentată să desfac o sticlă de vin și să beau până nu mă mai gândesc la nimic și să adorm.

Dar în loc să fac acest lucru, stau la fereastră și privesc vapoarele. Munții sunt niște uriași adormiți tiviți cu nuanțe movulii și albastru-închis. Pe stradă, luminile neoanelor de la firmele barurilor încep să pâlpâie. Văd cupluri care își aleg câte o masă afară, pe terasă, profitând de răcoarea serii. În colțul opus, o tânără vorbește la telefon cu gesturi înflăcărate, ca și cum acestea ar putea spori caracterul intim al conversației. De câte ori nu m-a sunat Joe din acel colț de stradă și m-a pândit până apăream la fereastră?

Ceva rigid dinlăuntrul meu se sparge și începe să se sfărâme, ca și cum oasele mele s-ar transforma în cenușă înainte de a fi descărnate. Îngenunchez în fața orașului strălucitor, simt un nod în stomac, de parcă m-ar fi lovit cineva, îmi sprijin obrazul și palmele de geam proptindu-mă cu putere în sticla care mă desparte de frumusețea nesfârșită și sălbatică a Strâmtorii Puget. Îmi vine să sparg geamul și să las vântul și ploaia să năvălească înăuntru vuind, cu o furie devastatoare. Îmi vine să mă arunc peste milioanele de cioburi împrăștiate pe ciment, și oamenii să se adune în jurul meu, și cineva să strige după ajutor. Și în acea clipă teroarea devine reală. Are un chip și o formă. Sunt îngrozită gândindu-mă la Joe.

Smulg telefonul de pe masă și formez numărul lui, numărând apelurile și așteptând să-i aud vocea. Dar nu răspunde nimeni. Formez din nou numărul și aștept. Stâlpii de iluminat pâlpâie, aruncând o lumină nefirească în sus, prin ferestre; umbra mea se întinde uriașă pe tavan. Telefonul sună în continuare.

Nu reușesc să-mi găsesc cheile până nu-mi golesc poșeta pe podea. Drumul cu liftul mi se pare că durează o veșnicie și încep să-mi imaginez scenarii cu Joe, ce ar fi putut să facă după ce am plecat de la el. Joe, stânca de neclintit, atletul și pilotul, doctorul isteț care a fost mereu deasupra politicilor meschine ale spitalului și a clișeelor

vieții de zi cu zi. Joe, a cărui fire irascibilă, imperturbabilă și impenetrabilă s-a înrădăcinat în adâncul subconștientului meu și a devenit o parte din mine, un cufăr al speranțelor secrete. Ce a făcut el în acest moment de criză? Când traversez pe sub viaduct, trebuie să apăs cu putere pe frână căci un troleibuz oprește la un semafor la câțiva centimetri în față. O iau pe Queen Anne, concentrându-mă cu greu la trafic și la turiștii de sfârșit de vară, de-abia observând semnele de circulație și semafoarele. Ferestrele de la apartamentul lui sunt întunecate. Nu se vede nimeni. Țopăi nerăbdătoare de pe un picior pe altul în fața ușii blocului, până când un cuplu care iese din bloc acceptă scuzele bălmăjite în grabă, cum că mi-am uitat cheile, și mă lasă să intru. Apăs de mai multe ori pe butonul liftului, cu degetul mare, apoi cu pumnul, și apoi mă îndrept în fugă spre ieșirea de incendiu și urc scările două câte două.

Nu stau să mă gândesc ce drept am să fiu aici, dacă faptul că am venit din nou aici singură nu e cumva periculos pentru amândoi, dacă nu cumva acest lucru nu face decât să-l împiedice să fie ajutat. Știu că există anumiți pași care trebuie urmați pentru organizarea unei intervenții – că nu trebuie niciodată să fie făcută de unul singur, fără un plan prealabil, fără să existe un loc unde să fie dus și profesioniști care așteaptă să-l facă pe dependentul încolțit să recunoască și să se căiască.

Sun la sonerie. Holul e încremenit, în așteptare. Sun din nou, țin degetul apăsat pe buton; sunetul insistent și ascuțit seamănă cu o alarmă. Bat în ușă cu pumnii și-l strig. Îi spun că sunt eu, că am venit singură și că trebuie să-l văd. Când mă opresc, se așterne din nou tăcerea. Nu se aud pași îndreptându-se spre ușă, și nicio altă mișcare. Alerg la scările de incendiu și pipăi în crăpătura de sub balustradă, rugându-mă ca, printr-o minune, să fi pus din nou cheia acolo. Dar nu găsesc nimic.

Undeva, la un etaj mai jos, se trântește o ușă. Se aude murmur de voci, apoi se lasă din nou tăcerea. Mă apuc de balustradă ca să urc pe scară, apoi cobor alergând până la etajul întâi. Ușa din dreapta scărilor duce în camera unde e centrala termică; lângă aceasta, este apartamentul administratorului. Râsetele și veselia de la televizor amuțesc când apăs pe sonerie. Se aude o voce strigând în spaniolă. Apoi ușa se deschide.

— Bună seara, domnule Iglesia.

Îmi dau părul din ochi și vreau să-i întind mâna, dar îmi lipesc strâns brațele de corp ca să nu mai tremure.

— Domnule Iglesia, sunt Marie Heaton. Am făcut cunoștință acum câțiva ani – sunt o prietenă, o colegă de-a lui Joe Hillary. Domnul doctor Hillary, de la etajul cinci.

El mă privește precaut, poate alertat de starea mea de agitație, apoi pare că-și aduce aminte de mine și ochii mijiți i se destind.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta, spun eu. Dar trebuie neapărat să dau de domnul doctor Hillary în seara asta. E… Trag adânc aer în piept și sper că ceea ce voi spune va suna plauzibil. E o urgență. Avem o problemă cu personalul. Unul dintre colegii noștri are o urgență în familie și trebuie să dăm de domnul doctor Hillary să-l suplinească. Nu răspunde la telefon și nici la ușă, și trebuie neapărat să-l găsim. Mă gândeam că poate găsesc ceva în apartamentul lui – vreo adresă sau vreun număr de telefon.

Aștept să se ofere să mă ajute, încercând să-mi compun o expresie de îngrijorare care să inspire încredere.

Domnul Iglesia își duce mâna la gură și clatină din cap.

— Nu pot să vă dau voie înăuntru fără permisiunea domnului Hillary, doamnă doctor Heaton. Îmi pare rău.

Lasă privirea în jos, apoi se uită din nou la mine.

— N-aveți o cheie?

— Ba da, acasă, dar am venit direct de la spital. Avem niște operații urgente mai târziu, spun eu, ținându-mi respirația după fiecare inspirare ca să-mi domolesc bătăile inimii, înroșindu-mă la față din pricina minciunii pe care am spus-o.

Acesta își freacă obrazul și pielea aspră a palmei netezi barba mijită.

— Atunci va trebui să vin cu dumneavoastră. Așteptați o clipă.

Lasă ușa întredeschisă și se face nevăzut înăuntru. Lumina care se revarsă din casă este galbenă și caldă; mirosul de ceapă și carne prăjită iese pe hol. Se aude o femeie râzând și domnul Iglesia apare din nou în ușă cu un inel imens de chei care zornăie ca niște clopoței de Crăciun. Merge în fața mea, la lift și apasă pe buton. Stăm amândoi stânjeniți și tăcuți în timp ce cabina liftului coboară scârțâind.

— Lucrați la spitalul de sus, de pe deal, cu domnul doctor Hillary? Da, îmi amintesc. Mai aveți Audi-ul acela argintiu?

Eu încuviințez.

— Îmi plac mașinile. Observ mereu ce marcă de mașină conduc oamenii. Se pare că ploile de toamnă încep devreme anul ăsta.

Sunt scutită de a da un răspuns, căci ușile liftului se deschid și pășim înăuntru. Domnul Iglesias caută printre celelalte chei pe cea de la ușa lui Joe. Zăngănitul ascuțit al metalului lovindu-se de metal este crunt în acest spațiu îngust.

Ajungem în fața ușii, iar domnul Iglesias ciocăne și așteaptă puțin, ridicând din umeri spre mine, ca și cum s-ar debarasa de sentimentul de vinovăție pentru că încalcă regulamentul. Apoi introduce o cheie în broască. Aceasta nu se răsucește. Înjură cu voce joasă și caută zăngănind altă cheie. Când o introduce în broască, aud cum mecanismul cedează.

Înăuntru este întuneric și rece, iar transperantele sunt încă trase. Când ochii mi se obișnuiesc cu lumina albăstruie și slabă care pătrunde de la stâlpii de iluminat printre lamelele jaluzelelor, îmi croiesc drum spre dormitor printre scaune, trecând pe lângă bicicletă, albume și boxe.

Ușa este aproape închisă și ridic o mână să o împing, dar mi-o retrag, ezitând, aproape dorindu-mi să nu știu ce se află dincolo de ea. Apartamentul lui e ciudat de lipsit de viață, dar încleștez pumnul și bat la ușă. Nu răspunde nimeni. Împing ușa. Domnul Iglesia se oprește în spatele meu, în camera de zi, ca și cum i-ar fi rușine să se aventureze mai departe în intimitatea apartamentului chiriașului său. Sunt în dormitor, nemișcată ca o statuie, ținându-mi respirația să aud dacă mai este și altă ființă în viață care respiră. Ar trebui să aprind lumina, dar, în această încăpere cufundată în întuneric, mai pot încă să mă ascund – de ce anume, nu pot să spun. Oare sper că îl voi găsi aici, dormind atât de liniștit încât nici nu i simte prezența? Sau că o scrisoare poate chiar adresată mie, va explica totul într-o manieră credibilă, care să lase loc de speranță pentru noi amândoi? Sau este posibil ca toate avertismentele tragice despre care am citit, legate de riscurile de suicid sau supradoză la dependenții descoperiți să-l includă și pe Joe? M-am gândit la asta când l-am lăsat ieri aici, demascat, să speculeze în legătură cu ce voi face acum, când am aflat?

În spatele meu se aud pași și zgomotul întrerupătorului care se aprinde. Domnul Iglesia a intrat în cameră și a apăsat pe întrerupător. Joe nu e aici. Cuvertura a fost trasă peste perne și sertarele biroului sunt închise; pe podea nu se mai află grămezile de haine și adidași care erau de obicei. Mă îndrept spre măsuța de toaletă, căutând un plic, o hârtie, un bilețel, orice însemnare făcută în grabă pe care ar fi putut s-o lase. Dar nu găsesc nimic. Nici pe noptieră sau lângă telefon. Dar

camera nu este la fel cum am lăsat-o aseară. Măsuța toaletei pare goală. Deși nu-mi dau seama ce lipsește, se vede că cineva a răscolit în grămezile de ceasuri, chei și monede. Mă întorc spre dulap și deschid ușile glisante. Câteva cămăși atârnă pe umerașe, dar e evident că Joe și-a făcut bagajele și a plecat.

37

Zorii zilei de marți se anunță senini după ploaia de ieri. Pe drumul spre aerodromul Airfield văd câțiva copaci cu frunze roșii și portocalii, grăbindu-se cuprinși de zel spre toamnă, uitând că după toamnă vine iarna. Parcarea e aproape plină, deși e devreme și soarele mă orbește când urc spre clădire. Ce zi perfectă de zbor! Cerul e senin, infinit și ademenitor.

Înăuntru sunt numai bărbați, îmbrăcați în tricouri cu avioane biplane negre, lucioase, pe piept, cu sacouri sport bleumarin și ochelari de aviator scumpi, sau cu jachete scurte de piele, care ar fi toate niște clișee la modă dacă nu ar fi uniforma acestor oameni. Trec neobservată printre ei. Stau în holul cu uși duble de sticlă, ascultându-le poveștile de vestiar despre cum au ocolit norii cumulonimbus, cum li s-a oprit motorul în toiul cursei și despre aterizări îndrăznețe pe lacuri care nu sunt marcate pe hartă și pârâuri cu păstrăvi curcubeu – atât de exclusă sunt din atmosfera de camaraderie care domnește aici, încât sunt mai degrabă invizibilă, decât o prezență șocantă.

Un bărbat cu început de chelie stă pe un taburet în spatele tejghelei. Trăsăturile feței sale sunt îngrămădite ciorchine în mijlocul feței late și rumene, ca și cum ar fi trasă de o sfoară. Acesta vorbește cu un bărbat mai în vârstă care poartă o pereche de căști protectoare pentru urechi atârnându-i în jurul gâtului, și spune o poveste atât de haioasă, încât îl pufnește râsul între cuvinte, împroșcând cu salivă. Dacă aș fi fost mai atentă la procedurile care se fac când veneam aici cu Joe, aș putea să-i caut avionul fără să-i mai întrerup, fără riscul de a le spune cum mă numesc și fără să-i văd cum îl notează într-un registru sau în vreun caiet de consemnări. În cele din urmă, bărbatul mă observă, chemat să-și îndeplinească sarcinile

pentru care este plătit. Stă pe un picior, sprijinindu-se în călcâiul pe care-l pusese pe bara scaunului. Încă nu s-a oprit din chicotit când mă întreabă:

— Cu ce vă pot ajuta, scumpă domnișoară, într-o zi minunată ca aceasta?

Bărbatul mai bătrân își trage din nou căștile pe cap și-l plesnește pe spate pe cel cu început de chelie.

— OK, Ray. Fac cinste cu o bere diseară.

Apoi se îndreaptă spre avioanele care aterizau și decolau urnind.

— Caut un prieten. Își ține avionul aici.

El ridică din sprâncene, așteptându-mă să termin.

— Cine e prietenul dumneavoastră? întreabă el în cele din urmă.

— Hillary. Joe Hillary.

Începe să apese pe tastele unui calculator vechi de pe tejghea, scriind cele șapte litere ale numelui de familie al lui Joe cu degetele arătătoare.

— Hillary, Joe. Să vedem. N-a sosit încă. Când trebuia să vă întâlniți?

„Încă”, ce cuvânt generos și izbăvitor, atât de opulent prin posibilitatea pe care o oferă – îți flutură speranța prin fața ochilor, deși știi că șansele sunt puține. Sunt tentată să plec și să evit dezamăgirea.

— Nu a… îmi umezesc buzele crăpate de atâta plâns și ore nedormite. Nu am stabilit o oră. Nu-mi amintesc când mi-a spus că voia să plece.

Bărbatul țâțâie din buze și clatină din cap.

— Să plece? Trebuie să-l așteptați să se întoarcă. A plecat azi-noapte și avionul lui… întinde gâtul pe spate, coborând pe jumătate de pe taburet să se uite pe o fereastră din spatele lui. Nu, avionul lui n-a sosit.

Se joacă cu un creion, în timp ce cu mâna cealaltă apasă pe taste; de fiecare dată când se luminează monitorul, simt o crampă în stomac,

sperând că va căuta și-mi va spune un loc anume unde îl pot găsi sau o oră la care trebuie obligatoriu să se întoarcă.

— Se pare că nu a completat nicio foaie de parcurs. Sau poate a lăsat-o la turnul de control. Pot să-i sun, dacă doriți.

Îmi cuprind abdomenul cu brațele, ca și cum aș putea forța mușchii să se destindă. De ce să-l mai deranjez să sune, când știu că Joe nu vrea să fie găsit? Nici astăzi și nici mâine. Niciodată.

— Da, sigur, dacă nu vă deranjează.

Acesta formează numărul și, după o introducere formală, se lansează într-un discurs cu termeni specifici zborului.

— Nu, nu, spune el punând receptorul în furcă. E imposibil să fi plecat prea departe dacă nu a completat foaia de parcurs.

Apoi tace, jucându-se cu creionul. Pentru prima dată de când am intrat, mă privește cu atenție. Pare că nu-i sunt străine ridurile din jurul gurii și brațele încrucișate.

— Ce-ar fi să luați un loc? Avem niște cafea în spate dacă doriți. O să verific panoul din birou – câteodată băieții îmi mai lasă câte un bilețel acolo.

— Mulțumesc. Nu doresc cafea.

Îmi strâng brațele și mai mult.

— Dar dacă ați fi amabil să verificați avizierul… Poate că n-am înțeles bine la ce oră trebuia să ne întâlnim.

Se întoarce înainte să apuc să mă așez pe unul dintre scaunele metalice pliante așezate de-a lungul peretelui.

— Sunteți Marie Heaton?

— Simt că-mi ard obrajii.

— Da, eu sunt.

— Joe mi-a lăsat plicul ăsta și un bilețel în care îmi cere să-l pun la poștă. Vă este adresat. Bine că ați sosit aici înainte să fie îngropat sub un morman de hârtii – nu l-aș mai fi găsit până la Crăciun.

El râde și eu mă forțez să zâmbesc.

— Mulțumesc.

Îmi înmânează un plic dreptunghiular. Ridic din umeri și spun:

— Probabil s-a hotărât să stea mai mult.

Sunt aproape de ieșire, când mă întorc și-l întreb:

— Puteți să urmăriți ruta unui avion, nu? Pentru cazul în care trebuie să dați de urma lui.

El mă studiază o clipă înainte de a răspunde și zâmbetul îi dispare de pe buze. Clatină din cap.

— Asta e farmecul zborului. Cerul e mare. Poate să ți se piardă urma dacă vrei.

Sunt pe la jumătatea drumului spre casă, unde mă pot ascunde în propriul sanctuar încuiat. Dar, pe negândite, ies de pe autostradă și o iau pe lângă casele din suburbii, îngrijite și supuse, până la o faleză care dă spre Lacul Washington – soarele de după-amiază e ca un diamant cu milioane de fațete care strălucește peste întinderea de apă care desparte malurile dens populate.

Numele meu e scris înclinat, cu scrisul lui cu bucle, ca de adolescent. Trec plicul pe sub nas, așteptând să simt mirosul picant al after-shave-ului. Dar nu găsesc nimic personal când îndoi inelele de alamă și-mi trec vârful degetului sub clapă deschizându-l.

Îl întorc invers și un plic alb, standard, îmi alunecă în poală. Nu mi-e adresat. Adresa expeditorului este cea a Spitalului Columbia, din Florida, unde Joe a lucrat înainte de a veni în Seattle; data poștei este de acum patru ani. Înăuntru nu sunt decât vreo câteva hârtii. Prima este o copie a scrisorii de recomandare a lui Joe din partea șefului Secției de anestezie și care e adresată lui Phil Scoble. A doua reprezintă cererea de privilegii a lui Joe. Este un formular standardizat, pe care l-am văzut de sute de ori, completat la fiecare reînnoire a licenței de practică, pentru fiecare funcție pe care o deții în cadrul

spitalului și la fiecare cerere de asigurare – o listă unde sunt menționate starea de sănătate, încălcări ale regulamentului, revocări ale statutului sau acuzații de malpraxis – un formular de rutină pe care fiecare doctor îl completează atât de des, încât nici nu mai citim întrebările ci doar bifăm șirul lung de căsuțe cu „Nu”. Ca de obicei, la ultima rubrică unde sunt înșirate posibile predispoziții și handicapuri care pot deteriora capacitatea de lucru sau încețoșa gândirea, apar întrebările despre dizabilitățile fizice, și bolile mentale, și abuzul de substanțe interzise. La oricare dintre aceste întrebări, dacă răspunsul este „Da”, se cere o pagină suplimentară cu explicații detaliate și intervențiile terapeutice care s-au făcut.

Scrisoarea de recomandare a fostului său șef laudă instruirea și agilitatea mintală ale lui Joe, istețimea lui și perspicacitatea în meseria pe care o practică. Aceasta prezintă protocoalele procedurale pe care Joe le-a perfecționat pentru Secția de reanimare a spitalului Columbia și echipa de Traumatologie. Ultimul paragraf din scrisoare, chiar de deasupra semnăturii, îl exonerează pe Joe într-un mod echivoc de întrebările confirmate care s-au ridicat în timpul cât a deținut respectivul post în legătură cu dependența de Fentanyl.

> Nu s-a confirmat niciodată abuzul, deși nu am putut să justificăm unele discrepanțe, scrie șeful său. Credem cu certitudine că, dacă s-a făcut într-adevăr uz de acest medicament, a fost pe o perioadă limitată. Domnul doctor Hillary este un medic remarcabil. Cu toate acestea, îl pot recomanda doar cu avertismentul de a fi monitorizat cu strictețe. Ne pare rău că nu-l putem păstra în colectivul nostru în momentul de față.

Pe a treia pagină, disculpările moderate ale lui Joe sunt la fel de convingătoare ca și spusele șefului său. Poate că eu sunt singura care observă anagrama durerii camuflată în scuzele sale.

Sub celelalte pagini, se mai află una. Pe ea sunt scrise doar câteva propoziții. Începe cu numele meu, mâzgălit aproape ilizibil de mâna lui Joe.

> Scoble și Hopper au scos exemplarele originale din dosarul meu înainte ca avocații să vorbească și cu mine. N-am fost monitorizat niciodată – nici măcar raportat Consiliului de Administrație. Se leapădă de tine ca să salveze spitalul.

Și dedesubt, scris cu litere mai apăsate și mai închise la culoare:

> Ești absolvită de orice vină.

38

La două zile după ce-i arăt scrisoarea pe care mi-a lăsat-o Joe, Charlie Marsallis mă invită să luăm prânzul la Etta's în Piața Pike. Procurorul a retras deja plângerea penală împotriva mea, dar mai am de trecut câteva hopuri. În raportul toxicologic al autopsiei lui Jolene nu apare nicio urmă de betablocant, așa că mecanismul morții ei rămâne deschis dezbaterilor – ajung la concluzia că este un substituent mai blând pentru vina care încă persistă asupra mea, dar nu spun nimic. Feinnes mai poate încă încerca să arunce responsabilitatea pe umerii mei pentru faptul că am dus-o pe Jolene în sala de operație fără să o consult cu destulă atenție pentru a detecta semne ale Sindromului Turner, fără să-i ascult inima și să cer o evaluare cardiologică. Charlie folosește termenul „grad de neglijență", de parcă moartea ar putea fi fracționată.

Cu toate acestea, întâlnirea noastră are un aer de sărbătoare. Discuțiile despre manevrele și strategiile legale care vor urma deviază într-o conversație despre fiul lui Charlie, William, care este talentat la muzică, având o voce care, auzită la un copil de șapte ani, îți face inima să stea în loc. Eu îi povestesc despre tata și despre degenerescența maculară de care suferă, iar el îmi spune despre părinții lui și despre complexul cu asistență medicală din centrul orașului, unde i-a mutat. Dar tot nu pot să vorbesc cu el despre Joe – Joe *al meu,* nu dependentul de narcotice sau escrocul, ci acel Joe care știa întotdeauna să mă binedispună; scepticul care era pe deplin hotărât să trăiască intens, din plin, întotdeauna cu un pas în fața propriei dureri.

Mai trece o săptămână până când Charlie primește o vizită din partea procurorului general în persoană. Acesta abia a primit o scrisoare de la

Joe, cu data poștei din acea zi de marți în care descoperisem că a dispărut. Cu scrisul lui caracteristic, cu bucle, purtând la sfârșit semnătura lui clară, Joe mărturisește că a schimbat Fentanylul din seringa lui Jolene cu Labetalol, un medicament care nu se află pe lista substanțelor chimice verificate automat de Laboratorul de toxicologie din King County.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Labetalolul este ținut în sertarul de sus al căruciorului de anestezie – este betablocantul cel mai des folosit în sala de operație. În scrisoare, Joe schițează un calcul simplu pentru a arăta doza pe care Jolene a primit-o. Dacă ar fi fost vorba despre un copil normal, probabil că acea doză nu l-ar fi afectat. Dacă ar fi fost o cantitate mai mică, probabil că nu ar fi afectat-o nici pe Jolene. Dar, explică Joe în continuare făcând o descriere științifică a fiziologiei inimii, doza prea mare pe care a primit-o Jolene i-a împiedicat inima să pompeze sângele prin porțiunea îngustată din aortă. La sfârșitul scrisorii, Joe îmi laudă perspicacitatea care m-a ajutat să-mi dau seama de schimbul de medicamente.

Poliția verifică aerodromurile de-a lungul coastei, dar nu apare nicăieri mențiunea că avionul cu numărul lui și-ar fi făcut plinul undeva. Cârdurile de credit n-au mai fost folosite. Contul lui din bancă a fost doar parțial golit, lăsând destui bani pentru ca autoritățile să se întrebe dacă avea într-adevăr intenția să fugă. Geanta lui de piele e scoasă la mal chiar la nord de Marin – au găsit-o niște puști care construiau un castel de nisip, îngropată pe jumătate într-un loc unde apa era mai puțin adâncă, înăuntru e pașaportul lui și portofelul, înțesat cu carduri, buletinul și ceva bani lichizi. Paza de coastă investighează fugitiv existența vreunor rămășițe sau dacă s-a înregistrat vreun semnal de la dispozitivul de localizare de urgență. Nu descoperă nimic. În cele din urmă

poliția renunță să-l mai caute – infracțiunea comisă de Joe nu justifică folosirea atâtor resurse într-o eră a terorismului internațional. Se presupune că a murit. Dar eu cred că o geantă poate să cadă din avion în nenumărate circumstanțe.

Cu toate acestea, depozițiile continuă. Stau față în față cu Phil Scoble și mă încearcă sentimente contradictorii: trădare, furie, neputința de a-i înțelege gestul, dar uneori simt și compasiune, toate aceste sentimente vărsându-se într-un ocean de tristețe prin care abia am început să navighez. În mărturia sa imperturbabilă și în siguranța de sine exacerbată a lui Phil aud aceeași negare pe care probabil ar fi susținut-o și Joe, același caracter refractar, nefiind dispus să recunoască propriul egoism distructiv. Dacă nu l-aș cunoaște pe Phil de atâta timp, dacă n-aș ști ce așteptări mari au Frank Hopper și conducerea spitalului de la el, dacă nu aș înțelege faptul că pentru el toată stima de sine se reduce la cât de bine reușește să-și facă meseria, ar fi ușor să-l urăsc pentru minciunile pe care le spune.

La început, Phil și Frank neagă rolul pe care l-au avut în angajarea lui Joe și faptul că acesta a căzut din nou în patima drogurilor. În aceste condiții se va ajunge cu certitudine la un proces cu jurați. Charlie mă liniștește spunându-mi că acum voi depune mărturie împotriva altora, în loc să fiu nevoită să mă apăr, dar mi-e greață când mă imaginez relatând această poveste unui juriu și privind-o pe Bobbie cum ascultă din nou declarații despre îngrozitoarea moarte a fiicei sale. După trei săptămâni în care s-au strâns dovezi împotriva lui Frank și Phil, avocații spitalului îi conving pe amândoi că șansele de a pierde și de a se confrunta cu penalități și mai usturătoare sunt mai mari dacă doisprezece civili – dintre care majoritatea sunt supuși unei operații la un moment dat în viață – au dreptul de a le hotărî soarta. Așa că se stabilește data procesului de mediere, în care eu nu mai sunt

acuzatul. Acum am voie, în sfârșit, să-mi fac planuri pentru viitor.

Este ultima zi pe care o petrec în fața camerei video, voi sta pentru ultima oară la această masă de conferințe înconjurată de avocați. Apoi voi pleca din oraș, cu binecuvântarea lui Charlie și cu absolvirea de orice răspundere pentru moartea lui Jolene. Luăm o pauză după-amiază târziu, iar eu ies să mă duc la toaletă, dar aceasta este închisă pentru curățenie. Cobor în fugă scările și merg la o toaletă identică de la alt etaj, unde sunt birourile avocaților și sălile de conferință. Singura cabină e ocupată și mă duc la chiuvetă, dau drumul la apă caldă, umezesc un prosop de hârtie și-mi tamponez tâmplele și gâtul, apoi îl țin apăsat pe ochi. În acel moment, ușa de la cabină se deschide. Cineva stă în spatele meu, așteptând. Deschid ochii și o văd pe Bobbie Jansen uitându-se la reflexia mea din oglindă.

E mai slabă și mai îmbătrânită decât era acum patru luni, când am văzut-o stând la o masă din sala de conferințe ca acelea la care probabil că am stat amândouă astăzi. Ea rămâne cu pieptenul în aer. Am încremenit amândouă ca două măști pictate. Pe chipul uneia se citește așteptare îngrozită și pe al celeilalte, tragedie, durere încă vie.

În ultimele săptămâni, Bobbie Jansen a aflat că fiica sa a murit nu numai din cauza incompetenței unui singur doctor. Jolene a murit pentru că Sindromul Turner de care suferea nu a fost diagnosticat într-o clinică de sănătate publică fără fonduri suficiente și supraaglomerată. A murit când Phil Scoble și Frank Hopper au ales să ignore referințele suspecte ale lui Joe pentru ca sălile de operație din spitalul First Lutheran să lucreze la capacitate maximă și să se încaseze cât mai mulți bani. Jolene a murit când a fost pasată unui șir de profesioniști dedicați și conștiincioși – pediatrul ei,

Don Stevenson, Mindy, Alicia și eu toți dorindu-i binele, toți înghițiți de o mașinărie care a depășit competența individuală cu ambiția și complexitatea ei monstruoase. Și da, Jolene a murit din cauza falsei încrederi în sine a unui dependent de droguri și a intenției acestuia de a arunca vina asupra celui mai vulnerabil. Chiar dacă era o persoană pe care o iubea.

O grămadă de cuvinte îmi vin în minte. Cuvinte care să exprime regretul pentru ce s-a întâmplat și care să-i arate că știu prin ce trece. Cuvinte de justificare și de disculpare. Cuvinte care ar putea să se apropie de o binecuvântare altruistă în fața sacrificiului. Chiar o cerere exprimată din toată inima de a-i asculta amărăciunea și furia, dacă simte nevoia să se descarce. Cuvintele sunt ca niște obiecte solide pe care aș putea să i le pun în palme – lemn, catifea și sticlă ascuțită – daruri tangibile, vii și durabile care așteaptă să iasă din mine.

Bobbie dă drumul pieptenului în geantă. Ochii ei sunt reci, ca și cum înlăuntrul ei se stinge o lumină. Apoi se întoarce și iese din toaletă. Acum doar fața mea se mai vede în oglindă, palidă și tulburată.

Înșfac geanta de pe poliță și alerg pe hol. Ușile liftului se închid și se aprinde săgeata care arată că liftul coboară. Apăs pe buton și aștept nerăbdătoare să se deschidă cabina liftului alăturat, apoi străbat holul și chem și lifturile de vizavi.

Nu am stare. Alerg spre scări, deși știu că n-o să pot coborî zece etaje la timp ca s-o prind din urmă. Soneria liftului se aude și alerg înapoi și îmi strecor mâna între uși, chiar înainte ca acestea să se închidă, apoi mă năpustesc asupra butonului care indică subsolul, apăsând de mai multe ori.

Până să se deschidă ușile, Bobbie e deja la mașină, pe care o parcase destul de departe. Aude păcănitul tocurilor mele pe podeaua de beton și se întoarce, pregătită să descuie portiera aceluiași

Ford peticit pe care l-am văzut la înmormântarea lui Jolene.

Nici măcar nu tresare, de parcă s-ar fi așteptat la acest gest îndrăzneț din partea mea. Își îndreaptă umerii și așteaptă, cu cheile în mână, gata să asculte ce m-a determinat să o urmăresc. Ne despart câțiva centimetri, stăm față în față și ea nici măcar nu clipește. Toată durerea pe care mi s-a părut că o văd pe chipul ei a fost înghițită de resemnare și, pentru prima dată, înțeleg că durerea e mai mare atunci când persoana are un motiv de a trăi. Bobbie nu așteaptă niciun deznodământ – de la acest proces sau de la mine. S-a oprit aici, în parcarea goală, doar pentru a-mi permite să mă descarc. Tot ce am crezut că pot să-i spun este o rugăciune pentru propria izbăvire pe care vreau să o smulg de la ea. Vreau să mă ierte că i-am dus copilul în sala de operație. Vreau să mă ierte că am avut încredere în Joe. Să mă ierte pentru că purtam ecusonul cu emblema spitalului care implica toată iscusința și infailibilitatea aparatului medical american. N-am niciun răspuns să-i ofer. Nu o cunosc. Obsesia mea fantasmagorică a generat o iluzie de intimitate între noi. Ea nu mă va ierta niciodată.

— Doamnă Jansen, încep eu, dar vocea mi se stinge.

Ea se uită în jos, la cheile pe care le ține în mână, ca și cum stânjeneala mea ar pune-o în dificultate, dându-mi o clipă de intimitate ca să-mi vin în fire. După o tăcere deplină, alege cheia potrivită din mănunchiul care zornăie și ridică privirea spre mine.

— Ce este, doamnă doctor Heaton? Ce vreți să-mi spuneți?

Rostesc singurele cuvinte care îmi urlă în minte.

— Îmi pare rău.

Ce simplu! Doar trei cuvinte. În sfârșit, mi se dă șansa să-i spun lui Bobbie tot ce am curajul să-i spun. Atât am înțeles eu din moartea lui Jolene.

— N-am avut ocazia să vă spun până acum cât de mult regret ce s-a întâmplat.

Bobbie încuviințează și introduce cheia în portiera mașinii.

— Știu. Știu că vă pare rău.

O spune ca o simplă stare de fapt, fără urmă de ostilitate sau de bagatelizare. Apoi se urcă în mașină, dă în marșarier, mă ocolește și pleacă.

39

Fata care zace pe masa de operație seamănă cu un înger cu piele măslinie. Este încă destul de tânără ca pielea ei să fie pură și mătăsoasă ca untul topit. Genele îi flutură deasupra oaselor zigomatice în semicercuri negre și catifelate. Nasul ei încă mai păstrează vârful plin și rotund de copil; abia a început să crească și să se scutească. Urechile sunt perfect simetrice, ca două jumătăți de inimă. Relaxarea profundă indusă de anestezie o face să țină pumnii deschiși, cu degetele puțin aduse spre interior. Unghiile ei par fiecare în parte o lună mică din hârtie velină.

Uitându-mă la corpul bine proporționat și viguros, cu picioarele întinse în unghiul comod pe care i-l permit oasele bazinului, e imposibil să nu observi cât de neînsemnată este singura ei imperfecțiune. Cum pot să mai văd și altceva în afara miracolului a milioane de fragmente de cod genetic care, în combinație cu alimentele, apa și aerul, au creat această ființă umană aproape perfectă? Un monitor care arată saturația în oxigen bipăie în ritmul pulsului ei, iar sunetul lui ascuțit mă anunță că e în siguranță sub anestezie – o prințesă adormită care își așteaptă prințul.

Am ajuns într-un loc la fel de călduros ca o zi de august în Houston: Porbandar, Gujarat – locul natal al lui Gandhi, pe fluviul Sabarmati. Am acceptat un post la un spital universitar din Seattle, cu condiția să petrec trei luni în străinătate ca voluntar lucrând cu o echipă mică de chirurgi pediatri, unde operăm cazurile de palatoschizis, fistulele și picioare scobite.

În unele zile operăm peste douăzeci de copii, pe lângă evaluările preoperatorii și îngrijirea postoperatorie pe care le asigurăm. Ajung acasă în patul meu de o singură persoană atât de epuizată, încât dorm neîntoarsă până dimineața, fără să-mi

dau seama cum trece timpul. Deși am adus echipament medical din Statele Unite, condițiile de lucru sunt caracteristice unei perioade situate cu zeci de ani înainte ca eu să-mi fac rezidențiatul: pulsul radial se ia prin palpare, plămânii se auscultă cu stetoscopul și se verifică unghiile sau țesutul conjunctival pentru a estima nivelul de oxigen și hematocritul când se întrerupe curentul. Suntem un grup mixt de doctori și asistente, șase din Statele Unite, patru din alte regiuni din India și trei din Europa. De câteva săptămâni de când sunt aici, ne-am împrietenit cu toții, așa cum numai circumstanțele neobișnuite și stresul pot da naștere la legături extraordinare.

Lori îmi scrie o dată la câteva zile. Scrisorile ei încep întotdeauna cu un paragraf sau două despre tata și despre cum se descurcă acum cu nepoții. În fiecare seară, la masă, le ține lecții de istorie. Îmi scrie că Neil pare chiar interesat, Lia adoarme de obicei (dar el nu vede bine, așa că mândria lui nu are de suferit) și Elsa preferă să audă critici despre constructele sociale din secolul cincisprezece din timpul dinastiei de Medici, decât criticile la adresa hainelor pe care le poartă și a gusturilor ei muzicale. Apoi, Lori bate câmpii despre viața ei de zi cu zi – corespondența noastră pare să fi evoluat într-un fel de jurnal terapeutic pentru ea. Pentru mine, scrisorile țin locul filmelor, televizorului, calculatorului și al radioului. Au și ei astfel de lucruri aici, dar sunt în hindi, iar transmisiunile sunt intermitente și se vorbește prea repede ca să înțeleg ceva. Așa că prefer pacea de moment pe care mi-o aduce o scrisoare.

Tata a început să mă sune mai des după ce am plecat din Houston, ca să mă întâlnesc cu Charlie – să mă țină la curent cu mersul lucrărilor de reparații la casă, ce fel nemaipomenit de mâncare congelată a mai descoperit, sau să se plângă că menajera pe care i-am angajat-o a insistat să frece fiecare pată de pe covor și fiecare colț din bufetul

de la bucătărie și că acum toată casa mirosea a oțet. Într-o seară, la sfârșitul unei discuții detaliate despre prognoza vremii, m-a rugat să-l ajut să vândă casa. Mi-a spus că Lori l-a înscris pe lista de așteptare pentru un apartament într-un cămin de bătrâni dintr-un complex particular din Fort Worth și, între timp, el o să stea în camera ei de oaspeți. Dar când Charlie mi-a spus că este un loc vacant în clădirea unde locuiesc părinții lui, am plătit imediat avansul. După ce mă voi întoarce din India, îl voi ajuta pe tata să se mute în Seattle.

Se pare că eu și tata descoperim, sau poate inventăm o altă relație, mai degrabă decât să o reconstruim pe cea veche. Nu ne-am spus nimic unul altuia – el nu face parte dintr-o generație care să spună ce are pe suflet pentru a clarifica o situație. Dar învățăm în sfârșit amândoi să ne ascultăm unul pe celălalt și dincolo de cuvinte.

Există o formulă care calculează cantitatea de oxigen transportată către țesuturi, o înșiruire de numere care încearcă să cuantifice cât oxigen putem să extragem din aerul invizibil și cât pătrunde prin numărul aproape infinit de vase capilare odată cu fiecare bătaie a inimii. Dați-mi niște date măsurabile – concentrația de celule roșii, amestecul de oxigen și nitrogen inhalat, volumul de sânge care este pompat de inimă cu fiecare contracție – și, folosindu-mă de un calculator, pot spune dacă suma care reiese este suficientă pentru a susține viața sau nu. Atâta timp cât nicio cifră nu alunecă prea mult spre zero, calculul prezice că ne vom trezi după biopsiile, artroscopiile și operațiile de bypass, ca să ne întoarcem la serviciu, să creăm, să iubim și să procreăm, fără să rămână decât o cicatrice care să ne aducă aminte de violarea care s-a produs asupra corpului nostru.

Bineînțeles, arta meseriei mele nu constă în a reduce totul la o formulă, ci presupune ajustarea cantității de narcotice, picături și analgezice,

precum și căutarea cuvintelor potrivite pentru a pregăti anestezicul ideal, unic pentru fiecare pacient în parte. Anestezicul ideal ar trebui să fie aproape imperceptibil, să se dizolve în fundal asemenea cerului albastru pictat al unui decor de teatru. Ar trebui să pară la fel de ușor ca o piruetă de balerină sau ca voleul unui campion de tenis. Când funcționează, când toate componentele se amestecă într-o proporție perfect echilibrată, meseria mea devine ciudat de intimă – un secret personal împărtășit unui străin. Îi privesc cum se trezesc profund uimiți că timpul a trecut și la fel și acest eveniment înfricoșător. Au traversat această barieră și au ajuns de partea cealaltă nevătămați, deși schimbați oarecum, căci trupul lor a fost deschis și explorat.

Îngerul cu piele măslinie din fața mea, acest copil aproape perfect, are o gaură profundă ce îi despică vălul palatin și buza de sus chiar la dreapta liniei mediane, și care se extinde până la nara dreaptă. Chirurgul a petrecut două ore tăind carnea și suturându-i marginile noi și sângerânde pentru a crea o gură nouă. Nu e o gură perfectă, ci una funcțională, care-i va permite să mănânce și să bea normal, să vorbească și, într-o zi, să se sărute. Chirurgul pune unguent cu antibiotic peste cusătura de mătase neagră care îi ține pielea laolaltă și eu o las să respire singură; închid gazul anestezic la fel cum un pilot se pregătește de aterizare. Pe măsură ce somnul îi devine din ce în ce mai superficial, efortul pe care îl depune cu fiecare respirație face ca torsul să i se ridice, de la abdomen spre piept, spre clavicule și spre mușchii sternocleidomastoidieni care îi leagă capul de torace. Acum e destul de ușoară ca să pot scoate cu grijă tubul endotraheal și să-mi pun degetele sub unghiul mandibular ca să-i deschid căile respiratorii. Copilul începe să înghită, să miște din sprâncene, și genele care-i ating obrajii flutură

când creierul trece din somnul indus de anestezie în stare conștientă. Aproape că s-a trezit, este cu puțin sub pragul de răspuns, dar destul de aproape ca să mă audă. Îi șoptesc la ureche: *„Ootho buchche, ootho. Aap kaa operation khatam ho gayaa hai. Sub kuch theek gayaa, aur aap bilkul theek honge”.* Trezește-te, micuțo. Trezește-te. Operația s-a terminat. Totul a mers bine, iar tu ești în regulă.

MULȚUMIRI

Un roman ia naştere în universul solitar al minții unui scriitor, dar este adus la viață prin sprijinul unei comunități întregi. N-aş fi început niciodată această muncă fără instrucțiunile și încurajarea autorului Michael Collins. Împreună cu alți profesori din comunitatea de scriitori Field's End din Insula Bainbridge, el m-a ajutat să transpun un vis în cuvinte. Carole Glickfeld, Michael Byers, David Guterson și Priscilla Long au împărtășit cu toții din talentul lor unic în beneficiul noilor scriitori. Îi mulțumesc, de asemenea, Lorettei Barrett, lui Mark White și colegilor mei veșnic răbdători, Dennis O' Reilly, Suzanne Selfors, Jonathan Evison, Susan Wiggs, Elsa Watson, Anjali Banerjee și Sheila Rabe pentru opiniile lor pertinente pe care l-au exprimat în ceea ce privește limbajul și intriga romanului. Le mulțumesc tuturor celor de la Inkwell Management și agenților mei, David Forrer și Kim Witherspoon, care au crezut în mine îndeajuns de mult încât să investească timp și energie, încurajându-mă neîncetat. Editorul meu, Marysue Rucci, a petrecut multe ore șlefuindu-mi cu răbdare cuvintele, fără să se abată prea mult de la forma pe care mi-aș fi dorit-o eu. Îi sunt atât de recunoscătoare pentru viziune și încrederea pe care mi-a arătat-o; mi-a oferit sfaturi înțelepte chiar și atunci când nu voiam să le ascult. Ginny Smith, Victoria Meyer, Jonathan Evans și întreg personalul de la Simon & Schuster au făcut din tot acest proces o experiență minunată și complexă.

Le mulțumesc, de asemenea, prietenilor mei, care au citit nenumărate schițe ale acestei cărți: Anne Gendreau, Julie Kriegh, Bryce Holmes, Sherry Holmes, Beth Hendrickson, Doug Nathan, Helen Hendrickson, Mary Katherine Bywaters,

Deborah Hickey-Tiernan, Cynthia Seely și Zan Merriman.

Am încercat să scriu acest roman de ficțiune cât mai realistic posibil. Pentru a reuși acest lucru, am apelat la sfaturile unor oameni care și-au oferit cu generozitate ajutorul. Nancy Nucci, Kevin Trumbolt, David Steefel, Bob Ransom, Karen Roetman, Joe Ferguson, Manir Batra, Ann Marie Gordon, Dan Gandara, Katherine Galagan, Corrynne Fligner, Karen Weiss Hanten, Todd Schneiderman și Prem Pahlajrai, vă mulțumesc.

Fără sprijinul de-o viață al familiei mele n-aș fi reușit să fac nimic. Îmi exprim toată dragostea față de Ray și Kathie Wiley, Marilyn Wiley și Ellen Bywaters. Steve, fără tine nu mi-aș găsi cuvintele și niciun motiv pentru care să scriu. Tu faci ca totul să merite efortul.

NOTA AUTORULUI

Ficțiunea explorează granițele vieților noastre, situațiile ipotetice, dând o dimensiune exagerată imperfecțiunii, pentru a ne face conștienți de grandoarea banalului. Această carte nu este despre o persoană anume și, dacă mi-am făcut bine meseria, este în aceeași măsură despre fiecare dintre noi. În cei douăzeci și cinci de ani în care am studiat și am practicat medicina, am lucrat cu sute de doctori, asistente și tehnicieni, și am îngrijit mii de pacienți. Aceștia mi-au întărit încrederea în existența unui profund sentiment de compasiune care caracterizează natura umană. La fel cum se întâmplă cu orice concept creat și vehiculat de oameni, forța teribilă a sistemului sanitar inspiră respect și admirație, dar prezintă în același timp și imperfecțiuni. Oamenii nu sunt perfecți. Însă devotamentul, bunăvoința și răbdarea celor care au ales această carieră mă fac zi de zi să mă simt umilă. Ei fac această meserie fiindcă le pasă.

---

[1] Limbă vorbită în Insulele Filipine (n.red.)

[2] Gradul cel mai înalt la care poate ajunge un cercetaș din organizația Boy Scouts of America (n.red.)

[3] Versuri din poezia *Dealul cu ferigi* de Dylan Thomas (n.tr.)

[4] Micii Cercetași

[5] Naștere vaginală după cezariană (n.tr.)

[6] Comisia Națională de Acreditare a Spitalelor (n.tr.)

[7] „Hei, băiete, poftim. Nu, păstrează restul.“ (în lb. spaniolă, în orig.)

[8] Coloniști francezi stabiliți în Louisiana (n.red.)

Table of Contents